KABİL'İN İŞARETİ

Roman

Bilinen ilk cinayetin kökeni
Dağların kuytularında gizli

TOM KNOX

PEGASUS

KABİL'İN İŞARETİ

Pegasus Yayınları: 1658
Bestseller Roman: 716

KABİL'İN İŞARETİ
TOM KNOX
Özgün Adı: The Marks of Cain

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Fatma Balta
Düzelti: Okan Ağgez
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2017
ISBN: 978-605-299-187-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Sean Thomas, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Furniss Lawton Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TOM KNOX

KABİL'İN İŞARETİ

İngilizceden Çeviren:
CEM DEMİRKAN

PEGASUS YAYINLARI

Yazarın Notu

Kabil'in İşareti kitabı bir hayal ürünüdür fakat gerçek tarihî, arkeolojik ve bilimsel kaynaklardan ilham alınarak yazılmıştır.

Mesela:

Sainte Marie de La Tourette Manastırı hâlâ Orta Fransa'da ormanların ve asma bahçelerin arasındaki yerinde durmaktadır. Le Corbusier tarafından tasarlanan bu bina 1950'lerde inşa edilmiştir. Tamamlanmasından beş yıl sonra ise içinde yaşayan keşişlerin çoğu akıl hastalığı belirtileri göstermeye başladığından kapatılması gündeme gelmiştir.

Eugen Fischer bir Alman bilim adamıdır ve önce Namibya'daki Basterlar arasında, daha sonra da Hitler ve Nazi partisi için insan kalıtımı adına yaptığı çalışmalarla ün kazanmıştır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sağ çıkmış ve yargılanmayıp çalışmalarını sürdürmüştür.

Navarra kralı 1610 tarihinde hekimlerine tebaasından yirmi iki "Cagot"yu tetkik etmelerini emretmiştir.

Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor.

Yaratılış, 4:10

1

Simon Quinn, genç bir adamın kendi başparmağını nasıl kestiğini anlatışını dinliyordu.

"İşte bu sonun başlangıcıydı," dedi adam. "Yani başparmağını bıçakla kesmek basit bir şey değil, öyle değil mi? Ciddi bir şey. Başparmağını kesip koparıyorsun. Bovling olayım bitti."

Simon gülmemek için kendini zor tuttu. Adsız Narkotikler toplantısında yapılabilecek en kötü şey birinin başına gelen berbat bir olaya gülmekti. Ayıptı. İnsanlar buraya paylaşmaya, itirafa, en büyük korkularını ve utançlarını dile getirerek bir ölçüde rahatlamaya gelirlerdi, yani şifa bulmaya.

Genç adam hikâyesini bitirdi: "İşte o zaman jetonum düştü. Uyuşturucu konusunda bir şey yapmam gerektiğini anladım. Teşekkürler."

Odada bir an için sessizlik oldu. Orta yaşlı bir kadın belli belirsiz şekilde teşekkürler Jonny dedikten sonra diğerleri de mırıldandı: Teşekkürler Jonny.

Bitmek üzereydi. Altı kişi hikâyesini paylaşmış, kitapçıklar ve anahtarlıklar dağıtılmıştı. Bu grup Simon için yeniydi ve onları sevmişti. Akşamları genelde, Londra'nın banliyösündeki Finchley Sokağı'nda karısı ve oğluyla oturduğu dairesinin yakınında yapılan Adsız Narkotikler toplantısına giderdi. Ama bu sefer iş için Hampstead'a gelmiş ve değişiklik olsun diye de yeni bir toplantıya

katılmaya karar vermişti; diğer toplantıdaki alkoliklerden ve onların çakmak gazı içme hikâyelerinden bıkmıştı. O yüzden AN hattını arayıp bu yeni toplantıyı bulmuş ve daha sonra da güzel hikâyeleri olan ilginç insanların öğle tatillerinde düzenli olarak burada toplandığını öğrenmişti.

Sessizlik uzadı. Belki de kendi hikâyesini paylaşmalıydı? Bir denese miydi?

İlk hikâyeyi, yani çarpıcı olanı anlatmaya karar verdi.

"Merhaba, benim adım Simon ve ben bir bağımlıyım."

"Selam Simon..."

"Merhaba Simon."

Öne doğru eğildi ve başladı: "Belki on yıl boyunca hep sarhoştum. Sadece alkolik de değildim, çeşitli uyuşturucular da kullanıyordum. Denenecek her şeyi denedim. Ama anlatmak istediğim bu değil. Ben nasıl başladığından söz etmek istiyorum."

Grubun lideri olan ellili yaşlarındaki yumuşak bakışlı, mavi gözlü adam başıyla hafifçe onayladı.

"Nasıl isterseniz. Lütfen devam edin."

"Teşekkürler. Şey, ben... buranın yakınlarında bir yer olan Belsize Park'ta büyüdüm. Anne ve babam zengindi; babam mimar, annem öğretmendi. Aslen İrlandalı'yız ama ben Sussex'te özel okula gittim. O yüzden bu tuhaf orta sınıf İngiliz aksanına sahibim."

Lider hafifçe gülümseyip dikkatle dinlemeye devam etti.

"Bir de ağabeyim vardı. Aslında başlangıçta çok mutlu bir aileydik. On sekiz yaşında üniversiteye başladım ve oradayken annemden telaşlı bir telefon aldım. Bana ağabeyim Tim'in dağıttığını söyledi. Ona dağıtmakla neyi kastettiğini sordum ama aynı şeyi tekrar etti. Üstelik haklıydı da. Aniden üniversiteden eve dönmüştü ve saçma sapan şeylerden, denklemlerden ve bilimsel

formüllerden konuşmaya başlamıştı... Ve hepsinden daha ürkütücü olanı da bunları Almanca söylüyor olmasıydı."

Bu bodrum kattaki odada etrafında toplanmış olan kişilerin yüzlerine baktı ve devam etti: "Hemen eve döndüm ve annemin haklı olduğunu gördüm. Tim delirmişti. Gerçekten kafayı sıyırmıştı. Üniversitede arkadaşlarıyla bir sürü halt karıştırıyordu –belki de başlatan neden bunlardan biriydi– ama sanırım en başından beri şizofrendi. Çünkü şizofreninin etkileri on sekiz ve yirmi beş yaş arasında ortaya çıkmaya başlar. O zamanlar bunu bilmiyordum tabii ki."

Orta yaşlı bir kadın plastik bardaktaki çayından bir yudum aldı.

"Tim bir fen öğrencisiydi. Zekiydi, benden çok daha zekiydi. Ben güç bela *bonjour* derken o dört dil biliyordu. Oxford'da fizik doktorası yapıyordu ama dediğim gibi birdenbire çıkıp eve gelmişti ve üstelik Almanca bilimsel formüller zırvalıyordu. Bütün gece sahanlıkta aşağı yukarı yürüyerek saçmalayıp durdu. *Das Helium und das Hydrogen* falan filan. Bütün gece.

"Anne ve babam ağabeyimin durumunun ciddi olduğunun farkındaydı, onu doktora götürdüler ve doktor da Tim'e malum ilaçlardan verdi. Adi küçük haplar. Antipsikotikler. Bir süre işe yaradılar ama Noel için evde olduğum bir gece bir mırıltı duydum ve dinleyince yine aynı ses olduğunu fark ettim. *Das Helium und das Hydrogen*. Olduğum yerde uzanıp acaba ne yapsam diye düşündüm. Sonra korkunç bir çığlık duyup yatak odamdan koşarak çıktım ve ağabeyim..." Gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Ağabeyim annemin yatak odasındaydı ve babam evde olmadığından yalnızdılar... Ağabeyim elinde bir palayla anneme saldırmış onu doğruyordu. Kocaman bir bıçak. Bir pala. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama annemizi doğruyordu ve ben de hemen üzerine atlayıp onu yere yatırdım. Her yer kan içerisindeydi, her yer, duvarlar bile kana

boyanmıştı. Onu boğmama ramak kalmıştı. Az daha ağabeyimi öldürüyordum."

Simon derin bir iç çekti.

"Polisler gelip onu götürdü... Annem de hastaneye kaldırıldı ve orada yaralarını diktiler ama bazı sinirler kesilmiş olduğundan birkaç parmağını kullanamaz hale geldi. Neyse ki şansımıza hepsi bundan ibaretti. Ölebilirdi de. Sonra aile olarak berbat bir ikilemle karşı karşıya kaldık, suçlamada bulunacak mıydık? Ben ve babam evet desek de annem hayır dedi. Tim'i bizden daha çok severdi. Tedavi olabileceğine inanıyordu. Biz de büyük salaklık edip onun bu düşüncesine kandık. Ardından Tim eve döndü. Sürekli ilaç kullanıyordu ve bir süreliğine fena da değildi ama bir gece yine aynı şeyi duydum: *Das Helium und das Hydrogen...*"

Simon alnında biriken teri hissedebiliyordu; hızlıca hikâyeyi anlatmaya devam etti. "Tim yine odasında mırıldanmaya başlamıştı ve sonrasında ne olacağı da belliydi. Hemen polisi aradık ve gelip onu götürdüler. Tim bir tımarhaneye yatırıldı. Hâlâ orada. Bir hücrede, kilit altında. O gün bugündür orada tutuluyor ve hayatının sonuna kadar da orada kalacak."

Sona yaklaşırken her zamanki rahatlamayı hissetti. "İşte ben de içmeye o zaman başladım, anlayacağınız üzere unutmak için. Ardından sülfat falan derken gerisi geldi... Fakat altı yıl önce içmeyi bıraktım. Adsız Narkotikler'de ilaç tedavisi de gördüm tabii ki ve altmış günde altmış toplantımı tamamladım. O günden beri de temizim.

"Artık evliyim, bir çocuğum var ve ikisini de çok seviyorum. Mucizelere inanmak lazım, yani gerçekten oluyorlar. Diğer taraftan hâlâ ağabeyimin o yaptıklarını neden yaptığını ve bunların ne manaya geldiğini bilmiyorum ama... Artık şu açıdan bakıyorum: Belki bende aynı genlerden yoktur ve benim çocuğumda bir sorun

çıkmayacaktır. Kim bilir? Vakti gelince görürüz. İşte benim hikâyem de bu. Dinlediğiniz için çok teşekkürler. Teşekkür ederim."

Sıcak ve havasız mekânı dinî bir cemaatin tepkisine benzer şekilde teşekkürlerden oluşan bir mırıltı doldurdu. Sonrası ise yine sessizlik; bir saat dolmak üzereydi. Herkes ayağa kalkıp birbirine sarıldı ve şükran duasını okudu. Ardından toplantı sona erdi ve müptelalar gıcırdayan ahşap merdivenlerden Hampstead Kilisesi'nin mezarlığına çıktılar.

Cep telefonu çaldı. Kilisenin kapısında durup telefonu açtı.

"Quinn! Benim."

Telefonun ekranında gizli numara yazıyordu ama Simon sesi hemen tanıdı.

Arayan Bob Sanderson'dı. Meslektaşı, kaynağı ve adamı: New Scotland Yard'dan bir başkomiser.

Simon neşeyle merhaba dedi. Bob Sanderson'ın sesini duymak onu her zaman mutlu ederdi çünkü bu polis düzenli olarak gazetecilere iyi hikâyeler sağlardı: üst düzey hırsızlıklara dair dedikodular, cinayetlere dair ürpertici rivayetler. Başkomiser Sanderson'ın verdiği bilginin karşılığında Simon da onu makalede mutlaka ön plana çıkarır ve tüm suçları çözen zeki bir polis, teşkilatın yükselen yıldızı olarak gösterirdi. İki tarafın da memnun olduğu bir ortaklıktı.

"Sesini duymak ne güzel, Dedektif. İşler biraz kesat."

"Senin işlerin hep kesat zaten, Quinn."

"Serbest meslek dediğin böyle oluyor. Elinde ne var?"

"Güzel bir şey. Primrose Hill'deki tuhaf bir dava."

"Sonra?"

"Sonrası bu."

"Söylesene tam olarak. Nerede?"

Sanderson cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Büyük, eski bir ev. Öldürülen yaşlı bir kadın."

"İyi."

"Pek hoşuna gitmedi anlaşılan."

"Yani." Simon omuz silkti, bir otobüsün metrodan sola dönüp Belsize Park'a doğru gidişini izledi. "Primrose Hill miydi? Büyük bir hırsızlık, elmas peşindeki soyguncular gibi bir şey düşünmüştüm."

"İşte yanıldığın yer burası," dedi Başkomiser ciddi bir ifadeyle. "Bu zannettiğin gibi uyduruk bir hikâye değil, Quinn."

"İyi, anlat bakalım. Neymiş farklı olan?"

"Tarzı. Kadın... Burulmuş."

"Burulmuş mu?"

"Duyduğun gibi. Bana en doğru kelimenin bu olduğunu söylediler." Başkomiser tereddüt etti. "Burulmuş! İstersen gel bir de sen bak," dedi sonra da.

2

Huzurevinin penceresinin ötesinde ezilip geçilen kumları, tahrip edilmiş kreozot çalıları ve kavrulmuş bazaltlarıyla Arizona Çölü'nün mağlup güzelliği uzanıyordu. Kaktüsler ellerini semaya kaldırmış, merhametsiz güneşten aman dilemekteydiler.

Phoenix'in banliyösünde bulunan ve büyük Sonoran Çölü'nün başladığı bu yer ölmek için gayet müsait bir yer, diye düşündü David Martinez.

Büyükbabası yatağında mırıldandı. Serumdaki morfinin dozu en yüksek seviyedeydi. İhtiyarın o sırada aklı başında değildi, gerçi çoğu zaman aklının başında olduğu söylenemezdi.

Torun, büyükbabasına doğru eğilip mendille alnındaki teri sildi. Kıymetli tatilini ta Londra'dan kalkıp buraya gelerek neden ziyan ettiğini bir kez daha düşündü. Ama cevap hep aynıydı.

Büyükbabasını severdi. İyi zamanlarını da hatırlıyordu: Büyükbabası bir zamanlar siyah saçlı, kalıplı, neşeli bir adamdı ve David'i omuzlarına çıkarırdı. O zamanlar San Diego'da deniz kenarında yaşarlardı ve hâlâ bir ailesi vardı. Küçük bir aileydi ama aileydi en nihayetinde.

David'in bu kadar yolu tepmesinin belki de bir nedeni daha vardı. Anne ve babası on beş yıl önce bir araba kazasında ölmüştü. Bu on beş yıl süresince David, Londra'da yaşarken büyükbabası son yıllarını uzaktaki Phoenix'te geçirmişti. Artık geriye sadece

David kalacaktı. O yüzden olması gerektiği gibi hareket edip ona elveda demesi gerekiyordu.

Büyükbabasının yüzü uyurken seğirdi.

David bir saattir orada oturmuş, kitap okuyordu. Büyükbabası sonunda uyandı, öksürdü ve dışarı baktı.

Ölüm döşeğindeki hasta şaşkın bir ifadeyle pencereden çöl üzerindeki mavi gökyüzüne onu sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Büyükbaba daha sonra yüzünü ziyaretçisine çevirdi. David içinin ürperdiğini hissetti: Yoksa büyükbabası ona bakıp sen de kimsin mi diyecekti? Çünkü bu hafta içerisinde bunu pek çok kez yapmıştı.

"David?"

David sandalyesini çekerek yatağa yaklaştı.

"Büyükbaba..."

Sonrasında uzunca olmasa da sohbet ettiler. Büyükbabasının nasıl hissettiğinden konuştular, huzurevinin yemeklerinden biraz yediler. *Taco*, David, bir sürü *taco*. David ona bir haftalık tatilinin bitmek üzere olduğunu ve bir ya da iki gün içinde Londra'ya dönmesi gerektiğini söyledi.

Yaşlı adam başını salladı. Gökyüzünde bir şahin daireler çiziyor ve gölgesi belli aralıklarla odaya düşüyordu.

"Affet beni, David... yanında olmadığım için. Annen ve baban... şey olduğunda."

"Affetmek mi?"

"Kaza diyorum... Çok üzgünüm. Ne kadar aptalmışım."

"Yapma büyükbaba. Yine mi aynı şey?" David başını iki yana salladı.

"Dinle David... Lütfen." Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. "Bir şey demem lazım."

David başını sallayıp dikkatle büyükbabasını dinledi.

"Aslında elimden geleni yapmadım... Sana daha çok yardım edebilirdim. Ama İngiltere'de kalmak istedin, annenin arkadaşları seninle ilgileniyordu ve senin için en hayırlısı bu diye düşündüm... Ama ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Savaştan sonra Amerika'ya gelmek... ve büyükannenin ölmek üzere olması."

Sustu.

"Büyükbaba?"

İhtiyar gözlerini odadan içeri dolmaya başlayan ikindi güneşine dikti.

"Bir şey soracağım, David."

"Sor tabii ki. Lütfen."

"Hiç nereden geldiğini ya da gerçekte kim olduğunu düşündün mü?"

David, büyükbabasının kendisine soru sormasına alışıktı. Aralarındaki ilişkinin önemli bir bölümünü oluşturuyordu bu: Yaşlı adam yeni çıkan şeyleri torununa sorardı. Ama bu çok farklı ve beklenmedik bir soruydu. Sıradan bir soru değildi. Asıl soruydu.

Kimdi ve nereden gelmişti?

David sahip olduğu kopukluk hissini hep karmaşık yetişme tarzı ve sıradışı geçmişine bağlamıştı. Büyükbabası 1946 yılında eşiyle birlikte San Diego'ya taşınan bir İspanyol'du. Eşi, David'in babasını doğururken ölmüştü; babası ise Kaliforniya'daki Edwards Hava Kuvvetleri Üssü'nde İngiliz bir hemşire olan annesiyle tanışmıştı.

Dolayısıyla David'in hayatının ilk yıllarında, kim olduğuna dair belli bir bilinci olabilirdi –İngiliz ve İspanyol anne babası olan bir Amerikalı, bir Kaliforniyalı– ama Latin soyadı ve esmer İspanyol görünümleri bir aile olarak henüz tam bir Amerikalı olmadıklarını gösteriyordu. Ayrıca babasının Amerikan Hava Kuvvetleri'ndeki mesleği yüzünden İngiltere'ye, Almanya'ya, Japonya'ya ve tekrar İngiltere'ye taşınmışlardı.

Dünya turları sona erdiğinde David on ila on iki yaşlarındaydı ve artık kendisini Amerikalı, İngiliz, İspanyol, Kaliforniyalı ya da herhangi bir şey olarak hissetmiyordu. Ardından anne babasını bir trafik kazasında kaybetmiş, bu durum da kopukluk ve bir yere ait olamama duygusunu daha da beter hale getirmişti. Dünyada yapayalnızdı.

Büyükbabası soruyu tekrarladı. "Evet, David, düşündün mü hiç? Nereden geldin?"

David omuz silkip hayır diyerek yalan söyledi. Sadece şu an hiç bu tür şeyleri tartışası gelmiyordu.

İyi de şimdi değilse ne zaman?

"Tamam, tamam," diye kekeledi ihtiyar. "Boş ver gitsin. Peki ya yeni işin? Sevdin mi? Ne iş yapıyordun? Unutmuşum..."

David'in kaşları çatıldı, büyükbabasının hafızası yine mi gitmişti? "Medya avukatlığı. Avukatım. Fena bir iş değil," diye cevap verdi David.

"Fena değil mi?"

"Aslında... Nefret ediyorum." David bu açık sözlülüğünden dolayı iç çekti. "Biraz cazibesi olur diye düşünmüştüm. Bilirsin işte, pop yıldızları, partiler falan. Tek yaptığım, bütün gün kasvetli bir odada oturup diğer avukatları aramak. Berbat. Patronum da şerefsizin teki."

"Öhö... Öhö..." Yaşlı adam acı içinde öksürdü. Ardından yatağa uzanıp tavana baktı. "Sen iyi bir üniversiteye gitmemiş miydin? Fen miydi neydi?"

"İngiltere'de biyokimyadan mezun oldum ama o işte pek para yok. Ben de hukuka yöneldim."

Bir sessizlik daha. Oda ışığa teslim olmuştu. Sonunda büyükbabası konuştu.

"David. Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Yalan söyledim."

Odadaki sessizlik boğucu bir hal aldı. Bir yerlerde bir sedye gıcırdadı. "Yalan mı? Ne yalanı?"

Büyükbabasının yüzünü inceledi. Acaba bunadığı için yine saçmalıyor muydu? Emin değildi ama gördüğü kadarıyla ihtiyar adamın yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

"Aslında şu anda yalan söylüyorum... Ben... Ben bir türlü bunu içime sindiremedim. Artık geri dönmek için de çok geç. *A las cinco de la tarde.* Özür dilerim. *Desolada.*"

Kafası iyice karışan David konuşan büyükbabasını izlemeye devam etti.

"Yorgunum David. Ben... Ben... Bunu şimdi yapmam gerek. Şuraya bak... En azından bu kadarını yapayım. Lütfen."

"Anlamadım?"

"Yatağımın ucundaki... çantada. Kmart marka. İşte o. Lütfen!"

David ayağa kalktı ve yatağın ilerisinde, odanın bir köşesinde duran çanta ve valizlerin yanına gitti. Bu yığının içerisinde kırmızı bir Kmart çanta göze çarpıyordu. Çantayı alıp içine baktı, dibinde katlı bir kâğıt vardı. Harita mıydı yoksa?

Haritalar ve atlaslar David'in çocukluk tutkularından biriydi. Bu katlanmış haritayı pencereden gelen çöl ışığında açarken elinde tuttuğunun gayet güzel bir örnek olduğunu fark etti.

Asil gölgelere ve zarif renklere sahip bariz şekilde eski moda bir yol haritasıydı. Yumuşak gri kıvrımlar dağ ve tepeleri, şiirsel maviler göl ve nehirleri, yeşil çokgenler de Atlantik'in kıyısındaki bataklıkları gösteriyordu. Güney Fransa ve Kuzey İspanya'yı gözler önüne seren bir haritaydı.

Oturdu ve haritayı dikkatle incelemeye başladı. Kâğıt mavi kalemle itinayla işaretlenmişti: Küçük mavi yıldızlar Fransa ve

İspanya arasındaki dağların üzerine serpiştirilmişti. Diğer bir tek mavi yıldız da haritanın sağ üst köşesinde, Lyon yakınlarında bulunuyordu.

Sorgular bir ifadeyle büyükbabasına baktı.

İyice bitap düşmüş olan yaşlı adam, "Bilbao," dedi. "Bilbao. Oraya gitmen gerek."

"Ne?"

"Uçakla Bilbao'ya git, David. Oradan Lesaka'ya geç ve José Garovillo'yu bul."

"Anlamadım?"

İhtiyar son bir gayret sarf etti, gözleri yavaşça kapanıyordu.

"Ona... haritayı göster. Sonra da kiliseleri sor. Haritada işaretli. Kiliseler."

"Kim bu adam? Doğrudan söylesen olmaz mı?"

"Çok zaman... geçti ve çok suçluluk duyuyorum. İtiraf edemem..." Yaşlı adamın kelimeleri silikleşmeye başladı. "Zaten... söylesem bile bana inanmazsın. Kimse inanmaz. Delirdim zannederler. Sen de öyle zannedersin. O yüzden bunu kendi kendine öğrenmen gerek, David. Ama dikkatli ol... Dikkatli ol..."

"Büyükbaba?"

Büyükbabası gözlerini tavana dikti. Ardından kaçınılmaz bir şekilde yaşlı adamın göz kapakları titreyip kapandı. Büyükbabası kesintili ve uyuşuk uykusuna geri döndü.

Morfin etkisini göstermişti.

David bir süre daha dalgın bir biçimde orada oturarak büyükbabasının nefes alıp verişini izledi. Sonra ayağa kalkıp perdeleri kapattı; çöl güneşi zaten batmak üzereydi.

Masanın üzerindeki haritaya baktı; neye karşılık geldiğine, büyükbabası ile Bilbao ve kiliseler arasında nasıl bir ilişki olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen bunların tümü zihin açıklığıyla

bunaklık arasında tekrar canlanan bölük pörçük gençlik anılarının ürünü tuhaf rüyaların eseriydi. Belki de hiçbir şeydi.

Evet, mutlaka öyle olmalıydı. Son nefesini vermek üzereyken iflas etmeye yaklaşan beyni yüzünden sayıklayan bir ihtiyarın ağzından çıkan saçmalıklardı hepsi. Üzücü olsa da aklını kaybetmeye başlamıştı.

David haritayı alıp cebine koydu, ardından eğilip büyükbabasının elini tuttu ama o tepki vermedi.

İç çekerek dışarı, Phoenix'in sıcak yaz gecesine çıktı ve kiraladığı Toyota'ya bindi. Otoyoldan oteline gitti ve karıncalı bir ekranda futbol maçı izlerken bira içip pizza yedi.

Büyükbabası ertesi sabah vefat etti. Bir hemşire David'in otelini aradı. O da hemen Londra'yı arayıp arkadaşlarıyla konuştu; tanıdık bir ses duymaya ihtiyacı vardı. Ardından iş yerini arayıp "tatilini" cenaze işlemlerini tamamlamak için birkaç gün daha uzattı.

Buna rağmen ölen kişi David'in "sadece" büyükbabası olduğundan patronu keyifsizliğini gösterdi. "İşler yığıldı, David. O yüzden bu hiç hoş değil. Elini çabuk tut."

Merasim Phoenix'in diğer bir ücra köşesi olan Tempe'deki iç karartıcı bir krematoryumda yapıldı. Binadaki yas tutan tek kişi David'di. Sadece huzurevinden iki hemşire gelmişti, hepsi bu. Başka kimse davet edilmemişti. David, Amerika'da ya da başka bir yerde akrabaları olmadığını biliyordu ama onların eksikliğini bu tür hadiselerde böyle yakından hissetmek gerçekten de çok üzücü, hatta kahrediciydi. Ama başka seçeneği yoktu. Sonuç olarak hemşireler ve David orada oturdular; birlikte ama yalnız ve korunmasız.

Cenaze töreni de benzer şekilde yavandı: Büyükbabasının isteği üzerine dua okunmadı ve muhtemelen büyükbabası tarafından seçilmiş bir CD'den çalan akortsuz ve egzotik gitar müziğinden başka bir şey yoktu.

Şarkı biter bitmez tabut birden ateşe doğru gitmeye başladı. David midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Sanki yaşlı adam bir an önce bu ortamdan ve bu dünyadan kaçmak ister gibiydi, belki de üzerindeki bir yükten kurtulmak istiyordu.

O öğleden sonra David en uzak noktayı arama isteğiyle, sanki kederini çorak toprakların ıssızlığında bırakmak istermiş gibi çölün derinliklerine doğru arabasıyla ilerledi. Fırtınaya gebe bir gökyüzünün altında külleri Frenk incirleri ve dikenli çalılar arasına serpti. Bir dakika durup küllerin dağılmasını izledikten sonra arabasına döndü. Şehre dönerken ilk yağmur damlaları da ön cama vurmaya başladı; otele vardığında fırtına çoktan patlak vermişti, şer ve kara bulutların arasında birbiri ardına şimşekler çakıyordu.

Uçuş vakti yaklaşıyordu. Toplanmaya başladı. Ardından otelin telefonu çaldı. Belki de eski kız arkadaşı arıyordu. Son birkaç gündür arayıp iyi bir arkadaş gibi davranarak David'e destek olmaya çalışmıştı.

David telefonu açıp cevap verdi. "Evet?"

Eski kız arkadaşı değildi. Karşısında şen şakrak bir Amerikan aksanı vardı. "David Martinez'le mi görüşüyorum? Ben Frank Antonescu..."

"Ee... Merhaba."

"Ben büyükbabanızın avukatıyım. İlk olarak başınız sağ olsun demek istiyorum."

"Teşekkürler. Büyükbabamın avukatı olduğunu bilmiyordum."

Ses onayladı: Büyükbabasının avukatı vardı. David hafif bir hayretle başını iki yana salladı. Otel odasının penceresinden yüzme havuzunu döven çöl yağmurunu görebiliyordu.

"Peki... Devam edin lütfen."

"Teşekkürler. Bilmeniz gereken bir şey var. Büyükbabanızın mal varlığının idaresi bende."

David yüksek sesle güldü. Büyükbabası ipotekli eski bir bungalovda otururdu, yirmi yıllık bir Chevrolet kullanırdı ve işe yarar bir şeyi de yoktu. Mal varlığı mı? Ne demezsin.

Fakat aklına gelen şeyle David'in kahkahası birden kesildi. Acaba büyükbabasının tuhaf utancının nedeni bu muydu: İhtiyar miras olarak büyük bir borç mu bırakmıştı?

"Bay Martinez. Söz konusu mal varlığı iki milyon dolar kadar nakit paradır. Phoenix Bank'taki bir hesapta."

David bir anda ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Avukata miktarı sordu. Avukat tekrar etti ve David bu sefer de öfkeye kapıldı.

Tüm bu zaman zarfında büyükbabasının bu kadar çok parası mı vardı? Yetim torunu David üniversite yılları boyunca hem okuyup hem çalışırken ve büyük sıkıntı çekerken sevgili büyükbabası iki milyon dolarla bir köşede mi oturmuştu?

David avukata büyükbabasının ne zamandır bu paraya sahip olduğunu sordu.

"Beni tuttuğundan beri, yani en az yirmi yıldır."

"O zaman niye o berbat evde oturup o hurda arabayı kullandı? Akıl alır gibi değil."

"Aynen öyle," dedi Avukat. "İnanın bana Bay Martinez, ona parayı kendisi için harcamasını ya da size vermesini söyledim ama dinlemedi. Hiç değilse iyi faiz aldı." Esef dolu bir kıkırdama. "Eğer paranın kaynağını öğrenirseniz bana da haber verin. Hep merak etmişimdir."

"Peki şimdi ne yapacağım?"

"Yarın ofisime gelin. Birkaç evrak imzalayıp parayı alın."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Sessizlik. "Diğer taraftan Bay Martinez, vasiyetnamede bir ek madde var."

"Neymiş?"

"Diyor ki..." Avukat iç çekti. "Biraz sıradışı. Paranın bir miktarının önce... bir şey için kullanılmasını şart koşuyor. Bask Bölgesi'ne gitmeniz gerek. Lesaka adında bir kasabada José Garovillo adında bir adamı bulacaksınız. Bask Bölgesi, İspanya'da olsa gerek." Avukat tereddüt etti. "Bana sorarsanız bunu yapmanın en doğru yolu şu: İspanya'ya vardığınızda bana haber verin, ben de parayı sizin hesabınıza aktarayım. Sonra hepsi sizindir."

"İyi de neden bu adamı bulmamı istedi ki?"

"Bir fikrim yok ama şart böyle."

David pencereden çiseye dönmeye başlayan yağmuru izledi.

"Tamam, yarın sabah gelirim."

"Güzel. Dokuzda görüşürüz. Tekrar başınız sağ olsun."

David telefonu kapatıp saate baktı ve saat farkını hesapladı. İngiltere'yi arayıp bu tuhaf ama güzel haberi vermek istese de saat çok geçti, üstelik patronunu arayıp işini başına çalmasını söylemek için de beklemesi gerekecekti.

Bunun üzerine küçük masaya doğru gidip haritayı aldı. Soluk kâğıdı yavaşça açtı ve minik mavi yıldızları inceledi. Yıldızlar yer isimlerinin hemen yanına elle ve büyük bir itinayla çizilmişti. Yer isimleri de dikkat çekiciydi. Arizkun. Elizondo. Zugarramurdi. Neden buralar işaretlenmişti? Bunun kiliselerle ne alakası vardı? Bu harita büyükbabasında ne arıyordu?

Hepsinden önemlisi de fakir büyükbabası elini hiç sürmediği iki milyonu nereden bulmuştu?

Bilbao'ya giden uçaklara baksa iyi olacaktı.

3

David, Bilbao Havaalanı'nın kalabalık geliş salonunda dizüstü bilgisayarını açtı ve Frank Antonescu'ya e-posta gönderdi. Ülkeye vardığının ispatı olarak e-postaya bir Bask gazetesini tuttuğu fotoğrafını da eklemişti. Büyükbabasının vasiyetindeki tek şartı yerine getirmek için buradaydı. Tüm bu yaşadıkları gerçeküstü gibiydi ve saçmalık sınırında sayılırdı ama büyükbabası böyle istemişti. O yüzden David seve seve yerine getiriyordu.

Sorun yaratan zaman farkına rağmen avukat e-postaya derhal cevap verdi ve para şaşırtıcı bir hızla hesabına yatırıldı.

David bir internet sitesine girerek banka hesabını kontrol etti.

İşte, şaka değildi.

Hesabında tam iki nokta bir milyon dolar vardı.

Hem tatmin hem de huzursuz edici bir duyguydu bu.

Zengin olmuştu ama biraz nahoş ve tuhaf bir biçimde; pek içine sinmemişti ve biri evine girip mobilyalarını altın rengine boyamış gibi hissediyordu. Acaba o mobilyaları kullanması kısmet olacak mıydı?

Bilgisayarını kapatan David tekrar tekrar esnedi ve terminalin cam kapılarından dışarı baktı. Sağanak yağış vardı. Üstelik çok da yorgundu ve seyahatin kalan kısmına yarın başlayabilirdi.

Yağmurdan korunmak için üstünkörü başının üzerine bir *El Correo* gazetesi koyan David, tekerlekli bavulunu çekerek taksi

durağına doğru gitti; bindiği taksinin neşeli şoförü şık bir deri ceketin altına parlak renkli bir Barselona forması giymişti ve havaalanından çıkarlarken bir yandan konuşup bir yandan da sigara içiyordu.

Taksi yağmur altındaki otobanda yoluna devam etti. Sollarında gri Atlantik Okyanusu, sağlarında ise bulutlara yükselen yeşil yamaçlar yer alıyordu; tepeler arasındaki derin vadiler dökümhaneler, kâğıt fabrikaları ve kırmızı tuğlalı yüksek bacalarından soluk beyaz iç çamaşırı renginde dumanlar yükselen fabrikalarla bezeliydi.

David pencereyi açıp yağmur damlalarının yüzüne çarpmasına izin verdi. Soğuk ve yağmur iyi gelmişti, uyuşukluğunu atmasını sağlayıp onu uyandırmış ve neden burada olduğunu hatırlatmıştı. Bask Bölgesi'ne baktı. Buradaydı.

Dünyanın çevresindeki otuz saatlik uçuşu sırasında internetten Bask Bölgesi ve Basklarla ilgili biraz bilgi edinmişti.

Öğrendiğine göre bazı insanlar Baskların doğrudan Neandertallerin soyundan geldiğine inanıyordu. Kulak memeleri çok uzundu. Dünya üzerindeki hiçbir lisana benzemeyen farklı ve karmaşık bir lisana sahiptiler; *arrauktaka* sözcüğünün "birine kürekle vurmak" manasına geldiğini biliyordu artık.

Ayrıca tuhaf anlamındaki "bizarre" kelimesinin Bask dilindeki "bearded", yani sakallıya karşılık gelen kelimeden geldiğini, İspanyollara kıyasla daha uzun ve yapılı olduklarını, balina avcılığında usta olduklarını, farklı bir kiraz türü yetiştirdiklerini, ragbiye bayıldıklarını, kendilerine has bir keten dokuduklarını, *lauburu* adında bir güneş simgeleri olduğunu ve *pottok* denen küçük vahşi atları bulunduğunu da öğrenmişti.

David pencereyi kapattı. Ulaştığı bilgiler ilgi çekici olsa da asıl merak ettiklerini öğrenememişti. José Garovillo kimdi? Kiliseler neye işaret ediyordu? Peki ya büyükbabanın haritası?

Büyükbabasını hatırlayınca yüreği sızladı. David duygularına teslim olmamaya çalıştı çünkü ne zaman büyükbabasını düşünmeye başlasa ardından aklına anne babası gelirdi. O yüzden düşünmeye değil de icraata ihtiyacı vardı ve son şartı da yerine getirdikten sonra her şey temelli olarak değişecekti.

Telefonunu çıkarıp birini aradı.

Londra'da bir telefon çaldı.

"Roland De Villiers. Evet?"

Tipik bir şekilde tepeden bakan ve kendine güvendiğini gösteren bir hitap tarzıydı. David'in beş senedir tahammül etmek zorunda kaldığı aynı ses. "Roland. Ben David. Ben..."

"Nihayet. Rilly. David. Neredesin sen?"

"Roland..."

"Masanın üstünün evrakla dolduğundan haberin var mı? Yaşadığın sorunlar artık umurumda değil. Sen bir profesyonelsin ve öyle davran. Ya hemen işinin başına dönersin ya da..."

"Ben dönmüyorum."

Sessizlik.

"Bir saat içinde ya gelirsin..."

"Benim işimi muhasebedeki adama ver. Karınla yatan adama. Hoşça kal."

David telefonu kapattı. Sonra da kıs kıs güldü. Patronunun kıpkırmızı olmuş yüzünü gözünde canlandırabiliyordu.

Güzel.

Islak otoban önünde kıvrılarak uzanmaya devam etti; şehrin merkezine doğru gidiyorlarmış gibi görünüyordu. Yağmurla lekelenmiş gri apartmanlar yol kenarlarında selam durmuş bekliyordu.

Taksi şoförü aynadan David'e baktı. "*Centro urbano, señor? Hotel Donostia? Sí?*"

"*Sí*. Şey... *Sí*. Evet. Şehir merkezi. Donostia Oteli."

Sürücü otobandan çıkıp şehrin geniş ana caddelerinde yol almaya başladı. Büyük, gri ve ıslak ofisler kendilerine has görkemli bir havaya sahipti. Bunların bazıları bankaydı. Banco Vizkaya. Banco Santander. Banco de Bilbao. Şemsiyeli insanlar 1950'lerin Londra'sını andıran bu ağırbaşlı mimarinin yanından telaşla geçip gitmekteydiler.

Donostia Oteli internet sitesinde görülenden pek farklı değildi: solgun ama resmî. Resepsiyonist burun kıvırarak David'in kırışık gömleğine baktı ama David umursamadı çünkü yorgunluktan neredeyse bayılmak üzereydi. Odasını bulup anahtarla biraz boğuştuktan sonra kapıyı açtı, gereğinden yumuşak yatağının üzerine yığıldı ve on bir saat uyudu. Rüyasında içinde kimsenin olmadığı bir ev gördü; anne babası da sağdı ve bir arabayla iki tarafında küçük vahşi atlar olan bir yolda gidiyorlardı.

Sonra bir çığlık ve kızıl renk. Ardından da çok büyük ve bomboş bir kumsalda denize doğru koşan bir erkek çocuğu.

Uyandığında perdeleri açtı ve bakakaldı. Gökyüzü açık maviydi: Eylül güneşi dönmüştü. David kıyafetlerini giydi, kahve içip kurabiye yedi, taksi çağırdı ve tren istasyonunda bir araba kiraladı. Bir anlık tereddüdün ardından arabayı bir aylığına kiralamaya karar verdi.

Kasvetli Bilbao'nun dışındaki ana yol doğuda Fransız sınırına kadar gidiyordu. Tekrar anne babası ve büyükbabası aklına geldi, bu düşünceleri aklından atıp dikkatini yola vermeye çalıştı. Acaba doğru yolda mı gidiyordu? Kızıl ateş püsküren siyah köpek şeklindeki büyük plastik logosu güneşin altında parlayan bir Agip benzin istasyonuna çekti. Park ettikten sonra eski haritayı çıkarıp parmağıyla üzerindeki yer şekillerini takip ederek gri tepelerdeki mavi yıldızlara baktı. Sis ve yağmurda uzaktan göz kırpan polis arabası ışıklarına benziyorlardı.

Ardından haritayı ikiye katladı ve arka yüzünün bir köşesinde farklı biri tarafından kaleme alınmış düzgün bir yazı olduğunu fark etti. Yazı güneş ışığında belli belirsiz görülüyordu ve İspanyolca veya Bask dilindeydi. Almanca bile olabilirdi. Harfler öyle küçük ve silikti ki güçlükle okunabiliyordu.

Bir bulmaca daha, üstelik ilkini çözmeye başlamamıştı bile. Ama en azından harita ona tek şey söylüyordu: Doğru yöne, "gerçek" Bask Bölgesi'ne doğru gitmekteydi. Tekrar yola çıktı.

Yolculuk hipnoz ediciydi. Kimi zaman güneş altında ışıldayan mavi okyanusu, Biskay Körfezi'ni görüyordu. Kimi zamansa bir gecede biten küboid mantarları andıran beyaz boyalı Bask evleriyle dolu koyu yeşil vadilere dalıyordu.

Sonunda yol San Sebastian civarında ikiye ayrıldı ve daha küçük, daha hoş görünümlü yollar iç kısımdaki Bidasoa Vadisi'ne doğru uzanmaya başladı. İnternette söylendiği kadar güzel yerlerdi. Dağ nehirleri gölgeli yamaçlardan aşağı akıyor, devasa meşe ve kestane ağaçları hoş eylül havasında fısıldaşıyordu. Lesaka'ya yaklaşmıştı. Bask Bölgesi'nde yer alan Navarra'daydı. Hedefine varmasına çok az kalmıştı.

David yavaşlarken bir şey fark etti.

Lesaka'da bir şey olmuştu. Şehrin hemen dışında ön camlarında demir ızgara takılı büyük siyah polis minibüsleri duruyordu. Haşin görünümlü İspanyol terör timleri duvarların üstüne oturmuş cep telefonlarıyla konuşuyordu; tümü silahlıydı.

Polislerden biri David'i fark ettikten sonra çatık kaşlarla arabayı ve plakayı süzdü. Ardından başını iki yana sallayıp bir park yerini işaret etti. Hafif keyfi kaçan David olduğu yere sindi. İlgisini kaybeden polis başını çevirdi. David'in durup kalan yolu yürüyerek devam etmesini istemişti sadece.

David itaatkâr bir şekilde sırt çantasını omzuna atıp Lesaka'ya doğru yürümeye başladı. Bask terörü hakkında okuduklarını hatırladı. ETA (Bask Yurdu ve Özgürlük) teröristlerinin Bask'ın bağımsızlığı için sürdürdüğü mücadele: cinayet ve bombalamalar, yoğun ve gerçeküstü zulüm, kadın peruğu takmış erkeklerin gençleri vurup öldürmesi gibi korkunç hadiseler. Çok fena.

Acaba bu polislerin bununla bir ilgisi var mıydı?

Muhtemelen; yine de Lesaka gibi bir yerde böyle korkunç hadiselerin vuku bulduğunu hayal etmek zordu. Sessiz dağ havası serin ve hoştu. Gökyüzü büyük ölçüde bulutlarla kaplı olsa da güneş hâlâ eski taş evlerin, tepedeki eski kilisenin ve küçük meydanları çevreleyen taş binaların üzerine düşüyordu. Sokak köşelerinde ise Art Nouveau tarzı gamalı haçı andıran ve *lauburu* denen eğrisel güneş simgesinin kazılı olduğu tuhaf sütunlar bulunuyordu. David, Lesaka'da yürürken bu kelimeyi kendi kendine tekrarladı.

Lauburu.

Ne yapması gerektiğine dair pek fikri olmadan ana meydanda bir banka oturup *ikkurina* denen yeşil, kırmızı ve beyaz renkli Bask bayrağının asılı olduğu büyük taş binaya baktı. Birden kendisini çaresiz hissetti: Şimdi ne yapacaktı? Yoksa acemi bir dedektif gibi çevredekilere mi sormalıydı?

Yanında elinde bir tespih olan ve bir şeyler mırıldanan yaşlı bir kadın oturuyordu.

David olabildiğince nazik bir şekilde öksürdü ve sonra biraz daha yanaşıp titrek İspanyolcasıyla kadına sordu: Acaba José Garovillo adında birini tanıyor muydu?

Kadın sanki potansiyel bir suçluya bakar gibi temkinli bir ifadeyle onu inceledi; sonra başını iki yana salladı, ayağa kalktı ve yürüyüp gitti, giderken etraftaki güvercinleri de kaçırdı. David kadının gölgesinin bir köşeden kayboluşunu izledi.

Öğleden sonranın kalanında elinden gelenin en iyisini yaptı. Yolda başkalarına da sordu ve iki süpermarkete girdi ama her seferinde aynı kayıtsız ve hatta düşmanca tepkiyle karşılaştı. Kimse José Garovillo'yu tanımıyordu ya da en azından onun hakkında konuşmak istemiyordu.

Hüsrana uğrayan David arabasına döndü, kıyafetlerini ve diş fırçasını aldı, ana yolun sonundaki küçük bir otel olan Eguzki Oteli'ne yerleşti.

Sözde çift kişilik odaların duvarlarında çoban değneğine benzeyen bir şekil vardı ve banyodaki musluklardan kesik kesik paslı su akıyordu. David geceyi marketten aldığı *chorizo*'yu yiyerek, İspanyol televizyonunda yarışma programı izleyerek ve haritadaki anlaşılmaz yazılara bakarak geçirdi. Yalnızlığı havada asılı kalan bir şarkı gibi hissediyordu. Özlem dolu eski bir halk şarkısı gibi.

Sabah daha azimli bir şekilde uyandı. İlk olarak ot bürümüş, yıkık ve küflü bir bina olan kiliseyi ziyaret etti. Çarmıha gerilmiş ahşap bir İsa heykeli, önündeki boş sıralara bakıyordu. İki vaftiz su kabı vardı. Eski ve gri taşın içine yerleştirilmiş küçük olanın üzerine oka benzeyen garip bir simge oyulmuştu.

Asırlardır kutsal suyunu alınlarına sürmek isteyen milyonlarca köylünün eliyle aşınarak parlaklaşmış taşa elini sürdü.

In nomine patris, et filii, et spiritus sancti...[1]

Yeter. Bunun bir faydası yoktu. David çantasını alıp kiliseden dışarı, parlak güneşin altındaki çimenlere çıkınca rahat bir nefes aldı. İnsanlar nerede toplanırdı? Hayatı, sohbeti ve cevapları nerede bulabilirdi?

Bir barda.

---

1 (Lat.) Baba, oğul ve kutsal ruh adına. (yay. n.)

Dükkânların, kafelerin bulunduğu en işlek caddeye gitti ve ardından Bilbo Bar'ı seçti. İçeriden müzik sesi geliyordu ve kalın pencerelerinden insanların içtiklerini görebiliyordu.

O girince birkaç kişi dönüp baktı. Karanlık ve pis bar kalabalıktı. Bir köşede bir grup genç toplanmış, David'in hiç duymadığı gırtlaktan bir İspanyolca konuşuyorlardı. Karşıdaki masalardan birinde genç ve çekici bir sarışın kadın oturuyordu. Barın kalanı esmer ve siyah saçlı, puslu elma şarabı içen ve kahkahaları müziğe eşlik eden adamlarla doluydu.

David o anda fark etti: müzik. Büyükbabasının cenazesinde de buna benzer bir müzik çalmıyor muydu? Coşkun ve hafiften akordu bozuk gitar ezgisi. Bu ne anlama geliyordu? Basklarla doğrudan bir bağlantısı mı vardı? Yoksa büyükbabası Bask mıydı?

David büyükbabasının İngilizce ve İspanyolca dışında başka bir dil konuştuğunu duymamıştı. Soyadları da İspanyolcaydı. Martinez. Ama bu kısa ve geniş adamlar gerçekten de büyükbabasını andırıyordu. David'in babasını da.

Bir esrar daha. Esrarlar katlanarak büyüyordu.

Bar tezgâhına yaslanıp içler acısı İspanyolcasıyla bir *cerveza* sipariş eden David yakındaki bir masaya oturup birasını içti. Bir kez daha kendisini çaresiz hissetti. Diğer taraftan büyükbabasının sözlerini hatırladı: Lesaka'ya git, José Garovillo'yu bul ve ona haritayı sor. O yüzden yapması gereken buydu, sadece bu.

Doğruldu ve bardaki en iri adamın omzuna dokundu.

"*Hola?*"

Adam onu duymazdan geldi.

"Ee... *Buenos días.*"

Diğer müşterilerden birkaçı dalgın yüz ifadeleriyle David'in bu nafile konuşma teşebbüsünü izledi. Yüzler kayıtsız ve asıktı.

Adamın iri omzuna bir kez daha vurdu. "*Buenos días, señor?*"

Adam bir kez daha duymazdan geldi.

İki kişi daha David'e bakmaya başladı ve gırtlaktan gelen aksanlarıyla ona sert bir tonda bir şeyler sordu. Ne dediklerini anlamadı. David bunun üzerine haritayı işaret edip İngilizce konuşmaya başladı.

"Bakın, rahatsız ettiğim için... çok özür dilerim. Fakat bu haritayı bana... büyükbabam verdi ve benden buraya gelmemi istedi. Bakın şu yer isimlerine: Ariz... kun, Elizonda. Ayrıca José Garovillo adında bir adamı da bulmam gerekiyor. Böyle birini tanıyor musunuz?"

İri adam sonunda döndü ve çok kısa bir şey söyledi.

David anlamadı.

"Ee... Affedersiniz. Ama İspanyolcam... pek iyi değil."

Adam öfkeyle kaşlarını çatınca David büyük bir hata yaptığını fark etti. Çok ileri gitmişti. Ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama aptalca bir şey yaptığı ortadaydı. Ortam gerildi. Müzik sustu.

Bira içenlerden biri David'e doğru nefretle bağırdı. Salonun diğer ucundaki barmen kapıyı işaret etti. David uzatmaması gerektiğini anlayıp elini kaldırdı ve kapıya yöneldi.

Ama içenlerden üçü ayağa kalkıp yolunu kesti. İri olana kot gömlekli bir adam ve Led Zeppelin tişörtü giymiş, omuzları dövmeli bir diğeri de eklenmişti.

Şimdi ne yapacaktı?

Yapacağı en akıllıca şey kapıya, buna bağlı olarak ışığa ve hürriyete erişme umuduyla aynen yoluna devam etmekti. Ama konuşarak çözmek için son bir teşebbüste daha bulundu.

"Bakın-bayım-affedersiniz-*por favor*..." Boşunaydı; kekeliyordu. Adamlardan biri kollarını sıvamaya başlamıştı bile.

"Durun!"

David dönünce sarışın kızı gördü. Kız gelip David ile yolunu kesenlerin arasına girdi ve onlara çabucak bir şeyler söyledi. Güzel ve kesik kesik olan İspanyolcası aksanlıydı, kelimeler David'in anlayamayacağı kadar hızlı akıp gidiyordu.

Ama müdahalesi işe yaradı. Her ne demişse tesirini göstermişti. Adamların öfkesi bariz şekilde azaldı; çatık kaşlar yerini asık suratlara bıraktı ve öfkeli yüzler geldikleri gölgelere geri döndü. Kız onu sopa yemekten kurtarmıştı.

Kıza baktı, kız da önce ona, sonra da onun arkasına baktı.

David o zaman fark etti, belki de adamların geri çekilmesinin başka bir nedeni vardı. Hemen arkasında biri yürüyordu. Adamlar kız tarafından sakinleştirilmiş olsalar da onları asıl sindiren bu yeni gelendi. Peki, o da nereden çıkmıştı?

Adam uzun ve esmerdi. Yüzü hafif sakallı, sert ve saldırgandı. Otuz beş yaşında görünüyordu. Belki de kendisine iyi bakmış kırklı yaşlarında biriydi. Kimdi bu? Neden herkes onu görünce susmuştu?

"Miguel?.."

Bunu diyen kişi barmendi ve gergin bir halde bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ee... Miguel... Eh... *Dos equis?*"

Miguel teklifi duymazdan geldi. Göçük kara gözleriyle doğruca sarışın kız ve David'e bakıyordu. Nefesinde alkol kokusu vardı. Güçlü bir şarap ya da brendi. Ama sarhoşa benzemiyordu. Miguel dönüp kıza baktı. Sesi kalın ve netti.

"Amy?"

Kızın cevabı mağrurdu. "*Adiós*, Miguel."

Kız, David'in elini tuttu, hızlı ve emin bir şekilde onu kapıya doğru çekmeye başladı. Ama Miguel onu durdurdu. Adam elini uzatıp Amy'yi boğazından tuttu. Kızın David'i tutan elinin parmakları gevşedi.

Ardından Miguel kıza sertçe vurdu. Tam yüzünün ortasına şiddetli ve şok edici bir darbe. Kız yere düşüp sigara izmaritleri ve buruşuk mendiller arasında yuvarlandı.

David hayretle bakakaldı. Böylesine ufak tefek genç bir kadına yönelik bu ani şiddet öyle gereksiz, öyle şok ediciydi ki David'i afallatmış ve kımıldayamaz hale getirmişti. Ne yapacaktı? Etrafına baktı. Kimsenin müdahale edeceği yoktu. Hatta bazıları başlarını çevirip silik, ürkek sırıtışlarla birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

David, Miguel'e saldırdı. Bask adam daha iri ve uzun olabilirdi –David de kısa sayılmazdı– ama David umursamadı. Genç ve öfkeli bir yetimken yediği dayağı hatırladı. İnsanlar zayıf ve savunmasız olanlara yüklenirdi. Kahretsin.

Miguel'i boynundan tuttu ve yumruk atabilmek için uygun konuma gelmeye çalıştı.

Olmadı. Bu adamı tutmaya çalışmak bir boğaya binmekten farksızdı; uzun adam sapasağlam durdu, döndü ve David'i yere fırlattı. David bir bar taburesine tutunarak ayağa kalktı. Ama çok daha can yakıcı başka bir acı hissetti, ona metal bir şeyle vurulmuştu.

Gözleri kararırken kendisine vuran şeyin tabanca dipçiği olduğunu anladı.

4

Simon Quinn parayı ödeyip taksiden indi ve George dönemi mimarisinin özelliklerini yansıtan sıvalı sıra evlere baktı. Omzundaki dizüstü bilgisayar çantası ağır gelmeye başlamıştı. Cinayetin işlendiği evin hangisi olduğu barizdi: Dışında iki polis minibüsü duruyor, beyaz kıyafetli adli tıp birimleri gri çelikten suç mahalli çantalarını indiriyordu. Uzun, zarif Londra sıra evlerinin önü mavi ve sarı polis şeritleriyle kaplıydı.

Birden aklına geldi. Başkomiser Sanderson cinayeti burma olarak tarif etmişti. Peki, bu ne manaya geliyordu?

Gerginliği gözle görülür seviyedeydi çünkü elleri hafifçe titriyordu. Görevi sırasında pek çok cinayet mahalline gitmişti; suç ve ceza onun mesleğinin ayrılmaz bir parçasıydı ama şu burma kelimesinin tuhaf ve rahatsız edici bir yanı vardı.

Polis şeridinin altından eğilerek geçtikten sonra evin kapısında Komiser Yardımcısı Tomasky'nin genç ve parlak yüzü tarafından karşılandı. Sanderson'ın astı olan bu adam Polonya kökenli neşeli bir Londralı'ydı. Simon onunla daha önce tanışmıştı.

"Bay Quinn," dedi Tomasky gülümseyerek. "Ne yazık ki cesedi kaçırdınız. Az önce gönderdik."

"Başkomiser aradığı için geldim."

Tomasky hoş sonbahar güneşinin altında gülerek, "Yine mi manşetlere çıkmak istiyor?" dedi. Sonra gülmeyi kesti. "Sanırım size göstermek istediği bazı fotoğraflar var."

"Öyle mi?"

"Öyle ama haberin olsun çok feciler."

Tomasky elini kapıya dayayıp Gazeteci'nin içeri girmesine mâni oldu. Tomasky'nin kolunun ötesinde mavi kâğıt maskeleri boyunlarında sallanan iki adli tıp uzmanının bir odaya girip çıktığını görebiliyordu.

"Kurban kaç yaşındaydı?"

Polis kolunu çekmedi. "Yaşlı. Güney Fransalı'ymış. Çok yaşlı."

Simon başını yukarı kaldırıp evin sıvalı cephesini sağdan sola süzdü. "Yaşlı bir kadın için hoş bir yer."

"Zenginmiş demek ki."

"Andrew, artık girebilir miyim?"

Tomasky hafifçe gülümsedi. "Tamam. Başkomiser soldaki odada. Ben sadece seni... hazırlamaya çalışıyordum."

Komiser Yardımcısı, Simon'a yolu işaret etti. Gazeteci bal mumu, solmuş çiçek ve adli tıpçılar yüzünden gaz ve jel kokan koridorda yürüdü.

Duyduğu bir sesle durdu.

"İsmi Françoise Gahets. Hiç evlenmemiş."

Sesin sahibi Sanderson'dı. Kırışık ama hayat dolu yüzü koridorun sonundaki kapının köşesinden bakıyordu.

"Dedektif. Merhaba."

"Not defterin yanında mı?"

"Evet." Simon defteri cebinden çıkardı.

"Dediğim gibi adı Françoise Gahets. Hiç evlenmemiş. Zenginmiş, yalnız yaşıyormuş... Altmış yıldır İngiltere'de olduğunu

ve akrabası olmadığını biliyoruz. Şimdilik tüm bildiğimiz bundan ibaret. Suç mahallini görmek ister misin?"

"Pizza yemek istemiyorsak tabii."

Sanderson belli belirsiz güldü.

Kapının eşiğinden geçtiler ve Sanderson anlatmaya devam etti: "Cesedi dün temizlikçi bulmuş. Lara adında Estonyalı bir kız. Hâlâ votka içmekle meşgul."

Oturma odasının diğer ucuna yürüdüler. Tepeden tırnağa beyaz giymiş, beyaz maskeli bir adli tıp uzmanı ikisi görebilsin diye önlerinden çekildi.

"İşte onu burada bulduk. Tam burada. Ceset bu sabah götürüldü. O tam burada... oturuyordu. Fotoğrafları görmeye hazır mısın?"

"Evet."

Sanderson masaya uzandı. Bir dosya alıp açtı ve birkaç fotoğraf çıkardı.

İlk fotoğrafta kıyafetleri üzerinde, sırtı onlara dönük olan öldürülen kadın yerde diz çökmüştü. Gariptir ki eldiven takmıştı. Simon fotoğrafla çevresindekileri kıyasladı.

Sonra tekrar fotoğrafa baktı. Bu açıdan kurban sanki sağmış ve yerde diz çöküp kanepe ya da televizyonun altında bir şey arıyormuş gibi görünüyordu. En azından canlı görünüyordu, tabii sadece boynuna kadar olan kısım dikkate alınırsa.

Simon'ı ürküten, kadının kafası oldu; daha doğrusu katil ya da katillerin o kafaya ne yaptıkları.

"Bu da ne?"

Sanderson bir fotoğraf daha uzattı.

"Bu da yakın çekim. Bak."

İkinci fotoğraf birkaç santim uzaktan çekilmişti; kurbanın kafa derisinin üst kısmı tümüyle yüzülmüş, kafatası beyaz ve kanlı bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Bir de şuna bak."

Sanderson üçüncü bir fotoğraf uzattı.

Bu fotoğrafta ise halının üzerinde duran uzun gri saçlı, kanlı ve buruşuk bir deri parçası olan yüzülmüş kafa derisi görülüyordu; saç öbeğinin içinden kalın bir sopa geçirilmişti, süpürge sapı gibi bir şeydi. Darmadağın olmuş gri saç sopanın etrafına birkaç kez dolanmıştı. Burulmuştu.

Simon yavaşça nefes verdi. "Teşekkürler. Sanırım."

Odaya baktı; halının üzerindeki kan lekesi hâlâ duruyordu. Cinayetin nasıl işlendiğini anlamak zor değildi. Tuhaftı ama barizdi. Biri televizyonun yanında yaşlı kadına diz çöktürmüş, sopayı uzun gri saçlarının içinden geçirmiş, ardından sopayı kendi etrafında döndürerek saçı sopaya dolayıp kan ve acı içerisindeki kadının saç köklerini kafa derisinden koparmış ve sonunda baskıya dayanamayan deri de saçlarla birlikte kopup kafatasından ayrılmıştı.

Sondaki fotoğraflardan birini aldı. Bu fotoğraf önden çekilmişti ve kadının yüz ifadesini gösteriyordu. Ağzından ani ve refleks icabı şu kelimeler döküldü.

"Aman Tanrım."

Kadının ağzı yüksek ama aynı zamanda sessiz bir çığlık atar gibi kalmıştı; kafa derisi koparılırken çektiği acının bir ürünü olan yüz ifadesinin donup kalmış hali.

Bu kadarı fazlaydı. Simon toparlandı ve dosyayı masanın üzerine koydu; döndü ve mermer şöminenin yanına gitti. Bir vazodaki kurumuş çimenler ve birkaç ihtiyarın fotoğrafı haricinde şömine boş ve soğuktu. Şömine rafının ortasında küçük seramik bir eşeğin yanında duran ucuz alçıdan bir Meryem Ana heykeli ona gülümsüyordu. Ağabeyinin elleri kana bulanmış hali gözlerinin önüne geldi.

Görüntüyü aklından silip döndü.

"Evet, Dedektif... Süpürge sapına bakılırsa kafa derisini koparana kadar döndürmeye devam mı etmişler?"

Sanderson başını salladı. "Evet ve buna burma deniyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir işkence türüdür. Asırlardır kullanılıyormuş." Kapıya baktı. "Tomasky iyi bir çocuk olup gereken araştırmayı yaptı. Dediğine göre burmayı Çingeneler üzerinde kullanmışlar. Bir de Rus Devrimi'nde."

"Yani..." Simon kadının çektiği ızdırabı düşününce ürperdi. "Yani kadın şoktan mı ölmüş?"

"Hayır. Boğazını sıkıp öldürmüşler. Bak."

Bir fotoğraf daha. Sanderson'ın kalemi kadının boynunu işaret etti; Gazeteci silik kırmızı izleri görebilmek için eğildi.

Kafa karıştırıcı ve çok rahatsız ediciydi. Tadı kaçtığından yüzünü buruşturup konuştu: "Ama bu biraz garip. Bunu her kim yaptıysa önce kadına işkence etmiş, sonra da onu ustaca öldürmüş. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Kim bilir? Çok tuhaf bir vaka, değil mi?" diye cevap verdi Sanderson. "Al sana bir tuhaflık daha. Hiçbir şey çalmamış."

"Nasıl?"

"Üst katta mücevherler var. El sürülmemiş."

Kapıya yürüdüler; Simon birden odadan hemen ayrılma yönünde bir dürtü hissetti. Çıkarlarken Sanderson anlatmaya devam etti.

"İşte gördün, Quinn. Sen iyi bir gazetecisin. İngiltere'nin en iyi yedinci polis muhabirisin!" Gülümsemesi soldu. "Şaka yapmıyorum dostum. Seni buraya o yüzden çağırdım, gizemli hikâyeleri seversin. Eğer gizemini çözebilirsen bize de haber ver."

5

Sersemlemiş bir halde kendisine geldiğinde barın kapısının yanında, güneşin altında, dışarıdaydılar. Onu sarsarak uyandırmaya çalışan kızın alnından biraz kan sızıyordu.

Üzerlerine birinin gölgesi düştü. Gelen barmendi. Yüzünde endişeli bir ifadeyle durmuş, ağırlığını bir o bir bu ayağına aktarıyordu.

"Amy. Miguel'i içeride tutarım ama gitmeniz şart. Hemen gidin..." dedi İngilizce olarak.

Kız başını salladı. "Biliyorum."

Kız bir kez daha David'in elini tutup doğrulmasına yardım etti. David ayağa kalkarken yüzündeki kas ve kemiklerin sızladığını hissetti. Ama yaralı değildi. Parmaklarındaki kurumuş kan lekeleri muhtemelen kendisini ve kızı korumaya çalışırken olmuştu.

"Delilik." Kız başını iki yana salladı. "Yani yaptığın şey için teşekkürler ama delilikti."

"Kusura bakma." David iyice şaşırdı. Kız İngiliz'di. "Önce sen beni kurtardın. Ama anlamadığım... O barda ne olup bitti öyle?"

"Miguel. Onun yüzünden."

O kadarını zaten biliyordu. Kız onu sessiz Bask sokağında *raciones* ve *gorrin* reklamlarının olduğu küçük restoranların yanından çekerek götürmeye başladı. Kuleli ve sessiz taş binaların yanından geçtiler.

David kurtarıcısına baktı. Yirmi yedi yirmi sekiz yaşlarındaydı, yaraya ve kana rağmen asi ama güzel bir yüzü vardı. İnatçıydı da.

"Haydi çabuk. Araban nerede? Ben otobüsle geldim. İyice sinirlenmeden hemen buradan gidelim. O yüzden seni uzaklaştırmaya çalışıyordum."

"Yani önceki hali sinirli değil miydi?"

Kız başını iki yana salladı. "O hiç sayılır."

"Hiç mi?"

"Miguel'i hiç duymadın mı? *Otsoko?*"

"Hayır."

"*Otsoko* Baskçada kurt demek. Bu onun kod adı. ETA kod adı."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı; hemen David'in arabasına koşup bindiler.

David arabaya bindikten sonra kıza baktı. "Nereye gideceğiz? Nereye?"

"Lesaka hariç herhangi bir köye. Elizondo şu yönde. Benim mekânım."

David aracı çalıştırdı ve hızla köyden çıktılar. Amy ekledi: "Orası güvenlidir." David'e baktı. "Sen de üstünü başını temizlersin. Fena hırpalanmışsın."

"Ya sen?"

Gülümsedi. "Teşekkürler. Bu yoldan."

David direksiyonu çevirdi, Miguel'i, yani Kurt'u düşünmek bile sinirlerinin gerilmesine neden olmuştu. Anlaşılan barmen ve diğerleri Miguel'e engel olarak durumun kötüleşmesini önlemişti ama belki de Kurt fikrini değiştirecekti?

Kurt mu?

David hızla köyü terk edip İspanyol polisinin ve son taş binanın yanından geçti, bütün bu cevapsız sorular canını sıkmıştı. Barda neler olmuştu? Miguel kimdi? Bu kız kimdi?

Bir kez daha kızın İspanyolcayı İngiliz aksanıyla konuştuğunu fark etti.

Burada ne işi vardı?

Yemyeşil kırsaldaki dar bir yolda giderlerken konuyu biraz daha eşelemesi gerektiğini düşündü çünkü kendi haline bırakırsa kızın ona fazla bir şey anlatmaya niyeti varmış gibi görünmüyordu. O nedenle sormaya başladı. Güneşin etkisiyle oluşan aydınlık ve karanlık gölgeler sayesinde yüzündeki çürüğü gizlenen kız ona döndü. İlk sorusu en bariz olanıydı.

"Tamam. Şimdi polise gideceğiz herhalde. Değil mi? Onlara olup biteni anlatmaya."

"Hayır. Hayır, olmaz, yapamayız. Ben bu insanlarla birlikte yaşıyor ve çalışıyorum. Bana güveniyorlar. Burası ETA bölgesi ve polisler de İspanyol. Burada kimse polise gitmez."

"Ama..."

"Zaten gitsek de ne diyeceğiz ki?" Mavi gözleri alev alevdi. "Ne diyeceğiz? Adamın biri barda bize vurdu dediğimiz anda onlar da adını soracaklar. Biz de Kurt demek zorunda kalacağız. Böylece her şey bitecek çünkü bir ETA kahramanına, meşhur bir ETA savaşçısına ihanet etmiş olacağım." Yüzündeki ifade iyice sertleşti. "Bunun Bask Bölgesi'nde pek hayrıma olacağını söyleyemem."

Açıklama aklına yatan David hafifçe başını salladı. Fakat kızın cevabı birkaç yeni soruyu tetiklemişti: Kız bu insanlarla mı çalışıyordu? Nasıl? Nerede? Ve neden?

Bunun üzerine doğrudan kıza durumunu sordu. Kız başını diğer tarafa çevirip yeşil tarlalara baktı.

"Hemen mi öğrenmek istiyorsun?"

"Aklımda bir sürü soru var. Hemen başlasak nasıl olur?"

Sessizlik. Ardından kız konuşmaya başladı: "Tamam. Tamam. Hayatımı kurtarmaya çalıştın, o yüzden belki de bilmeyi hak ediyorsundur."

Cevap verirken kızın narin yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

İsmi Amy Myerson'dı. Yahudi'ydi, yirmi sekiz yaşındaydı, Londralıydı ve orada üniversiteye gidip yabancı dillerden mezun olmuştu. Artık San Sebastian Üniversitesi'nde bir akademisyendi ve Bask çocuklara İngiliz Edebiyatı dersi veriyordu. Birkaç yıl başka ülkelerde dolaştıktan sonra Bask Bölgesi'ne yerleşmişti. "Fas'ta epey haşhaş içtim."

David belli belirsiz güldü ama kız bu gülüşe karşılık vermedi. Onun yerine devam etti: "Sonunda kendimi burada, ormanlar ve dökümhaneler arasındaki Iparralde'de, yani Kuzey Bask Ülkesi'nde buldum." Ağaç dalları arasından süzülen güneş ışınları ön camı aydınlattı. "Ayrıca bağımsızlık mücadelesinin de bir parçası oldum. ETA'nın siyasi kanadı olan Herri Batasuna'ya mensup bazı kişilerle tanıştım. Tabii ki şiddete başvurmalarını desteklemiyorum... Fakat davalarına inanıyorum." Kız tekrar başını çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. "Neden özgür olmasınlar? Basklar herkesten daha uzun süredir burada yaşıyor. Belki otuz bin yıldır. Navarra'nın sessiz vadilerinde kaybolmuş halde..."

Bidasoa'nın ana otoyoluna çıkmışlardı, büyük çimento kamyonları hızla yanlarından geçiyordu. "Sağa dön," diye talimat verdi ona Amy.

David başını salladı; dudakları hâlâ zonkluyordu. Çenesinde tabancanın kabzasının vurduğu yer ağrısa da kırık bir kemiği olmadığından emindi. Bir yetim olarak ömrü boyunca kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığı için fiziksel durumu hakkında doğru tahminlerde bulunabiliyordu. Düzelecekti. Peki ya kız?

Amy ona döndü. "İşte benim özgeçmişim böyle, pek de matah sayılmaz. Ya sen? Senin hikâyen ne?"

Onun da bilmek istemesinde şaşılacak bir şey yoktu.

İçinde bulunduğu bu tuhaf ve sıradışı durumu çabucak anlattı: Ailesinden, büyükbabasının son arzusundan, haritadan ve kiliseden bahsetti. Amy Myerson'ın mavi gözleri onu dinlerken büyüdü.

"İki milyon dolar mı?"

"İki milyon dolar."

"Tanrım. Keşke birileri bana da iki milyon dolar bıraksaydı!" Daha sonra bir eliyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım. Daha yeni bir yakınını kaybetmişsin. Bense dünyanın en aptalca yorumunu yaptım. Kusura bakma... bu sabahki olanlar için."

"Önemli değil. Anlıyorum." David rahatsız olmamıştı. O, kızın hayatını kurtarmış olabilirdi ama kız da onu dayak yemekten ve belki de daha kötüsünden kurtarmıştı. Miguel'in öfkeyle parıldayan kara gözlerini hatırladı.

"Buradan sola dön."

David kızı dinleyerek ana yoldan ayrıldı; şimdi çok daha sakin bir otoyola çıkmışlardı. Önlerinde sisli mavi dağlara kadar devam eden geniş ve ihtişamlı bir vadi uzanıyordu. Dağların üst yamaçlarında hâlâ karla kaplı olan yerler vardı.

"Baztan Vadisi. Güzel, değil mi?" dedi Amy.

Haklıydı; nefes kesiciydi. David bu rahatlatıcı manzaraya baktı: Sığırlar dizlerine kadar gelen altın rengi nehir sularının içinde duruyor, mahmur ormanlar mavi pusla kaplı ufuklara uzanıyordu.

Pireneler kırsalında on dakikalık büyüleyici bir yolculuğun ardından önce bir traktör tamircisine, sonra da bir Lidl süpermarketine uğradılar ve nihayet mağrur meydanları, küçük pastaneleri bulunan, dağ derelerinin kumtaşından eski binaların bahçelerinden şarıldayarak geçtiği küçük bir kasaba olan Elizondo'ya vardılar.

Kızın dairesi ana yolun hemen dışında modern bir binadaydı. Amy kapıyı anahtarla açtı ve içeri girdiler; dairedeki uzun pencerelerden Pireneler'in mükemmel manzarasını izlemek mümkündü. Yamaçları buz ve sis kaplı, zirveleri mavi olan dağlar boğazlarından aşağı beyaz önlük takılmış mafya elemanlarının berberde oluşturduğu sırayı andırıyordu.

Katillerden oluşan bir sıra.

Amy mutfakta bir şeyler hazırlarken David'in aklına da Miguel geldi. Kurt, *Otsoko*, Miguel. Aşırı güçlü kaslar, uzun ve esmer bir cüsse, yuvalarına gömülü gözler. Miguel'i düşünmemeye çalıştı. Dairede etrafına bakındı; duvarlarda pek bir şey olmasa da raflar önemli edebî kitaplarla doluydu: Yeats, Hemingway ve Orwell. Dikkat çeken bir cildin üzerinde *The Poetry of Violence* (Şiddetin Şiiri) yazıyordu.

San Sebastian Üniversitesi'nde çocuklara ne öğretiyordu acaba?

Ardından kendi etrafında döndü. Kız kâğıt havlu, bez, antiseptik krem ve içinde sıcak su olan küçük bir leğenle gelmişti; birlikte halısız ahşap zemine diz çöktüler ve birbirlerinin yaralarına pansuman yaptılar. Kız onun dudaklarını beyaz bezle silince bezde kırmızı ve kahverengi kan lekeleri belirdi.

David "ah" diye sızlanınca Amy, "Kırığın yok cesur asker," diye cevap verdi.

Bu tuhaf iltifatı elini sallayarak geçiştirdi, kız da işine geri döndü ve bezi suyun içinde sıkarak renginin kızıla çalmasına neden oldu. Ardından konuştu. "Doktora gidebilirdik ama bir dikiş için oturup altı saat beklememiz gerekebilirdi. Bilmem anlatabildim mi?"

David başını salladı. Amy'nin yüz ifadesi ciddi, kayıtsız ve temkinliydi. Kızın hâlâ söylemediği pek çok şey olduğunu düşünüyordu ama o da henüz asıl soruyu sormuş değildi: Miguel neden büyük bir öfkeyle kıza saldırmıştı?

"Tamam Amy, şimdi yardım sırası bende." Temiz bir bez aldı ve sıcak suyla ıslattı. Kız gözlerini kapatıp yüzünü uzattı ve o da saçlarının dibindeki kanları silmeye başladı. Bez alnına değince kız yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi. David onun yarasını temizlerken bir yandan da soru sormayı sürdürdü. "Barda olanlarla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Ne?"

"Anlamadığım, sadece Miguel'in değil de oradaki herkesin köpürmesiydi. Nerede hata ettim? Sadece birkaç soruyla o adamların hepsini kızdırmayı nasıl başardım?"

Amy, David alnını temizleyebilsin diye başını yana yatırdı. Bir anlık sessizliğin ardından cevap verdi: "Tamam, mesele şu. Lesaka, Bask Bölgesi'ndeki en milliyetçi şehirlerden biridir. Tehlikeli derecede mağrurdurlar."

David başını salladı, birkaç kâğıt havlu aldı ve derin ama kanaması çoktan durmuş yarayı kurulamaya başladı.

"Devam et..."

"Bir de ETA var. Teröristler. Miguel'in dostları." Kızın kaşları çatıldı. "Daha iki hafta önce birkaç jandarmayı öldürdüler. San Sebastian'daki korkunç bir bombalı saldırıda beşi öldü. Sonra da İspanyol polisi dört ETA eylemcisini vurup öldürdü. Madrid onların da bomba yerleştirmeye çalıştıklarını iddia etti. Basklar ise bunun acımasız bir misilleme olduğunu söylüyor."

"Hımın."

"O yüzden her yer polis kaynıyor. Ortalık çok gergin. ETA söz konusu olduğunda İspanyol polisi çok sert olabiliyor. Tam bir kısır döngü."

David geri çekilip kızın yarasına yaptığı pansumanı inceledi. Düzelecekti; kendisi de öyle. Ama bir gariplik fark etti, olması gerektiği gibi olmayan bir şey.

Amy'nin alnındaki kanı temizleyince bir yara izi olduğunu gördü. Tuhaf ve karmaşık bir iz: parlak sarı saçlarının altında gizlenmiş derin ama aynı zamanda kıvrımlı ve şekilli kesikler.

David bir şey sormadı.

Yaraları pansuman edilen Amy arkasına yaslandı. Kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti, bağdaş kurup oturdu ve ellerini de çıplak zemine koydu. "Demek nerede hata yaptığını öğrenmek istiyorsun?"

"Evet."

"Sırasıyla anlatayım. Öncelikle Baskça konuşulan bir bölgede İspanyolca konuştun. Bu pek sevilmez. Ayrıca bahsettiğim siyasi gerginliği de unutma."

"Tamam. Sonra?"

"Sonra... Hımın... Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Hepsinin ötesinde çok kışkırtıcı bir şey söyledin."

"Öyle mi yaptım?"

"José Garovillo'dan bahsettin. Onun adını duyduğum zaman sana yardım etmek için müdahale ettim. Onlara seni tanıdığımı, ahmağın teki olduğunu ve seni affetmelerini söyledim."

"Eh, teşekkürler."

"Öyle söylemek zorundaydım. Çünkü José'den bahsedince başının derde gireceğini anladım."

"Ee... Kimmiş o?"

Kız leğendeki ılık suya baktı. "Tanımıyor musun?"

Gittikçe daha çok bunalan David kendisini aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

"José Garovillo yaşlandı artık ama buralarda çok meşhurdur," diye açıkladı Amy.

"Yani onu tanıyor musun? Onu bulmama yardım edebilir misin?"

"Onu gayet iyi tanıyorum. Eğer istersen ona bir e-posta gönderip senden bahsedebilirim."

"Bu... şahane olur. Harika."

"Dur." Kızın yüzünde gülümsemeden eser yoktu; kelimelerinin etkisini artırmak için bir elini kaldırdı. "Dinle. Buralarda Garovillo'yu tanıyan çoktur. Çünkü kendisi bir kültür ikonudur, 60'lı ve 70'li yıllarda Bask dili ve kültürünü canlandıran aydınlardan biridir. Ayrıca 60'larda bir ETA üyesiydi."

"Ünlü mü? Ama internette araştırdım. Hakkında hiçbir şey bulamadım."

"O yalnızca Basklar arasında tanınır," diye cevap verdi Amy. "ETA'daysa ona sadece José derler. Tam adını yazılı olarak hiç göremezsin... ETA üyeleri açık etmeyi pek sevmez. Üstelik Garovillo öncelerden beri bir Bask radikalidir, savaş sırasında Almanlar tarafından Iparralde'de alıkoyulmuştu."

"Efendim?"

Döndü ve eliyle pencereyi işaret etti. "Orada. Uzaklarda! Dağların ötesindeki Fransız Bask Bölgesi. 1970'de Franco ve daha sonra da Sosyalistler tarafından tutuklanıp işkence gördü. Yıllar önce hep Bilbo Bar'da içerdi. Bayağı ünlüdür, kötü şöhretli desek daha doğru aslında." Amy'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı. "En azından oğlu yüzünden..."

"Anlamadım?"

"Oğlunun adı... Miguel."

"Bize saldıran adam..."

"José'nin oğlu. Kurt, José Garovillo'nun oğlu."

6

David, Amy'nin José'ye gönderdiği e-postaya yanıt beklerken Elizondo'nun dışındaki bir otelde oda kiraladı. Gernika Oteli sıradan bir yerdi. Küçük bir yüzme havuzu, mütevazı bir kahvaltı barı ve rahatsız edici derecede dar likra şortlar giyip bisikletle tatile çıkan yaşlı Fransız misafirleri bulunuyordu. Ama David için uygun bir yerdi.

Henüz alışamadığı servetiyle aslında Navarra'daki en iyi otelde kalabilirdi ama bu ona doğru gelmemişti. Göze çarpmak istemiyordu. Hoş ve orta karar bir otelde kalan sıradan bir turist olmak istiyordu. O yüzden eşyalarını alıp kendisine bir oda tuttu ve günün geri kalanını balkonundan dağlara bakarak geçirdi. Zirveler ve buz yalakları uzaklıklarıyla iftihar etmek isterlermiş gibi ışıldıyordu.

Sıcak ve tozlu bir gündü. Akşam yüzmeye karar verdi; otelin bahçesine indi, sadece şortu kalacak şekilde kıyafetlerini çıkardı ve havuzun davetkâr mavi sularına daldı. Yüzeye çıkınca derin bir nefes aldı, dağlardan gelen su ısıtılmamıştı ve buz gibiydi.

Tüm vücudu titredi ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı; içinde bulunduğu durumu anlatmak için mükemmel bir metafordu. Üç hafta önce trende bedava gazete okuyan, iş yerinde makineden kahve içen ve her gün aynı şeyleri yapan bitkin, sıkkın bir adamdı. Bask Bölgesi'ne gelmesiyle ise her şey aniden değişmiş ve kendisini gizem, garabet ve şiddetin ortasında bulmuştu; üstelik gayet de

iyi gelmişti. Şok edici ama iyi, yıpratıcı ama canlandırıcı. Tıpkı buz gibi dağ suyuyla dolu bir havuza dalmak gibi. Tüm vücudunu titretmişti.

Hayattayım.

Amy ertesi gün onu aradı: Bir fikri vardı. Belki de bulmacanın çözülmesini kolaylaştırmak için hikâyesinin yayınlanmasına izin vermeliydi. Amy hikâyeyi yazmak isteyecek yerel bir gazeteci tanıdığını söyledi; ona göre ne kadar çok insan bu soruları bilirse cevapları bulma ihtimalleri de o kadar çok olurdu.

David biraz gönülsüz olsa da fikri kabul etti.

Gazeteci'nin beyaz dairesinde tekrar bir araya geldiler; siyah saçlı genç bir yazar olan Zara Garcia makaleyi dizüstü bilgisayarında yazdı. Yarım gün sonra da bir İspanyol gazetesinde yayınlandı. Bazı kaynaklar tarafından hemen alınıp İngilizceye çevrildi.

David, Elizondo'nun ana meydanındaki internet bağlantısı olan bir kafede Amy'yle oturup gazetede yayınlanan hikâyeyi nihayet okuduğunda hem heyecan hem de endişe hissetti. Makalenin başlığı şöyleydi: "Tuhaf Vasiyet Milyon Dolarlık Bask Gizemine Neden Oldu."

David'in haritayı tutarken Zara tarafından çekilmiş bir fotoğrafı da gazetedeydi; eğer yardımcı olabilecek kişiler varsa David'le temasa geçebilmeleri için e-postasına da yer verilmişti.

Gazeteci olayın José Garovillo ile olan ilişkisinden bahsetmemişti çünkü mevcut siyasi ortamda bu son derece kışkırtıcı ve tehlikeli olabilirdi. Makaleyi okuyan David bu kısmın atılmasının yerinde bir karar olduğuna ikna oldu, bu makale yüzünden kendisini yeterince ifşa olmuş hissediyordu zaten. Ya Miguel de okursa ne olacaktı?

Dizüstü bilgisayarını kapattı, mor ceket ve dar kot pantolon giymiş olan Amy'ye baktı. Kız da mavi gözleriyle usulca ona baktı;

David gibi durumun garipliğini hissetmişti, sıcak bir günde yaşanan nedeni belirsiz bir titreme gibi. Bir tür arkadaş olmuşlardı; Bilbo Bar'da yaşanan korkunç ve ürkütücü hadise onları bir araya gelmeye zorlamıştı. Ama diğer taraftan da tümüyle birbirlerine yabancıydılar. Uygunsuz bir durumdu.

Belki de sadece bardaki gürültü sinirlerini bozmuştu. Dışarıdaki meydanda Basklara has bir spor olan *pelota* oynayan çocukların gürültü ve kahkahaları rahatça duyulabiliyordu. Çocuklar sert, küçük *pelota* topunu yüksek bir duvara atıyorlardı. Ses şiddetliydi ve sürekli tekrar ediyordu. Amy ona baktı.

"Başka bir yere mi gitsek?"

"Eğer vaktin varsa."

"Tatildeyim. Öğrencilerim polislere ateş etmekle meşgulken ben de sana yardım edebilirim." Amy onun telaşlı tepkisine gülümsedi. "Hey, şaka yaptım. Nereye gitmek istersin?"

"Haritadaki kiliselere bakmak istiyorum."

"Tamam."

"Ama önce... doğru düzgün içebileceğimiz bir yere gitsek iyi olur." Uzunca bir süre kıza baktıktan sonra itiraf etti; Miguel'in saldırısının etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Gidelim, içerken konuşuruz," dedi Amy.

Arabayla birkaç dakika gittikten sonra sessiz sakin küçük bir köye geldiler; tabelada Irurita yazıyordu. Dışarıdaki kafelerde bereli ihtiyar adamlar oturmuş kestiriyordu. Arabayı köy kilisesinin yanına park edip kafelerden birine girdiler ve bir güneş şemsiyesinin altına oturdular. Dağ havası tertemizdi ve güneş her yeri ısıtıyordu. Amy zeytin ve bir şişe *txacolli* denen soğuk, yerel beyaz şaraptan sipariş etti.

Garson kız gölgedeki masalarında onlara kibar bir reveransla servis yaptı.

"Bana tüm sorular içinde en önemli olanı hâlâ sormadın," dedi Amy.

Şaşırıp yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Eğer seni José'yle tanıştıracaksam bunu bilmen gerek."

David soğuk şarabından bir yudum aldı ve başını salladı. "Eğer öyle istiyorsan. Miguel sana neden saldırdı? Birden geldi ve sana vurdu. Neden?"

Cevabı netti: "Benden nefret eder."

"Neden?"

Amy dua eder gibi ellerini birleştirdi. "Bask Bölgesi'ne ilk geldiğimde... Dediğim gibi ETA'yla ve bağımsızlık davasıyla yakından ilgiliydim. Bunun kadim bir halkın takdire şayan bir talebi olduğunu düşünmüştüm. Hatta teröristlere bile yakınlık duymuştum. Bir süreliğine. Birkaç aylığına."

"Sonra..."

"Sonra José'yle tanıştım. Büyük José Garovillo'yla. İyi dost olduk ve bana Bizkaia'da en iyi *pintxos*'u nereden alabileceğimi gösterdi. Bana her şeyi anlattı. Franco'nun devrilmesinin ardından şiddeti reddettiğini söyledi. Demokratik İspanya içerisinde terörizmin Bask halkı için çıkmaz yol olduğunu dile getirdi."

"Ama oğlu..."

"Tabii ki aynı fikirde değildi." Doğruca David'e baktı. "José bana üniversitede şimdiki işimi buldu. Benden ders alan çocukların büyük kısmı Vittoria ve Bilbao'nun fakir kesimlerinden gelen radikallerdir ve ETA için ölmeye de hazırdırlar. Kızlar erkeklerden bile daha canidir. Mini etekli katiller."

Dudakları *txacolli* yüzünden nemlenip pembeleşmişti. "Onları ETA ve şiddetten uzak tutmanın, terörizm uğruna hayatlarını feda etmelerine engel olmanın vazifem olduğunu düşünüyorum. O yüzden onlara devrim edebiyatı öğretiyorum. İç Savaş hakkında

yazdıklarıyla Orwell ve İrlanda isyanı hakkında yazdıklarıyla Yeats. Onlara şiddet içeren milliyetçiliğin cazibesi kadar trajedisini de anlatıyorum."

"Miguel bu yüzden mi nefret ediyor senden? ETA'ya karşı çalıştığını mı düşünüyor?"

"Evet. Bir süredir yurt dışındaydı ama geri döndüğüne dair rivayetler duymuştum. Yine de Bilbo'daki dostlarımı görmeye gitmenin bir mahzuru olmaz zannettim. Ama o zaten bardaymış. ETA'daki yoldaşlarıyla birlikte arkadaki odaların birinde duruyormuş."

"Demek ki gürültüyü duydu."

"Evet. Dışarı çıktı ve beni seninle birlikte gördü." Yüzünü buruşturdu. "Ve en sevdiği şeyi yaptı."

Açıklama kusursuz olmasa da yeterliydi. David hâlâ her şeyin tam olarak dile getirilmediğini hissediyordu. Kim bilir ona söylemediği neler vardı? Alnındaki yara izi de neyin nesiydi?

Garson kız zeytinleri masaya koyarken o da düşünmeyi bıraktı. "*Gracias*," dedi.

Garson başını sallayıp reverans yaptı ve gırtlaktan bir İspanyol aksanıyla cevap verdi: *kakatazjaka*... Sonra da kaldırım taşlı meydanın diğer tarafındaki bir dostuna el salladı ve bara geri döndü.

David, Amy'ye yarı dönük halde, "Biliyor musun, garip ama hâlâ Baskça konuşan birine denk gelmedim," dedi.

"Nasıl?"

"İki gündür Bask Bölgesi'ndeyim ve tüm tabelalarda Baskça bir şeyler yazıyor ama kimsenin onu konuştuğunu duymadım."

Amy sarı perçeminin altından ona sanki geri zekâlıymış gibi baktı. "O kız Baskça konuşuyordu."

"Öyle mi?"

"Evet."

Amy ceketini çıkarıp şarap kadehine uzandı; güneşte bronzlaşmış kolundaki altın sarısı tüyler David'in dikkatini çekti.

"Lesaka'daki adamlar da Baskça konuşuyordu," dedi elindeki kadehi evirip çevirerek. "Sen İspanyolca konuşunca o yüzden kızdılar."

David kulak kabartıp garson kızın konuşmasını dinledi. *Kazakatchazaka.*

Amy haklıydı. Bu kesinlikle Baskçaydı. Yine de kulağa İspanyolcanın tuhaf bir türüymüş gibi geliyordu. En başından beri duyduğu dil bu olduğu halde farkına varmamıştı.

"Dert etme," dedi Amy. "Buraya ilk geldiğimde çevremdekilerin Baskça konuştuğunu anlamak benim de zamanımı almıştı. Değişik bir İspanyolca aksanları olduğunu zannetmiştim." David'in arkasında kalan kilisenin beyaz badanalı duvarlarına baktı. "Sanırım Baskça çok farklı olduğu için kulak ve zihin tam olarak ne duyduğunu idrak edemiyor."

"Hiç biliyor musun?"

"Denedim elbette! Ama tuhaf yan cümleler ve benzersiz sözdizimi yüzünden imkânsız gibi bir şey." Başını kaldırdı. "İşte Baskçanın ne kadar uçuk olabileceğine dair bir örnek. Herhangi bir yabancı dilde ilk öğreneceğin cümle ne olur?"

"İngilizce biliyor musun?"

"Çok komiksin. Başka?"

"Bir bira alabilir miyim?"

"Aynen. *Une bière s'il vous plaît. Ein bier bitte.*"

"Peki, Baskçada bir bira alabilir miyim nasıl söylenir?"

Amy ona baktı. "*Garagardoa nahi nuke.*"

Güneşin altında hissedilir ama rahatsız edici olmayan bir sessizlikte oturdular. Ardından ani bir rüzgâr meydanı süpürdü. David soluna baktı. Batı ufkunu bulutlar kaplamaya başlamıştı ve

daha yoğun bulutlar da omuzdan aşağı sarkan koyun derisinden bir palto gibi en yakındaki Pirene yamaçlarından aşağı doğru iniyordu.

"Tamam," dedi David. "Peki, Miguel'in burada karşımıza çıkıp seni takip etmeyeceğini ya da sana zarar vermeyeceğini nereden biliyoruz? Anlam veremediğim bir şekilde sakin görünüyorsun. Hem de çok sakin."

"Sarhoştu. Zaten daha önce bana sadece bir kez vurmuştu."

"Bunu daha önce de mi yaptı?"

Kızardı. Sonra çabucak ekledi: "Genelde diğer ETA liderleriyle birlikte Bilbao ya da Bayonne'da takılır. Ortalıkta görünmek istemediği için Navarra'ya nadiren gelir. Sadece çok ama çok talihsizmişiz. Ayrıca o itin beni korkutup kaçırmasına izin verecek değilim."

Son sözleri mağrurdu; küçük burnu yukarı kalkarken gözleri öfkeyle büyüdü.

David ondaki azmi ve sözlerindeki kararlılığı gördü ama sonbahar esintisinde hiçbir şey yapmadan orada oturduğu için keyifsiz ve gergindi. "Haydi gidip haritamdaki kiliselere bakalım."

Amy başını salladı ve ayağa kalktı; arabaya bindiklerinde ilk yağmur damlaları da camlara vurmaya başlamıştı. "Hava hemen değişti. Sonbahar böyle işte."

Yağmur damlaları hızla arabanın tavanına çarpmaya başladı. David torpido gözünü açıp kıymetli kâğıdı çıkardı, itinayla açıp ona dünyanın öbür ucundan getirdiği haritayı gösterdi.

Amy yıldızları işaret ederken tırnaklarının yenmiş olduğunu fark etti. "İşte. Arizkun."

"Orayı biliyor musun?"

"Evet. En geleneksel Bask köylerinden biridir ve dağlardadır." David'e baktı. "Yolu gösterebilirim."

David arabanın yönünü değiştirip Amy'nin talimatlarına göre hareket etmeye başladı: Fransa'ya ve sınıra, somurtkan dağlara doğru gidiyorlardı. Ötedeki ülkeye.

Yukarılara çıktıkça denk geldikleri köyler seyrelmeye başladı. Yola çıkmış hayalî bir ordunun sancaklarını andıran hayalet misali sis parçaları dik yamaçlardaki tarlaların üzerini örtmüştü.

"Sınıra yaklaştık. Kaçakçılar eskiden buraya gelirdi. Asiler, cadılar ve teröristler de," dedi Amy.

"Hangi yoldan?"

"Oradan."

Amy küçük ve kavisli bir yol ağzını işaret ediyordu, siste belli belirsiz görünen bir levha vardı.

Burası Arizkun yolunda şimdiye kadarki en dar noktaydı, büyük kaya yığınları sanki onları köşeye sıkıştırmak isteyen serserilermiş gibi üzerlerine geliyordu. Dağ zirveleri sis içerisinde batıya doğru uzanıyordu.

"Havanın açık olduğu bir günde Fransa'yı görebilirsin," dedi Amy.

"Yolu bile zor görüyorum."

Küçük bir Bask köyünün meydanına geldiler. Her zamanki gibi bir Bask *pelota* sahası, Orta Çağ'dan kalma taş evlere ait birkaç teras ve oyma bir hanedan armasıyla süslü daha büyük taş bir konak vardı. Nemli hanedan taşının üzerinde bir ejder dans ediyordu: Kadınsı pençeleri ve kıvrık bir kuyruğu olan bir ejderha.

Köy bomboştu. Duvarlarına sprey boyayla ETA sloganları yazılmış olan konağın önüne park ettiler.

Eusak Presoak, Eusak Herrira.[2]

2 (Baskça) Tutsaklara özgürlük, ülkeye özgürlük. (yay. n.)

Bu sloganın altında daha da büyük bir duvar yazısı bulunuyordu. Geleneksel titrek ve eski Bask yazısıyla yazılmış olan kelime açıkça okunabiliyordu.

Otsoko.

Kelimenin yanına siyah bir kurt kafası resmedilmişti.

Kurt.

David'in yanında duran Amy yazılara baktı. "Bask çocukların bazıları ona tapar," dedi.

"Neden?"

"Çünkü merhamet nedir bilmez. Bir görünüp bir kaybolan zeki bir katildir. Hiç yakalanmaz." Belirgin şekilde titreyerek ekledi. "Üstelik zalimliğine de hayranlar."

"Miguel... çok zalim midir?"

"Aşırı heyecanlı. Şehvetli. Şairane. İspanyollar Bask radikallere işkence eder ve Miguel de onlara misliyle cevap verir. İspanyol polislerin ondan ödü kopar. Terörle mücadele timlerinin bile." Amy duvar yazılarına bakmak için eğildi.

"Ne tür işkenceler?" diye sordu David.

Kızın sarı perçemi pusun nemiyle ıslanmıştı. "Jandarmalardan birini sönmemiş kirece gömdü."

"Delilleri ortadan kaldırmak için mi?"

"Hayır, adamı diri diri boğazına kadar kirece gömdü. Onu canlı canlı eritmiş oldu."

Kız birdenbire yürümeye başladı. David de takip etti ve birlikte iki eski Bask evinin arasından geçen ıslak taş yolda yürüdüler. David sağa ve sola baktı. Kalaslara menteşeli nemli ahşap kapılar kahverengi ve dikenli ayçiçekleriyle süslenmişti. Yol kenarındaki bazı deve dikenlerine insan şekli verilmişti. Deve dikenlerinden yapılma mankenler.

Köyün sessizliği sinir bozucuydu. Artan sisin içinde yürürlerken tek duydukları kendi ayak sesleriydi.

"Nerede bu millet?"

"Öldürüldü, öldü ya da Amerika'ya gitti."

Yolun sonuna geldiler. Evler yerlerini kayalara ve deve dikenlerine bırakmıştı. Dışarıda bir yerlerde Fransa ve okyanus bulunuyordu, ayrıca şehirler, trenler ve havaalanları.

Bir yerlerde.

Birden pusların içinde bir kilise göründü. Sise gömülü bir vadinin üzerine tünemiş, gri taşlı ve çok eski bir bina. Pencereleri cılız, konumu haşin.

"Tanrı'nın evi mi? Pek de konuksever bir hali yok."

Amy paslı bir demir kapıyı itti. "Kiliseler genelde böyle olur. Onları paganlara ait eski kutsal mekânların bulunduğu yerlere yaparlardı. Belki de atmosferi yüzünden."

David durdu, şaşırmıştı. Kilise kapısına giden yol boyunca, kareler üzerine düzgünce yerleştirilmiş dairelere benzeyen garip dairesel taşlar bulunuyordu. Taşlar *lauburu* ile işaretlenmişti: esrarlı ve semavi gamalı haç. David daha önce hiç daire şeklinde mezar taşı görmemişti. "İçeri bakalım," dedi.

Kaygan taş yolda yürüyerek kilisenin mütevazı ahşap kapısına geldiler. Siyah, eski ve ıslaktı... ayrıca kilitli.

"Kahretsin."

Amy sola doğru yürüdü ve kilisenin yan tarafına geçip sisin içinde kayboldu. David de peşinden gitti. Daha küçük ikinci bir kapı vardı. Amy paslı kapı kolunu kurcaladı ve kapı açıldı. David rutubetin boynunu yaladığını hissetti; artık hem soğuk hem de karanlıktı. İçeri girmek istedi.

Ama kilisenin içi de en az dışı kadar iticiydi. Boyasız ahşap oturaklarıyla rutubetli ve gölgeli. Nemden çürümüş çiçek kokusu

yoğundu; serin ve puslu gün ışığı beş tane pis pencereden içeri sızıyordu.

"Garip," dedi Amy ve yukarıyı işaret etti. Kirli camların birinde büyük bir boğa, yanan bir ağaç ve beyaz bir Bask evi simgesi bulunuyordu. Ardından işaret etmeye devam ederek açıklamaya başladı.

"Basklar dindar Katoliklerdir. Ama onuncu yüzyıla kadar pagandılar ve bunlar gibi pek çok Hristiyanlık öncesi simgeyi kullanmaya devam ettiler. Şu ev," ana pencereyi işaret etti, "bir *exte*'dir, yani aile evi. Pagan Bask kültürünün mihenk taşı. Bask ölülerinin ruhlarının yer altı tünellerini kullanarak Bask evine döndüğü söylenir..."

David bakmaya devam etti. Lekeli camdaki ağaç soğuk camdan süzen ışıkta yanmaya devam ediyordu.

"Ya diğer penceredeki kadın?"

"O, Mari'dir. Cadıların hanımı."

"Ne?"

"Cadıların tanrıçası. Bask cadıları. Hem varız hem de yokuz. Biz on dört bin taneyiz." Kız ona baktı, gözleri dingin ışıkta mavi ve donuktu. "Bu onların ünlü sözüdür. Hem varız hem de yokuz. Biz on dört bin taneyiz."

Kelimeleri serin havada gözle görülebilir hayaletlere dönüştü; yüz ifadesi kolay seçilir değildi. David dışarı çıkma yönünde güçlü bir arzu hissetti; ne yapmak istediğini bilmiyordu. O nedenle küçük kapıya doğru gidip silik gün ışığına çıktı ve rahat bir nefes aldı. Amy de gülümseyerek peşinden gitti ve sonra sola döndü. Yoldan uzaklaşarak sisten bir perdenin arkasında gözden kayboldu.

"Amy?"

Ses yok.

Tekrar seslendi: "Amy?"

Ses yok. Ardından: "Buradayım. Ne oldu David?"

David gözlerini kısarak baktı ve onu gördü. Sisle kaplı bir mezarlıktaki bir silüet: dişi, zarif ve belirsiz. David çabucak yanına gitti.

"Bak," dedi Amy. "Bir mezarlık daha... Ve bakımsız mezarlar."

Haklıydı. Kilise bahçesinden alçak bir taş duvarla ayrılmış ikinci bir mezarlık daha vardı. Bu mezarlık çok daha harap haldeydi. Kırık dökük bir melek heykeli ıslak çimlerin üzerinde yatıyordu, kahverengi bir sigara izmariti de meleğin gözüne bastırılarak söndürülmüştü. Devrik meleğin çevresi daire şeklindeki mezar taşlarıyla sarılıydı.

Bir ses dikkatlerini çekti. David döndü. Sisin içinden ihtiyar bir kadın çıktı. Yüzü karanlıktı. Uzun siyah bir etek, mavi bir bluz ve üzerinde Disney karakterleri olan bir tişört giymişti: Wall-E, Aslan Kral ve Pocahontas.

Kadının vücudunda da bozukluk mevcuttu. Bir üzüm tanesi büyüklüğünde guatrı vardı: boynunda dışa doğru büyüyen bir tümör, tıpkı çenesinin altında gülleyi atmaya hazır halde bekleyen bir gülleci gibi.

"Ggghhhchchch," dedi kadın. Öfkeli bir şekilde onları işaret etti ve konuşurken guatrı bariz şekilde şişmeye başladı. Vıraklayan bir kurbağaya benziyordu. "Graktschakk." Uzun parmağıyla önce onları, daha sonra da harap haldeki mezarlığı işaret etti.

"Ne? Ne oldu?" David'in kalbi hızla ve gereksiz yere çarpmaya başladı. Karşılarındaki sadece yaşlı, şekli bozuk ve üzgün bir kadındı. Yine de hissedilebilir ve açıklanamaz bir telaşla korkuya kapılmıştı. Döndü. "Amy, ne diyor?"

"Baskça herhalde. Pis insanlar diyor," diye fısıldadı Amy ve geriledi.

"Ne?"

"Pis insanlar olduğumuzu söylüyor. Pis insanlar. Nedenini bilmiyorum."

Kadın onlara bakmaya ve konuşmaya devam etti. Sanki gülüyor gibi bir hali vardı.

"Amy, buradan çekip gitsek nasıl olur?"

"Harika olur."

Hemen yol boyunca yürümeye başladılar ve David yanından geçerken kadının kocaman guatrına bakmamaya çalıştı ama sonra durdu ve guatrına baktı. Kadın hâlâ suçlayan, kınayan ya da gülen biri gibi onları işaret ediyordu.

Artık koşar adım yürümeye başlamışlardı; kaçarlarken David haritayı cebine sokuşturdu.

Arabaya vardıklarında hissettikleri rahatlama büyük olduğu kadar mantıksızdı da. David kapıları kilitleyip motoru çalıştırdı ve direksiyonu tutup geri geri gitmeye başladı. Parke taşlar üzerinde ilerleyerek *Otsoko* simgesinin –sessizce sırıtan kurt kafası– yanından geçtiler.

Bir tepeye çıktıklarında Amy'nin cep telefonu çaldı; mesaj geliyordu.

"José Garovillo. José'den."

"Öyle mi?" David heyecanlanmış ve korkusunu unutmuştu. "Ne yazmış?"

Amy mesajı okudu. "Yarın seninle görüşmek istediğini söylüyor." Başını iki yana salladı. "Ama bir acayiplik var."

"Ne?"

"Neden buraya geldiğini biliyormuş."

7

Dört kişilik küçük uçak, Shetland'ın rüzgâr tarafından süpürülen tarlalarının üzerinde süzülerek ufukta görünür hale gelmiş olan hırçın mavi denize doğru devam etti.

Pilot motor sesini bastıracak şekilde, "Alt tarafı yirmi dakikalık bir uçuş. Sahile yaklaştığımızda biraz sarsıntı olabilir," dedi.

Simon Quinn, Başkomiser Sanderson'la birlikte ufak uçağın arkasına sıkışmıştı, Komiser Yardımcısı Tomasky ise pilotun yanında oturuyordu.

Olaylar şaşırtıcı bir hızla gerçekleşmişti. Simon dün öğleden sonra oğlu Conor'la birlikte *Shrek*'i izlerken Primrose Hill burmasıyla bağlantılı bir cinayet daha işlendiği haberini almıştı. Şu anda ise güneşin aydınlattığı ıssız uçurumların üzerinde, gelişmelerden ötürü heyecan duyan *Daily Telegraph* editörünün sözleri kulağında yol almaktaydı: "Şu ünlü sözü bilirsin Simon; cinayet paradır. Okuyucu böyle şeyleri sever. Git ve bak!"

İlgi çekici bir haber olduğuna şüphe yoktu. Manşetleri şimdiden görür gibiydi ve de fotoğrafı. Ama bu vakanın da gizemli bir yanı vardı. Tek bildiği yeni kurban Julie Charpentier'in de Güney Fransalı yaşlı bir kadın olduğuydu. Ama vakayı ilginç kılan şey polisi de tatmin edecek şekilde bu kadının da işkence görmüş olmasıydı. İşkenceye dair detaylar ise henüz belli değildi.

Cinayeti duyunca Sanderson'a kendisini de götürmesi için yalvarmak zorunda kalmış ve yazacağı makalede onunla ilgili kapsamlı bilgi vereceğine dair söz vermişti. Başkomiser, Gazeteci'nin ısrarına kısa bir gülüşün ardından daha fazla direnememişti: "Miden sağlamdır umarım. Cesedi görebilelim diye birkaç gündür orada tutuyorlarmış."

Uçak uçurumları aşarak deniz üzerinde yola devam etti. Gazeteci öne doğru eğilerek pilota sordu: "Nasıl bir şey?"

"Affedersin?" Pilot Jimmy Nicolson daha iyi duyabilmek için bir kulaklığını kaldırdı. "Anlamadım. Tekrar söyle."

"Fowler'da yaşamak nasıl bir şey?"

"Foula," dedi Jimmy gülerek. "Unutma. Foula, Fulah diye okunur."

"Tamam. Kusura bakma."

"Dert değil," diye cevap verdi Pilot. "İnsanların bizi bilmemesine alışığız."

"Nasıl yani?"

"Saint Kilda tahliye edildiği için tüm Britanya'da insanların yaşadığı en uzak nokta olarak sadece Foula kaldı."

Simon pencereden denize baktı. Devasa su kütlesi içinde köpüklerin beyazlığı belli belirsiz görülüyordu. Birkaç dakika sessizce devam ettiler. Midesinin bulandığını hissetti; bunun nedeninin uçak yolculuğu mu yoksa bir cinayet mahallini ziyaret etme düşüncesi mi olduğunu bilmiyordu. Diğer taraftan da çok heyecanlıydı. Manşetler. Baş sayfaya çıkacaktı.

"İşte! Foula!" dedi Jimmy Nicolson.

Deniz pusunun üzerinde küçük ama pervasız bir kayalık görünür hale gelmeye başlamıştı: dik tepelerle çevrili, ağaçsız, çimen kaplı bir çıkıntı. Uçurumlar öyle yüksek ve tepeler öyle ürkütücü görünüyordu ki birinin o adada değil ev yapmak, çadır bile ku-

rabileceğine inanmak zordu. Ama orada evler vardı: yamaçlara tıkıştırılmış küçük çiftlik evleri ve kulübeler.

Uçak, Foula'nın tek iniş pisti olan küçük bir çim araziye yöneldi.

Sanderson güldü. "İniş pisti bu mu?"

"Adanın en düz yeri," dedi Jimmy. "Hiç kaza yaşamadık. Zaten ıskalarsan soluğu denizde alırsın." Güldü. "Sıkı tutunun beyler."

Simon hayatında bir uçakla hiç bu kadar dik bir iniş yapmamıştı; sanki uçağın pervanesiyle tarla sürmek istermiş gibi doğruca piste doğru inişe geçtiler. Ama Jimmy tüm gücüyle levyeye asılınca uçak doğruldu ve birden vahşi dalgalara on metre kala durdular.

Tomasky kendine hâkim olamayıp alkışladı.

"Güzel iniş."

"Teşekkürler," dedi Jimmy. "Bakın işte, dul Holbourne ve Hamish Leask."

Kırmızı yanaklı bölge sakinleri çoktan Jimmy'nin sırtına vurup küçük uçağın taşıdığı yükleri indirmesi için ona yardım etmeye başlamışlardı bile; birkaçı da saygılı bir şekilde Başkomiser Sanderson'ı selamlamıştı. Polis üniformalı, uzun boylu ve kızıl saçlı bir adam gelip kendisini Scotland Yard görevlilerine tanıttı. "Hamish Leask. Kuzey Polis Teşkilatı'ndan."

Sanderson kibarca gülümsedi. "Elbette. Konuşmuştuk. Merhaba!" Eliyle Gazeteci'yi işaret etti. "Bu da bahsettiğim bağımsız yazar. Simon Quinn. *Telegraph* için yazıyor."

"Ah, evet. İyi bir gazetedir." Leask şevkle Simon'ın elini sıktı.

Gazeteci'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Jimmy araya girdi: "Korkunç bir şey, Hamish. Korkunç bir şey."

Leask başını salladı. Tek kelime etmeden yüzünü misafirlerine döndü. "Evet beyler, hemen başlasak mı?"

"Evet, lütfen."

"Cömertliği sağ olsun, Jimmy'nin arabasını kullanıyorum. Hemen şurada."

Beş adam çimler üzerinde yürüyerek çamurlu mavi bir dört çekere gittiler. Range Rover'ın içi yosun, köpek ve koyun kokuyordu.

Küçük bir limandan geçtiler. Çakıl kaplı sahilde küçük ahşap tekneler, parktaki banklarda uyuyan sarhoşlar gibi yan yatmış duruyordu. İçlerinden en büyüğü olan kırmızı bir römorkör tuhaf bir şekilde buz gibi suların üzerinde durmaktaydı: Devasa bir metal kıskaç tarafından gerçek anlamda suyun üstünde tutuluyordu.

"Eğer tekneleri böyle kaldırmazlarsa fırtınada parçalanırlar," diye açıkladı Leask.

"İyi de römorkör metalden yapılmamış mı?" dedi Simon.

Jimmy güldü. "Foula'nın fırtınası bildiklerine benzemez."

Yolun geçtiği tarlada turba yosunlarının koparıldığı yerler kahverengi yamalar şeklinde belli oluyordu. Koyunlar tuzlu çimler üzerinde otluyordu.

Sonunda bir virajı döndüler ve yol yerini bir patikaya bıraktı; ileride birkaç basit, kirli beyaz ve denize bakan kulübe son düzlüğün üzerine yayılmıştı, bazıları boş görünürken diğerlerinin bacası tütüyordu. Tüm bu kulübelerin çömelmiş ve korkmuş bir halleri vardı, sanki merhametsiz sahipleri tarafından dövülen köpekler gibi şiddetli rüzgâr yüzünden birbirlerine sokulmuşlardı.

Charpentier'in küçük çiftliğine –suç mahalline– giden yol kısa ve çamurluydu. Simon botlarını giydiğine memnun oldu.

"Cinayeti haber aldıktan sonra hiçbir şeye el sürmedik," dedi Shetlandlı komiser.

"Bulduğunuz gibi mi bıraktınız?" diye sordu Sanderson.

"Feci bir manzara. Hazır olun. Cesedi maktulün arkadaşı olan Edith Tait bulmuş. Şu taraftaki bir kulübede yaşayan diğer bir yaşlı kadın. Adanın diğer ucuna taşındı."

Serin kuzey güneşinde basit kulübe oldukça masum görünüyordu. Kirli beyazdı ve dört köşeliydi. Simon'ın beklediğinin aksine ortalıkta polis ya da karmaşadan eser görünmüyordu.

Hamish orada toplanmış yüzlere baktıktan sonra abartılı bir hareketle durakladı. "Başlayalım mı?"

Hepsi başını salladı; Hamish Leask ikinci bir kapı açtı ve Simon çabucak içeriyi gözden geçirdi. Mobilyalar sadeydi, Papa'nın fotoğrafının yanında kraliçenin bir resmi duruyordu. Yerde de hemen şöminenin yanında bir ceset yatıyordu.

Kadın yaşlıydı ve bir tür gecelik giymişti. Boynundan aşağısına dokunulmamıştı, gri saçları uzundu. Esmer tenliydi ve yalınayaktı. Ama yüzü ve omuzları gerçekte neler olup bittiğini gösteriyordu.

Yüzü doğranmıştı. Dilimlere ayrılmıştı; yanaklarından ve alnından deri parçaları sarkıyordu, dudakları kesilmiş ama tam koparılmamıştı ve yarıkların içinden pembe renkli et görülebiliyordu. Dili ikiye bölünmüş, dışa doğru çıkık ve çatallı bir hale gelmişti. Boğazı kanla kaplıydı ve en uzun deri şeridi göğsünün üzerine kadar inmişti. Karmakarışık ve vahşi yaralarına rağmen yüz ifadesi hâlâ okunabiliyordu: Yüzü acıdan buruşmuştu.

Simon bu manzara karşısında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti; beklediğinden daha kötüydü. Çok daha kötü. Ama metanetini muhafaza etmesi ve bir gazeteci olarak görevini yerine getirmesi gerekiyordu. Cebinden bir kalem çıkardı; kendisini sakinleştirecek herhangi bir şeye tutunmaya ihtiyacı vardı.

Başkomiser Sanderson cesede yaklaştı ve eğilerek kurbanın boynundaki çürükleri inceledi. Kan kurbanın göğsüne çekilip etin rengini değiştirmişti; ağır kokudan çürümenin başladığı anlaşılıyordu. Cesedin götürülmesi gerekiyordu, hem de hemen.

"Hey, Tomasky. Şuna bak."

Polonyalı dedektif söyleneni yapıp yaklaştı. Simon tiksinti hissini bastırdı ve çağrılmamış olmasına rağmen o da yaklaştı.

Sanderson takdir edermiş gibi bir ıslık çaldı. "Yine ustaca yapılmış. Yine boğazı sıkılmış."

Simon, Başkomiser'in kaleminin yolunu izledi; boyundaki ince çizgileri işaret ediyordu. Canlı ve acı verici bir görünüme sahiptiler. Kan çekilmişti ve çürümenin çok az olması cinayetin tıpkı Başkomiser'in söylediği gibi hızlı, merhametsiz ve ustaca işlendiğini gösteriyordu. Diğer taraftan yapılan işkence vahşi ve manyakça duruyordu.

Bir şey Simon'ın dikkatini çekti. Kadının ayaklarına baktı. Orada bir acayiplik vardı; bir şey olması gerektiği gibi değildi.

Diğerlerine de söylemesi gerekiyor muydu, emin değildi.

Sanderson ayağa kalktı ve hızlı bir şekilde, "Onu Lerwick'teki patoloji bölümüne götüreceksiniz, değil mi?" dedi.

"Evet. Bu öğleden sonra götüreceğiz. Gereğinden fazla tuttuk. Olduğu gibi görmek isteyeceğinizi düşünmüştük. Ne kadar... farklı olduğu hesaba katılınca."

"Hiçbir şeye dokundunuz mu?"

"Hayır. Zorla girildiğine dair bir iz de yok. Fakat Foula'da bu durum herhangi bir anlam ifade etmez çünkü zaten kimse kapısını kilitlemez. Parmak izi yok. Hiçbir şey bulamadık." Omuz silkti.

Sanderson dalgın bir şekilde başını salladı. "Evet. Evet, teşekkürler."

Tomasky yüksek sesle düşündü. "*O moj boze.* Aman Tanrım. O yüz."

"Çok feci," diye cevapladı Sanderson.

Simon hem şaşırmış hem de dehşete düşmüştü. Hâlâ kadının ayaklarını ve tüm bu şahit olduklarını düşünüyordu. Döndü.

"Yani asıl mesele bu kadınla Françoise Gahets arasındaki bağlantıyı bulmak mı?"

Sanderson odada çevresine baktı. "Evet, araştırıyoruz," dedi dalgın bir şekilde. "Gaskonyalı'ymış. Öyle değil mi Hamish?"

"Öyle. Biarritz yakınlarındaki Fransız Bask Bölgesi. Buraya altmış ya da yetmiş yıl önce annesiyle birlikte gelmiş."

Odaya bir sessizlik çöktü; tek gürültü koyunların melemelerini onlara taşıyan ve hiç ara vermeden esen Foula rüzgârıydı.

"Yeterli mi?" dedi Hamish.

"Şimdilik yeterli," diye cevap verdi Sanderson. "Tabii ki arkadaşıyla da konuşmak istiyoruz."

"Edith Tait."

"Yarına olur mu?"

Shetlandlı komiser başını salladı ve Jimmy Nicolson'a döndü.

Pilotun neşesi çoktan uçup gitmişti. "Çok iyi bir kadındı. Dendiğine göre savaştan sonra buraya gelmiş. Şu haline bakın." Elini gözlerinin üzerine koyup odadan çıktı.

Leask iç çekti. "Foula çok ufak bir yer. Bu onları çok üzecek. Biraz yürüyelim."

Dışarı, güneşli ve soğuk havaya çıktılar. Jimmy Nicolson arabasında oturmuş hırsla sigara içiyordu. Tomasky onun yanına gitti ama Hamish Leask çoktan diğer yönde en yakın tepeye doğru yürümeye başlamıştı. Döndü ve omzunun üzerinden, "Sneug'a tırmanalım. Akciğerlerimi temizlemem gerekiyor!" diye bağırdı.

Simon ve Sanderson birbirine baktıktan sonra dönüp Shetlandlı komiseri takip ettiler.

Eğim çok fazla olduğundan hem tırmanıp hem de konuşmak çok yorucu oluyordu. Gazeteci kudretli tepeye çıktıklarında kalbinin göğüs kafesinde deli gibi çarptığını hissetti.

Tepede rüzgâr şiddetliydi. Dik bir uçurumun kıyısındaydılar. Aşağı bakmak için kenara yaklaştı. "Vay be!"

Uçurumun dibinde daireler çizen martılar beyaz köpüklerin içinde nokta gibi kalıyordu.

"Aman Tanrım. Ne kadar yüksekteyiz?"

"Avrupa'daki, belki de dünyadaki en yüksek uçurumlardan biridir bu. Yüksekliği bir kilometreye yakın," dedi Leask.

Simon geri adım attı.

"Akıllıca," dedi Leask. "Burada rüzgâr ayaklarını yerden kesebilir ve bir anda kendini uçurumun dibinde bulursun." Hamish gülümsedi ve "Peki asıl muhteşem olanın ne olduğunu biliyor musun?" diye ekledi.

"Ne?"

"Asırlardır Foula halkını bu uçurumlar ayakta tutmuş."

"Nasıl?"

"Bak. Kendin gör..." Shetlandlı komiser uçurumun yarısındaki kuşları işaret etti. "Kutup martıları uçuruma yuva yapar. Eskiden uzun kışın ardından yiyecek tükendiğinde ahali uçurumdan aşağı inip yumurtaları ve yavruları toplarmış. Kötü zamanlar için ideal protein kaynakları. Yavrular bol yağlı ve çok lezzetlidir."

"Bu uçurumdan aşağı mı iniyorlarmış?"

"Aynen. Hatta böylece tuhaf bir şekil bozukluğuna da sahip olmuşlar. İnsanların bir alt türü gibi."

"Anlamadım?"

"Foulalı erkekler. Saint Kilda'dakiler de öyle." Hamish omuz silkti, pas kırmızısı saçları rüzgârda savruldu. "Uçuruma inip çıktıklarından asırlar içerisinde ayak parmakları irileşmiş. Sanırım evrim geçirmişler. En iyi tırmanıcıların ayak parmakları daha büyük olmuş, eş ve çocuklarını daha iyi besleyerek büyük parmak geninin gelecek nesillere de geçmesini sağlamışlar."

"Sen ciddi misin?"

"Gayet ciddiyim." Hamish sakince gülümsedi.

Ama aynı sakinliği Simon'ın da hissettiği söylenemezdi; Foulalıların ayak parmaklarından bahsetmeleri gördüğü nahoş bir şeyi, yaşlı kadının ayaklarını aklına getirmişti. Onlara da söylemesi gerekiyordu.

"Beyler. Şu rüzgârdan uzaklaşsak nasıl olur?"

"Tabii ki."

İki polis ve Gazeteci bir oyuğa inip nemli çimlerin üzerine uzandı. "Bay Leask, ayak parmaklarından bahsettiniz," dedi Simon.

"Evet."

"Gariptir ama bilmem fark ettiniz mi... Julie Charpentier'in ayak parmakları..."

Leask boş boş baktı. "Anlamadım?"

"Kurbanın ayakları hiç dikkatinizi çekmedi mi?"

"Ne gibi?"

Simon acaba kendimi aptal durumuna mı düşürüyorum diye geçirdi içinden. "Sağ ayak parmaklarının şekli biraz bozuktu."

Sanderson'ın kaşları çatıldı. "Devam et, Simon."

"Sanırım doğru kelime sindaktili olacak. Karım doktordur."

"Ve sin..."

"Evet. Sindaktili. Perdeli ayaklar. Kadının ayak parmaklarından ikisi kısmen de olsa yapışıktı. Çok nadir olsa da rastlanan bir vakadır..."

Sanderson omuz silkti. "Yani?"

Simon uçuk bir tahminde bulunduğunu biliyordu ama bir şeylere yaklaştığından emindi. "Primrose Hill'deki kadının ne giydiğini hatırlıyor musun?"

Sanderson'ın yüz ifadesi aniden değişti. "Eldivenleri mi kastediyorsun. Lanet eldivenler!"

Simon'ın bir şey demesine fırsat vermeden Sanderson ayağa fırlayıp cep telefonuyla birini aradı. Komiser telefonuyla yokuş aşağı birkaç metre inerek ve sürekli el kol hareketleri yaparak konuşmaya devam etti. Hamish Leask gözlerini kapatmıştı.

Sanderson birkaç dakika sonra döndü. Normalde kırmızı olan yüzü şaşkınlıktan bembeyaz olmuştu. "Az önce Londra'daki patoloji bölümünü aradım." Simon'a döndü. "Haklısın. Eldivenler şekil bozukluğunu gizliyor. Patoloji de bunun farkına varmış." Başını çevirip denize baktı. "Parmak sindaktili olduğunu söylediler. Primrose Hill kurbanının iki parmağı perdeliymiş."

Altlarındaki uçurumdan deniz kuşlarının sesi gelmeye devam ediyordu.

8

Sisle kaplı yeşil vadi boyunca uzanan Bidasoa Yolu'ndan devam edip kıvrılarak akan bir nehri takip ettiler ve sağa keskin dönüş yapıp tepe üzerindeki diğer bir Bask Navarra köyüne gelerek yine bir taş çeşme ve boş sahanın yanından geçtiler. David istemeden de olsa endişelenmişti: José Garovillo ne biliyordu? Onlara ne diyecekti?

Köyün adı Etxalar'dı.

David telaffuz talimi yapmak için Etxalar kelimesini yüksek sesle söyledi. Amy kibarca gülümsedi.

"Hayır, x'i x gibi söyleme. Tchuhhhh diyeceksin."

"Etch... alarrrr?"

"Daha iyi."

Bir sığır kamyonunun arkasında durdular. Amy dalgın görünüyordu. Londra ve Amerika'daki yaşantısı ve işiyle ilgili rastgele sorular sordu. O da anlattı.

Kız daha sonra ona aşk hayatını sordu.

David duraksadı ama daha sonra yalnız olduğunu itiraf etti. Amy nedenini sordu.

Kamyondaki sığır onlara eleştirir gibi bakarken David cevap verdi: "Sanırım insanların bana yakınlaşmalarına fırsat vermeden onları uzaklaştırıyorum. Belki de anne ve babamı kaybettiğim içindir. İnsanlara güvenim kalmadı."

Yine sessizlik. Ardından soru sorma sırası David'e geldi. "Ya sen? Yalnız mısın?"

Bir sessizlik daha. Sığır kamyonuyla birlikte onlar da hareket ettiler ve hızı artırarak küçük bir armut bahçesinin yanından geçtiler. "David, sana söylemem gereken bir şey var," dedi Amy sonunda. "Yalan söyledim. Daha doğrusu..."

"Ne?"

"Bildiğim her şeyi seninle paylaşmadım."

"Hangi konuda?"

Kızın silüetini yeşil ve mavi dağlar tamamladı. Çatışan duygularını yüzünden okumak mümkündü. "İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin," dedi David.

"Hayır. Bir açıklamayı hak ettin. Ve Miguel'in babası José'yle görüşmeye gidiyoruz," dedi Amy.

Amy dönüp David'e baktı; yüz ifadesinden hem gerginlik hem de cesaret okunuyordu.

"Miguel'le ben sevgiliydik. Yıllar önce."

"Tanrım."

"Yirmi üç yaşındaydım. Bask Bölgesi'ne yeni gelmiştim. Yalnız, genç ve aptaldım. Bahsetmedim çünkü... sanırım bunu söylemekten utandım."

David bir viraja girerken direksiyonu kırdı; yanlarından hızla geçtikleri ağaç ve çalılar titredi. "ETA'dan olduğunu biliyordun ama yine de..." diye sordu David.

"Onunla yattım mı diye mi soruyorsun?" Amy iç çekti. "Biliyorum. Salaklık işte. Dediğim gibi gençtim ve genç kızlar da serserileri sever, öyle değil mi? Kötü çocukları. Şu Heathcliff, olgun erkek saçmalığı. Hatta şiddetin cazibesi." Başını iki yana salladı. "Sanırım şu suçlu gençliğe özgü bir çekiciliği vardı. Üstelik gizemli, zeki, yakışıklı ve ünlü de bir adamdı. Ünlü ve faal." Yüzünde cılız

bir gülümseme belirdi. "Aslında biraz seni andırıyor. Sadece daha yaşlı ve zayıf."

"Ayrıca insanları sakat bırakmam, işkence etmem ve öldürmem... Ve barlarda kadınlara vurmam."

"Tabii. Tabii ki. Sadece iki ay sonra ben de onun gerçekte nasıl bir pislik olduğunu anladım. Ve..." Tuhaf bir şekilde omuz silkip ardından itiraf etti. "Ayrıca sapık bir tarafı da var. Sevişirken biraz gariptir. İki ay sonra ondan ayrıldım."

David ne diyeceğini bilemedi; kızın dürüstlüğü karşısında şaşırmıştı. Bir çiftliğin yanından geçerlerken bir soru daha sormayı denedi. "Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Hayır. Elimden gelse hiç yaklaşmam ama bazen istemeden de olsa aynı yerde oluyoruz. Miguel beni babası José'yle tanıştırmıştı ki hâlâ iyi bir dostumdur. İşimi onun sayesinde buldum. Ve tıpkı bu dağları sevdiğim gibi işimi de çok seviyorum." İç çekti. "Ama Miguel hep burada. Bir an olsun peşimi bırakmadı... Biliyor musun, barda yaptığın şey çok cesaret isterdi."

"Sevgiliyken de sana vurdu mu?"

"Evet. İşte her şey o zaman bitti. Bana bir kez vurdu ve ben de ondan ayrıldım. Şerefsiz."

David'in aklına kızın alnındaki yara izi geldi. Pek de aile içi şiddet ürününe benzemiyordu ama daha fazla kurcalamadı. Yavaşça dağa tırmanırlarken çiftlikler de yerlerini ormanlara bırakmaya başlamıştı.

"Amy. Benimle paylaştığın için teşekkürler." Kıza baktı. "Bana hiçbirini söylemeye mecbur değildin. Bu yaptıklarının da hiçbirini yapmak zorunda değildin."

"Artık ben de işin içindeyim."

"Bir nevi."

"Bir nevi falan değil," dedi. "Her yönüyle. Üstelik durumun ilgimi çekti."

"Neden?"

"Kendi ailem yüzünden." Hafif bir yağmur ön cama vurmaya başladı. "Babam ben on yaşındayken öldü ve sonrasında annem içkiye başladı. Erkek kardeşim ve ben kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldık. Ardından kardeşim Avustralya'ya gitti. Ayyaş annem ve uzaktaki kardeşimden başka kimsem yok; diğer akrabalarımın tümünü Yahudi soykırımında kaybettim. Hepsi ölmüş. O yüzden kendimi yetim gibi hissediyorum." Dönüp ona baktı. "Senden farklı değilim."

Amy'nin sarı saçları serin ve yağmurlu rüzgârda arabanın camından dışarı savruldu. Anlattıkları onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu; artık daha az telaşlıydı.

"Şuradan sağa dönüp kiliseyi geç."

Kızın tarif ettiği yöne döndü.

Amy anlatmaya devam etti: "Kimi zaman Basklara olan bu yakınlığımın nedeninin Yahudi olmamla ilgili olduğunu düşünüyorum. Çünkü onlarda bir kimlik ve vatan bilinci var. Çok uzun zamandır buradalar. Aynı yerde yaşayan aynı halk. Yahudilerse tam tersine tüm dünyaya yayılmışlar." Kendini uyandırmak istermiş gibi yüzünü ovaladı. "Neyse, geldik sayılır."

Son virajı dönerlerken David vites düşürdü. Miguel'in zayıf, tehditkâr yüzünü ve ateşli kara gözlerini hatırladı. Amy ona Miguel'in, babasının evinde karşılarına çıkması gibi bir tehlike olmadığını söyledi. José onun ortalıkta olmayacağına dair teminat vermişti.

Ama Miguel'in barda Amy'ye karşı olan davranışı unutulur gibi değildi. Vahşi ve şiddetli kıskançlık. Kıskançlıktan da fazlası vardı. Bir tür şehvetli nefret.

"Yavaşla. Şuradaki dar yol," diye işaret etti Amy.

Doğruca puslu dağ ormanlarına doğru gidiyormuş gibi görünen loş ve basit bir patikaydı. David çamurlu dar yolda arabayı dikkatle sürdü; tekerlekler tam da patinaj yapmaya başladığında bir açıklığa vardılar ve Amy, "Orada," dedi.

Ev küçük, hoş, beyaz badanalı ve yeşil ahşap kepenkliydi. Yağmur durmuş ve güneş hüzmeleri dağılan sisi delip geçmeye başlamıştı. Evin önünde durmuş, beresini sallayan kişi ise David'in gördüğü en neşeli ihtiyar adamdı. Çok uzun kulak memeleri vardı.

José Garovillo arabadan inen David'e dikkatle bakarak, "Ah!" dedi. "*Zer moduz? Pozten naiz zu ezagutzeaz!*"[3]

"Ee..."

"Ha ha. Dert etme dostum. David... Martinez!" Yaşlı adam gülümsedi. "Gelin, gelin, sizi Baskça konuşturacak değilim. Dilinizi gayet iyi konuşurum. İngilizceyi çok severim. Küfürlerini de çok severim. Finceden çok daha iyi."

Gülümsedi ve Amy'ye döndü. Ama kızın yüzündeki çürüğü görünce gülümsemesi solup gitti.

"Vah. Amy. Vahhh. Çok çok çok üzüldüm. *Lo siento.* Bilbo'da olanları duydum." Adam hüzünle sarsıldı. "Ne yapabilirim? Oğlum berbat bir insan ve beni korkutuyor. Amy ne yapmamı istiyorsan söyle de yapayım."

Amy ona yaklaştı ve sarılarak teselli etti. "İyiyim José, David yardım etti."

"Ama Amy. *El violencia?*[4] Bu çok korkunç!"

"José!" Amy'nin tepkisi sertti. "Lütfen, ben iyiyim."

İhtiyar gülümsedi. "O zaman içeri girip bir şeyler yiyelim. Her fırsatta yemek lazım. Ne zaman bir sorun olsa Basklar yemek yer.

---

3 (Baskça) Nasılsın? Tanıştığımıza memnun oldum! (yay. n.)

4 (İsp.) Şiddet. (yay. n.)

İçeri gel, Davido. Orman *jentilak*larını[5] doyurmak için bir ziyafet tertip edeceğiz."

Başka soru soracak zaman yoktu; oturur oturmaz onlara sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yiyecek ve içecekler ikram edildi.

Anlaşılan o ki José'nin kendinden çok daha genç olan karısı Fermina çok iyi bir aşçıydı; kahverengi gözleri ve bilezikli kollarıyla minik mutfaklarından onlara, tümü José tarafından büyük bir keyifle takdim ve tarif edilen geleneksel Bask yemekleri ikram etti. Biraitou'dan kanlı kuzu sosisi *tripotx* ile birlikte şişe geçirilmiş Espelette biberi, beyaz kremayla servis edilen kırmızı şarap renkli kiraz çorbası *gerezi beltza arno gorriakin* vardı. Ayrıca, zeytinle süslenen "barlam balığı yanakları", yoğun çikolatalı şekerleme *kanougas*, Vizcaya'dan yumuşak koz helva, kirazlı jambonun yanında Irauty koyun peyniri ve bunlarla beraber içmek için birer kadeh köpüklü Bask birası; kırmızı, yeşil, sarı ve alkol oranı çok yüksek.

Onlar bu muazzam öğünü mideye indirirken José anlattı da anlattı. Bere sözcüğünün kökeninin Bearn çobanlarından geldiğini söyledi, Azpeita'nın koç dövüşlerinden bahsetti, David'e zamanında Papa X. Pius tarafından kutsanmış altın taklidi bir haç gösterdi, efsanevi devler ve mitolojik Mağribîler –*jentilak* ve *mairuak*– tarafından inşa edilen Roncesvalles ormanlarındaki esrarengiz dolmenleri anlattı.

Dinledikleri yorucu olduğu kadar ilgi çekici, hatta baş döndürücüydü. Yemek bittiğinde David kendisini obez, sarhoş ve amatör bir dilbilimci gibi hissetti. Duyduğu endişeyi ve buraya geliş nedenini neredeyse unutmuştu ama bunlar tamamen aklından çıkmış da değildi. Asla tam olarak unutamazdı. *El violencia, el violencia.*

Unutmak zordu.

---

5 Bask mitolojisinde yer alan bir dev ırkı. (yay. n.)

David, Amy'ye baktı. Pencereden dışarı bakıyordu. O da başını geri çevirdi.

José şarabını yudumluyordu; Fermina mutfaktaydı ve muhtemelen kahve yapıyordu. Tam zamanıydı. David sessizliği bozup José'ye hikâyesini ve İspanya'ya geliş nedenini dinlemek isteyip istemediğini sordu. José arkasına yaslandı.

"Elbette! Ama gönderdiğim mesajda da dediğim gibi sanırım cevabı zaten biliyorum. Neden geldiğini biliyorum!"

David yaşlı adama baktı. "Yani?"

Adam dramatik bir ara verdi. "Büyükbabanı tanırdım. Amy bana Martinez soyadını söyleyince hemen anladım."

"Nasıl? Ne zaman?"

"Uzun, çok uzun zaman önce!" Yaşlı adam gülümsemeyi sürdürdü. "Savaştan önce Donostia'da çocukluk arkadaşıydık. 1936'da ailelerimiz Fransa'daki Bayonne'a kaçtı. Dünyanın en iyi çikolatası olan Yahudi çikolatası orada bulunur!"

David öne doğru eğilip en bariz soruyu sordu. "Büyükbabam Bask mıydı?"

José sanki bu çok aptalca bir soruymuş gibi küçümsercesine güldü. "Elbette ki! Evet. Söylemedi mi sana? Tam onun gibi sırlarla dolu bir adamdan beklenecek bir davranış. Evet, o Bask'tı. Genç karısı da öyleydi tabii ki!" José önce yılışık bir ifadeyle Amy'ye, sonra yine David'e baktı. "Evet, David Martinez sen de Bask'sın, en azından kısmen: Bask Bölgesi'nden bir adam! San Fermin festivalinde *txistu* çalabilirsin! Artık tüm sorularının cevabını aldın mı? Esrar çözüldü mü?"

David birkaç saniye sessizce oturarak duyduklarını sindirdi. Bunlar doğru muydu? Büyükbabası Bask olduğu halde hiç söylememiş miydi?

David harita ve kiliseleri hatırladı. Mirası da. Peki, bunların konuyla ilgisi neydi? "Aslında hayır, José. Dahası var."

"Daha mı?"

"José..." diye araya girdi Amy. "Gazetelerdeki şeyler. Son istek... Harita. Görmedin mi?"

Gülümsemesi biraz solan José, "Gazete okumam," dedi. "Peki diğer sır nedir? Söyleyin bana! Başka ne bilmeniz gerekiyor?"

David sorgular bir yüz ifadesiyle Amy'ye doğru baktı; o da devam et, buraya kadar geldik, neden olmasın der gibi omuz silkti.

Bunun üzerine David söze girdi. Büyükbabasının hikâyesini, akabinde de kiliseler ve vasiyeti anlattı. Anlatırken elini cebine sokup üzeri mavi yıldızlarla işaretli haritayı çıkardı.

Kulübedeki atmosfer değişti.

Fermina afallamış halde ses çıkarmadan mutfağın kapısında duruyordu. İhtiyar adam kaşlarını çatarak haritaya baktı. Kaşlarını büyük bir ciddiyetle, neredeyse trajik bir şekilde çatmıştı. Bir yakınını kaybetmiş de yasını tutuyormuş gibi görünüyordu.

Hikâyenin bu denli etkili olmasına şaşıran David haritayı masanın üzerine bıraktı. Sanki odanın ışığı bile azalmıştı; tek aydınlık, haritanın beyaz ve yumuşak sayfalarından geliyordu.

José öne eğilip haritayı aldı. Birkaç dakika boyunca yıpranmış belgeyi okşadı. Açtı, mavi yıldızları inceledi ve bir şeyler mırıldandı. Kimse kımıldamıyordu.

Sonra başını kaldırıp David'e baktı. "Unut bunu lütfen. Yalvarırım. Unut gitsin. Kiliseler konusunu kurcalamak hayrına olmaz. Para sende kalsın. Haritadan kurtul ve Londra'ya dön. *Por favor.*"

David ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

José haritayı geri vererek, "Götür şunu," dedi. "Evimden götür. Senin hatan olmadığını biliyorum ama hemen evimden götür. Bir daha da bu konudan bahsetme. Sakın. O harita... Kiliseler...

Bunlar cehennemin anahtarıdır. İkinize de yalvarırım daha fazla kurcalamayın."

David ne yapacağını şaşırdı; José'nin karısı hâlâ mutfak kapısındaydı ve bir bezle elini siliyordu. Kadının gerginlikten tekrar tekrar elini sildiğini fark etti.

Bir ses gerilimi daha da tırmandırdı. José Garovillo başını kaldırdı; evin dışından ezilen çakılların sesi geliyordu.

Kırmızı bir araç park etmekteydi.

Amy eliyle ağzını kapattı. "Ah, hayır..."

José'nin soluğu kesildi. "Hayır. Ona gelmemesini söylemiştim. Buraya geleceğinizi söylediğim için özür dilerim ama onu uzak tutmak istemiştim. *Barkatu*[6]. *Barkatu.* Fermina!"

Arabadan inen çok uzun boylu adamın kim olduğuna şüphe yoktu: Miguel Garovillo. Birkaç saniye sonra kapıyı açıp eve girdi ve öfkeyle Amy ile David'e baktı. Ardından David'in elindeki haritayı gördü. Dudağının üzerindeki sıyrığa ek olarak gözündeki seğirmeyi de fark etmek mümkündü.

"Baba!" dedi Miguel nefret dolu bir sesle.

Evlat elini kaldırdı ve bir an için sanki öz babasına vuracakmış gibi göründü. José irkildi. Fermina çığlık attı. Miguel'in siyah gözleri odayı taradı; David teröristin deri ceketinin altındaki kılıfı gördü.

Fermina Garovillo oğlunu itti. Miguel babasına, Amy ve David'e bağırdı ama Baskça bağırdığı için David ne dediğini anlamıyordu; kesin olan tek şey öfkeli olduğuydu. José de karşılık vermeye çalıştı ama sesi cılızdı ve ikna edici değildi.

Ardından Miguel, David'e İngilizce bağırmaya başladı. Tok ve öfkeli sesi odayı titretti. "Defol git buradan! Bu orospuyu da mı istiyorsun? O zaman onu da al. Her şeyini al ve defol git. Hemen."

David korktu. "Gidiyoruz... Gidiyoruz..."

---

6 (Baskça) Özür dilerim. (yay. n.)

"İlkinde yumruk yedin, ikincisinde mermi yersin."

Amy ve David hemen bahçeye koşup arabaya bindiler.

Ama Miguel evin dışında da peşlerini bırakmadı. Tabancasını çıkarıp havaya kaldırdı ve onlara göstermek istermiş gibi tuttu. David onda insanlık dışı bir şey olduğu hissine kapıldı: bir *jentilak*. Vahşi bir orman devi kuvvetini ve hiddetini sergiliyordu. Silah kapkaraydı ve nemli güneş ışığında parlıyordu.

David alelacele geri geri gitmeye başladı. Direksiyonu kırdı ve çamurda kayarak döndükten sonra araba ok gibi fırlayıp yolda hızla ilerlemeye başladı.

Yarım saat boyunca David hiç hız kesmeden deli gibi sürüp yeşil ve gri dağ eteklerinde yol aldı. Tek istediği uzaklaşmaktı.

Sonunda üzerindeki panik ve şoku atmayı başaran David öfkesi artınca durup düşünme ihtiyacı hissetti.

Arabayı kenara çekti. Bir köyün yakınında durmuşlardı ve sol taraflarında bir kereste deposu vardı. Uzakta Pireneler eskisi kadar güzel görünmüyordu; ormandaki çam ağaçlarının tepesi kararlı ve boğucu bir sisle kuşatılmıştı. İlerideki tepede yuvarlak mezar taşlarıyla çevrili bir kilise bulunuyordu.

Her şey ıslaktı ve çevrelerindeki her şey bu ıslaklık içerisinde ağır ağır ama fark edilir şekilde çürüyordu.

David küfretti. "Ben böyle işin..."

Amy özür diler gibi başını yana yatırdı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Ne?"

"Özür dilerim..."

"Senin kabahatin değil."

"Ama..." Başını iki yana salladı. "Hayır, benim kabahatim. Belki de geri dönmeliyim, David. Miguel benim sorunum."

"Hayır, olmaz. O benim de sorunum."

"Ama sana durumu anlattım. Aşırı kıskançtır ve belli ki bir şeyler yapmak istiyor. Hatta..."

"Beni öldürür mü?"

Kız irkildi.

David asi ruhunun şahlandığını hissetti. "Siktir et onu. Ben cevapları öğrenmek istiyorum." Arabayı çalıştırıp birkaç dakika yol boyunca yavaşça sürdü. "Her şeyi öğrenmek istiyorum. Eğer bir nedeni olmasa büyükbabam beni buraya, bunca şeyin içerisine göndermezdi. Nedenini bilmek istiyorum."

"Harita."

"Aynen. Harita. José'nin dediğini duydun ve nasıl tepki verdiğini gördün. Mutlaka bir şey var, hem de..." Bulmacanın karmaşıklığını tarif edecek bir kelime aradı fakat sözü yarıda kesildi.

"Durma."

"Ne?"

"Sürmeye devam et."

"Ne oldu?" David göğsünün buz gibi olduğunu hissetti.

Amy korktuğu şeyi doğruladı. "Miguel arabayla tam arkamızdan geliyor."

9

Amy ve David'in gözleri aynaya kilitlendi.

David gözlerini kısarak, "Tanrım. Emin misin? Onun arabası mı?" diye sordu.

"Plakayı biliyorum. Bu o."

Önlerindeki yol dardı ve dağ yamacına tırmanırlarken sis de yoğunlaşmaya başlamıştı.

David direksiyonu sıkıca kavradı. "Fakat... Acaba en başından beri orada mıydı? Bizi mi izliyordu?"

"Kim bilir? Belki bizi takip etti. Belki de..."

"Ne?"

"O ETA'dan, burası da ETA bölgesi."

"Yani..."

"Tüm yolları sürekli gözlüyorlar. Her yerde dostları ve adamları var. Belki de biri telefonla haber verdi. Arabayı köyün hemen dışına park etmiştik. Şimdi ne yapacağız?"

İkisi de korkuyordu ama David bir kez daha cesaretinin arttığını hissetti. Onu yalnız bırakan annesi ve babasını düşündü. Yalnızlığını düşündü: Tek akrabası uzakta, Phoenix'te oturan büyükbabası olduğu için üniversite yılları boyunca yalnız başına mücadele etmek zorunda kalmıştı. Bunca şeyi başarıp bu kadar şeyin üstesinden geldikten sonra karşısındakiler en azılı katil teröristler olsa bile geri adım atacak değildi. Büyükbabasının sırrının kendi geçmişi ve

kimliğiyle olan bağlantısını ve bir Bask olduğu gerçeğini öğrendiği bir anda buna izin veremezdi.

Ayrıca peşine düşülmesi hiç de hoşuna gitmemişti.

"Şu şerefsizi atlatalım."

Gazı kökleyip dar ve keskin virajlı yolda hızını artırdı; taş duvarlar ve çamurlu bayırlar arasından geçerken motor acı acı inledi. Sonra aynaya baktı.

Kırmızı araba yaklaşıyordu.

"Siktir."

David telaşın tadını alır gibi olsa da umursamadı ve bir ya da iki vites düşürdü, ardından da olabildiği kadar hızlı fırladı.

"David..."

Sollarında en az üç yüz metre yüksekliğinde bir uçurum uzanıyordu. Sadece birkaç metre yoldan çıkarlarsa soluğu uçurumun dibinde alırlardı.

David yolun güvenli kısmına geri döndü ama o anda... güm!

Kırmızı araba onlara çarptı. Takipçileri azimli, istekli ve denge bozucuydu. David direksiyonu sıkıca kavrayarak yolda kalmaya çalıştı, ardından korku dolu gözlerle aynadan arkaya baktı. Emin değildi ama onları takip eden kişi gülümsüyor muydu?

"Endişe etme, sorun yok," dedi Amy'ye.

Neden bunu demişti ki? Dehşet içerisindeydi. Ama bir yandan da büyük bir öfke hissediyordu. Şimdi vazgeçecek zaman değildi. Eğer şimdi vazgeçerse bunca zaman katlandığı onca şeyin hiçbir anlamı kalmayacaktı. Hiçbir şey yapmadan geçen yıllar, steril ofisinde oturması, avukat olması ve insanların onu tekrar terk etmelerinden korktuğu için bir türlü doğru düzgün bir ilişki kuramaması.

Kalbi hiddetle dolup taştı; hem Amy'yi hem de kendisini kurtaracaktı, bunu yapabilirdi.

Gaz pedalını yere yapıştırıp arabanın hızını mümkün olan en yüksek seviyeye çıkardı. Tüm korkusuna rağmen bunu yaparken kendisinden emindi. Araba kullanmayı genç yaşta ihtiyaç gereği öğrenmek zorunda kalmıştı ve iyi bir sürücüydü.

Ama bu bambaşka bir şeydi; gittikçe yükselen bir yolda birbirinden tehlikeli virajları atlatmaktaydılar. Ayrıca peşlerinde de biri vardı.

Sonunda yol zikzak yapmaya, virajlar da gittikçe daha keskin olmaya başladı ve sonunda David ileride ne olduğunu bilmeden büyük bir kayanın yanından yüreği ağzında dönüş yaptı, neyse ki yol açıktı.

David aynayı kontrol etti. Kırmızı araba bir an için yavaşlamıştı. Amansız takipçileriyle arayı açıp birkaç saniyelik bir avantaj yakalamışlardı.

Birlikte hızlanırlarken düşünmeye çalıştı. Eğer arabayı durdurup koşarak kaçarlarsa belki saklanabilirlerdi ama kırmızı araba çok yakındı. Miguel'in silahı vardı ve onları yaya olarak da takip edebilirdi. Önce dalga geçer, sonra da onları vururdu. Ormanda basit bir infaz.

"David!"

Kırmızı araba süratini artırarak üzerlerine gelmeye başladı. David bundan hızlı gidemezdi. Krizin, kimsenin ötesini kestiremeyeceği zirve noktasına ulaşmışlardı. Artık bulutların üzerindeydiler; parlak ve göz alıcı güneş erimemiş kar kümeleri üzerinden yansıyordu. İşte ölecekleri yer burasıydı. Arabada bir adam ve bir kadın. Tıpkı anne babası gibi ikisi de ölecekti.

Ama David bir çıkış yolu gördü. İleride bir kaya uzantısı vardı. Üç saniye sonra kireç taşından bir kütlenin yanından geçtiler ve

David aniden el frenini çekerek bir dönüş yaptı. Kâbuslardan çıkmış bir lunaparktaki vahşi atlıkarıncaya binmiş çocuklar gibi döndüler.

İşe yaradı. Kırmızı araba hızla yanlarından geçti. David diğer yöne döner dönmez son hızla yoldan aşağı inmeye başladı.

Dağ yolunda aşağı doğru son sürat gidiyordu, aynasından kırmızı arabanın da dönmekte olduğunu gördü. Ama bu sefer, saatte yüz kilometreyle bir kayanın köşesinden dönüp gri ormana dalarken bir planı vardı. Keskin bir dönüşle bir çiftlik yoluna saptı.

Ağaçların arasına.

Yol bir o bir bu yana dönerek onları karanlık ağaçların arasına getirdi. Araba hoplayıp homurdandı ve bir buçuk kilometre sonra yol bitti. David birden arabayı durdurup kapıyı açtı ve dışarı çıktı, Amy çoktan inmiş onu bekliyordu. Kızın elini tuttu, ağaçların ve kayaların arasına koştular ve bir dereden geçtikten sonra büyük bir kaya parçasına denk geldiler.

Sonunda durup oldukları yere çömeldiler. Nefes nefese beklemeye başladılar.

David'in kalbi deli gibi atıyordu; Amy ise onun elini bir pençe gibi kavramıştı.

Üşümüş halde ve sessizce orada beklediler. Çiseleyen yağmurda ormandan hafif sesler gelse de bir şey olmadı. Sis karaçamların arasından peri masallarındaki hayaletler gibi süzülüyordu.

Uzaktan bir arabanın motor sesini duydular. Kırmızı araba onları arıyor olmalıydı. Yolun yakınlarında bir yerlerde motorun sesi azaldı. Yakındaydı. David, Amy'nin parmaklarının onun elini daha sıkı kavradığını hissetti. Acı verici saniyeler bir cenaze alayı gibi ağır ağır ilerlemeye devam etti. Bulunmak ve vurulmak için beklediler.

Ya da daha beteri için.

Arabanın motoru tekrar çalıştı. Gidiyordu. Kırmızı araba uzaklaşıyor ve belki de aşağı doğru yöneliyordu. Sessizlik çöktü. David nihayet rahat bir nefes aldı.

Ama hissettiği rahatlama duyduğu tek bir sesle yarıda kesildi: ayak altında ezilen dalların sesi.

10

Yaşlı kadınlar genizlerinden tuhaf bir şarkı söylemeye devam ettiler; hep bir ağızdan şakıyan kadınlar korosunun önünde ellerini döndürüp sallayarak hem onları yönlendiren hem de onlara eşlik eden siyah takım elbiseli bir adam bulunuyordu.

Hâlâ Glasgow'dan beş yüz kilometre uzaktaki Foula'daydılar.

Simon, Sanderson ve Tomasky, Edith Tait'le görüşebilmek için Foula'nın tek motelinde rahatsız bir gece geçirmişti. Motelin sahibi Edinburglü, orta yaşlı dul bir adamdı; konuşacak yeni kişiler bulduğu için bu turistlerin gelmesine çok memnun olmuş ve viskiyle, Foula'nın acayiplikleri ve tehlikelerine dair kan donduran hikâyelerle onları ayakta tutmuştu.

Onlara bir kuzu plasentasına basıp kayarak düşünce kafasını taşa çarpan ve beyni kutup martıları tarafından yenen Alman kuş gözlemcisini anlattı, en yüksek uçurum olan Kame'e çıkan ve biri hapşırdığı için uçurumdan aşağı düşen turist çiftten bahsetti.

Simon tüm bunları zoraki bir gülümsemeyle dinlemiş, Sanderson ise işi dalgaya vurmuştu: "Yani burada turist ölüm oranı yüzde elli gibi bir şey, öyle mi?"

Ama bir şey Gazeteci'ye gerçekten ve fazlasıyla ilginç gelmişti: adanın Kelt geçmişi. Motel sahibinin de ifade ettiği gibi Foula izole bir yer olduğundan diğer hemen her yerde ortadan kalkmış olan İskandinav-Kelt kültürel niteliklerini muhafaza edebilmişti. Kendi

miladi takvimini kullanıyor, Noel'i 6 Ocak'ta kutluyordu ve oranın sakinlerinden bazıları hâlâ özgün İskoç Kelt lisanını konuşuyordu.

Bunu türünün son örneklerinden biri olan kilisede görmek mümkündü, özellikle de koro halinde genizden söylenen ve motel sahibinin büyük bir keyifle anlattığı "Ahenksiz Kelt Mezmuru"nda.

Şu anda kilisede oturmuş, Genizden Söyleyen Kelt Korosu'nu dinleyerek Edith'le konuşmak için bir fırsat elde etmeye çalışıyorlardı. Simon diğerlerinden farklı olarak bu özgün, eski ve muhtemelen paganlara ait olan gelenekten etkilenmişti; Başkomiser Sanderson ise pek hayran kalmışa benzemiyordu.

"Duş yapan bir grup çılgın İrlanda yaban arısına benziyorlar."

Dolaylı yorumunu yüksek sesle yapmıştı. Kadınlardan biri dönüp Başkomiser'e dik dik baktı ve bu esnada genizden şarkı söylemeye de devam etti.

Başkomiser Sanderson kızardı, ayağa kalktı ve oturaklar boyunca yürüyerek kiliseden ayrıldı. Kendisini ortada kalmış gibi hisseden Simon da hemen onu takip etti. Dışarı çıktığında Sanderson'ı mezarlığın yakınında sigara içerken buldu.

Sanderson sigarayı yere atıp ayağıyla ezdi, sonra da kilisenin kenarından denize kadar inen ve deli gömleği giymiş kıvranan bir sara hastasını andıran büyük uçurum Sneck o'da Smaalie'ye baktı; yağmur kesilmişti ve hava berraktı.

"Dedektif, dindar biri değilsin herhalde?"

"Öyle mi dersin?" Sanderson alaycı bir şekilde gülümsedi. "Anne ve babam dindar olduğundan beni kilise okuluna gönderdiler. İnsanı dinden soğutmanın en garanti yolu."

Simon başını salladı. "Benim durumum tam tersiydi. Ailem tümüyle ateisttir. Bilim adamları ve mimarlar." İstemeden de olsa bir düşünce aklına geldi: *das Helium und das Hydrogen*. Hemen

konuşmaya devam etti. "Beni hiçbir inanca zorlamadılar. O yüzden de şu anda belli belirsiz inanışlara sahibim."

"İyiymiş." Başkomiser beyaz şekle baktı. Bir koyun mezarlığa girmişti. "Tanrım. Bu nasıl bir yer böyle! Her yer koyun dolu. Her yerdeler. Aptal yün yumakları."

Sanderson elini Gazeteci'nin omzuna koyup gözlerinin içine baktı. "Quinn. Bilmen gereken bir şey var. Tabii eğer hâlâ bu dava hakkında yazmak istiyorsan."

"Evet?"

"Bir cinayet daha var. Bu sabah telefonla bildirdiler. Diğerleriyle bağlantılı olduğu kesin." Kaşları çatıldı. "O yüzden sana söyleyebilirim."

"Nerede?"

"Windsor yakınlarında. Jean Mendia adında bir ihtiyar adam. Tomasky o yüzden bu sabah geri döndü. İnceleme yapmak için."

Kilisede genizden söylenen şarkı durdu.

"Dur tahmin edeyim. Kurban Güney Fransalı ve şekil bozukluğu var, değil mi?"

Sanderson başını iki yana salladı. "Evet, Gaskonya'dan, Fransız Bask. Ama şekil bozukluğu yok. İşkence de görmemiş."

Sanderson onun malum soruyu sormasına izin vermeden ekledi: "Bağlantılı olduğunu düşünmemizin nedeni yaşı. O da çok yaşlı ve aynı zamanda Bask. Üstelik hırsızlık da yok. Kasıtlı cinayet olduğu besbelli."

"Yani üç..."

"Evet."

"Bunu kim yapıyor ve neden?"

"Tanrı bilir. Belki de O'na sorabiliriz." Arkasını döndü.

Ayin bitmişti. Kilise kapısı açıldı ve boneli yaşlı kadınlar İngilizce ve Keltçe konuşarak kiliseden gün ışığına çıktılar.

Edith Tait'i bulmaları zor olmadı. Simon'ın beklediğinden daha zinde bir kadındı, altmış yedi yaşında olmasına rağmen elli yaşındaymış gibi duruyordu. Ama kim olduklarını ve onu neden bulmak istediklerini söyledikleri zaman kadının gözündeki seğirme bir anda durdu.

Edith bir an için gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. Ama daha sonra yünlü paltosunun düğmelerini daha sıkıca ilikleyip tekrar boş kiliseye döndü ve bir sıraya oturup konuşmaya başladı.

Aradıkları şahit o değildi. Kadın o gece söz konusu tuhaf sesi duyduğunu kabul etti ama emin değildi. Belki de açıktan geçen bir teknenin sesini duymuştu, kesin olarak söyleyemiyordu.

Edith Tait hiçbir konuda emin değildi ama bu onun hatası sayılmazdı. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve anlaşılan o ki bu süreç onun için hiç kolay olmamıştı. İfadesinin sonunda hafifçe hıçkırdı ve solgun ellerinin ardına gizlendi. Daha sonra ellerini yüzünden çekip Gazeteci'ye baktı.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için çok üzgünüm. Yakın dostumdu. Çok yakın dostumdu. Çok üzgünüm baylar. Buralara kadar beni görmeye geldiniz ama ben bir şey görmedim."

Simon, Sanderson'a bilgiç bir bakış attı. Yaşlı kadın elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ve onlar da sıfırı tüketmek üzereydiler. Sorulması gereken tek bir soru kalmıştı.

"Julie, Foula'ya ne zaman ve neden geldi, Edith? Burası çok ücra bir yer."

Edith kaşlarını çatarak, "1940'ların sonlarında geldi zannediyorum," dedi. "Evet. 1940'larda. Daha sonra annem ölüp de onların bitişiğindeki küçük çiftlik bana miras kalınca dost olduk."

"Yani bunca yer varken neden Fransa'dan kalkıp da Foula'ya geldiğini bilmiyorsun?"

"Hayır." Edith başını iki yana salladı. "O hiç bahsetmedi ve ben de hiç sormadım. Belki bir aile sırrı vardı. Belki de sadece yalnız kalıp kafasını dinlemek istedi. Bazıları öyledir bilirsiniz... Artık gitmem gerek. Arkadaşım beni bekliyor."

"Elbette."

Görüşme sona ermişti. Simon dizüstü bilgisayarını kapattı.

Fakat Edith çıkışa doğru yürürken yavaşlayıp başını yana yatırdı. Aklına soruyla ilgili bir şey gelmişti. "Aslında bir şey daha var. Bilmeniz gereken çok ince bir ayrıntı."

Simon dizüstü bilgisayarını tekrar açtı. "Evet?"

"Kısa süre önce... Genç bir adam, bir bilim adamı onu rahatsız edip çok canını sıkmıştı."

"Nasıl?"

"Adamın adı Angus Nairn'di." Yaşlı kadın gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Hepsi bu. Güzel bir İskoç adı. Evet. Bu bilim adamı onu sürekli telefonla arayıp rahatsız ediyordu."

"Rahatsız etmekle neyi kastediyorsunuz?"

"Onu incelemek istiyormuş. Eşsiz bir örnek olduğunu söylemiş. Bir Bask sanırım. Doğru mu? Bilmiyorum. Bask'tı herhalde."

"Ve bu onun canını mı sıktı?"

"Hem de çok. Tahmin edeceğinizden çok daha fazla. Haftada bir arıyordu. Nairn denen bu adam onu çok huzursuz etti. Neyse, bakın arkadaşım el sallıyor."

"Fakat Bayan Tait?" diye üsteledi Simon.

Kadın başını salladı.

"Bu adam onu test etmek istedi derken neyi kastettiniz? Neyi test etmek istemişti?"

"Kanını," diye sakince cevap verdi Edith.

11

David üzerinden sular damlayan eğrelti otlarının arasından baktı.

Bu bir attı. Kaba tüylü ufak bir at.

"*Pottok*," dedi Amy.

Küçük midilli onlara melankoli dolu bir ifadeyle baktıktan sonra araçların arasında gözden kayboldu; gizemli, vahşi, ezelîydi ve artık gitmişti.

David'in gergin ve sızlayan kasları gevşemeye başladı. Ağaçların arasından baktı. Araba yoldan epey aşağılara inmiş olmalıydı. Kurtulmuşlardı. Kaçmayı başarmışlardı. Ayağa kalkarken destek almak için elini bir kayaya yasladı.

"Dur," diye aniden fısıldadı Amy.

Korkunun tekrar geri döndüğünü hissetti.

"Bu da ne?" diye tekrar fısıldadı Amy.

Kız bir şeyi işaret etti. David gözlerini kısarak baktı ve donup kaldı. Beş yüz metre kadar ileride sisin içindeki ince uzun bir silüet etrafına bakınarak yürüyordu; hareket halindeki sis tanınmasını imkânsız hale getirmese de güçleştiriyordu.

"Miguel mi?" dedi Amy.

Aslında gereksiz bir soruydu. Elbette ki Miguel'di. Kara kurt ağaçlar arasında yürüyordu. Tekrar kızın elini tuttu. "Haydi..."

Amy başını salladı ama bir şey demedi ve birlikte geri geri giderek ağaçların içinde kayboldular; yosun tutmuş nemli ağaç kütüklerinin arasında mücadele ederek yavaşça emeklediler ve en küçük ağaç dalının bile kırılıp ses çıkarmasına müsaade etmediler.

David arkasına baktı ama gözüne çarpan figürün ne olduğundan o da pek emin değildi. Gördükleri gerçekten Miguel miydi ve öyleyse hâlâ peşlerinde miydi? Sis rüzgârla hareket edince siyah silüetlerin aslında ağaç olduğu ortaya çıktı ve ağaçlar meler gibi üzgün bir ses çıkaran rüzgâra boyun eğdi.

Döndü, dikkatini toparladı ve bu kasvetli labirentten bir çıkış yolu aradı. "Aşağıya..."

David'in Amy'yi nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu, sadece Miguel'den uzaklaşıyorlardı. Altmış ya da yetmiş dakika kadar inmeye devam ettiler; ormandaki bitki örtüsü sıktı ve aman vermezdi. Amy birkaç kez kaydı; David pek çok kez yaprak ve çamurun üzerinde savrulduğunu hissetti. İçinde bulundukları orman nemli ve soğuk olmasına rağmen David ter döküyordu. Amy ise onun elini sıkıca tutuyordu. Diğer taraftan hâlâ arkasından gelen hafif ve tehditkâr çıtırtılar duyuyor ya da duyduğunu hayal ediyordu. Belki de başka bir *pottok* vardı peşlerinde.

Eğim azaldı ve nemli ağaçların koyuluğu beyazlığa teslim oldu: gökyüzü ve ışık. Yola benzer bir şeye yaklaşıyorlardı. Bir saat süren korku ve sürünmenin ardından nihayet medeniyete ulaşmışlardı.

"İşte... Aşağıda." Tekrar kızın elini tuttu. Neredeyse düşmek üzere olan yaşlı bir meşe ağacının altından geçtiler. Böğürtlen çalıları yolu örtmüştü. Kayalık yol döne kıvrıla bir vadiye doğru devam ediyordu.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedi Amy.

"Neredeyiz?"

"Zugarramurdi'ye çok yakınız." Sisteki bir açıklığı işaret etti. "Hemen şuradaki tepede bir köy var."

"Ne bekliyoruz, hemen gidelim! Bir kafe buluruz ve..."

"Hayır. Dur!" Sesi sert, kararlı ve korkuluydu. "Miguel bu ormanları bilir. Doğruca oraya gideceğimizi tahmin eder. Bizim yapmamız gereken," elini cebine sokup telefonunu çıkardı, "biri gelip bizi alana kadar saklanmaktır."

Islak bayırda birkaç metre tırmandı, anlaşılan telefonun daha iyi çekmesini sağlamaya çalışıyordu. David onun tuşlara basmasını izledi, karşısına çıkan kişiye Zara diye hitap ettiğini ve ondan kısık sesle bir şeyler rica ettiğini duydu; aradığı kişi gazeteci arkadaşı Zara Garcia olmalıydı. Bir süre sonra telefonu cebine koyup ona döndü: "Tamam, köye geliyor. Gelmesi yarım saat sürer."

"Ama o gelene kadar biz nerede..."

"Bu taraftan."

Amy aklında bir hedef olduğunu belli edecek şekilde inmeye başladı. David de şaşkın ve sakar bir halde onu takip ederken dik durabilmek için ağaç köklerine tutundu. Çamurlu yol sonunda kıvrılıp genişledi ve doğal kaldırım taşlarından oluşan bir avluya geldi. Buranın ötesinde ise bir mağara girişi duruyordu.

"Zugarramurdi cadısının mağarası," dedi Amy.

İki ucu da açık olan devasa mağaranın zemininden büyük borular içinde akan lağım sularını andıran bir dere akıyordu. Köpüklü sudan yansıyan gri loş ışık mağaranın tavanında titreşiyordu.

"Ne mağarası?"

Kızın yüz ifadesi sabitti. "Cadı mağarası. Zugarramurdi. Burada saklanabiliriz. Bu mağaralar dipsizdir."

"Emin misin?"

Amy cevap vermekle oyalanmadı, David de onun haklı olabileceğini anladı. Ormandaki kaçışları onları tüketmişti ve din-

lenmeleri gerekiyordu; bilhassa Amy çok yorgun görünüyordu ve yüzü çamura bulanmıştı. Yarım saatliğine saklanmaları gerekecekti.

Dikkatli adımların ardından taş tavanlı bir yan yola geldiler. Bu yoldan da yankılı bir tünel olan, ana mağaraya tepeden bakan bir kaya çıkıntısına gidiliyordu. Çevrelerindeki yumuşak beyaz kayaların içine işlemiş olan gölgeli girintiler sıradaki diğer tünellerin habercisi gibiydi. Amy haklıydı; tünel ve geçitlerden oluşan bir labirente girmişlerdi. Onları adım adım daha da içerilere çekiyordu.

Oturdular. Nemli ormandaki çaresiz kaçışlarının ardından kuru ve sıcak kaya onlara ipek gibi gelmişti.

Bitkin düşen David başını kayaya yasladı. Gözlerini kapattı. Ardından telaşlı ve korkmuş halde birden açtı. Başını sallayarak uykunun etkisini üzerinden attı ve mağaraya baktı. "Buranın cadı mağarası olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Neden buraya o adı vermişler?"

Kız omuz silkti. "Aslında ürkütücü bir hikâye. Bana da José anlatmıştı. Bu hikâyeyi anlatmayı sever."

"Ve?"

Amy'nin gülümsemesi yorgunluk yüzünden kısa sürdü. "Hep öğrenmek istiyorsun."

"Hep öğrenmek isterim. Lütfen bir şeyler anlat. Uyuma riskini göze almamam."

"Tamam, pekâlâ." Kız yüzünü buruşturdu, düşündü ve sonunda hatırladı. "Bu mağara ve ötesindeki çayır Bask cadılarının ayinlerini düzenledikleri yer olan *akelarre*'dir."

David bir soru soracaktı ama Amy onu bir işaretle susturup açıklamaya devam etti.

"Dört asır kadar önce Zugarramurdi bir cadılık çılgınlığının merkeziymiş. Pierre De Lancre adında Fransız bir cadı avcısı," Amy

yüzünü buruşturdu, "tüm Baskların özünde cadı olduğuna karar vermiş. Çünkü Basklar diğerlerinden çok farklı olan, kolaylıkla ayırt edilebilen azınlıklardı. Onlar ötekiydi."

"Yani Yahudiler gibi mi demek istiyorsun?"

"Kesinlikle. 1610 yılı civarında başlamış. Sahildeki Saint Jean de Luz yakınlarında bulunan Ciboure'daki evinden uzakta çalışan bir Bask kızı tepedeki köyüne, Zugarramurdi'ye geri dönmüş."

Zemindeki sudan yansıyan ışık mağaranın tavanından sekti. Sarkıtlar boşluğu deldi.

"Bu genç kadının adı Maria de Ximildegui'ymiş. Dostlarını ve akrabalarını cadı oldukları gerekçesiyle ihbar etmeye başlamış. Yerel rahipler engizisyonu çağırmış. Evlatlar ailelerinden alınıp sorgulanmış. Çocuklar gördükleri kâbuslardan, onları rüyalarında uçurarak Şeytan'ın ayinine götüren yağla kaplı çıplak cadılardan bahsetmeye başlamış.

"Şeytan arka ayakları üzerinde yürüyen büyük bir teke olarak belirirmiş. Kadınlarla ve çocuklarla cinsel ilişkiye girermiş. Çok kalın ve kapkara bir penisi varmış. Ardından pençesiyle onları alınlarından damgalıyormuş; Şeytan'ın onlara sahip olduğunu gösteren meşhur işareti."

Amy boş bir ifadeyle ona baktı. David gülse mi itiraz mı etse bilemedi. Genç kadın mağarada yankılanan sesiyle hikâyesini anlatmaya devam etti. "Çılgınlık böylece başlamış. Rahipler bulgularını rapor etmişler ve cadı paniği vadi boyunca Elizondo, Lesaka ve San Sebastian'a yayılmış. Binlerce kadın, erkek ve çocuk tutuklanmış... Ve rahipler işe koyulmuş; insanları işkence sehpalarına gerdirmişler ve kanlarını akıtmak için iğneler batırmışlar. Hiçbiri işkenceden kaçamamış."

David kızın yara izini düşünmemeye çalıştı. "Ama bunlar tüm Avrupa'da yapıldı, öyle değil mi? O dönem için sıradışı sayılmazdı. Tıpkı Salem'deki cadı avı gibi."

"Hayır, Avrupa'nın hiçbir yerinde bu boyutlarda bir cadı avına rastlanmamıştır. Buna Bask Rüya Salgını adını verdiler. Engizisyon uzuvlarını keserek yüzlerce kişiyi sakat bıraktı. Onlarcası köylüler tarafından linç edildi. Beşi Logrono'da resmî olarak yakılarak öldürüldü."

"Peki ya De Lancre?"

Amy mağaranın gri ışığına bakıyordu. "De Lancre'ın yaptıkları engizisyonu bile aratacak seviyedeymiş. Dediğim gibi kafayı takmış; tüm Baskların cadı, kökünün kazınması gereken şer bir ırk olduğunu düşünüyormuş. Yüzlercesini, belki de daha fazlasını yakmış. Soykırımdan farksızmış ve tüm bunlar Iparralde'de yaşanmış. Ötedeki topraklarda."

Amy küçük bir dereyi işaret etti. "Buna hâlâ Cehennem Deresi derler. İşin asıl acı tarafı De Lancre'ın da bir Bask olmasıydı. Kendinden nefret ediyordu."

Sözleri ufalarak kesildi. David bir soru daha soracaktı ama henüz şekil almamış düşünceleri derinden gelen yankılı bir sesle dağıldı.

"*Epa.*"

David arkasını döndü.

Miguel. Orada, cadı mağarasının girişinde duruyordu.

David etrafına bakınarak çabucak bir hesap yaptı. Kayalıktan tek iniş –mağaranın içine ya da girişteki ışığa doğru– onları doğruca Miguel'e götürecekti. Tuzağa düşmüşlerdi.

"*Epa.*"

David bu kelimenin Baskçada merhaba demek olduğunu biliyordu. Teröristin gülümsemesi cansız ama sinirliydi; silahını onlara doğrultmuştu.

"*Euzkaraz badakisu?* Ah, tabii ki. Siz Amerikalılar tek lisan bilirsiniz. O zaman size daha detaylı açıklamama izin verin."

Uzun boylu Bask kaya çıkıntısı boyunca ilerledi, silahı sürekli onlara dönüktü. Yaklaşınca yavaşlayıp arkasını döndü. David, Miguel'in bir suç ortağı olduğunu fark etti: Arkasından kısa boylu tıknaz bir adam geliyordu. Miguel ondan bir şey istedi.

"Enoka? *La cuerda...*[7]"

Ortağının elinde *lauburu* dövmesi vardı ve o dövmeli el aynı zamanda bir ip taşıyordu. Enoka adındaki kısa adam öne çıktı.

David çaresizce Amy'ye baktı.

İpi bile hazırlamışlardı. Sanki her şey en başından beri planlanmıştı.

Enoka işe koyulup Amy ve David'in ellerini arkadan bağlarken teröristin silahı tarafından sindirilmiş halde sessizce, kımıldamadan oturdular. Birkaç saniye içinde mezbahaya götürülen hayvanlar gibi bağlanmışlardı.

Ardından Miguel tutkulu ve keyifsiz bir tonda konuşmaya başladı. Dereden yansıyan titrek ışığın neden olduğu uzun gölgesi mağaranın tavanına düşüyordu.

"Martinez, gerçekten çok iyi bir sürücüsün. Çok etkilendim. Ama hâlâ bu tepeleri anlayabilmiş değilsin. Burayı ve dilimizi anlayamazsın. Anlayamazsın. *Hikuntzta ez da nahikoa!* Öyle değil mi?"

Miguel yarı sırıtarak etrafına bakarken sözleri boşlukta yankılandı.

"Sana seni tekrar bulursam olacakları söylemiştim. Ve şimdi seni buldum. Hem de onca yer arasından cadı mağarasında. Küçük

7 (İsp.) İp. (yay. n.)

cadı ve onun Gaskon dostu. Tam da size göre bir yer." Döndü. "Amy, yaptığımız pikniği hatırladın mı?"

Şimdi de eğilmiş, yakından Amy'ye bakıyordu. Silahının namlusuyla kızın yüzünü okşadığını görünce David'in midesi bulandı. Onu okşuyordu.

"Mmm. Amy, hatırladın mı? Mükemmel kan sosisini. *Tripota*'yı. Tatlı *marmatiko*'yu."

Kız cevap vermedi.

Miguel üsteledi. "Burada sevişmemiş miydik? Yoksa başka bir mağarada mıydı? Buradaydı, değil mi? Unutmuşum."

Amy yüzünü çevirdi ama katil tabancasının namlusuyla kızın çenesine bastırarak onu yine kendisine bakmaya zorladı. Adam hafifçe gülümsüyordu. Kız kaşlarını çatmıştı. Adam gülümsüyordu.

Birden kız da gülümsemeye başladı.

David şaşakaldı.

Miguel mırıldanırken Amy başını kaldırmış, neredeyse şehvetle bakıyordu. "Onu öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kız başını salladı. "Evet."

"Bu durumda Amy, önce biraz eğlenmeye ne dersin?"

Kız tekrar başını salladı, adam eğilerek ona iyice yaklaştı. "*Dantzatu nahi al duzu nirekin?*[8] Onu öldürmeden önce."

"Evet," dedi Amy. "Lütfen. Seviş benimle. Önceden olduğu gibi."

Miguel güldü. Üzgün ve açgözlü bir kahkaha. Korku minik keder kristalleriyle yayılarak David'in damarlarını dondurdu. Neler oluyordu?

Terörist bir kez daha talim yapan bir cerrah ya da eti işaretleyen bir kasap gibi silahın namlusunu kızın kulağından dudaklarına kadar gezdirdi. Daha sonra gölgede bekleyen ortağına döndü.

---

8 (Baskça) Benimle dans etmek ister misin? (yay. n.)

"Enoka. *Vaya, adiós!*[9]"

Tıknaz adam rahatlamış gibi bir edayla yürüyerek uzaklaştı. David, Miguel'den Amy'ye, sonra yine Miguel'e baktı. Yüz ifadelerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Kalbi korkuyla dolmuştu.

Amy hâlâ yukarı bakarak teröriste gülümsüyordu; boyun eğmiş, arzulu ve tutkulu. Teröristin gözünde hafif bir seğirme oldu. Daha bariz olan ise Miguel'in hâkî pantolonundaki sertleşmeydi.

Korku ve tiksinti David'in düşüncelerini esir aldı. Amy'ye bakamıyordu bile. Bunu nasıl yapabilirdi? Hepsi berbat bir şaka mıydı? Sadece kendini kurtarmaya mı çalışıyordu? Yoksa gerçekten de Miguel'i mi istiyordu? Bu, ikisi arasındaki bir tür tuhaf psikoseksüel oyundu da onu izleyici olarak mı kullanıyorlardı?

Kalbi öfke, nefret ve çaresizlikle deli gibi çarpıyordu.

Enoka kayalık geçitten ilerleyerek gözden kaybolmuştu. Yalnızdılar. Miguel, Amy ve David. Terörist, Amy'nin ellerini çözdü. Kız elleri serbest kalır kalmaz Miguel'e uzandı, kemerini çözüp pantolonunu aşağı indirdi ve sonra da gömleğine asıldı; aşk gecesinde sultanına hizmet eden bir cariye gibi adamı yarı tıraşlı çenesinin altından öptü ve çenesini okşadı. Bir cadı bir tekeyi baştan çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Midesi bulanan David başını çevirdi. Görmek istemiyordu; elleri bağlı halde orada dururken duymak zorundaydı ama görmek zorunda değildi.

Tok bir ses yankılandı. "Sen!"

David gözlerini açtı.

Miguel, Amy'nin üzerindeydi; uzun boylu adam, ufak tefek genç kadının üzerini kara bir çatı gibi örtmüştü. Ama David'e bakıyordu ve silahı hâlâ elindeydi.

---

9 (İsp.) Git, hoşça kal. (yay. n.)

"Sen, Martinez. İzle, yoksa seni öldürürüm. İzle, sonra seni öldüreceğim."

David'in midesi öfkeyle bulandı. Gözlerini kısarak izlemeye başladı.

Amy sırtüstü yatıyordu. Belden aşağısı çıplaktı. Dudakları heyecanla Miguel'in çıplak omuzlarını öpüyordu. Miguel ona girerken David ürpertici bir tiksintiyle izlemeye devam etti. Artık sevişmeye başlamışlardı ve Amy onu öpüyordu. Parmaklarını adamın ağzına koyuyor ve o da emip ısırıyordu. Kalçaları deli gibi kıza doğru atılıyor, ileri geri hareket ediyordu ve duyduğu zevk yüzündeki ifadeden belliydi. İnliyordu.

"Benim küçük kızıl çileğim... Küçük kızım. Hâlâ babacığını seviyor musun..."

Kızın beyaz göğüslerini ısırdı, elleri ise kalçalarındaydı. Beyaz vücudunu kara bedeniyle örtmüştü ve burnunu göğüs uçlarına sürtüyordu; kurdu andıran ağzı hiç boş durmuyordu. David çaresizlikten ne yapacağını şaşırdı.

Sonunda terörist çirkin bir şekilde boşaldı. Kolları titredi ve öne doğru yığıldı.

Başını kızın beyaz ve çıplak göğsüne dayadı. Kız da onun başını okşuyordu.

Amy ardından gözlerini açıp tarifsiz bir ifadeyle David'e baktı. "Gidelim."

David afalladı. "Ne?"

"Uyudu. Seksten sonra hep uyur. Her zaman. Hem de çok derin uyur. Bu fırsatı kaçırmayalım!"

Amy yavaşça Miguel'i yana itti. David hayretle onun haklı olduğunu gördü: Miguel horluyordu ve bilinci tamamen kapalıydı. Amy onu yan taraftaki kayalık zeminin üzerine iterken bile tepki vermedi.

Amy kıyafetlerini giyerken David başını çevirdi; aklından binbir çeşit soru geçiyordu: Tüm bunları sadece kaçabilmek için mi yapmıştı? Bu nasıl bir kara mizahtı böyle? Başını çevirdiğinde Miguel'in elinden düşen tabancayı gördü.

"Amy, ellerim."

Amy çoktan gelip ellerini çözmeye başlamıştı bile. David sızlayan bilekleri serbest kalır kalmaz eğilip tabancayı aldı, sonra da Enoka'yı kontrol ettiğinde adamın ortalıkta olmadığını gördü.

Teröristi öldürme fırsatını ele geçirmişti. Kurdu vurabilirdi. David uykudaki işkencecinin yüzüne baktı.

Yapamazdı. Uyuyan bir adamı öldüremezdi. David bir katil değil, avukattı ve tüm bu yaşananlar da bir kâbustan farksızdı; üstelik öldürse bile onu yenmeyi başaramazdı. Bask köylerinin duvarlarındaki yazılar varlığını korumaya devam edecekti. *Otsoko.* Kurt. Üstelik az önce şahit olduğu şeyler ömrü boyunca gözünün önünden gitmeyecekti.

Amy ona yalvardı. "Lütfen!"

Daha fazla ayak direnmedi. Kaya çıkıntısından inip mağaradan çıktılar ve açıklığı geçtiler. Başarmalarına az kalmıştı. David'in aklında hâlâ izlemek zorunda kaldığı manzara olsa da kaçmanın heyecanını hissetti; Amy önde, ağaçların ve çalıların arasından geçerek patikadan yukarıya doğru koşuyordu.

"Zara. Gelmesi an meselesi."

Patikanın sonuna doğru koştular ve patika dar bir geçide, geçit de puslu bir köy yoluna dönüştü. Zugarramurdi kilisesinin kulesi ıssız bir meydanın ötesinde göründü.

"Orada!"

Amy kilisenin önünde park etmiş bir arabaya doğru koştu. O bir kapıyı David de diğerini açtı. Zara arabanın içinde İspanyolca sorular yağdırıyordu ama Amy tek şey söyledi: "Gazla!"

Araba hızla meydanı terk ederek Zugarramurdi'den çıktı ve dağ yolundan aşağı inmeye başladı.

David yanındaki koltuğa baktı.

Amy suskundu ama ağlıyordu.

12

Zara onları kiralık arabalarını bıraktıkları yere süratli bir şekilde getirdi; bir saatte sürünerek gittikleri mesafeyi arabayla almaları birkaç dakika sürmüştü. Amy'nin yol boyunca sesi çıkmadı, gözyaşlarını sildi ve Zara'nın ısrarlı sorularına rağmen konuşmadı.

Sonunda yağan yağmurda dışarı çıktıklarında İspanyol gazeteci şaşkın bir ifadeyle onlara baktı. Gizlilik ve sessizlik Zara'nın dikkatini çekmişti. Suratını asarak Amy'ye çantasını uzattı; bu çantayı ona söylendiği şekilde yedek anahtarı kullanarak Amy'nin dairesinden almıştı.

Zara arabayı çalıştırıp uzaklaşmadan önce arkadaşına son kez sorgular ve şaşkın bir ifadeyle baktı.

Yine tek kelime etmeden ıslak yolda yürüdüler ve David'in kiraladığı çamura bulanmış arabaya bindiler.

Sanki hiç düşünmeden bir robot gibi hareket ediyorlardı. Sis ağaçların arasından akmaya devam etti. David direksiyona geçti, motoru çalıştırdı ve arabayı yolun kenarına getirdi. Karanlık ormanın tam göbeğindeydiler.

Tabancayı cebinden çıkarıp birkaç saniye baktı ve daha sonra kararlı bir ifadeyle arabadan fırlatıp attı; gaza bastı ve sağa keskin dönüş yapıp son sürat Fransa'ya doğru ilerlemeye başladı. İspanya'dan, Miguel'den, katilden olabildiğince uzağa gidiyorlardı. Zugarramurdi'deki cadı mağarasından uzağa.

Amy hiçbir şey demedi.

"İyi misin?" diye sordu David.

"Evet." Kız camdan dışarı boş boş ağaçlara bakıyordu. "Bir şeyim yok."

Bir araba gördüler; David içindeki korkunun geri geldiğini hissetti ama bu bir çiftçinin kullandığı çamur kaplı mavi bir minibüstü. Minibüsü sollayıp arkalarındaki sisin içinde kayboluşunu izlediler.

Dakikalar geçip gitti. Amy beklenti içinde ileriye baktı. "Fransa'ya mı gidiyoruz?"

"Evet."

"Tamam... Güzel."

Tekrar yukarı doğru çıkmaya başladılar. On kilometre sonra üzerinde kartalların dolaştığı, ormanın içinde açık bir nokta olan gri bir kayalığa geldiler ve sonunda varlığı yokluğu belirsiz sınırı aşıp Fransa'ya girdiler, boş pasaport kontrol noktalarından geçerek tepelerden inmeye devam ettiler.

David az da olsa iyi hissetmeye başladı. En azından o ve Amy'nin ölümden döndüğü İspanya'dan çıkmışlardı. Amy'nin tecavüze uğradığı yerden. Gerçekten de tecavüz müydü? Orada ne olmuştu?

Yarım saat içerisinde on beşinci kez aynadan arkayı kontrol etti. Kendilerini takip eden kırmızı bir araba var mı, yok mu görmek istiyordu.

Yolda yalnızdılar; gerilen boyun kaslarını sıvazladı. Dağ yolunda kıvrılarak giderken kendini yakılan cadıları düşünürken buldu. Zugarramurdi'dekileri.

Korku dolu sahneler gözünün önünde canlandı: Genç bir kadın saçlarından çekilerek parke taşlı bir meydanda sürükleniyor, köylüler ona bağırıp taş atıyor ve köpekler havlayıp hırlıyor. Zindanlarda hıçkırarak ağlayan çocuklar anne babalarını ihbar ediyor.

Kara kukuletalı rahipler kadınları çırılçıplak soyup Şeytan'ın pençe izlerini arıyor.

Dikkatini yola vererek zihnini temizlemeye çalıştı. Şimdi bir tepenin eteğine doğru iniyorlardı ve güneş bulutları yakarak inceltip yavaş yavaş ortadan kaldırmaya başlamıştı. Güney Gaskonya'nın yeşil tepeleri ve vadileri üzerinde mavi sonbahar göğü hüküm sürüyordu.

"Onunla tanıştığımda ağaç kesiyordu," dedi Amy.

Düşüncelerinden sıyrılan David ona baktı.

Kız sözlerini tekrarladı. Konuşması monologdu, yapılması gereken bir monolog.

"Miguel'i ilk kez bir Bask panayırında gördüm. Baskların böyle kırsal sporları vardır. Onlara *la force Basque* derler. *Herri Koralak.* Kırsalın gücünün sınanması." Saçları arabanın açık penceresinden giren ferah rüzgârla havalandı. "Taşları fırlatıyor, odunları kesiyor ve halat çekme yarışını kazanıyordu. Anlayacağın efsane gibi bir şeydi. Kurt aslında çoktan efsane olmuştu, herkes ondan bahsediyordu. Onun Etxalarlı bir dev, meşhur José Garovillo'nun oğlu ve insanüstü bir kuvveti olduğunu söylüyorlardı. Irauty ormanlarından çıkma bir *jentilak.* Onu gördüğümde göğsü çıplaktı ve ben de yirmi üç yaşında olduğumdan etkilendim. Tamamen fiziksel bir çekim hissettim. Özür dilerim, çok özür dilerim, hem de çok."

David neden ve kimden özür dilediğini merak etti. Konuşmayı sürdüren kızın söyledikleri dans eden orman güneşine ve motorun gürültüsüne karıştı.

"Daha sonra onun kurnaz ama aynı zamanda... bilirsin işte, katil ve zalim olduğunu fark ettim. Bu ünlü uzun boylu adamın, bu jentilak'ın kuvveti lekeliydi ve saf gaddarlığa eşlik ediyordu. Ama seks iyiydi, başta. Üzgünüm ama gerçek bu. Beni bağlardı. Ben de onu ısırırdım. Bir keresinde bıçakla alnımı kesti. Bıçakla seks oyunu oynardık. Onu yaptığında boşalmıştım."

Kız doğruca ileri bakıyordu, gözlerini ufuktaki tepelere dikmişti. "Daha sonra rahatsız olmaya başladım. Şiddet içeren bu seksi artık istemiyordum. Üstelik o da zihinsel, duygusal, patolojik, kısacası her yönden sorunluydu. Ne zaman tutkulu şekilde sevişsek derhal derin bir uykuya dalardı, neredeyse komaya girerdi. Nedenini ben de bilmiyorum."

Kız artık ona bakıyordu. "İşte hepsi bu. Kaçabilmemiz için bulabildiğim tek yol buydu. Seni kesin olarak öldürecekti. Belki beni de. O yüzden kurtulma umuduyla bunu yaptım. Üzgünüm. Eğer istersen durup beni burada bırakabilirsin. Otostop çekebilirim."

Yüzünde gözyaşlarına direndiğini gösteren bir ifade belirdi. David öfkesinin azaldığını hissetti çünkü kızın acısını paylaşınca yaşadığı dehşeti tahmin edebiliyordu. Demek ki onları kurtarmak için yapmıştı; bu bir tecavüzdü. Bir tür tecavüz. Belki tecavüz değildi ama Amy onun hayatını kurtarmıştı.

"Artık bu konudan bahsetmek zorunda değilsin," dedi David. "Bir daha hiç bahsetmeyebilirsin." Bu söylediğinde ciddiydi de.

Fakat Amy arabanın camından Gaskonya'nın geçip giden yeşil ve olgun vadilerini izlerken titreyen ağzıyla başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmak istiyorum. Onu mağarada görür görmez... bu tür bir şey yapmak istediğini anladım. Yüzünde aynı aç gülüş vardı. Açıkta sevişmeyi, yakalanma riskini ve başkalarının izlemesini severdi. Cadı mağarasında daha önce de sevişmiştik. Nerede olduğumuzu o yüzden biliyordum. Hep sevişmek ister, her zaman sekse açtır."

"Çok üzgünüm, Amy."

"Üzülme. Bu bir tecavüz değildi. İğrençti sadece. Onu zamanında sevmiştim ve bu yüzden kendimi bir türlü affedemiyorum. Ama seni öldürecekti. Belki de işkence edip öldürecekti."

"O..." David nasıl ifade edeceğini bilemedi. "Hasta mı? Yani itin teki olduğu belli de acaba daha fazlası var mı diye merak ettim."

"Kim bilir? Belki psikozludur. Yüzündeki tikin nedenini hep merak etmişimdir. Ayrıca uyuması ve doymak bilmez libidosu... Günde beş ya da altı kez sevişirdi. Her yerde. Bolca..." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Dediğim gibi. Bağlama. Isırma. Kesme ve daha da kötüsü."

"Tamam..." David elini kızın eline uzattı, gözü yolda olduğu halde kızın eline dokundu. Birkaç kilometre boyunca bir şey demedi. Sonra da malum soruyu tekrar dile getirdi. "Artık polise gidebilir miyiz?"

"Olmaz."

"Bunu diyeceğini biliyordum."

Amy kibarca gülümsedi. "Elbette. Polis yok. José'nin bana öğrettiği şeylerden biridir. Basklar söz konusu olduğunda iki tarafın polisine de hiçbir şekilde güven olmaz." David'e bakıp kenetlenmiş dudaklarıyla ve umutsuz bir ifadeyle bir kez daha gülümsedi. "Bask Bölgesi'nde beş farklı polis gücü var. Hepsi de tehlikelidir. Bazıları İspanya adına çalışan katillerdir. Bazıları da gizlice ETA tarafından sızdırılmıştır... Kendimizi büyük bir tehlikeye atmış oluruz."

"Evet ama Fransa'dayız."

"Fark etmez. Sadece uzaklaşalım. Bunu bir düşün."

David itiraz etmedi. Amy haklı olabilirdi; hatalı düşünüyor olabileceğinden şüphelenmişti ama son birkaç saatte yaşadıklarının ardından onu daha fazla sorgulamak ya da üstelemek istemiyordu.

Hava sıcaktı ve onlar yola devam ettiler.

Yer değiştirdiler ve Amy onun talimatlarına uymaya başladı. David nereye gittiklerinden emindi: İspanya'dan uzağa, kuzey ve doğu yönündeki Gaskonya'ya. Haritada işaretli yol üzerindeki şehirlere gidiyorlardı. Savin. Campan. Luz Saint Sauveur.

Nereye gittiklerini biliyordu çünkü kiliseler, harita ve büyükbabası hakkındaki gerçeği öğrenme konusunda her zamankinden daha kararlıydı. Son günlerde başına gelen korkunç olaylar azmini daha da kamçılamıştı. Üstelik kendisini de şaşırtan bir şekilde bu koşuşturmaca, tehlikeler ve her şeyin altında yatan mantıksal nedeni bulmaya çalışmak hoşuna gitmişti. Nihayet hayatı boyunca ilk kez zor ama tatmin edici bir amaca sahip olmuş, on yıl süren uyuşukluk ve umutsuzluğun ardından varlığı bir anda ivme ve mana kazanmıştı; sahilde boş yere araba sürdükten sonra hızlı trene binmiş gibi hissediyordu.

Amy nereye gittiklerini biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu. Aynı zamanda onu kandırıyor ve aptal yerine koyuyor gibi de görünüyordu. Kız aldatıcı miktarda berrak suyla dolu derin, mavi bir okyanus gibiydi. Konuştuğunda dürüst ve samimi olduğundan David her şeyi görebildiğini düşünüyordu, yani okyanusun dibini. Ama daldığı zaman gerçeği fark ediyordu. Derinliği belli olmayan bu soğuk mavi sularda boğulabilirdi.

Arabayla yol almaya devam ettiler.

Fakat burası büyük ve boş bir ülkeydi; dar Fransız yolları traktör ve çiftçi kamyonlarıyla doluydu. Birkaç saat boyunca unutulmuş sıkıcı küçük kasabalar, Bask köyleri ve el yapımı tabelalarında *Fromage d'Iraty* reklamı yapan çiftliklerin yanından geçtiler. David, insanı mayıştıran ikindi güneşinde kendisini bir kez daha hayallere dalmışken buldu ve bu seferki konu da çocukluğuydu. Yazın babasıyla ragbi oynuyordu; babasının mutlu gülümsemesini ve elinde tuttuğu sert, deri ragbi topunun mayhoş kokusunu hatırladı. Büyük köpekleri çimenlerin üzerinde dolanıyordu. Mutluluk ve ardından keder.

Sonunda Mauleon ana yolu üzerindeki bir Carrefour süpermarketinde durup oradaki temiz kafede *croque monsieur* ve *salade verte* yediler, kıyafet ve diş macunu aldılar, bunu yaparken de marketin

koridorlarında usulca birbirlerine baktılar. Kaçak haline gelmişlerdi ve polise bile güvenemezlerdi.

Sonunda güzel bir nehir boyunca uzanan ve yeşil Pirene tepeleriyle çevrelenmiş küçük bir kasaba olan Mauleon Lecharre'ya geldiler.

David kasabanın Orta Çağ'dan kalma merkezine gelip arabayı park etti. Uzun bir yolculuğun, ormanda ve mağarada yaşadığı dehşetin ardından uyuşan kaslarını açmak için gerindi. Kasaba sakindi ve çiftler öğleden sonra güneşinin altında parke taşlı yollarda geziyordu. Amy ve David de onlara katıldı. Nehir kıyısı boyunca yürüdüler ve köprüden sulara baktılar. Sonbaharın bu ilk günlerinde ikindi vaktinin gevşetici güneşi altında küçük girdaplar oluşup kayboluyordu. David esnedi.

"Çok yoruldum."

"Ben de."

Arabayı olduğu yerde bırakıp en yakındaki otele gittiler. İki yıldızlı otel sadeydi, kasaba meydanına yakındı ve ellili yaşlarında Fransız bir müdiresi vardı. Kadının tırnakları öyle uzun ve aşırı ojeliydi ki pembe pençelere benziyordu.

"*Bonsoir! J'ai deux chambres... mais très petites...*"[10]

"Sorun değil," dedi David pençelere bakmamaya dikkat ederek.

Gaskonya'da bundan küçük asansör yoktur herhalde. David güç bela uyuyabildi. Gece boyunca da rüya gördü.

Rüyasında evinin yandığını gördü.

Ateşin içinden yükselen sesler David'den yardım istedi ama o hiçbir şey yapamadı. Bahçede durmuş yanan eve, duvarları yalayan alevlere bakıyordu ve sonra pencerede kararıp kömürleşen bir yüz gördü. Bu, annesiydi. Yanan evin içindeydi, cama vurup oğluyla temas kurmaya ve "David, bu senin hatan değil" demeye

10 (Fr.) İyi akşamlar! İki odamız var ama çok küçükler. (yay. n.)

çalışıyordu. Bu senin hatan değil... ve birden kilise çanları deli gibi çalmaya başladı ve David...

Uyandı.

Ter içindeydi.

Çalan da kilise çanları değildi.

Ter içindeydi.

Çalan, otelin telefonuydu. Öksürerek kâbusun tesirini üzerinden attıktan sonra telefonu açtı.

"David? Alo?"

Saat sabahın dokuzuydu ve arayan Amy'ydi.

David duş alıp giyindi ve aşağı indi. Amy otelin nehre tepeden bakan terasında kahvaltı yapmak için yanına geldiğinde David'e sorgular gibi baktı.

David hemen itiraf etti. "Kötü rüyalar. Sürekli anne ve babamın ölümünü düşünüyorum. Kafa karıştırıcı rüyalar."

"Aslında şaşırtıcı değil, belki de..."

"Bağlantılı gibi ama nedenini bilmiyorum."

"Belki de bana anlatmalısın. Açıkla. Faydası olabilir."

"Ama... Ne?" Omuz silkti ve kendisini çaresiz, sonu gelmez tutarsız hatıraların kurbanı gibi hissetti. "Ne anlatayım?"

"Bilmem. Nasıl olduğunu anlatabilirsin." Gülümsedi ve gülümsemesinde empati kurduğunu gösteren samimi bir hava vardı. David ona sarılmak istedi ama yapmadı. "Anlat... Kazayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Tamam... Şey..." Durdu çünkü zannettiğinden zordu. Daha önce bu meseleyi hiç dile getirmemişti. David yarısını yediği kruvasana ve bir kâse vişne reçeline baktı.

Amy ona yardımcı oldu. "O zaman kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Amy yavaşça ve hafif bir kuşkuyla sordu. "On beş mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Annem ve babam yaz tatiline gitmişti."

"Anne babandan çok genç yaşta ayrılmışsın."

"Evet," dedi David. "Ayrıca sıradışıydı. Gayet iyi ebeveynlerdi ve tatile hep birlikte çıkardık. Derken annem bana babamla birlikte bir aylığına yurt dışına tatile gideceğini söyledi."

"Seni İngiltere'de yalnız mı bıraktılar?"

David etrafına bakındı. Terasta iki kişi daha vardı. Alman adam ve eşi sessizce küçük ekmek dilimlerine tereyağı sürüyordu. Tatil mevsimi bitmişti. Miguel'i düşünmemeye çalıştı. Tekrar Amy'ye baktı. "Beni Norwich'deki dostlarının yanına bıraktılar. Annemin arkadaşı olan Andersonlar. Onların çocukları ve ben çok yakındık. Aslında annemle babam o şeyi... kazayı yaptıklarında... yani öldüklerinde beni Andersonlar yanlarına aldı."

"Tamam."

"Ama asıl garip olan da bu zaten!" dedi David beklenmedik şekilde yüksek bir sesle. Kızardı ve tekrar usulca konuşmaya devam etti. "Garip olan şu ki anneme neden bensiz gittiklerini sorduğumda gerçeği öğrenmeye gittiklerini söylemişti. Babamsa gülmüştü ama farklı bir edayla, sanki utanmış gibiydi."

Amy biraz daha yaklaştı. "Gerçeği öğrenmek mi? Neden böyle bir şey söyledi ki?"

"Bilmem. Aslında bunu daha önce hiç ciddi olarak düşünmedim. Daha doğrusu düşünmek istemedim."

David iç çekip başını iki yana salladı. Nehir üzerindeki eski köprüye bakarak kahvesini yudumladı. Miguel hâlâ peşimizde mi acaba diye düşündü, diğer yandan da cadı mağarasında olduklarını nasıl öğrendiğini merak ediyordu. Nereye kaçarlarsa kaçsınlar, nereye saklanırlarsa saklansınlar teröristin onları bulacağına dair bir hisse kapıldı.

O anda David büyük bir şaşkınlıkla Miguel'in köprüden onlara bakmakta olduğunu fark etti.

Orta Çağ'dan kalma köprünün korkulukları üzerine sprey boyayla ETA yanlısı sloganlar yazılmıştı. Acemice boyanmış harflerden *Viva Otsoko!* sözü okunuyordu.

Otsoko kelimesinin hemen bitişiğinde ise kaba ve büyük bir siyah kurt kafası görseli yer alıyordu.

Kurt.

O buradaydı ve her zaman olduğu gibi onları izliyordu. Kayısı şekerlemeli kruvasanlarını bitirmelerini bekliyordu.

David bu görüntünün verdiği acıyı bir yudum sütlü kahveyle birlikte yuttu. Kararlı bir şekilde başını kaldırarak köprünün ve rahatsız edici duvar yazılarının ötesindeki Mauleon'un gri dik çatılarına baktı.

Dağdan gelen nehrin çağlayan sularının ilerisinde bir kilisenin çan kulesi, park etmiş Renault ve Citroën marka arabalar ve yakınlardaki bir fırından elinde ekmek paketiyle çıkan otuzlu yaşlarında güzel bir kadın gördü. Fırıncının camında yumuşak portakal üzerine beyaz kremalı şeker ve içine de vişne reçeli konularak yapılan *gâteau basque* adındaki kocaman keklerin reklamı yer alıyordu.

Annesine benzeyen güzel sarışın kadını izledi.

Nihayet derinlerdeki yarası tekrar açıldı. *Gâteau basque* ikiye bölünmüş ve içindeki kırmızı reçel ortaya çıkmıştı.

Yaşadıkları tekrar gözünün önünde canlandı; annesinin arkadaşı Bayan Anderson kızarmış gözleriyle olanları anlatmak için yatak odasına gelmiş, sendelemiş, hıçkırmış ve sonra da üzüntüsünü dile getirmişti. Sonunda anne babasının başına gelenleri ona anlatabilmişti. Fransa'da bir araba kazası olmuştu.

David o sırada metin olmaya çalışmıştı; on beş yaşında olduğu halde koca bir adam gibi davranmaya çalışan bir çocuk. Bayan Anderson'ın karşısında ağlamak istememişti ama kadın odadan çıkıp usulca kapıyı kapattıktan sonra kendini bırakmıştı. O anda içinde bir şeyin bağlantısı kesilmiş, bir şey kırılmış, bir şey temelli olarak yaşamın gümüş kolyesini koparmış ve o da çocuksu yüzünü yastığa gömüp utanç verici zayıflığının sesini bastırmaya çalışarak yalnız başına ağlamıştı.

O tarihten sonra bir daha kasıtlı olarak Fransa'ya gelmemiş, neler olduğunu, kazanın nasıl yaşandığını ve anne babasının birlikte nasıl öldüğünü öğrenmek istememişti. Onun yerine hislerini, hatıralarını, elemli düşüncelerini, yargılarını almış ve tıpkı Naziler tarafından işgal edilen bir ülkenin sahip olduğu sanat eserlerini saklaması gibi ruhunun tuz ocaklarındaki siyah demir bir kutunun içine koymuştu. Kendini okumaya, çalışmaya verip her şeye rağmen hayatının yoldan çıkmaması için çaba harcamıştı ama şu anda Gaskonya'daydı. Navarrenx yakınlarında.

"İyi misin?" Amy'nin gülümsemesi sempatik, endişeli, tutarsız, şefkatli ve sempatikti. Belki de bunlardan hiçbiri değildi. Gülümsemesini bile doğru okuyamıyor muydu?

"İyiyim." Boğazının kuruduğunu hissetti. "Sadece... Bir şey fark ettim. En başından beri bana bakıyormuş."

"Ne?"

Şaşkınlık sonucu suskunlaşan David elini ceketinin cebine uzatıp haritayı çıkardı.

Amy onun haritayı masanın üzerine yaymasını izledi; üzerinde küçük mavi yıldızlar olan, güneşte solmuş yumuşak dokulu haritayı.

David küçük işaretleri, mavi yıldızlarla işaretlenmiş küçük şehirleri inceledi. Harita birden açıklığa kavuşmuştu; coşan duy-

gularını zor zapt etti. "Bak. Buraya. Yıldızların yapılış şekline bak, ne kadar itinalı. Bu tarzı tanıdım."

"Nasıl?"

"Babamın el yazısı. Bu onun haritası olmalı. Ve o da... burayı işaret etmiş." Yol haritasının Fransa kısmındaki işaretli şehirleri gösterdi; Amy sandalyesinden yarı doğrularak haritaya baktı.

"Navar... renx," dedi. "Buradan çok uzakta değil... ve işaretli. Kilise olan yerlerden biri. Tamam..."

"Bak, oranın yakınında..." Parmakları bir yolu takip ederek Navarrenx'in sağındaki daha küçük bir kasabayı işaret etti.

Amy ona baktı. "Gurs? Hemen sağında."

Başını salladı. Ağzı kurumuştu. "Gurs."

"Ne gibi bir önemi var?"

"Bu adı daha önce duymuştum. Çok uzun zaman önce. Bayan Anderson'ın bu ismi fısıldadığını hatırlıyorum. Hani büyükler çocukların bir şeyi duymasını istemedikleri zaman fısıldayarak konuşurlar ya."

"Yani Gurs..."

"Sanırım annem ve babam orada kaza yaptı. Kaza olduğunda bu harita muhtemelen babamdaydı. Öldürüldüklerinde bu haritayı takip ediyorlardı."

13

Simon, Kuzey Londra'nın banliyösündeki küçük evinin bahçesine tepeden bakan çalışma odasında işine odaklanmaya gayret ediyordu. Dört yaşındaki oğlu sürekli yanına gelip babasına bir örümcek gösteriyor, koyunların ne yediğini soruyor ve Lokomotif Thomas DVD'sini izlemek için ısrar ediyordu.

Babası oğlunun taleplerine karşı koymakta zorlanıyordu; hoşgörülü bir yetişkindi ve belki de bunun nedeni otuz altı gibi geç bir yaşta baba olmasıydı. Ama hoşgörülü olmasının bir nedeni de oğlunu çok sevmesiydi. Çocuğun çabuk kanan mavi gözlerine ve söz dinlemez bir futbol topunu sopayla cezalandırmasına hayrandı. Conor bir doğa harikasıydı. Ayrıca yaptığı en ufak hareketle bile anne babasını güldürmeyi başarabiliyordu.

Fakat Simon'ın çalışması gerekiyordu. Birbirleriyle bağlantılı garip cinayetlerle ilgili yazdığı iki *Telegraph* makalesi bayağı heyecan yaratınca editörü daha fazlasını istemişti. Çok daha fazlasını. Sonuç olarak o da tüm hafta boyunca ve özellikle de o gün araştırma yapmak zorunda kalmıştı.

Mutfak dolabından aldığı organik ahududu suyuyla Conor'ı yatıştırdıktan sonra tekrar çalışmaya döndü, kapısını sıkıca kapattı ve Lokomotif Thomas'la uğraşma vazifesini maaşını zar zor ödeyebildikleri çocuk bakıcısına bıraktı. Bilgisayarının başına oturduktan

sonra bir saniyeliğine pencereden dışarı, sonu gelmez gibi görünen banliyö evlerine ve çamaşır asan şişman ev kadınına baktı.

Ardından da Google'da araştırmaya başladı.

Sindaktili.

Asıl sorun öğrenecek fazla bir şeyin olmamasıydı. Yarım saatlik araştırmanın sonunda ulaşabildiği tüm bilgileri doktor karısı ona zaten anlatmıştı. Bu şekil bozukluğu orta seviyede yaygındı ve farklı genetik sendromlarla bağlantılıydı; belirli kromozom anomalileriyle ilişkili bir dizi hastalık. Sendromların oldukça tuhaf isimleri vardı: Aarskog Sendromu; Lemli Opitz Sendromu, Cornelia de Lange Sendromu.

Simon gözlerini kırparak parlak bilgisayar ekranına baktı. İsimleri iki kez okudu. Bir kalem alıp isimleri not defterine yazdı.

Bir şey dikkatini çekti. İsimlerin çoğu Fransız'dı: Bardet-Biedl Sendromu. Apert Sendromu.

Fransız mı?

Bilgisayar başında yirmi dakika daha geçirdikten sonra nedenini öğrendi. Bu sendromların çoğunun nedeni aynı soydan gelen insanların çiftleşmesiydi. İnternet sitelerinden biri buna "akraba evliliği" adını vermişti ve akraba evlilikleri tecrit edilmiş dağ topluluklarında çok yaygındı.

Mesela Alpler'de ve Pireneler'de.

O yüzden bu bozuklukları ilk fark eden doktorların çoğu Fransız'dı ve keşiflerine kendi soyadlarını vermişlerdi. Sendromlar Fransa'nın dağlık bölgelerinde yaygın olarak görülmekteydi.

Simon ekranda yanıp sönen kelimelere baktı. Pireneler. Güney Fransa. Bask Pireneleri. Tekrar kalemini alıp gereksiz yere not defterine Pireneler yazdı. Daha sonra defterine baktı. Oğlunun arka planda bir yerlerden gelen neşeli seslerini duyabiliyordu. Ama Simon tüm dikkatini işine vermişti. Zihni berraktı.

Tekrar ekrana döndü. "Pireneler" ve "şekil bozukluğu" yazdı. Birkaç siteyi taradı. Guatrdan bahsedildiğini okudu. Psikozlu hastalıklar. Ensest, iyot eksikliği ya da diğer beslenme bozukluklarının neden olduğu irsî hastalıklar. Ardından bir şimşek çaktı ve hiç beklemediği bir şey daha öğrendi.

On sekizinci yüzyıla kadar diğer yerlerde olduğu gibi Pireneler'de de şekil bozukluğu lanetlenmenin ya da cadılığın alameti olarak görülüyordu.

Gösterişli bir internet sitesinde şunlar yazıyordu: "On altıncı ve on yedinci yüzyıldaki cadı avı sırasında yüzlerce masum insan sırf fazladan bir parmağı ya da üçüncü bir göğüs ucu olduğu için işkence gördü, sakat bırakıldı ve kazığa bağlanıp yakıldı; doğuştan gelen kretenizm hastalığı nedeniyle taşlar altında ezilenler oldu."

İşkence görmüşlerdi. Ezilmiş ve yakılmışlardı. Aklına Primrose Hill'deki kurbanın fotoğrafları geldi. Burulmuştu. Bu bir cadı işkencesi miydi?

Anlaması dört saniye sürdü. İşte. Kalbimin atışı dışarıdan da duyuluyor mudur acaba diye merak etti.

"Burma. On yedinci yüzyılda yaygın olan bu işkence türünde cadının saçına bir sopa sokulur ve çevrilerek saçı gerdirilirdi. İşkencecinin daha fazla döndürmeye kuvveti yetmediği zaman kurbanın başı kavranır ya da iri yarı adamlar görevi devralana kadar sabit tutmak için özel bir alete bağlanırdı. Çoğunlukla kafa derisi kafatasından sıyrılıp çıkardı."

Simon polislerin bunu nasıl kendi başlarına keşfedemediğini merak etti. Sanderson'a göre Tomasky burulmayla ilgili araştırma yapmıştı. Polisler bu bilgiye ya gerçekten ulaşamamıştı ya da ondan gizlemişti. Davayla ilgili bulguları kendilerine saklamışlardı. Kestirmek zordu.

Sola doğru eğildi ve unutmamak için defterine not aldı. Ardından tekrar ekrana baktı. Ya Foula'daki yüzü dilimlenen kadına ne demeliydi?

Simon sayfada listelenen cadı işkencelerini hızlıca gözden geçirirken karşılaştığı yöntemlerin dehşetiyle kalakaldı. İspanyol Örümceği, ellerden asma, Judas sandalyesi, bacak kıskacı, atlarla çekilerek parçalama, demir bot, Izdırap Armudu –Izdırap Armudu mu?– ve sonunda aradığını buldu.

Kesme.

Bu işkenceyi ilk başta bulamamasının nedeni adının kesme olmamasıydı. Foula'daki kurbana uygulanan işkenceye "ağız çevresini çizme" deniyordu. Ayrıca basitçe tarif de edilmişti. Cadının bütün yüzü kesiklerle kaplanana kadar dudak ve yanak civarı bıçakla kesilir, deri yüzdeki kemiklerden sıyrılır ve bu vahşi işkencenin neden olduğu acı yüzünden kurban genelde bayılırdı.

Simon kahvesine uzandı ama içilemeyecek kadar soğuduğunu görünce çalışma odasının sessizliğinde birkaç dakika oturup bu sabah öğrendiklerini sindirdi. Tam olarak emin değildi.

Çünkü veriler yerli yerine oturmuyor, hiçbiri bir diğerini tutmuyordu. Ülkenin farklı köşelerinde üç cinayet işlenmişti ve öldürülenlerin üçü de Bask Pirenesi kökenli yalnız insanlardı. Cinayetlerin ikisinde cadı işkencesinin izleri de bulunuyordu ama bu yalnız insanların cadı –artık her ne demekse– olduğuna dair hiçbir delil yoktu.

Üstelik işkenceye maruz kalan iki kurbanın şekil bozukluğu da vardı: Sindaktili, Güney Fransa'daki Pireneler gibi dağlık bölgelerde yapılan akraba evliliklerinde yaygın olarak görülen el ve ayak parmaklarındaki şekil bozukluğu.

Simon kendisini televizyon ekranına çok yakından bakan bir çocuk gibi hissetti; renkler ve şekiller seçebiliyordu ama görüntünün tümünü göremeyecek kadar ekrana yakındı.

O yüzden arkasına yaslanması gerekiyordu. Daha tarafsız bir gözle bakmalıydı. Elindeki diğer bulguları da değerlendirdi.

Cinayetlerde işkenceye yer verilmiş olsa da son derece titiz ve etkili bir şekilde işlenmişlerdi. Foula'daki katil ya da katiller donanımlı olmalıydı ve kimse gelip gittiklerini görmediğine göre belki de küçük bir tekne kullanmışlardı. Gece karanlığında tekneyle gelip doğruca Julie Charpentier'in evine girmiş ve onu işkence ederek öldürmüşlerdi. Sonra da güneş doğmadan adayı terk etmişlerdi.

Primrose Hill'deki vakada da aynı verimlilik ve planlamaya ek olarak titizce uygulanan işkence yer almaktaydı. Windsor'daki cinayette işkence yoktu ama katil benzer şekilde yetenekliydi. O nedenle bu cinayetleri tinerci gençlerin üzerine atmaları imkânsızdı. Planlı bir kişi ya da grup tarafından işlenmişlerdi.

Ayrıca üçüncü bir anlaşılması zor mesele daha vardı. Gerçekten de ilginç bir meseleydi. Kadınlardan biri kısa süre önce kanını tahlil etmek isteyen Angus Nairn adında genç bir genetikçi tarafından rahatsız edilmişti.

Ve bu genetikçi kısa süre önce ortadan kaybolmuştu.

Hafta içerisinde Simon'ın yaptığı araştırmanın en dikkat çekici sonucu buydu. İskoçya'dan döner dönmez Google'a "Angus Nairn" yazıp aratınca Nairn'in kendisinin de gizemli bir adam olduğunu öğrenmişti. Sekiz hafta önce ortadan kaybolmuştu.

Nairn, Londra'da bulunan ve "genomik farklılıkları" araştıran GenoMap adındaki özel bir enstitüde çalışıyordu. Laboratuvar üç ay önce bazı anlaşmazlıklar yüzünden kapatılmış ve bu olaydan kısa bir süre sonra da Nairn ortadan kaybolmuştu. Ne ailesi ne

laboratuvardaki meslektaşları ne de arkadaşları, kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Hiç kimse.

Elbette Nairn'in ortadan kaybolması tamamen tesadüf de olabilirdi. Belki Charpentier ile iletişime geçmesi de başka bir tesadüftü. Ama içinden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu: Bağlantılar henüz şekil almamışsa da bir bağlantı olduğu gerçeği belli belirsiz görünür hale gelmişti. Genetik, şekil bozuklukları, Pireneler, Basklar, kan testleri... Zincirin tüm halkalarını bulabilmek için zamana ihtiyaç vardı.

Simon saatine baktıktan sonra ceketini aldı. Öğlen olmuştu ve hiç istemediği bir görüşmeye gitmesi gerekiyordu.

Arabasına binip çevre yollarının bakımsız çiftlikler ve çimleri itinayla biçilmiş golf sahalarıyla buluştuğu Londra'nın uzak banliyölerinden birine doğru yola çıktı. Dört bir yanı yeşillikle çevrelenmiş olan St. Hilary Akıl Hastanesi de burada bulunuyordu.

Gazeteci evden ayrıldıktan kırk dakika sonra şizofreni hastalarının futbol oynadıkları bir yere gelmişti.

Eğer Simon gördüğü şeyin ne olduğunu bilmeseydi –top oynayan akıl hastaları– neler olup bittiğini asla tahmin edemezdi. Ancak saha kenarına yaklaştıktan sonra bir tuhaflık olduğunun farkına varabildi. Oyuncuların çoğunun hareketlerinde bariz bir tutukluk vardı. Kaleci nedensiz yere ceza sahasında emekliyordu. Bir defans oyuncusu da büyük bir hararetle köşe gönderiyle tartışmaktaydı.

"Simon!" Klinik psikiyatrlarından biri olan Doktor Fanthorpe, Simon'a doğru el salladı ve sahanın öbür ucundan merhaba dedi.

"Futbol şifası" Fanthorpe'un şahsi projelerinden biriydi. Bill Fanthorpe toplumdan kopuk psikoz hastalarını bir futbol takımının parçası haline getirerek sosyalleşmelerine yardımcı olmaya çalışıyor ve kendilerine olan güvenlerini artırmak için de gol attıklarında

onları ödüllendiriyordu. Üstelik egzersiz zayıflamalarını da sağlıyordu, zira akıl hastalarının çoğu şişmandı.

"Merhaba Bill."

Doktor gülümsedi; en az üç beden büyük bir şort giyiyordu. "*Telegraph*'taki makaleni okudum. Fevkalade bir hikâyeydi. Bask cinayetleri."

"Evet... Çok sıradışı. Neyse Tim nasıl, o..."

Bill top oynadığı için hâlâ nefes nefeseydi. "O... iyi. Geçen hafta bir şeyler yapmak zorunda kaldık ama bu hafta fena değildi. Hiç fena değildi. Çalım atın şu adama!"

Rakip oyuncu Psikiyatr'ın ikazına rağmen uyduruk çalımı kolayca atlatıp rahatça bir gol attı. Kaleci yere uzanmış ve gözlerini kapatmış olduğundan golü atması pek zor olmamıştı.

Simon gülmemek için kendisini zor tuttu. Ama eğer gülmezse ağlayabilirdi. Oradaki ağabeyiydi: kırklı yaşlarındaki bıçaklı ve saldırgan şizofren bir köşede kendi kendine mırıldanıyordu. Sahanın öbür ucunda bir güvenlik görevlisi bekliyordu. Simon silahlı olabileceğini düşündü; burası güvenli bir tımarhaneydi.

Hakem ıslık çaldı.

"Üçe iki," dedi Bill heyecanla. "Harika. Güzel, güzel. Müsaadenle gidip Tim'i getireyim."

Simon'ın bir yarısı derhal çekip gitmek istiyordu. Görevini yerine getirmiş, uzaktan bile olsa Tim'i görmüştü ve onun sağ olduğunu biliyordu. Artık gidebilir ve oğluna, çocuk bakıcısına, karısına geri dönüp Tim hiç yokmuş, tüm ailesinde aynı delillik genleri mevcut değilmiş ve sanki her gün oğluna bakıp en az bir kez "Sende de bu genlerden var mı?" diye düşünmüyormuş gibi yapabilirdi.

"Simon?" Tim kardeşini gördüğüne çok memnun olmuş gibi duruyordu; Simon ağabeyine sarıldı. Tim'in beyaz kalın bacakları

mavi naylon futbol şortunun içinde tuhaf şekilde kırılgan görünüyordu.

"Timothy, iyi görünüyorsun. Nasılsın?"

"Ah, iyiyim iyiyim. Harika bir oyun, değil mi?" Tim neşeyle sırıttı.

Simon ağabeyinin yüzünü süzdü; saçı daha beyazdı, yanakları daha da dolgundu ama yine de Tim hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu. Delilik insanı dinç mi tutardı? Belki de onun Tim algısı zihninde donup kalmıştı; elinde bir bıçakla yatak odasında annelerini doğrarkenki hali. Her yer kan. Kovayla kan.

Gazeteci bir kez daha, ağabeyinden nefret etmemeye gayret ederek, "Çok iyi oynadın," dedi. Bu onun suçu değildi.

"Ah, evet. Sporda şans gerekir. Ne kadar kalacaksın uzun zamandır burada var... evet. Ah, tabii, şüphesiz evet."

İkisi de sohbet etmek için çaba sarf etse de Tim bir türlü doğru düzgün cümle kurmayı başaramadı ve konuşmaları birkaç dakika geçmeden sona erdi. Tim'in dikkati başka bir yere, telefona yönelmişti. Simon bu dalgın ve acılı ifadeyi gayet iyi biliyordu: Ağabeyi sesler duyuyordu. Yüz ifadesinde, tik ve göz kırpmalarında endişenin izleri vardı. Tim gülümsemeye çalışsa da sürekli bir şeyler duyuyor ve bu da aklını karıştırıyordu.

Küçük olan kardeşin kalbindeki acıma hissi yoğunlaştı; acıma, nefret ve sevgi bir arada. Üzüntüsü iyice arttı. Gitmek istiyordu; Tim hayatının geri kalanını burada geçirecekti.

"Peki Tim, benim artık gitmem lazım."

Tim sitem dolu bir ifadeyle baktı. "Uzun değil o zaman. Uzunca kalmadığına göre meşgulsün demek. Hep meşgul. Meşgul ta ki..."

"Tim?"

"Ben de meşgulüm tabii ki çalışmaktan. Kusursuz... sistem içinde."

"Tim, dinle. Babam sevgilerini gönderdi."

Tim'in gözleri kederle buğulanmış gibiydi, ılık sonbahar güneşinin altında tımarhane binasının yanında duruyordu. Yoksa ağabeyi ağlayacak mıydı? "Simon?"

"Tim."

"Daha ziyade, bilirsin şüphesiz. Anne ve baba Güney Afrika'da. Simon. Ben... Ben... Ben bir şey yaptım. Senin için."

"Ne dedin?"

Bill Fanthorpe birkaç metre uzakta ileri geri yürüyerek onları gözlemliyordu.

Tim elini naylon şortunun cebine soktu. Acemice oyulmuş küçük bir tahta parçası çıkardı. "Gusty. Fena eğlenceli. Gusty'yi hatırladın mı, hatırladın mı onu? Köpek yaptım, umarım seversin."

Küçük kardeş minyatür oyuncağı inceledi. Şimdi anlamıştı. Çocukken ailelerinin Gusty adında bir köpeği vardı. Simon ve Tim tüm boş vakitlerini Gusty'yle oynayarak geçirir, Heath'te sürekli onunla birlikte dolaşıp plajlarda koşarlardı.

Bu köpek daha mutlu zamanların, Tim'in şizofrenisinin getirdiği karanlıktan önceki dönemin simgesiydi.

"Teşekkürler Tim. Çok teşekkür ederim."

İçinden bu aptal oyuncağı çalılara atmak geldi. Bir yandan da onu bağrına basmak istiyordu. Ufak oyuncağın acınası kabalığında inkâr edilmez derecede hazin bir şeyler vardı.

Bill Fanthorpe yaklaştı. "Tim bu tür şeyler yapıyor. Seveceğini düşündü..."

"Evet," dedi Simon. "Çok güzel. Teşekkürler."

Bill geri çekildi; Gazeteci, ağabeyine bir kez daha sarıldı ve ardından Tim gergin bir ifadeyle bir kez daha gülümsedi. Simon küçük oğlu Conor'ın ağabeyini andırdığı gibi korkunç bir hisse kapıldı çünkü gülümsemeleri aynıydı. Tıpatıp aynı.

Kendisini toparlayan Simon koşarak uzaklaşma dürtüsüne zar zor karşı koydu, Fanthorpe'la el sıkıştı ve yavaşça arabasına doğru yürüdü. Arabasına doğru yürürken yüreğinin sızladığını hissetti. Küçük oyuncak hâlâ elindeydi. Cüzdanını çıkardı ve oyuncağı bir tutam saçın yanına koydu: Conor'ın bebekken kesilmiş saçı.

Üzüntüsü öyle yoğundu ki arabaya varınca rahat bir nefes aldı, otuz dakika sonra North Circular yolunun hiç bitmeyen trafiğine takıldığında da rahatladı. Bu korkunç trafiğin güvenilirliğinin rahatlatıcı bir yanı vardı. Her zaman tam tahmin edildiği gibi olurdu.

Eylül yağmurunun vurduğu arabasında on dakika bekledikten sonra telefonu çaldı.

Arayan Edith Tait'ti.

Kadın ona büyük bir sürpriz yaşadığını söyledi. Julie Charpentier'in vasiyetinden bahsediyordu.

Bu çok da şaşırtıcı bir durum gibi durmuyordu. Önündeki arabaya bakarak yaşlı kadından açıklamasını istedi.

"Bay Quinn, asıl şaşırtıcı olan şey meblağ, yani paranın miktarı. Söylemek için polisi aradım ama yerinde değildi... O yüzden öğrenmek isteyeceğinizi düşünüp sizi aradım."

Simon vites değiştirdi ve araç birkaç santimetre ilerledi. "Devam edin. Kaç para?"

"Şey aslında..." Edith kendi kendine güldü. "Biraz utanç verici."

"Edith?"

İskoç kadın derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi. "Julie bana yarım milyon sterlin bırakmış."

Hava bozuyordu. Yağmur damlaları durgun ve kızgın trafiğin üzerine yağmaya başlamıştı.

14

Terastaki kahvaltısını bitiren Amy, José'yi telefonla arıyordu. David onun mimiklerini ve sarı saçlarının rüzgârda dans edişini izledi. Yüz ifadesine bakılırsa konuşmanın pek iyi gitmediğini söyleyebilirdi. Amy oturdu. David ona doğru eğildi.

"José ne dedi? Ona ailemi sordun mu? Mesele ailemle mi ilgiliymiş?"

Amy telefonu masanın üzerine koydu. "Anlaması zor. Birbiriyle tutarsız bir sürü şey söyledi. Ona haritayı gösterdiğin zamankinden bile daha beterdi."

"Ve?"

"Gitmemiz gerektiğini ve Miguel'in çok tehlikeli olduğunu söyledi. Tahmin ettiğim gibi polise güvenemeyeceğimizi de söyledi. Miguel'in muhtemelen bizi takip edeceğini de ekledi."

David sabırsızlıkla homurdandı. "Hepsi bu mu? Bunları biz de biliyoruz."

"Evet. Bu işte bir... gariplik var." Amy bileğini üzerinde kruvasan kırıntıları olan masa örtüsünün üzerine koydu. "José bana ortalıktan kaybolup saklanacağını söyledi."

"José mi? Niye?"

Omuz silkişi şaşkınlığını gösteriyordu. "Bilmiyorum ama korktuğu belli."

"Miguel yüzünden mi?"

"Belki. Belki de polis yüzünden. Bilmiyorum."

Bir yağmur damlası kâğıt masa örtüsünün üzerine düşerek telefonun yanında gri bir nokta oluşturdu.

"Kaçmaya hiç niyetim yok," dedi David. "Anne babama ne olduğunu ve tüm bunların bağlantılı olup olmadığını öğrenmek istiyorum... Başarabilecek miyim Tanrı bilir." Amy'nin açık mavi gözlerinin içine baktı. Annesininkilerden farklı değildi. "Annem ve babam hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır, ne yazık ki," diye mırıldandı.

David bezginlikle iç çekerek arkasına yaslandı. José'den ancak bu kadarını öğrenebilmişlerdi ama José'nin daha fazlasını bildiğine şüphe yoktu. Kahvesinden son bir yudum alan David telvenin tadından dolayı yüzünü buruşturdu. Ardından bir kez daha yüzünü buruşturarak Amy'nin telefonuna baktı.

Cep telefonu.

Birden aklına geldi. Hemen uzanıp Amy'nin cep telefonunu aldı ve ona baktı.

"İşte bu!"

"Ne?"

"Kesin bunu kullanıyordu. Bence Miguel bizi bulmak için cep telefonunu kullanıyor."

"Ne?"

"Cep telefonları takip edilebilir, değil mi? Nirengi ağıyla. Çok kolaydır."

"Nasıl..."

"Burası Fransız Bask Bölgesi, sen söylemiştin. Burada bir sürü ETA taraftarı var, polisin içinde bile. Belki cep telefonu şirketlerine de sızmışlardır. Telekomlara da mesela?"

Bakışları sertti. "Cadı mağarasının dışında telefon görüşmesi yapmıştım."

"Aynen. Numaranı biliyor. Şimdi de José'yi aradığın için Mauleon'da da bizi takip edecektir. Muhtemelen şu an buraya geliyordur."

Ferah bir rüzgâr terası süpürdü. David ayağa kalktı ve telefonu açıp içinden SIM kartını çıkardı. Ardından eğildi, nişan aldı ve kartı nehre fırlattı. Amy bakakalmıştı. Telefonu kapattı ve tekrar ona verdi. "Haydi gidelim. Çantaların hazır mı?"

"Zaten seninkilerle birlikte arabadalar. Neden..."

"Başka bir SIM kart alırız. Haydi!"

Terasın merdivenlerinden arabaya indiler. Ardından da son sürat Mauleon'dan uzaklaştılar.

Arabayı sürerken körlemesine haritayı işaret etti. Çoktan saatte doksan kilometreye çıkmıştı. "Tamam. Amy, lütfen bir rota belirle. Tahmin edilemez, zikzaklı olsun. Hemen gidip şu kiliselere bakalım."

Amy dediğini yaparak eski haritayı ve onun üzerindeki mavi yıldızları inceledi. Onlar hızı artırırken ormanlar da seyrelmeye başlamıştı. Uzaklardaki zirveleri karlarla kaplı dağlar sıra sıra dizilmiş kabile mensuplarını andırıyordu.

Savin şehrini bulmak zor olmadı. Bir saat süren hızlı ve gergin bir yolculuğun ardından eğik çatılardan oluşan bir yığına ulaştılar. Savin bir dağın sırtına kurulmuştu, gri çiftlik ve üzüm bağlarına tepeden bakıyordu. Bir yan yola park edip öne arkaya bakarak Miguel ve kırmızı arabasını aradılar ama sokak boştu.

Savin kilisesine giren David'in çevresini tütsü kokusu sardı. Birkaç Amerikalı muhteşem işlemeleri olan erganunun fotoğrafını çekiyordu. David kaidesine üç tane köylü figürü oyulmuş eski

ve kaba vaftiz kabına baktı. Köylülerin yüz ifadeleri hüzünlüydü. Ebedî bir üzüntü.

David daha sonra sıraların ortasından yürüyerek koronun bulunduğu yeri geçti ve lekeli pencerelerden gelen ışığın yassı taşlara vurduğu mihraba baktı. Papa X. Pius'a tahsis edilen yan şapele girdi. Uzun zaman önce ölmüş olan Papa tütsülü ve kasvetli bir loşluğun içerisinden bakmayı sürdürüyordu.

Kilisede başka kimse yoktu. Amy çoktan pes edip bir sıraya oturmuştu. Yorgun görünüyordu.

Ama bir şey dikkatini çekti. Hiçbir şey yok muydu? Yoksa bir şey var mıydı?

Yan tarafta daha küçük olan başka bir kapı vardı. Neden kiliselerde biri diğerinden çok basit olan ikinci bir kapı daha bulunurdu ki? Durdu ve etrafına baktı. Bu küçük kapı kilisenin güneybatı köşesinde bulunuyordu; alçak ve sade. Önemi var mıydı? Kaç kilisede iki kapı bulunurdu? Belki de çoğunda.

David küçük kapıya yaklaşarak granit pervazına dokundu; soğuk ve eski pervaz aşınarak pürüzsüzleşmişti. Demir kapı kolu paslıydı ve uzun zamandır kullanılmamıştı. Ve kapının üst pervazında kabaca kazınmış ve üç çizgisi tabanda birleşen zarif, ince, farklı bir ok bulunuyordu. Ok aşağıyı işaret ediyordu.

Geri adım attığında az daha arkasındaki bir rahibe çarpıyordu. "Ee, *je m'excuse*... Affedersiniz..."

Rahip ona sert ve temkinli bir şekilde baktıktan sonra sıraların arasından naylon kıyafeti hışırdayarak hızlı adımlarla uzaklaştı.

David dikkatle oka baktı. Lesaka'da gördüğü vaftiz kabını hatırladı. O kilisede iki vaftiz kabı vardı ve birinde buna benzer kaba bir ok oyması bulunuyordu. İlkel ama belirgin: üst noktada birleşen üç çizgi. O ok yukarıyı işaret ediyordu.

Kafasında bir sürü düşünce dört dönmeye başladı. İki kapısı ve iki mezarlığı olan Arizkun'daki kiliseyi düşündü. Nasıl olmuş da ikinci mezarlığı unutmuştu? Gözüne kahverengi sigara izmariti sokulmuş melek heykeli tekrar zihninde canlandı.

Tıpkı guatrı olan ve onları işaret edip küfreden kadın gibi.

Pis insanlar, pis insanlar, pis insanlar.

Daha yakındı. Ne kadar yakındı bilmiyordu ama yakındı ve daha da yaklaşmak istiyordu. Amy'ye, gidelim mi diye işaret etti. Kız yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve ayağa kalktı. David arabaya giderlerken düşüncelerini kendine sakladı çünkü onlardan bazılarının gerçekten rahatsız edici olduğunu biliyordu. Vaftiz kabındaki işaretlerle Amy'nin alnındaki yara izinin arasında bir bağlantı var mıydı? Miguel'le ilgili anlattığı bıçaklı seks oyunu hikâyesine inanmıştı. Anlatırken sergilediği acı verici dürüstlük inkâr edilir gibi değildi. Ama yara izleri. O izlerde bir gariplik vardı. Şeytan'la ayin ilişkisine girdikten sonra cadıların alınlarına yapılan işaret.

Çok sinir bozucuydu ve sindirilmesi güç pek çok itici düşünceyi içinde barındırıyordu. David çakılların üzerinden arabaya doğru yürürken midesinin hafifçe bulandığını hissetti. Yağmur çiseliyordu. Gaskonya boyunca yol alıp Miguel'i atlatma umuduyla bir sonraki şehre giderlerken ikisi de konuşmadı.

Altmış kilometrelik boş yolda yaptıkları çok yavaş yolculuğun ardından Luz Saint Sauveur'a geldiler. Virajlı yol kaya bloklarının arasından geçiyordu ve bazı yerlerde kayalar oyularak ara yollar yapılmıştı. Bir kez daha Pireneler'e doğru gitmekteydiler. Bulutlar siyah ve somurtkan dağ tepelerini Van Dyck asilzadelerinin boyunlarındaki danteller gibi sarmalamıştı.

Son virajı da geçtikten sonra cıvıl cıvıl yeşil bir vadiye yerleşmiş olan hedef noktalarını gördüler. Luz Saint Sauveur'un ağırbaşlı ve yaşlı kalbi çok eski bir kiliseyi çevreleyen alçak çatılı evleri ba-

rındırıyordu. Kilisenin dışına park edip araçtan indiler ve binaya girdiler. David başka bir gizemin çarpan kalbinin ya da en azından bu parçasının yakınında olduğunu hissetti; kiliselerin konuyla olan ilgisine ulaşacaktı. Çözümün ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama onun gürültüsünü, büyük itiraf çığlığını duyabiliyordu. Asıl önemli olan da buydu.

Luz Saint Sauveur'daki kilisede iki kişi daha vardı. Arka sıralara oturmuş bir kadın, genç ve görünüşe göre zekâ özürlü olan bir adamın annesiydi. Adamın gözleri dönüyordu, çenesinden aşağı da sümüklü böcek izine benzer şekilde salyası akmıştı. Annesinin yüzü zamanından önce yaşlanmıştı, zekâ özürlü çocuğuyla uğraşmak zorunda kalması onu muhtemelen yıpratmıştı. David bir anda onlara yakınlık duydu ve kadına âciz ama samimi bir şekilde gülümsedi.

Amy mihraba ve onun yanındaki bölmeye bakıyordu. Başını çevirdiğinde yüz ifadesi umutsuzdu. "Anlamıyorum. Hiçbir şey yok."

"Ben o kadar emin değilim... Belki bir şey vardır."

"Nasıl?"

Amy'ye doğru baktı. "İkili bir şey ara. İki kapı, iki mezarlık, iki..."

"İki vaftiz kabı? İki vaftiz kabı var. Şurada..."

Yürürken ayak sesleri kilisenin taş duvarlarında yankılandı.

Bu kilisede de iki vaftiz kabı vardı ve bunlardan biri örümcek ağı bağlamış bir köşede yarı gizli ve küflü bir halde duruyordu. Küçük, mütevazı ve her nasılsa melankolikti.

Tıpkı Lesaka'daki gibi.

"Ama neden iki? Neden iki olmak zorunda?" diye sordu Amy.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi David. "Biz devam edelim."

Diğer bir gergin ve sessiz geçen saatin ardından bir vadide tecrit edilmiş uzak ve münzevi bir Pirene köyü olan Campan'a ulaştılar. Ana caddede giderlerken David camı indirip dışarı baktı.

Her evin pencere ya da kapısında sırıtan büyük bir bez bebek vardı. Neredeyse bir insan boyutunda olan hantal bez bebekler dükkânların vitrinlerinde duruyordu. Yüksek bir kapıdan düşmüş olan başka bir büyük bebek de yolda yatıyor ve gözlerini yukarı çevirmiş, Campan'ı hapiste tutan vahşi Pirene zirvelerine bakıyordu.

Amy bebeklere baktı. "Tanrım."

Bir ara sokağa park edip yürüyerek köyün boş meydanına geldiler. Yolda ufak, köhne ve kepenkleri kapalı bir turizm ofisine rastladılar. Ofisin penceresinde küçük bir yazı vardı. Amy yazıyı yüksek sesle okuduktan sonra David'in anlaması için tercüme etti: Anlaşılan bez bebek festivali buranın bir geleneğiydi. Asırlardır küçük Campan'ın sakinleri *mounaques* olarak bilinen kuklalar yapıyor ve bu el yapımı bez bebekleri eylül ortasında pencerelere, kapılara, dükkânlara ve arabalara koyarak sergiliyorlardı.

Burası bebekler köyüydü. Tuhaf bir şekilde sırıtan sessiz ve hareketsiz bebeklerin köyü. Hakareti ya da dalga geçmeyi çağrıştıran sırıtmalar.

Ama tehdit edilmiş ya da hakarete uğramış hissedecek kimse yoktu çünkü Campan terk edilmişti, tüm dükkânlar kapalıydı ve etraf bomboştu. At eti satan bir kasaptan yaşlı bir kadın çıktı, onlara doğru baktıktan sonra kaşlarını çatıp çabucak köşeyi dönerek uzaklaştı.

Campan'ın orta yerine geldiler. Merkezde bulunanlar kasvetli bir savaş anıtı, bir otobüs durağı ve kapalı olan bir dükkândan ibaretti. Kısa bir yol Adour Nehri üzerindeki köprüye gidiyordu. David buradan bile nehrin karşı yakasının da çatısız kulübeler ve çürümeye yüz tutmuş ahırların bulunduğu terk edilmiş bir yer olduğunu görebiliyordu.

Campan tümüyle boştu ve yarı terk edilmişti.

Diğer yol doğruca kiliseye gidiyordu. Metal bir kapıdan çimen bürümüş yüksek ve gri taş bir duvarla çevrili kilisenin avlusuna girdiler.

Kilisenin kapısı açıktı, doğruca içeri girdiler. Sıraların arasındaki koridor eflatun renkli ucuz plastik çiçeklerle süslenmişti. Ön sırada mihraba bakan dört bez bebek bulunuyordu; bir kukla ailesinin tamamı.

David ikili bir şey aradı ama bulamadı. Campan'da bir vaftiz kabı, bir kapı, bir vaaz kürsüsü ve geri zekâlılar gibi sırıtan dört bez bebek vardı.

İkili bir şey yoktu.

Amy onun bıkkınlığını hissetmiş olacak ki elini omzuna koydu. "Belki daha karmaşık bir şeydir..."

"Hayır, bu olduğundan eminim. Bu olmalı." Sözleri gerektiğinden sertti. Amy irkildi ve David özür diledi. Temiz havaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve tekrar kilisenin bahçesine çıktılar. Bulutlu sonbahar havası nemli ve boğucuydu ama yine de içerideki rutubetten iyi sayılırdı.

Nefes alıp vererek kendini sakinleştirdi. Dikkatle etrafına bakarak bir ipucu aradı. Kilise duvarının tuğla döşenmiş üst kısmından uzaktaki dağ tepeleri görülüyordu.

David duvara baktı.

Eğer ikinci bir kapı varsa o da tüm kilise avlusunu çevreleyen bu acayip, yüksek ve mazgallı duvarın üzerinde olabilirdi.

Mezarlar arasında bitmiş yaş böğürtlen çalıları arayışını güçleştirdi. Kocaman örümcekler ayakları altında ezilmemek için kaçıştılar.

"Ne yapıyorsun?" Amy peşinden gitti.

Dönmeden elini kaldırdı. "Bu duvarda... bir kapı arıyorum. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Yumuşak çalıları ayağıyla ezip yabani gülleri çiğneyerek ve kırık mezar taşları üzerinden atlayarak devam etti. Hava aşırı nemliydi ve yağmurun başlaması an meselesiydi; mezarlıklar kayganlaşmıştı. Tırmandı, kaydı ve inceledi.

Duvar yekpareydi ve eski tuğlalar sağlam görünüyordu.

"Burada!" diye seslendi Amy. Hemen onun arkasındaydı ve duvarın bir bölümünü örtmüş bir sarmaşığı çekiştirmekle meşguldü. David hemen oraya gidip eğilerek yakından baktı: eski ve küçük bir kapı. Taş pervazı aşınmış ve kahverengi ahşabı çürümüş olduğu halde hâlâ sıkıca kapalıydı. Belki de asırlardır kapalı duruyordu.

David daha da yakından baktı. Üst pervazı oyulmuştu.

Alelacele son sarmaşık dallarını da temizleyerek taşın merkezine kazınmış simgeyi ortaya çıkardı.

"İşte." Gergin ve heyecanlıydı. "Bu ok. Her yerde onu görüyorum. Vaftiz kabı, kapılar, oklar."

Amy başını iki yana sallıyordu. "O bir ok değil."

"Ne?"

"Ok olmadığını biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?"

"Çünkü Elizondo'daki evde de bir tane var. Yıllar önce günün birinde José'yle birlikte yanından geçmiştim. Ona o simgenin manasını sormuştum. Garip bir şekilde kaçamak cevap vermişti."

"Ben pek..."

"Sadece José'nin ona *Patte d'oie* dediğini hatırlıyorum. Fransızca olduğundan farklı gelmiş ve aklımda kalmış."

"Patt... Anlamı ne? Patt?"

"*Patte d'oie*. Kaz ayağı. Eski bir simge." Amy acemice duvara kazınmış oyma çizgilerin üzerindeki çamurların bir kısmını daha temizledi. "Bu bir ok değil, bir kaz ayağı. Perdeli kaz ayağı."

15

Artık final bölümüne gelmişlerdi; haritada işaretli son yere gidiyorlar, labirentin merkezine yaklaşıyorlardı.

Gurs yakınlarındaki Navarrenx.

Navarrenx kuzey yönünde ve bayağı uzakta olduğundan yakıt almak için bir benzin istasyonuna uğradılar. Kapıların ne anlama geldiğini çözmeye çalışan David küçük bir dükkâna girdi. Küçük kapılar, küçük mezarlıklar, küçük vaftiz kapları. Neden?

Bir anlamı yoktu. Neden her şey sıradışı ve neredeyse küstah bir şekilde ikili olarak yapılmıştı? 50'lerde Alabama'da siyahlara ayrılan banklar ya da Güney Afrika'daki uygulamalar gibi bu da bir tür ırkçılık mıydı?

Yoksa başka bir şey miydi? Belki de küçük kapılar küçük insanlar için yapılmıştı.

Ama küçük insanlar tüm kapıları kullanabileceği için bunun da bir anlamı yoktu.

İstasyonun dükkânına girerken kapının çanı çaldı; doğruca kasaya gidip Amy'ye yeni bir SIM kart ve her ihtimale karşı yeni bir cep telefonu aldı. Dükkân sahibi fiş keserken bir yandan da kırmızı sosis ve ekmek yiyordu. David fişe bakarken kendisine parayı dert etmemesi gerektiğini hatırlattı.

Arabaya döndüğünde ikisi de sessiz ve dalgındı, yola çıktıklarında David üzüntüsünün daha da pekiştiğini hissetti. Anne ve

babasını düşündü. Dağlar aynasında gittikçe gözden kaybolurken hatıralar zihninde şekillenmeye başladı.

Büyükbabasının omuzlarına çıkmış pamuk şeker yiyordu. Pasifik ışıl ışıldı ve genç annesi arkasından yürürken babası da kahkahalarla gülüyordu. Ne zamandı? Orada ne işleri vardı? Kaç yaşındaydı? Beş mi? Yedi mi? Dokuz mu? Ayırt edemeyeceği kadar bulanıktı her şey.

Asıl acı olan ise soracak kimsesi olmamasıydı. En kötüsü de buydu. Annesi ya da büyükbabasını arayarak bunun ne zaman olduğunu soramıyordu. Ona cevap verecek, çocukluğunu anlatacak, komik hatıralara gülecek, anıları paylaşacak ve o pikniği hatırlıyor musun diyecek kimsesi kalmamıştı. Diğerleri tarafından yalnız bırakılmış, bir başına kalmıştı ve David öfkeyle karışık bir kederle bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Büyükbabası onu buraya bir sebeple göndermişti ve bu sebep her şeyi açıklığa kavuşturacaktı.

Öyle olmalıydı.

David direksiyonu sıkıca kavradı. Navarrenx'e giderken önce Navarrenx'in bir banliyösü gibi olan Gurs köyünden geçtiler.

Gurs düzensiz bir yerdi. Uzun Fransız yolunun kenarlarında ağaçlar diziliydi ve sonunda da badanalı evler vardı. Köyün güneyinde tuhaf bir açık alan bulunuyordu; bir dizi cam yapıyla süslenmişti ve otobüs durağını andırıyordu. David oraya baktı ve başını çevirdi. Açık alanın üzerinde çok büyük bir siyah çarmıh yükseliyordu; bir anda daha hızlı sürmek istedi. Haç rahatsız edici derecede siyahtı.

Gurs köyünden hiç durmadan geçtiler, ana yoldan çıktılar ve birkaç dakika sonra Navarrenx yazan tabelayı gördüler.

Amy nihayet konuştu. "Bunu yapmak zorunda olmadığımızı biliyorsun, değil mi?" Üzgün gülümsemesi empati yüklüydü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bekleyebiliriz. Zaten yorucu bir gün oldu. Belki beklesek daha iyi olacak."

"Ben iyiyim ve eğer Miguel peşimizdeyse bunu bir an önce yapmak istiyorum."

Amy'nin neden bunu söylediğini merak etti. Miguel'in peşlerinde olduğunu biliyordu. Muhtemelen şu an Mauleon'daydı ve ürkütücü cüssesiyle masasının üzerine yaslandığı otel müdiresine sorular soruyordu. İngilizce konuşan çift hangi yöne gitti?

Son birkaç kilometreyi daha arabayla giderlerken, "Neden kaza hakkında daha fazla şey öğrenmek istemedin?" diye sordu Amy.

Nefes verdi. "Gençtim, kendimi acıdan ve bilgiden uzak tutmak istedim."

"Bu yüzden haritanın kazayla bir ilgisi olduğunu hiç düşünmedin."

"Sanırım öyle. İnkâr. Silme. Bastırma. Detaylardan kaçındım ve Andersonlar da beni gerçekten uzak tuttular. Sadece on beş yaşındaydım ve yalnızdım."

"Mantıklı."

"Kesinlikle. Ama artık bu konuyu düşünmek zorundayım."

David yolda bisikletle giden birini izlerken ikinci vitese geçti. Yolun sonunda kırmızı bir araba duruyordu. Endişe ve üzüntüsünü bir kenara bıraktı.

Navarrenx'in merkezinin dışına park ettiler; başka şansları yoktu çünkü burası tahkim edilmiş tarihî bir şehirdi ve arabaların şehrin merkezine girmesi yasaktı. O yüzden arabayı kilitleyip yürümeye başladılar. Boş ve gri bir meydanın kenarındaki bir şehir haritası onları karşıladı. Haritaya göre kilise hemen yakınlarındaydı. Birkaç yüz metre gittikten sonra Navarrenx kilisesinin etkileyici ön cephesine ulaştılar. Gotik kemerleri haricinde Gotik tarzla pek bir ilgisi olmayan ağırbaşlı gri bir binaydı.

Binanın içi tıpkı diğer kiliseler gibi hemen hemen boştu. Yaşlı bir rahip mihrabın yanına kitap dizmekle meşguldü; David rahibin kelleşen başının üzerindeki duvarda asılı olan portreyi fark etti. Yanına gidip altında yazanları okumasına gerek yoktu zira portre Savin'dekinin aynısıydı. Yine o Victoria dönemine ait, çatık kaşlı, eleştiren ve hor gören çehre.

Papa X. Pius.

Arkalarındaki kilisenin ana kapısı gürültüyle kapandı. Ses karşısında irkilen rahip arkasını dönüp David'e baktı. Yaşlı yüzünü ağartan farkındalığın neden olduğu bir şokla bakıyordu.

David adamın yanına gidip onunla konuşmak istedi. Ama rahip başını iki yana sallayarak uzaklaştı ve sanki göz göze gelmek istemezmiş gibi onları yok sayarak işini yapmaya devam edip tekrar kitapları dizmeye koyuldu.

Bu neydi şimdi? David endişeli, sabırsız ve korkmuş hissediyordu. Kafasında mı kuruyordu? Belki de paranoyanın onu ele geçirmesine izin veriyordu. Diğer taraftan Miguel'in hâlâ peşlerinde olduğunu da biliyordu. Bunu biliyordu çünkü kalp atışı ona şöyle söylüyordu: Çabuk ol, çabuk ol, çabuk ol.

David kilisenin kapılarını inceledi. Rahatlıkla çoğul kullanabilirdi çünkü iki kapı vardı.

Amy yanına geldi. "Tamam. Campan, Luz, Savin, Navarrenx. İki kapı. Her seferinde iki kapı ve iki mezarlık. Hepsi bağlantılı ama nasıl?"

David omuz silkti. "İki kapıyı belki açıklayabiliriz ama ya iki vaftiz kabı ve kutsal su kabına ne demeli? Çok saçma." İç çekti. "Ve kaz ayağı simgeleri. Anlamıyorum."

Telaşlı bir hırıltı konuşmalarını yarıda kesti.

Ses rahibe aitti.

İhtiyar adam David'in yanına gelmiş, gömleğinin kolunu çekiyordu. Aksanlı Fransızcasıyla hararetli ve telaşlı bir şekilde önemli olduğu belli olan bir şey anlatıyordu. Gözleri, lekeli bir yumurta sarısı gibi kanlı ve sarıydı. David çaresizce ve özür diler gibi omuz silkerek cevap verdi. Ne dediğini anlamıyordu!

Amy yaklaştı ve rahibi dinlerken kaşlarını çattı. Sonra da dinlediklerini tercüme etti:

"Seni tanıdığını söylüyor. Tuhaf ama seni beklediklerini söylüyor. Ama şimdi yüzün ona biraz... farklı gelmiş. Babanın adının Edward olup olmadığını soruyor."

David duydukları üzerine ürperdi. Önce Amy'ye, sonra da ihtiyara baktı. "Evet, Edward! Eduardo Martinez. Neden?"

Yaşlı rahip istavroz çıkarıp tekrarladı: "Eduardo Martinez... Eduardo Martinez..."

Amy dikkatle dinleyip rahibin dediklerini tercüme etmeye devam etti. "Anlaşılan babana çok benziyorsun. Navarrenx'teki herkesin olanları bildiğini söylüyor, kazayı... Ah... Aman Tanrım..." Amy'nin yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "David bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama o bir kaza değilmiş. Başka... başka bir şey olmuş..."

"Hemen söyle."

"Anne ve babanın öldürüldüğünü söylüyor."

Amy'nin mavi gözleri hırsla büyüdü ama onun tek istediği gerçeği öğrenmekti. "Sor ona," dedi. "Ona bizimle birlikte bir yerde oturup daha fazla şey anlatabilir mi diye sor."

Yaşlı rahip endişe ve hatta korku dolu gözlerle baktı ama kabul etmiş gibi görünüyordu.

"Biraz daha fazlasını bildiğini söylüyor ama tehlikeliymiş. Cemiyet bizi bekliyormuş. Onlara söylemesi gerekecekmiş. Ne

anlama geldiğini bilmiyorum... Ayrıca gizli bir yere gidip gidemeyeceğimizi soruyor."

"*Merci*!" David yerinde duramıyordu. "Teşekkürler. Teşekkürler!"

Üçü birlikte kiliseden ayrılmak için arkalarından kapanan büyük kapıya doğru yürüdüler. Güneşe çıkmadan önce Amy elini kaldırdı: "Durun."

"Ne?"

Amy'nin duruşu bir şeyden çekindiğini gösteriyordu.

Başıyla meydanı işaret etti.

"Bir araba park ediyor."

David sonraki sözünün ne olacağını biliyordu.

"Miguel."

16

David'in hissettiği korkunun soğukluğu parmak uçlarına kadar yayıldı. Savaş ya da kaç. Eliyle gözlerini siper edip meydana baktı.

Amy haklıydı. Kırmızı bir araç meydana girmişti. Kapılar açıldı ve Miguel iki siyah saçlı adamla birlikte dışarı çıktı. Birlikte kiliseye doğru yürümeye başladılar.

David karanlığa doğru çekildi. Korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Amy de kapının eşiğinden içeri geçti.

"Henüz bizi görmedi."

"Ama görecek. Geliyor... Tuzağa düştük."

Karanlıktan uğursuz aydınlığa baktılar.

Bu telaşlı konuşmalarını başka bir ses böldü. Rahip, Amy'yi dürterek çabucak bir şeyler söyledi.

"Diğer kapıdan kaçabileceğimizi söylüyor," diye tercüme etti Amy. "*Qu'est-ce que c'est?*"

"*La porte des Cagots!*" dedi Rahip kekeleyerek. "*La porte des Cagots!*"

Rahip aceleyle onları diğer kapıya götürdü. Bir yandan da bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Amy ve David onu takip ettiler.

"Cagotların kapısıyla ilgili bir şeymiş..." diye tısladı Amy. "Bizi Orta Çağ mahallesine çıkaracakmış. Buradan çıkabiliriz. Kaçabileceğimizi söylüyor..."

Yandaki daha basit ve küçük olan kapıya vardılar. Amy kendisine bakmakta olan David'e baktı. "David!"

David gözlerini kısarak tekrar meydanı kontrol etti. Bu mesafeden anlaması zordu çünkü kilisenin karanlığının aksine dışarıdaki aydınlık kör ediciydi ama üç adam durmuş gibi görünüyordu.

Ardından hızla kiliseye doğru yürümeye başladılar.

"Geliyor!"

"*La porte!*" İhtiyar rahip kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kolu onlarca yıldır çevrilmemiş gibi görünüyordu.

David de denedi ama bir faydası olmadı. "Pas tutmuş!" Elleri gerginlikten ve korkudan terlemişti, demir kapı kolunu tekrar kavrayıp tüm gücüyle açmaya çalıştı.

Miguel kiliseye geliyordu. İçeri girip onları bir köşede görünce silahını çekmesi an meselesiydi. Fakat kapı açılmıyordu.

"Şunu dene!" Amy küçük bir cam şişe tutuyordu.

"Mihraptan aldım. İçinde yağ var."

David yağı kapı koluna döktükten sonra tekrar açmak için uğraştı.

Yaşlı rahip mırıldanıyordu: "*Votre père, votre père...*"

Metal önce gıcırdayıp direndi ama sonunda teslim oldu. Büyük kapıda silüetler belirdiği sırada eski kapının kolu da dönmeye başladı. Son pasın da temizlenmesiyle aniden açıldı ve eski dökük Orta Çağ evlerinin çevrelediği bir ışık ortaya çıktı. Avludan çıkan ara sokaklar karanlığın içinde kayboluyordu.

Bir ses yükseldi. Miguel'in sesi miydi bu? Rahip kapıyı çarptı; hâlâ içerideydi ve Miguel'in yolunu kesiyordu. Bir şansları olabilirdi.

"Aşağıya!" diye bağırdı David.

Amy zaten takipteydi. David onun elini tuttu ve birlikte koştular. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Rahip hâlâ kilisedeydi

ve Miguel ile yüzleşip belki de onları kurtarabilirdi. Ne olabilirdi? Miguel ateş edebilirdi. Kapıyı zorla açabilir ve sonra... sonra...

David koşmaya devam etti. Eski binaların saçakları ve üst katları yüzünden ara sokak kapalı bir oluktan farklı değildi. Işık hüzmeleri sanki kaçınmaları gereken sopalarmış gibi koştukları yola vuruyordu. Kaçarlarken David öldürülen, katledilen, cinayete kurban giden ailesini düşündü.

Korkusu öfkeyle karıştı, koşarken yaşadığı dehşetten midesi bulandı. Sonunda ara sokaktan çimenle kaplı ve dökük surların olduğu bir alana çıktılar.

"Şimdi nereye?"

Navarrenx'in beyaz kireç taşı duvarlarını delen Gotik bir kemerli yol bulunuyordu. Onun ötesinde bir hendek ve üzerinde bir yaya köprüsü olan bu hendeğin ilerisinde de otopark bulunuyordu.

"İşte!"

Terli ellerinde kayan anahtarlarla arabanın kapısını açtı. İçeri yığıldılar. David hemen gaz verip geri geri gitti ve son sürat yola fırladı.

Birkaç dakika boyunca hızla ve sessizce güneye doğru gittiler. David aynaya baktı. Bir şey yoktu. Tekrar baktı. Boş.

Amy iç çekip, "Şansımız varmış. Zor kurtulduk," dedi.

David sürerken bir kez daha aynaya baktı ama yol boştu. Takip eden yoktu. Gerginlikleri azaldı ama çok az. Kırsaldaydılar ve kavşakta büyük bir alüminyum çiftlik binası bulunuyordu.

Kenara çekti. Benzin istasyonundan aldığı telefonu Amy'ye verdi. "Bir şeyi kontrol et. Lütfen?"

"Ne?"

"Kapılarla ilgili insanları. Ne demişti onlara, Cagotlar mı?"

Amy başını iki yana salladı. "Sırası mı? Buradan çekip gitsek nasıl olur?"

David alaycı bir şekilde küfretti. "Siktir et. Nereye gideceğiz? Üstelik eğer kaçarsam cevapları asla öğrenemem. Anne babam burada öldü, öldürüldüler. Bu kiliselerle ve Cagotlarla bir bağlantısı olmalı. Aksi takdirde büyükbabam bana babamın Cagot kiliselerini işaretlediği haritasını niye versin?"

Amy başını sallayıp keyifsiz bir şekilde gülümsedi. Derin bir nefes aldıktan sonra telefonu alıp açtı ve internete girdi. "Pekâlâ," dedi.

"Cagotlara bak. Bir de kaz ayağı simgesine."

Amy araştırmayı yaparken konuşmadı. David başını çevirdi ve camı açınca yaş inek gübresi ve çürümüş hayvan yemi kokusu arabanın içine doldu. Arka planında mavi dağlar olan bir şahin gökyüzünde av peşindeydi.

"Tamam," dedi Amy. "Bulduklarım fazla değil ama garip. Cagotlar bir parya kabilesiymiş. Dokunulması yasak olanlar, yani Pireneler'de öyle anılıyorlarmış." Durdu ve ardından ekledi: "Özel bir simgeyle işaretli kendi kapıları varmış. Simge de *patte d'oie* tabii ki."

"Kabile mi? Paryalar mı?"

"Öyle yazıyor. Evet. Kiliselerde kendilerine has küçük kapıları olurmuş. Başka bir şey yok. Bence... eğer daha fazlasını öğrenmek istiyorsak..."

"Evet?"

"Burada güzel bir internet sitesi var; dernieredescagots nokta fr, yani son Cagotlar. Sitenin sahibi Cagot'ymuş ve Gurs'ta yaşıyormuş. Biz..."

David hemen arabayı çalıştırdı.

"Ama David, orası Navarrenx'e çok yakın. Ya Miguel?" diye itiraz etti Amy.

Anlayışlı bir şekilde cevap verdi. "Amy, seni en yakın benzin istasyonuna bırakıp on bin dolar veririm ve beni bir daha görmezsin. Kabul edersen ben..."

Kız elini adamın bileğine koydu. "Bu işte birlikteyiz. Hayır. Ama Miguel'i tanıyorum." Kız gözlerindeki endişe ve üzüntü dolu ifadeyle başını iki yana salladı. "Onu iyi tanırım. Ne yaparsam yapayım peşimden gelecek. Birlikte ya da ayrı, beni de seni de öldürecek. O yüzden..."

"Yani beraberiz."

David hızla Gurs'a doğru sürdü, Amy de telefonundaki GPS'i kullanarak ona yol gösterdi.

"Şuradan, sola dön, orası..."

Gurs sıkıcı bir yerdi: kullanılmayan bir demiryolu ve birkaç kasvetli malikâne. Bezgin görünen belediye binasını birkaç dağınık bungalov çevrelemişti ve Brasserie d'Hagetmau bile kapalıydı. Yakındaki şehirler tarafından içindeki yaşam emilmiş olan bir yerdi. Ya da hiç kimsenin yaşamak istemediği bir yer.

En keskin virajı döndükten sonra yakın zamanda yağan yağmurla çimenleri ıslanmış olan bahçeleriyle birkaç bungalov daha gördüler.

Amy sıradaki son bungalovu işaret ederek, "İşte, şuradaki," dedi. Bungalov biraz dışlanmış gibiydi; etrafına ofisler eklenmiş modern ve çirkin kilisenin hemen karşısında duruyordu. İlerisinde ise harap bir arazi vardı.

Yol boyunca yürüdüler. Ön kapı cırtlak sarı renge boyanmıştı. David sessiz sokakta bir yerlerde bir perdenin kımıldadığını hissetti; yaşlı yüzler onları gözetliyordu. Arkasını döndü ama kimseyi göremedi.

Kapı zilini çaldı. Dinî bir çan sesi duyuldu. Cevap veren olmadı.

Amy pencerelere baktı. "Belki de içeride kimse yoktur..."

David tekrar zili çaldı. Miguel'in nerede olduğunu düşündü. Bir ses duydular. Bir çığlık. Biri içeriden onlara bağırıyordu.

"Ne?"

Sesi tekrar duydular. Öfke ve panik yüklüydü.

Kapının posta girişinin kapağını kaldırıp içeri baktı.

Genç bir kadın koridorda emekliyordu ve elinde bir av tüfeği vardı. Titriyordu, silahı düzgün tutamıyordu ama namluyu kapıya çevirmişti. David ve Amy'ye nişan almıştı.

17

Başkomiser Sanderson, Simon'ın insan genetiği üzerine yaptığı araştırmalar sayesinde Willard Ödülü'nü kazanmış olan GenoMap'in eski müdürü Profesör Emeritus Francis St John Fazackerly'yle yapacağı mülakat konusunda şüpheliydi.

"İyi şanslar. Şansa ihtiyacın olacak dostum," dedi Sanderson. Neşeli sesi Simon'ın kulağındaki cep telefonundan gayet net duyuluyordu. "Onunla geçen hafta konuştuk, kaypak ihtiyarın teki."

"Öyle mi?"

Simon, Euston Yolu'nu geçti ve Wellcome Enstitüsü'nün ışıl ışıl ofislerine baktı. Tüm bölge tıbbi araştırma merkezleri ve ileri teknoloji üniversite fakülteleriyle doluydu; barların dışındaki gülen genç öğrenciler Simon'ın ne kadar yaşlı olduğunu hatırlamasını sağlamıştı.

"Nairn hakkında bir şey bilmiyor mu?" diye telefonda konuşmaya devam etti.

"Biliyorsa da söylemiyor. Tomasky'nin bir işkence yapmadığı kaldı, onunla GenoMap ofisinde mi görüşeceksin?" dedi Sanderson.

"Evet."

"Bizimle de orada görüşmek istedi. Anlaşılan tarafsız bölgeyi tercih ediyor."

Simon, Gordon Caddesi'ne yöneldi. "Dedektif..."

"Dostum, sen en iyisi bana Bob de..."

"Bob, Dedektif Bob..."

Bob Sanderson güldü. "Eğer şu kan tahlili konusunda bir şey çıkarsa bize de bildir, belki senin hafiyelik yeteneğin bizimkinden daha iyidir."

"Bob, sanki ona pek güvenmiyor gibisin."

Karşıdan ses gelmedi.

Simon soruyu tekrarladı.

"Tam olarak emin değilim. Muğlak olan bir şey var. Gözünü dört aç," dedi Başkomiser yavaşça.

Konuşma sona erdi ve Gazeteci yıpranmış, boyaları dökülmüş kapıdan geçti. Asansörle çıktığı en üst katta yün ceketli, sarkık boyunlu ve sarı gözlü ihtiyar bir adam onu karşıladı. Adam evsizden biraz halliceydi. Oysaki Simon yaptığı araştırmada Fazackerly'nin bir zamanlar kendi neslinin en iyi genetikçilerinden biri olduğunu öğrenmişti.

Fazackerly gözlerini ziyaretçisine dikti. Bilim adamının sarı dişleri azametli olduğu kadar iticiydi de; hasta bir keçiyi yedikten sonra sırıtan dev bir kertenkeleyi andırıyordu.

"*Daily Telegraph*'tan Bay Quinn. Buyurun, dağınıklığın kusuruna bakmayın. İki ay geçtiği halde hâlâ evrakları taşımakla meşgulüm."

Fazackerly cam bir kapıyı açtı ve misafirine GenoMap projesinin ana laboratuvarında yolu gösterdi. Her taraf projenin sona erdiğine dair delillerle kaynıyordu. Makinelerin çoğu sökülmüştü ve içlerinde buzdolabı büyüklüğünde makineler olan yarı kapalı büyük kutular nakledilmeyi bekliyordu.

Yaşlı profesör birkaç daha büyük ekipmanı işaret edip isimlerini ve işlevlerini söyledi: Hızlı parçalama için ısı döngüleyici, sterilizasyon ve histoloji için laboratuvar tipi büyük bir mikrodalga fırın ve florokromları tahlil etmek için bir DNA sıralayıcı. Simon

tuhaf kelimeleri heceleyerek not defterine yazdı; kendisine Latince bir yazı dikte ettiriliyormuş gibi hissetti.

Fazackerly daha sonra Gazeteci'yi arkadaki bir ofise davet etti, kapıyı kapattı ve masaya oturdu. Simon da karşısındaki çelik sandalyeye oturdu. Masanın üzerinde Victoria dönemindenmiş gibi görünen bir adamın tozlu ve devrilmiş siyah beyaz bir fotoğrafı vardı.

Fazackerly başıyla fotoğrafı işaret etti. "Duvardan yeni indirildi. O, Galton."

"Nasıl?"

"Francis Galton, bir tür kahraman. Öjeniğin kurucusu. Namibya'da harika işler yaptı."

Bilim adamı çerçeveli fotoğrafı aldı ve yanındaki bir karton kutuya koydu; kutuda üç tane de boş viski şişesi bulunuyordu.

"Pekâlâ, Bay Quinn. Polis dostunuz gibi sizin de sorularınız olduğunu zannediyorum."

"Evet."

"İşleri hızlandırmak için size genel bir bilgi vermeme ne dersiniz?"

"Olur."

Fazackerly anlatmaya başladı. İnsan genetiğinden, genom projesinden ve araştırma için kaynak bulmanın güçlüklerinden bahsetti. Simon duyduklarını bir bir kaydetti.

Ama Gazeteci, Scotland Yard dedektifinin ima ettiği şeyi sezmeye başlamıştı; Fazackerly bambaşka şeylerden bahsederek asıl meselenin yanından geçip gidiyordu.

İpleri eline almasının vakti gelmişti.

"Profesör Fazackerly. GenoMap projesi tam olarak neden sona erdirildi?"

Adam havayı kokladı. "Çünkü paramızı tükettik. Genom bilimi masraflı bir uğraştır."

"Yani siyasi bir boyutu yok mu?"

Sarı dişler tekrar göründü. "Aslında..."

Sessizlik.

"Profesör Fazackerly, meşgul biri olduğunuzu biliyorum. Sadede geleceğim." Simon doğruca Profesör'e baktı. "İnternette araştırma yaptım. GenoMap, Stanford Üniversitesi'nde başlatılan İnsan Çeşitliliği Genom Projesi'nin devamının sağlanması için büyük ölçüde özel şirketlerin verdiği fonlarla kurulmuş. Doğru mu?"

"Evet..."

"Stanford Projesi'yle aynı nedenden dolayı mı kapatıldınız?"

Bilim adamı ilk kez huzursuzlanmış gibi göründü. "Bay Quinn. Lütfen aklınızdan çıkarmayın. Ben emekli bir biyoloğum."

"Sizi emeklilikten geri getiren ne oldu?"

"Bence GenoMap harika bir fikirdi; insan ırkları arasındaki farklılıkları belirlemeye çalışıyorduk... Ve eğer başarabilseydik muazzam faydaları olacaktı."

"Ne gibi?"

"İlaçlar. Mesela Birleşik Devletler'deki Afrika kökenlilerin kendilerine has yüksek tansiyon sorunları için kullanılabilecek yeni ilaçlar var. Ve bunun gibi daha birçok şey. GenoMap'te bilhassa Aşkenaz Yahudilerine özgü olan Tay Sachs hastalığı hakkında bir şeyler öğrenebilmeyi umuyorduk..."

"Ama siyasi sorunlar çıktı, değil mi?"

Çok şey anlatan bir iç çekiş. "Evet."

"Neden?"

"Sanırım siz de en az benim kadar biliyorsunuz, Bay Quinn. Bazı insanlara göre ırklar arasında farklılık bulunduğunu düşünmek kabul edilebilir değildir. Çoğu düşünür ve siyasetçi ırk farklılıklarının toplum tarafından üretilmiş hayalî bir şey olduğunu iddia eder. Bir masal. Bir kuruntu. E bu da bir bakış açısı tabii."

"Sanırım siz hemfikir değilsiniz?"

"Hayır. Mesela ortalama olarak genç bir zenci genç bir beyazdan daha hızlı koşar. Bu temel bir ırksal ve genetik farklılıktır. Ama tabii ki böyle şeylerden bahsedilmemesi gerekiyor." Keyifsizce kıkırdadı. "Ama artık derdim değil. Çok yaşlıyım!"

"Mantıklı. Peki ya genç bir bilim adamı?"

Fazackerly bilmiş bir ifadeye büründü. "Genç bir bilim adamı söz konusu olduğunda durum değişir. Bu tür şeylerden bahsetmek mesleki bir intihardan farksız olur. Çok tartışmalı bir mesele. Koreliler satrançta aborjinlerden daha iyidir vesaire vesaire! İkinci Dünya Savaşı'nın ardından malum nedenlerden ötürü öjenik bilimi öldü. Irksal farklılıklar üzerine çalışmaların yeniden başlatılmasını sağlamanın ise ne kadar güç olduğunu gördük. Stanford'daki İnsan Çeşitliliği Genom Projesi bir ilk adımdı ama siyasetçiler onu kapattırdılar. Sonrasında pek çok kişi genetik çeşitlilik konusunu tümden bıraktı. Tabii bir de açılan sonu gelmez davalar var."

"Biyolojik korsanlık mı?"

"Ev ödevini yapmışsın." Fazackerly'nin yüz ifadesi neredeyse hasret çekiyormuş gibiydi. "Evet, araştırmamız sırasında Melanezyalılar ya da Andaman Adası sakinleri gibi dış dünyadan soyutlanmış kabile ve ırkların DNA'larını incelemek istedik."

"Neden?"

"Çünkü nadir Amazon bitkileri gibi nadir insan ırklarının da eşsiz niteliklere haiz genleri olabilir. Eğer sıtmaya dirençli izole bir Kongo kabilesi bulursak bu sayede kolayca genetik temelli bir sıtma aşısı geliştirebiliriz."

Simon bunu not aldı. "Fakat kabile mensupları kabul etmedi ve dava açtılar. Onların DNA'sı olduğu için mi?"

"Onun gibi bir şey. Ve Kaokoveld avcı toplayıcıları da pahalıya mal olan bu araştırmayı istemedi." Fazackerly sabırsızca omuz

silkti. "Sonuç olarak Avustralyalı bazı yerli gruplar bizi biyolojik korsanlıkla suçlayıp mahkemeye verdi ve zaten isteksiz olan destekçilerimiz de böylelikle projeden iyice soğudu. Greeler Vakfı, Kellerman Namcorp ve benzerleri. Fişi çektiler ve GenoMap sona erdi." Pencereden dışarı baktı. "Ekibe yazık oldu. Burada harika insanlar vardı. Kyoto Üniversitesi'nden çok zeki bir kız. Parlak bir Çinli Kanadalı. Ve elbette ki..."

Birbirlerine baktılar ve Gazeteci, "Angus Nairn," dedi.

"Genç Angus Nairn. Belki de Avrupa'daki en iyi genç genetikçiydi. Birkaç muhteşem makale yayınlamıştı bile."

"Ama... sonra ortadan kayboldu."

"Laboratuvar kapatıldıktan sonra. Evet."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Nereye ve neden gittiğine dair hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hayır." Fazackerly omuz silkti. "Acaba iyi bir Sokratik gibi yaşamına son mu verdi diye merak ediyorum. Genç erkekler arasında intihar oranları çok yüksek. Ben onun kendisini Londra Köprüsü'nden atmış olabileceğini düşünüyorum." Sarı gülümsemesi bariz şekilde üzgündü. "Tuhaf bir gizem ama maalesef size yardımcı olamam."

"Peki ya bu cinayetlerle olan bağlantısı? Telefonda makalelerimi okuduğunuzu söylemiştiniz. O nedenle konuyu biliyorsunuz. Angus Nairn kaybolmadan önce Baskları tahlil ediyordu."

"Basklar genetik açıdan fazlasıyla ilgi çekiciler."

"Fakat ne tesadüftür ki bu Basklardan biri öldürüldü. Charpentier adında bir kadın..."

Laboratuvara sessizlik çöktü. Fazackerly birden ayağa kalkarak, "Bakın, Nairn hakkında bir teorim var ama bunu size anlatacak yeterli zamanım yok," dedi. "O yüzden meydana çıkabilir miyiz?"

"Siz nasıl isterseniz."

"Güzel. Belki orada size durumu daha iyi anlamanızı sağlayacak bir şey gösterebilirim."

İkisi de dönüp boş laboratuvarlardan dışarı çıktılar; narin sonbahar güneşi odaların olduğundan da boş görünmesine neden oluyordu.

Fazackerly o yaştaki birine göre hızlı yürüyordu. Misafiriyle birlikte merdivenlerden inip binadan çıktı, boş bir yolu geçti ve tel örgü bir kapıdan eylülün yeşilini ve sarısını barındıran Gordon Meydanı'ndaki parka geldi. Öğrenciler, turistler ve ofis çalışanları öğle tatilinde çimenlerin üzerine yayılmış, plastik paketler içindeki sandviçlerini ya da çubuklarla plastik kaplar içindeki suşilerini yiyorlardı. Yemek yiyenler içinde her ten renginden insanı bulmak mümkündü.

Simon bunun Londra'nın en iyi zamanı, dünyanın en büyük umudu olduğunu düşündü. Tüm ırklar bir aradaydı. Diğer taraftan bu sinsi Fazackerly gibi birileri illa ki ortaya çıkar ve tekrardan insanları bölmeye çalışırdı. Onları farklı kutulara koyar ve bir kez daha herkesin birbirinden şüphe etmesine sebep olurdu.

Simon insanların neden itiraz ettiklerini anlayabiliyordu. Dünyayı ırklara göre parsellemek yanlış ve rahatsız edici geliyordu. Bir yandan da bu sadece bilimdi ve bilim hayat kurtarabilirdi. Karmaşık ve zorlu bir ikilemdi.

"İşte," dedi Fazackerly. Yere doğru eğildi ve yaşlılıktan beneklerle kaplanmış eliyle bir şeyi tutup aldı.

Yaşlı ve çizgili avucunda özgürlüğüne kavuşmak için kaçmaya çalışan kırmızı bir karınca vardı.

"İyi bakın, Bay Quinn." Yere yaklaştı.

Düz kaldırım taşlarının arasında bir su oluğu vardı. Taşların üzerinde çok sayıda siyah karınca bulunuyordu ve pek çoğu yenilip atılmış parlak bir elmanın çevresinde toplanmıştı.

Fazackerly kırmızı karıncayı siyah karıncalardan oluşan öbeğin üzerine bıraktı. Simon hafiften komik bulsa da görebilmek için biraz daha eğildi. Karıncaları izlerken, acaba öğrenciler de bize bakıp gülüyorlar mı diye geçirdi içinden.

"Eminim çocukken bunu siz de yapmışsınızdır," diye açıklamaya başladı Fazackerly. "Hayret verici bir süreç. İzleyin."

Bu ani yer değişimden ötürü şaşkınlığa uğrayan kırmızı karınca bir o yana bir bu yana döndü ve sonunda çiçek tarhının dibindeki toprağa doğru gitmeye başladı. Ama siyah karıncalar onun yolunu kesti.

Simon izledi.

Kırmızı karınca siyah karıncalardan birine çarptı.

"İşte geliyor..." dedi Fazackerly.

Karıncalar bir anda dövüşmeye başladı. Siyah karınca biraz daha büyük olan kırmızı karıncayı kıskacıyla yakaladı. Kırmızı da karşılık verip siyahı sırtüstü devirdi ama diğer karıncalar da harekete geçmişti. Dehşet içerisinde yalnız olan kırmızı karıncanın çevresini sardılar ve birer birer bacaklarını kopardılar; sonunda bir siyah karınca hasmını kıskaçlarıyla tuttu ve kafasını kopardı. Kırmızı karınca titreyerek öldü.

"İşte," dedi Fazackerly tekrar doğrulurken.

"Ne?" diye sordu benzer şekilde doğrulan Simon. "Ne olmuş?"

"Bu şahit olduğun şey türler arası rekabettir."

"Yani tam olarak ne anlama geliyor?"

"Benzer evrimsel gelişime sahip yakın akrabalar arasındaki vahşi rekabet. Bir tür Darwinci mücadele. Son derece yıkıcı ve amansız."

Fazackerly yakındaki bir banka yürüdü. Sıcak ve eski ahşabın üzerine oturdular.

İhtiyar, derisi sarkmış gözlerini kapatıp başını güneşe çevirdi ve konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Türler arası rekabet hemen her zaman bu kadar acımasızdır. Kardeş rekabeti. Kabil Kompleksi. Kardeşin kardeşe duyduğu ölesiye nefret."

"Tamam." Simon derin derin nefes alıp Tim'i düşünmemeye çalıştı. "Tamam, anladım. Hepsi çok ilginç. Teşekkürler. Ama bunların Angus Nairn'le ne ilgisi var?"

Profesör gözlerini açtı. "Angus bir bilim adamıydı. Siz sivillerin kabul etmeyeceği ya da edemeyeceği gerçeği hiç düşünmeden kabul etti."

"Neymiş bu gerçek?"

"Kâinat, hayal ettiğimiz gibi bir yer değildir. Sandaletli dev bir sosyal hizmetliler görevlisinin yönettiği bir tür büyük İsveç olamaz. Hatta kaprisli bir hükümdarı olan bir krallık bile sayılmaz. Kâinat, merhametsiz mücadelenin hâkim olduğu vahşi ve amaçsız bir anarşidir." Keyifle gülümsedi. "Doğal seçilim bir gelişme gibi görünebilir ama aslında değildir. Evrim rastgeledir ve belli bir hedefe doğru gitmez. Geçerli olan kurallar sadece rekabet, öldürme ve mücadeledir. Herkesin herkesle olan savaşıdır ve biz de istisna değiliz. Hayvanlar, karıncalar, kurbağalar ve hamam böcekleri için geçerli olan kurallar insanlar için de geçerlidir."

Rüzgâr arkalarındaki meşe ağaçlarının dallarını salladı.

"Ya Angus Nairn?"

"İnsanlar bu gerçeği öğrenmek istemiyor. Darwin ortaya çıkalı yüz elli sene oldu ama insanlar onun ortaya çıkardığı acımasız gerçeği hâlâ reddediyor. Doğal seçilimi kabul eden kişiler bile bunun teleolojik olduğunu söyleyerek kendilerini kandırır, bir amacı ve yönü olduğunu düşünerek daha gelişmiş türlere erişmenin bir yolu

olduğunu iddia eder." Durdu. "Ama bu elbette ki bariz saçmalıktır. Yine de kimse öğrenmek istemiyor. O yüzden bizimki nankör bir meslek. Belki Angus'u da soğutan bu olmuştur. Belki bu işi tamamen bırakıp bambaşka bir alana yönelmiştir. Onu suçlayamam." Üzüntüyle iç çekti. "O, genetiğin ortaya çıkardığı bulguları duymak istemeyen bir dünyada yaşayan çok başarılı bir genetikçiydi." Yaşlı adam tekrar iç geçirdi. "Diğer taraftan büyük bir ironi de yok değil."

"Neymiş o?"

"Nairn dindar bir adamdı."

"Nasıl?"

"Evet. Garip. Genetikteki doğal yeteneğine rağmen inançlı biriydi." Fazackerly omuz silkti. "Nairn rahip babası tarafından dindar olarak yetiştirilmişti, o yüzden gizemli konularla ilgili de bilgi sahibiydi. Tabii ki bolca tartışırdık ama inançlı biri olsaydım bile onun inandığı şeye inanmak isteyeceğimden emin değilim. Angus Nairn'in gözünde merhametsiz evrimle kindar tanrı arasında bir tutarsızlık yoktu."

Simon bir an için ağabeyini düşündü. Acımasız bir tanrı tarafından mı cezalandırılmıştı? Bu düşünce geçici, rahatsız edici ve alakasızdı. Dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

Yaşlı adam kırmızı bir ipek mendil çıkarıp yavaşça alnındaki teri sildi. "Angus bu tür konulardan konuşmayı pek severdi. Son zamanlarda sponsorlarımızdan bazıları geldiğinde hararetli tartışmalara girmeye başlamışlardı. İncil ve... Tevrat hakkında. Doğru kelime bu muydu emin değilim. Yahudilerin kutsal kitabı."

"Talmud."

"Evet. Bana sorarsan daha ziyade astroloji kitabıdır. Runlar ve fallar; fakirlerin piyango oynaması gibi ahmak tesellisi. Fakat Angus inancının detaylarını tartışırken fazla abartmaya başlamıştı. Yılan Tohumu ve Kabil Laneti gibi tuhaf doktrinlerden bahsediyordu."

"Nelerden?"

"İşin teferruatını ben de bilmiyorum. Eğer öğrenmek istiyorsan Emma Winyard'la konuş. Emma, Angus için çok önemliydi. Son birkaç hafta Angus bu meselelere kafayı fena takmıştı ve Emma'dan söylediklerini yazmasını istiyordu."

"Anlamadım... Nasıl?"

"Sana adını söyleyeceğim! O sana daha fazlasını anlatabilir."

Simon özür dileyip bir kalem çıkardı. Yaşlı yüzü güneş altında gri görünen Fazackerly ağır ağır konuştu. "Emma Winyard. King's College. İlahiyat Bölümü."

"Londra'daki mi?"

"Evet. Angus'ın son zamanlarda onunla sohbetler ettiğini biliyorum. Kadın belki bir şey biliyordur, belki de hiçbir şeyden haberi yoktur."

Gazeteci gereken notları aldı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Ardından ihtiyar adam bariz şekilde kederli bir ifadeyle konuşmaya başladı: "Bay Quinn, işin aslı onu çok özlüyorum. Angus'u özlüyorum. Beni güldürürdü. Onu bulursanız bana da haber verin. Artık taşınma işine geri dönmem gerekiyor. Karıncalar pantolonunuzdan yukarı çıkıyor."

Doğruydu. Birkaç karınca kotundan yukarı çıkıyordu. Eliyle silkeleyip temizledi. Fazackerly çoktan kalkıp yürümeye başlamıştı bile.

Simon bir süre daha orada oturdu. Sonra kalkıp yürüyerek istasyona gitti ve aklı karıncaların görüntüleriyle dolu bir halde trenle eve doğru yola çıktı. Mücadele. Öldürme. Türler arası savaş ve herkesin herkese karşı savaşı.

Trenden inip istasyondan çıkarken telefonu çaldı. Arayan Başkomiser Bob Anderson'dı.

"Para!" dedi coşkuyla.

"Nasıl?"

"Paralar! Bir ipucu bulduk."

Sanderson çok heyecanlıydı ve Edith Tait'in tuhaf mirasından bahsediyordu. Gazeteci farklı bir konu duyduğu için memnun olup tüm dikkatini telefona verdi.

Sanderson anlatmayı sürdürdü: "Sen bana Charpentier'den bahsedince şüphelenmiştim. O yüzden eski usul hafiyecilik yaptım. Hepsinde para meselesi var. Windsor kurbanı sekiz yüz bin bırakmış. Primrose Hill'deki ise bir milyondan fazla."

Simon şeytanın avukatlığını yapması gerektiğini hissetti. "Ama parası olan bir sürü yaşlı insan var. İngiltere'nin güzel bir muhitinde iyi bir ev dersen yarım milyon kişi bulursun."

"Tabii ki ama..." Sanderson keyifle ağır ağır konuştu. "İstersen şöyle daha yakından bakalım. Neden paralarını yememişler? Özellikle de Charpentier. Balya balya mangırı olmasına rağmen bildiğimiz kadarıyla İngiltere'ye geldiğinden beri Foula'daki küçük bir kulübede yaşıyormuş."

"Çok tuhaf."

"Üstelik göç ettiği zaman da para yanındaymış."

"1946'da mı?"

"Aynen dostum. Aynen. 1946'da. İşgal altındaki Fransa'da yaşayan Bask kökenli bir grup Fransız savaştan sonra İngiltere'ye geliyor, hepsinde para var ve yine hepsi yetmiş yıl sonra öldürülmeye başlanıyor."

"Sonuç?"

"Sonuç Simon..." Sanderson yarım bir kahkaha attı. "Tüm bu insanlara bir şey oldu."

Sonbahar güneşine rağmen Simon ürperdiğini hissetti. Çabuk ve derin bir nefes aldı.

"Ah..."

"Anladın mı? İşgal altındaki Fransa'da biri bu parayı onlara verdi ya da onlar kendileri buldular."

"Yani sence bunun savaşla mı ilgisi var?"

"Evet," diye cevap verdi. "Bence kan parası. Ya da..." Sözlerinin ağırlığını artırmak istermiş gibi durdu. "Ya da Nazi altınıdır."

18

Kız onlara bağırıyordu. "*Qui est-ce? Qui est-ce?*"

David, Amy'ye döndü. "Kımıldama. Tüfeği var."

Rengi kaçan Amy kımıldamadan durdu ama kadın Fransızca olarak ikisiyle de konuşmaya çalışıyordu. David anlayabilmek için dikkatle dinledi. Amy kıza seslenerek adlarını söyledi.

Sessizlik. David arkalarındaki pencerelerden komşuların onlara baktığını hissedebiliyordu. Aklında kapının diğer tarafındaki dolu silah vardı. Tek atış kapıyı indirebilir ve hatta onları öldürebilirdi.

Bu dramın sona ermesi gerekiyordu.

"Affedersiniz," dedi David kapının ardından; anlam verememişti ve korkuyordu. "Lütfen, sadece konuşmaya geldik. İngilizce bilip bilmediğinizden haberim yok ama... Ben sadece anne ve babam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Burada öldüler. Öldürüldüler. Konuşmak istemezseniz çekip gidebiliriz."

Sessizlik.

Amy'ye doğru baktı. Kızın alnında ter damlaları birikmeye başlamış ve sarı saçlarından bir perçem alnına yapışmıştı. Arabaya doğru koşma dürtüsünü bastırdı. Kapı açıldı. Kız orada duruyordu. Tüfeği indirmişti.

"Ben Eloise Bentayou," dedi. "Ne istiyorsunuz?"

David, Cagot kıza baktı. On yedi ya da on sekiz yaşındaydı. Esmer tenli boynunda küçük gümüş bir haç parlıyordu ve tırnaklarına da parlak oje sürmüştü. Kızın ten rengi neredeyse Araplarınki kadar koyuydu. Ama kafasına yapışmış gibi duran düz saçları Baskları andırıyordu.

"Biz... Biz Cagotlar hakkında bilgi almak istiyoruz," diye durumu izah etmeye çalıştı David.

Eloise şüpheyle kaşlarını çatarak onu süzdü. "Yani dokunulması yasak olanlara bakmaya geldin." Çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Ah, neyse ne. İçeri buyurun. Bu taraftan."

David ve Amy eşikten içeri girdi. Üzerinde Bakire Meryem resmi olan tahta bir saat duvarda tek başına tıklıyordu. Eloise onları köşede büyük ve biraz eski bir televizyonun bulunduğu oturma odasına götürdü. Yaşlı bir kadın koltuğa oturmuş televizyon izliyordu.

"*Grandmère?*" Eloise büyükannesiyle yalvarır gibi Fransızca konuşsa da yaşlı kadın tepki vermeyip ekrana bakmaya devam etti. Televizyonun sesi kapalı olduğu halde bir Fransız yarışma programı izliyordu. Sonunda başını kaldırıp David ve Amy'ye baktı ama sonra tekrar televizyona döndü. Ayağında ekose terlikler vardı.

Eloise iç çekti. "Cinayetlerden beri yarı ölü gibi. *Grandmère? Une tasse de thè?*[11]"

Kadın ekrana bakmayı sürdürdü.

Eloise başını iki yana salladı. "Mutfağa buyurun," dedi. "Cagotlar hakkında mı konuşmak istiyorsunuz? Kalanlarımız da öldürülmeden önce dünya üzerindeki son Cagotlar!" Kapıya yürüdü. "Çay yapabilirim. İngiliz çayı."

Mutfak da oturma odası gibi sadeydi. Pis değildi ama bakımsızdı. Bir kedi için köşede yere konmuş olan süt kesmeye başlamıştı.

11 (Fr.) Büyükanne? Bir fincan çay ister misin? (yay. n.)

Eloise çay yaparken onlar da örtüsüz tahta bir masaya oturdular. David, Amy'ye baktı, ne diyeceğini bilmiyordu. İltifat etmeyi denedi. "İngilizceniz çok iyi." Daha derken bile kendisine acıdı.

"Büyükannem öğretti. İngilizceyi iyi bilir. Üniversitede öğrenmiş. Yıllar önce tur rehberiymiş. Olanlar olmadan önce. Şimdi sadece orada oturuyor." Eloise çay dolu kupalara bakıyordu. Hepsini masanın üzerine koydu. "İşte. Bergamot çayı. İsterseniz limon da var."

Kupaları aldılar.

"Silah çektiğim için affedin. Ölmeden önce babama aitti," diye konuşmaya devam etti Eloise.

"Eloise, neler olduğunu sormamın bir mahzuru var mı?" diye araya girdi Amy.

Kız belli belirsiz irkildi. "Bir ay önce anne ve babam öldürüldü."

"Tanrım," dedi Amy.

"Başın sağ olsun," diye ekledi David.

Genç kız kahverengi gözleriyle doğrudan ona baktı. "Bu yüzden girmenize izin verdim. Sizin hikâyeniz de çok üzücü. Acınızı paylaşıyorum."

"Nasıl öldürüldüler?"

"Silahla."

"Kim tarafından?"

"Polis kimseyi bulamadı. Polis hiçbir şey yapmıyor."

"Hiçbir şey mi?"

"Hem de hiç. Onlar... işe yaramazlar. *Chômage!* İki kişi öldürüldü ve onlar hiçbir şey bulamadı. Akıl alır gibi değil." Eloise çayını yudumladı. David'in çayı hâlâ içilemeyecek kadar sıcaktı. Eloise pek umursuyormuşa benzemiyordu. "Arabada vuruldular. Öylece! Belki de Cagot olduğumuz için. Nedenini bilmiyoruz. Neden herkesten, polisten bile korktuğumu anlıyorsunuz, değil mi? Cagotlar öldürülüyor."

Konu dallanıp budaklanmaya başlamıştı: Cagotlar. David internet sitesinden bahsedince kızın kaşları çatıldı.

"Babamın fikriydi! Aptal bir site! Son cagotlar nokta com. Ona böyle bir site yapmanın tehlikeli olacağını söyledim. Dikkat çeker dedim. O ve annem ise biz Cagotların artık utanmaması gerektiğini, saklanmayı sürdürmenin saçmalık olduğunu düşünüyordu. Son kalanlar olduğumuz için de dünyanın bizden haberi olsun istediler." Omuz silkti. "Babam halkımızın kaderinin kayıt altına alınması gerektiğine inanıyordu. Cagotlar! Belki de ailem bu yüzden ölmüştür. *N'est ce pas?* O zamandan beri tüfekle duruyorum. Babam bununla güvercin avlardı. Sürekli yanımda çünkü bizim de peşimize düşebilirler. Ben ve büyükannem, bizler son kalanlarız. Büyükannemin öldürülmeyi pek dert edeceğini zannetmiyorum çünkü zaten yarı ölü halde."

David dinlerken kendisini âciz hissetti. Kızın bu anlattıklarına karşılık ne diyebilirdi ki? Yetim olmanın, tek çocuk olmanın ne demek olduğunu bilirdi; eşsiz yalnızlık ve çaresizliğin gizli saklı şarkısı. Yardım etmek istese de ona kimsenin yardım edemeyeceğinin farkındaydı.

Kız, Amy'nin sorularına üzgün bir ifadeyle başını sallayarak cevap verdi. Genç ve esmer güzelliği acısını daha da belirgin hale getiriyordu.

"Evet, size tarih bildiğimi söyleyebilirim. Babam kimliğimizden ötürü gurur duymamızı ve utanmamamızı istediği için çocukluğumuzdan itibaren bize öğretmeye başlamıştı." Döndü ve kulak kabarttı, bir şeyi –belki de büyükannesini– dinleyip tekrar David'e döndü. "Bildiğim bu. Babamın bana anlattığı bu. Biz Cagotlar... bir halktık... halkız. Eşsiz bir ırk. Tarihî belgelerde ilk kez on üçüncü yüzyılda görülmeye başlamışız. Bu bölgede, yani Navarra ve Gaskonya'da."

David her kelimeyi sindirerek çayını içmeye devam etti.

"Önceden Cagotlar aşağı bir ırk olarak görülürmüş. Paryalar!"

"Dışlanmış kimseler gibi mi? Dokunulması yasak olanlar?" diye araya girdi Amy.

"*Oui*[12]. Orta Çağ'da Cagotlar pek çok yönden köylülerden ayrılmışlar. Şehirlerde bize has mahalleler olurmuş. Nehrin genelde sıtma salgınının olduğu kötü kısmında." Eloise çayından bir yudum alıp devam etti. "Eğer görmek isterseniz Pireneler'de hâlâ bu gettoların izleri bulunuyor. Mesela St. Jean Pied de Port ya da... Campan'da."

David heyecanla başını salladı. "Gördük! Campan'daki eski kulübeler ve harabeler."

"Evet. Gettolar *cagoterie* olarak bilinirmiş ve en büyüklerinden biri de Campan'da bulunuyormuş."

"Başka? Ya kapılar?" diye sordu Amy.

"Her şeyden önce tarih bilmeniz gerekiyor. Gerçekten," diye cevap verdi Eloise. "Ayrılık, Cagot yaşantısına damgasını vurmuştur. Bizler herkesten uzak tutulan saklanılması ve utanılması gereken bir sırmışız. Cagotların çoğu mesleği icra etmesi yasakmış. Su ya da odun taşımak zorunda bırakılmışlar. O yüzden şaraplar için fıçı, ölüler için tabut yapmışız. Ayrıca çok iyi marangozlar olmuşuz." Kederli bir şekilde gülümsedi. "O yüzden çoğu zaman alınmadığımız Pirene kiliselerinin pek çoğunu biz inşa etmişiz."

"Campan'daki gibi mi?"

"Campan, evet. Bigorre ve diğer pek çok köy." Eloise daha hızlı konuşmaya başladı. "Cagotlara konulan yasakların bazıları gariptir, hem de çok garip. Normal köylüler gibi yalın ayak yürümemize izin verilmezmiş ve bu yüzden de perdeli ayaklarımız olduğu efsanesi yayılmış. Cagotlar diğer insanlarla aynı banyoyu kullanamazmış. Köprü duvarlarına dokunmamıza izin verilmezmiş.

12 (Fr.) Evet. (yay. n.)

Saçmalık, değil mi? Ayrıca dışarı çıktığımızda kıyafetlerimize *patte d'oie*, yani kaz ayağı simgesi koymamız şartmış. Şekil bozukluğuna sahip olduğumuzu gösteren bir simge."

"Tıpkı savaş sırasında Yahudilerin taktığı sarı yıldız gibi," dedi Amy.

"Kesinlikle. Kiliselerde de Cagotlara ayrımcılık yapılmış, hor görülmüş. O yüzden kiliselerde ana kapının soluna bizim için yapılan daha küçük kapıları kullanmak zorunda kalmışız. Gördüğünüz küçük kapılar. Bénitier, yani vaftiz kaplarımız da ayrıymış. Üzerlerinde ayak işareti olurmuş. Ayrıca rahipler bize dokunmak istemediklerinden uzun tahta kaşıklarla kutsanırmışız."

"Ama neden?" diye sordu David. Çayı bitmişti. Yine çay, yemek, dikkatini dağıtacak herhangi bir şey istiyordu. Kızın anlattıkları, bilinçaltına ittiği acıları da yüzeye çıkarmıştı.

"Eloise, neden Cagotlara böyle muamele edilmiş? Neden bu kadar baskıya maruz kalmışlar?"

Kız, gençlere has bir keyifsizlikle başını yana yatırdı. "Kimse bilmiyor. Cagotlara neden böyle davranıldığından kimse emin değil. O dönemde köylüler Cagotların psikotik olduğunu söylemişler. Aşağılık, kirli, lekeli ve bulaşıcı kabul edildiğimize şüphe yok."

"Cagotlar... öldürüldü mü?"

"*Oui oui*. Yobazlık kimi zaman çok merhametsiz olabilir. Hem de çok. On sekizinci yüzyılın başında Les Landes'daki zengin bir Cagot diğerlerine ayrılan vaftiz kabını kullanırken yakalanmış. Elini kesip kilisenin kapısına çivilemişler."

Amy yüzünü buruşturdu.

"Şok edici, değil mi?" diye devam etti Eloise. "Yasak olduğu halde kendi tarlasını ekmeye çalışan diğer bir Cagot'nun ayakları sıcak demir çubuklarla delinmiş. Eğer köyde bir suç işlenirse Ca-

gotlar suçlanırmış. Bazıları kazığa bağlanıp yakılmış. Ölülere bile ayrımcılık yapılmış ve Cagotlar kendi mezarlıklarına gömülmüşler."

David dönüp baktığında Amy başını salladı. Arizkun.

"Peki bu halk nereden gelmiş? Gerçekte kimlermiş?" diye sordu Amy.

"Kökenleri belirsiz çünkü Cagotlar kayıtlardan büyük ölçüde silinmişler. İhtilal sırasında Cagot karşıtı kanunlar kaldırılmış. Hatta bence sırf atalarının gerçekte kim olduğu utancından kurtulmak için bizzat Cagotlar belgeleri imha etmiş olabilir. 1789'dan sonra da zamanla asimile olmuşlar. Çoğu soyadlarını değiştirmiş. Zamanla sayıları azalmış. Çocuk yapmada sıkıntı yaşayanlar olmuş."

David kıza baktı. Kimliğini Bask'tan İspanyol'a çeviren büyükbabası aklına gelmişti. Eski bir utanç daha.

Amy kıza soru sormaya devam ediyordu. "Cagotların kökenine dair herhangi bir teori var mı?"

"*Naturellement*[13]. Ama o döneme ait kaynaklar çok çelişkili. Neye benzedikleri konusunda bile hemfikir değiller. Bazıları bizi kısa, esmer ve şişman olarak tarif etmiş. Kretenizm ve guatrdan mustarip olduğumuzu söylemişler. Diğerleri ise sarışın ve mavi gözlü olduğumuzu söylemiş. Michel adında bir akademisyen bu konuda bir kitap yazmış; *L'Histoire des Races Maudites*."

"Lanetli Irkların Tarihi mi?" diye araya girdi Amy.

"*Oui oui*. 1847'de. Bu konudaki ilk çalışmalardan biridir. Michel, Gaskonya ve Navarra'da dağınık halde on bin kadar Cagot'nun hâlâ acı çekerek ve dışlanarak yaşadığını söylemiş..." Eloise ayağa kalktı ve lavaboya gitti. Kupasını yavaş yavaş yıkarken konuşmayı sürdürdü. "Fransızlar bu konuda konuşmayı hiç istemese de Michel'den bugüne başka tarihçiler de büyük Cagot esrarını çözmeye çalıştı. Teorilerden biri bizim cüzzamlı olduğumuz yönündedir. Bu, Cagotların diğer insanların eşyalarına dokunmaktan men edilmelerini açıklıyor.

13 (Fr.) Doğal olarak. (yay. n.)

Bir diğer teori de bulaşıcı bir akıl hastalıkları olduğu yönündedir. Ama bu pek mantıklı bir teori değil çünkü diğer pek çok kitapta bizler sağlıklı, zinde ve zeki olarak tasvir edilmişiz. Gördüğünüz gibi cüzzamlı da değiliz! Esmeriz ama ne cüzzamlıyız ne de deli."

David başını salladı. "Elbette."

"Sekizinci yüzyılda İspanya ve Fransa'yı işgal eden Müslüman Arap askerlerin soyundan geliyor olabiliriz," diye devam etti Eloise. "Belki de bu yüzden bize Les Sarasins diyorlardır. Ailemin çok esmer olduğunu biliyorum." Durdu. "Çok esmerdiler ama nedenini hiç öğrenemeyeceğiz. Artık çok geç, değil mi? Burada hiç kimse bu konuda konuşmak istemiyor. Sadece birkaç kişi kalmış da olabiliriz. Belki de dünya üzerinde atalarına ulaşabileceğimiz kalan son saf Cagotlar benim ailemdi."

"Peki ya Cagot ismi?"

"Gotların Köpekleri olabilir. Bazıları böyle olduğunu söylüyor. Bence Cagot ismi bir hakaret. Kirli insanlar. Pis insanlar. Fransızcadaki *caca* ya da *cack* kelimesinden geliyor. Şimdi Cagotların neden kaçıp saklanmak istediklerini anladınız mı?"

Amy nefes verdi. "Cagotların sonuncusu. Gerçekten muhteşem."

"Evet." Eloise bir an için gözlerini kapattı. "Ama bu muhteşem hikâye yüzünden annem ve babam hayatını kaybetti."

David malum soruyu sormak istedi: Neden şimdi birileri Cagotları öldürmek istiyordu? Ama soru ve arkasında yatan mantık şu anda dile getiremeyeceği kadar acımasızdı.

İkilemini bir gürültü sona erdirdi. Eloise'in hırkalı ve ekose terlikli büyükannesi kapının eşiğine gelmişti.

"*Grandmére?*" Eloise endişeli görünüyordu.

Kadın cılız elini kaldırdı ve David'e bakarak konuştu: "Neden geldiğinizi biliyorum, Bay Martinez. Babanızı tanırdım."

19

Madam Bentayou'ya bakmakta zorlandığını fark etti. "Onu nereden tanırdınız?" diye sordu sonunda.

Yaşlı kadın mutfak masasına oturdu ve boş bir kupayı iki eliyle kavradı. "Onunla burada, Gurs'ta tanıştım. On beş yıl önce."

"Yani annemle birlikte öldürüldüğü zaman mı?" David kanının kaynadığını hissetti.

"Eğer öğrenmek istiyorsan sana ikisinin nerede öldüğünü söyleyebilirim. Buradan birkaç dakika uzakta, kampın yakınında."

Kedi mutfağa geldi ve yerdeki tabağa gidip kesmiş sütü yalamaya başladı.

"Kamp mı?"

Büyükanne yorgun şekilde omuz silkti.

"Lütfen yerini gösterir misiniz?" diye sordu David.

"Gösteririm." Kadının cevabında gerginlik vardı.

İhmal edilmiş banliyönün ağaçları arasındaki uzun ve düz yolda on dakika yürüyüp çirkin bir kilise ile cansız bir lokantayı geçtikten sonra oraya vardılar. Eski, ot bürümüş ve paslı kahverengi tren raylarına yaklaştılar ve on yıllardır kullanılmıyor olsa da onların üzerinden sanki her an tren gelecekmiş gibi aceleyle geçtiler. Anormal bir şekilde düz görünüyordu. David neden tüm bölgenin bu kadar ıssız olduğunu merak etti. Soluk ve terk edilmiş.

Serin akşam havasında tepelerinde yükselen haçın yanından, beton ve çakıl üzerinden geçerlerken kara böcekler etrafta vızıldıyordu. Hâlâ ekose terliklerini giymekte olan Madam Bentayou ahşap bir bankta torununun yanına oturdu. Ayakta durmaya devam eden David, "Kamp burası mı? Ya haç? Burada ne oldu?" diye sordu ihtiyar Cagot kadına.

Madam Bentayou bitap bir halde elini sallayarak otlarla kaplı boş arazinin ötesindeki gri beton temelleri işaret etti. "Burası bir Nazi toplama kampıydı." Sustu.

David etrafına baktı. Demek ki küçük kasabanın terk edilmiş olmasının nedeni buydu; artık kimse burada yaşamak istememişti. Polisin ceset bulduğu bir evde kimsenin oturmak istememesi gibi burası da acı tarihi yüzünden kirlenmişti. Kimse böyle bir yerde yaşamak istemezdi.

"Naziler İspanya sınırına kadar Fransa'nın güneybatısını işgal ettiler," diye devam etti yaşlı kadın. "Pétain idaresindeki Alman kuklası Vichy hükümeti yüz elli kilometre doğudaydı. Burası Güneybatı Fransa'daki ana Nazi kampıydı."

"Bu kampa kimleri koydular?"

"Sıradan insanları. Haç onların anısına dikilmiştir ve bir de cam duvarlar var." Sonra sol tarafı işaret etti. "Oradaki korunmuş olan iki bina da kışladır."

Amy kaşlarını çattı. "Buraya Yahudileri mi koydular?"

"Evet ama aynı zamanda..." Madam Bentayou durdu. "Başka pek çok kişiyi de. Naziler ele geçirdiğinde burası zaten İspanya Savaşı'ndan kaçan mültecilerin kaldığı bir yerdi. O yüzden komünist ve Bask doluydu. Gestapo onlara Yahudileri, Çingeneleri ve diğer azınlıkları da ekledi."

Yer bataklık gibiydi ve su birikintileri kararan bulutları yansıtıyordu. David arka tarafa, kampın geri kalanından alçak bir

duvarla ayrılmış olan en uzak bölüme baktı. Oraya diğer bir anıt olarak ikinci bir haç dikilmişti.

Kadın oraya baktığını fark edince, "Bir abide daha. Çünkü kampın en... en kötü şöhretli kısmı orasıdır," diye açıkladı.

"Neden?"

Madam Bentayou kendini toparlamak istermiş gibi durdu. "Orası tıbbi kısım. Korkunç bir yer. Almanlar kampın o bölümünde bilimsel testler, tıbbi deneyler yapardı." Gözyaşlarını silmek için mendilini elinde hazır etti. "Kan ve doku tahlilleri. Ayrıca pek çok kişi de işkence edilip öldürüldü."

Kadının sözleri boğazına dizildi, ağlamak üzereydi.

David acı ve bariz gerçeği idrak etti. "Madam Bentayou." Söylerken tereddüt etti. "Siz de mi buradaydınız?"

Kadının sesi fısıltıdan yüksek değildi. "Oui. Genç bir kızken ben de buradaydım. Annem ve pek çok Cagot da bu kamptaydı." Başını iki yana salladı. "Şimdi ne soracağını biliyorum. Savaştan sonra neden taşınmadığımızı öğrenmek isteyeceksin." Mağrur ve hırslı bir ifadeyle ona baktı. "Cagotlar bin yıldır burada yaşıyor. Neden yerimizi terk edelim? Kaldık ve ölene kadar da kalmaya devam edeceğiz." Mendiliyle gözyaşlarını sildi. Ardından duygularını dizginlemeyi başararak devam etti. "Mösyö Martinez..."

"David deyin lütfen."

"Mösyö David, özür dilerim fakat eve gitmek istiyorum. Gördüğünüz üzere burası son derece rahatsız edici bir yer. Normalde bu konulardan hiç bahsetmem." Ayağa kalktı.

David soramadığı soruların acısını hissetti. "Ama lütfen, anne babama olanları öğrenmek istiyorum." Sesindeki âciz tonun farkına vardı ama umursamadı. "Burada ne işleri vardı? Nerede öldürüldüler ve siz onları nereden tanıyorsunuz?"

Yüzü hüzünlüydü. "Baban Gurs'a gelince onu tanıdım."

"Nasıl?"

"Baban büyükbabana çok benziyor, değil mi?"

"Evet," dedi David. "Doğru. Siyah saçlar, geniş omuzlar. Uzun..."

"Babanda büyükbabanı gördüğüm için onu kolayca tanımıştım. Seni de aynı şekilde tabii. Üçünüz de birbirinizin aynısınız. Babana şunu dedim: 'Mösyö Eduardo, babanız Sergio Martinez'le birlikte kamptaydım.'"

"Büyükbabam."

"Evet."

Kampın kenarlarını koruyan kavaklar yeni ve serin bir rüzgârla sallandı, dalları sanki bu beklenmedik rüzgârdan tedirgin olmuş gibi hareket etti.

"Bu, babanı şaşırttı çünkü ailesinin tarihini bilmiyordu ve zaten buraya da bilmediği geçmişini öğrenmeye gelmişti." Kadın gözlerini yarı kapattı. "Babasının Bask olduğunu ve savaş döneminde kampta olduğunu bilmiyordu. Ben de ona gerçeği söyledim. David, anne ve baban tüm bunları öğrenince iki hafta daha burada kaldılar. Daha pek çok soru sordular... Baban annenle birlikte Gurs'taki lokantaya gelirdi. Sanırım kocam ona kamp ve diğer insanlarla ilgili bir sürü şey anlattı." Usulca iç çekti. "On yıldır dulum."

"Ya sonra? Anne ve babam bir ay Fransa'da kaldı."

"Evet... Baban bir haftalığına ya da daha uzun bir süreliğine Provence'e ve belki başka bir yere daha gitti. Nedenini bilmiyorum. Ama annenle birlikte geri döndüğünde daha da fazla soru sormaya başladı. Kamp, Basklar ve Cagotlar hakkında zor sorular. Eugen Fischer ve burada hain kabul edilen bir adamla ilgili öğrenmek istediği şeyler vardı."

"Kim?"

"Adını hatırlayamadım. Daha sonra hatırlarım belki. Bunlar benim için, her Cagot ve her insan için berbat hatıralar."

David gerekli son bir soru daha sormak zorundaydı. Kullanılmayan rayların üzerindeydiler ve sanki raylar bir anda canlanmış, tren de paslı vagonlarında acı gerçeği taşıyarak doğruca üzerlerine gelmeye başlamıştı.

"Anne ve babam nerede öldürüldü?"

Madam Bentayou kampın dışındaki ana yolu işaret etti. Bir ayçiçeği tarlasının ötesindeydi ve sonbaharın solmuş bitkileri, yanık ve yırtık kâğıttan yapılmış küçük ölü ağaçları andırıyordu.

"Orada, arabalarındaki bir patlamada. Biri arabayı havaya uçurdu... Ya da en azından Gurs ve Navarrenx'teki herkes böyle olduğuna inandı. Polis doğru düzgün bir soruşturma yapmadı. Tıpkı haftalar önce öldürülen oğlumun ve gelinimin cinayetini araştırmadıkları gibi." Madam Bentayou'nun sesi titriyordu. "Belki de katilleri aynı kişidir. Acaba kasabada her iki seferde de belirtildiği gibi uzun boylu bir adam gördüm mü diye merak ediyorum. Neyse siz bana bakmayın, saçmalamaya başladım artık. Torunum aklımı kaçırmaya başladığımı düşünüyor. Gidiyorum ve biraz yalnız kalmak istiyorum. Sonra tekrar konuşuruz."

Madam Bentayou bitkin bir halde doğruldu. David'e yaklaştı, elini soğuk ve küçük ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Sonra dönüp ahşap zemin üzerinden bungalovuna gitti.

David onun gidişini izledi. O da yalnız kalmak istiyordu, hem de çok. Yolun kenarına yürüdü. Asfalta baktı ve saçma olsa da yolda hâlâ iz kalmış olabilir mi acaba diye düşündü. On beş yıl önceki patlamanın izleri. Kırılan camlardan kalan küçük bir parça. Annesinin kanından kalan bir leke. Kızıla boyanmış bir tutam çimen.

İçinde iki ceset olan darmadağın kapkara bir araba.

Hiçbir şey yoktu. Serin rüzgârda on dakika durup düşündü ve hatırlamaya çalıştı. Annesini mavi elbisesiyle gülümserken gördü.

Sanki onun öldüğü yere uzanıp hayaletine dokunmaya çalışıyormış gibi hissetti. Gülümseyen annesinin açık kollarına koşan küçük bir çocuk olmuştu. Hüznü, dağlardan gelen rüzgâr gibi hissedilirdi.

Güneş batmış ve hava soğumuştu. Diğerlerinin yanına döndü.

Eloise telefonla konuşuyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. David'e döndü. "Yine büyükannem. İsmi hatırlamış, Mösyö David. Hainin adı José'ymiş. José..."

"Garovillo mu?"

"Evet."

David, Amy'ye baktı: Ne?

Fakat Eloise telefona bağırmaya başladı. "*Grandmère? Grandmère?*"

"Ne! Eloise! Neler oluyor?" diye seslendi Amy.

Genç Cagot kız telefonunu cebine koydu. "Arabayla gelen adamlar varmış. Onları tanıdığını söylüyor. Daha önce de gördüğü adammış."

Eloise kampa, büyükannesine doğru koşmaya başladı.

Ona Miguel'den önce ulaşmak istiyordu.

Hep birlikte koştular. Eloise'in peşinden koşan David'in alnından terler süzüldü; daha on yedi yaşında olan kız oldukça hızlıydı. Çok geçmeden eski raylara eriştiler ve lokantanın boyası soyulmuş ahşap kapısını koşarak geçtiler. Eloise büyükannesini kurtarmak için koşuyordu; David ise Eloise'i ve gerekirse herkesi kurtarmayı deneyecekti. Koşarken tüm yaşananların mantığı zihninde doğal bir sürecin hızlandırılmış filmi gibi patladı: açan bir kara gül.

Miguel olduğu belliydi; tüm cinayetler onun marifetiydi. Cagotları ve herkesi öldüren Kurt Miguel'di. Eğlence olsun diye tavukları öldüren bir tilki.

Ağaçların ötesindeki bungalov görüşe girdi ve David bakakaldı.

Geç mi kalmışlardı? Yol sakin ve boş görünüyordu. Kırmızı araba yoktu. Bungalovda da bir hareket görünmüyordu. Ama David

bir anlığına pencerede esmer bir yüz gördü. Uzun boylu bir adam. Görüntü kayboldu. Eloise bağırınca David onu tutup ağaçlara geri çekti. Eliyle kızın ağzını kapattı.

"Eloise, o adam bir psikopat. Merhametsiz. Bizi de öldürmeyi denedi. Herkesi öldüren o. Anne ve babanı da. Seni de öldürür..."

Eloise yarı hıçkırıp yarı çırpınarak mücadele etti. Ne yapmalıydı? David onu daha fazla zapt edemeyeceğini fark etti çünkü bir şekilde hata yapıyormuş gibi hissediyordu. Eğer kız büyükannesini kurtarmak ve bu uğurda gerekirse ölmek istiyorsa o zaman gitmesine izin vermeliydi. Derin bir nefes vererek kızı bıraktı ve nemli toprağa düştü.

Amy onu ikaz etti ama Eloise hiç tepki vermeden birkaç metre yürüyüp bekledi, izledi: Bungalovda ışık vardı. Sonunda koşarak yolu geçip gölgelerin arasında ilerleyerek büyükannesine doğru koştu.

David orada utanç içinde felç olmuş gibi yarım dakika boyunca kalakaldı. "Ne yapacağız? Ne halt edeceğiz?" diye fısıldadı Amy'ye.

Amy elini kaldırıp usulca, "Eloise," dedi.

Genç kız yüzünde dehşet dolu bir ifade ve titreyen dudaklarıyla koşarak geri geliyordu.

"El..."

Eloise başını iki yana salladı. Boynundaki gümüş haç tek sokak lambasının ışığında parladı. "Gördüm, gördüm, gördüm..." diye kekelerken ağlamamaya ya da çığlık atmamaya çalıştı. "Pencereden gördüm."

"Ne?"

Bir kez daha konuşmadan başını iki yana salladı. Eloise dehşete düşmüş bir ceylan gibi titriyordu, yakındaki yırtıcının farkındaydı. Amy elini Eloise'in omzuna koydu; David cebindeki telefonu çıkarıp ona verdi. "Polisi ara. Güvenmiyor olsan bile onları çağır..." diye sertçe fısıldadı.

Eloise telefonu alıp numarayı çevirdi. Amy ve David fısıldaşarak nereye gideceklerini, nerede saklanacaklarını kestirmeye çalıştılar. Belki de umutsuz bir durumdaydılar çünkü nereye gitseler bulunuyorlardı. Eloise telefonda aceleyle bir şeyler anlattı.

Bungalovun kapısı açıldı. David, Eloise'i bir kez daha tuttu ve ağaçların arasına saklandılar. "Haydi!"

Eloise nihayet konuştu: "Gidilecek bir yer biliyorum. Saklanmamız lazım yoksa bizi de öldürür."

"Evet..."

"Arabanın anahtarlarını ver!"

David anahtarları teslim etti; ağaçların arasında gizlenerek arabaya doğru gittiler. "Şimdi!" dedi Eloise.

Arabaya atladılar. David arka, Amy ön koltuğa geçti, Eloise de motoru çalıştırıp geri vitese taktı ve uzaklaşmaya başladılar. Polis arabalarının tepe lambaları Gurs'a doğru giderken onlar da dar ve bozuk bir yoldan dağlara yöneldiler. David arkaya baktı, yol boştu; önünü döndü ve gördü. Eloise'in yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

Kızın pencereden neye şahit olduğunu düşünmek istemedi. Büyükannesinin ölüsünü ya da daha fenası öldürülüşünü görmüştü. Bir tür şokta olduğuna şüphe yoktu. Ağlıyordu ama kontrolünü kaybetmemişti ve arabayı gayet iyi sürüyordu. Onun esmer simasına baktı. Gençlere özgü zarafetinde mağrur ve aynı zamanda hazin bir şey vardı. Bir kez daha esmer boynundaki haçı fark etti. Yaklaşan araçların ışığında parlıyordu.

Amy camı açtı ve soğuk gece havası içeri doldu; üşüyen David arkaya yaslandı. Ağaçların arasında süründüğü için üstü başı yine çamur olmuştu.

Ama en azından hayattaydı; Amy ve Eloise de hayattaydı.

Ama büyükanneyi ölüme terk etmişlerdi.

Eloise ağlamayı bıraktı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Dağ yollarında son sürat sürmeye devam ediyordu ve karanlık dağlar önlerinde uzanıyordu; bulutlar gittiğinden arka planında koyu mavi gökyüzü olan en yüksek zirve yıldızlardan bir hale takmıştı.

Onlar hayattaydı ama Eloise'in büyükannesinin öldüğü kesindi.

Amy dönüp David'e ve sonra da onun eline baktı. David başını öne eğdi; ağaçların arasında düştüğü sırada kesilen avucunun içi kanıyordu.

"Eyvah," dedi Amy.

David nefes verdi. "Acımıyor."

"Sargı bezi lazım." Bir tişörtü tutup ortadan yırttı ve sıkıca adamın eline sardı. "Şimdilik idare eder," dedi. "Bir yere varana kadar."

Konu böylece açılmış oldu. David başını salladı. "Eloise, nereye gidiyoruz?"

Kız cevap vermedi. David ve Amy endişeli şekilde birbirlerine baktılar.

"Eloise?"

Araba son hızda yol boyunca devam ederken o yine cevap vermedi. Sonunda usulca ve emin bir şekilde konuştu: "Campan."

Yine sessizlik. Bu sefer sessizliği bozan Amy oldu. "Eloise, bak ben..."

"Hayır, hayır. Konuşmak istemiyorum. Eğer bu konuda konuşmaya kalkarsanız arabayla geri dönerim... Gördüğüm şeyi size anlatamam. Hayır, hayır, hayır. Lütfen sormayın."

David, Amy'ye baktı ve o da sessizce başını salladı. Zavallı kızı başka bir şekilde meşgul etmeleri gerekecekti. "Eloise, Campan'da ne var?" diye söze girdi David.

"*Cagoterie*ler." Eloise bir virajı dönmek için direksiyonu çevirdi. "Oradaki harabelere kimse gitmez. Harabeler uçuruma kadar uzanır ve orada bir ev var!"

"Campan," diye fısıldadı David kendi kendine. Bez bebeklerin olduğu köy.

"Sence orada güvende olur muyuz?" diye sordu Amy.

"*Oui*," dedi Eloise acı bir ses tonuyla. "Nehrin lanetli yakasına hiç kimse gitmez. Orada tamamen güvende oluruz. *Totalement*."

Kızın söyledikleri aklına yatan David arkasına yaslanırken Amy de yaralı avucundaki bandajı biraz daha sıktı. Ay ışığında kan siyah mürekkebe benziyordu.

Artık tüm bunları yapan, anne babasını ve Cagotları öldüren kişi ortaya çıkmıştı. Öyle olmalıydı.

"Tüm bunları Miguel yaptı. Ya da en azından çoğunu," dedi.

Amy kaşlarını çattı. "Ama neden ve nasıl?"

"Bilmiyorum ama anne ve babamı Miguel'in öldürdüğünü biliyorum. O..." Sesi bir anda kısıldı. Fısıldayarak devam etti. "Büyükannen uzun boylu birini gördüm demişti. Hatırladın mı? Oydu. Kadın sezmişti. Benim ailemi ve onunkini aynı kişinin öldürdüğünden şüpheleniyordu. Gerçek bu, Amy. Bu olmalı. Bir nedenle öldürüyor. Bir nedenle bizi takip ediyor. Bir nedenle bizi öldürmeye çalışıyor."

"Ama hangi nedenle?" Sesi cılız ama etkiliydi. "Seninle ve José'yle ne ilgisi var? Ve Cagotlarla?"

"José'nin evinde haritayı gördü." David konuşurken bile hâlâ duruma bir anlam vermeye çalışıyordu. "Belki de anne babamla aynı yolda olduğumuzu fark etti. O yüzden bizi de öldürmesi gerektiğini düşündü."

Amy camdan yıldızlara bakıyordu. "Sanırım... Ve José de biliyordu, aynı sırrın peşinden gidersek Miguel'in peşimize düşeceğini biliyordu. Bizi kendi oğlundan korumaya çalıştı. Tanrım."

David neredeyse kendisini aptal gibi hissederek başını salladı. Sanki tüm dikkatini bir resmin köşesine vermiş ve on kat daha büyük olan kalan kısmını hiç görememiş gibi hissediyordu. Artık korkunç gerçek açığa çıkmıştı. Acımasız ve yenilmez bir oğlun çarpık ve İncilvari tablosu: öldürülen anne ve babalar.

"Ama neden?" diye sordu Amy. "Miguel'i cinayete sevk edecek kadar önemli olan bu sır ne olabilir ki? Neyin gizli kalmasını istiyor?"

"Babası ve savaşla ilgili bir şey olmalı," dedi David. "José, Gurs'taydı. Gurs'taki hain..."

Kırmızı beyaz Campan tabelası farların ışığında bir an için görünüp kayboldu. Ardından araba yavaşladı.

Eloise yarım saattir ilk kez konuştu. "Buradan sonrası biraz daha zor."

Bir köprünün üzerinden geçiyorlardı. David yarı karanlıkta eğik çatıların arasındaki Campan kilisesinin mahzun çan kulesini görebiliyordu, köprünün yakınında arabanın farlarına gülümseyen bir bez bebek vardı. Araba nehrin kötü tarafına, *cagoterie* denen yere yaklaştı. İki tarafta da kara pencereli yıkık kulübeler, dökük ahırlar ve ıssız arsalar bulunuyordu. Ağaçlar yoğunlaşarak dokunulması yasak olanların eski gettosunu kademeli olarak yutmaya başlamıştı.

Bozulmaya başlayan yolun üzeri taş ve dal parçalarıyla doluydu.

Serin karanlıkta David yer altından gidiyorlarmış gibi bir hisse kapıldı, iki yanlarından uçurumlar yükseliyordu. Artık daha dağınık olan mütevazı kulübeler ağaçların arasında gri silüetler olarak görünüyordu; beyaz bir baykuş farların ışığından geçerek gitti.

"İşte."

Gördükleri çok büyük ve eski bir taş evdi. Muhtemelen Orta Çağ'dan kalmaydı. Ama büyüklüğüne rağmen mükemmel şekilde gizlenmişti; büyük çalılar virajı gizliyor, sık ağaçlar duvar vazifesi görerek etrafa yayılmış lanetli *cagoterie*'yi örtüyordu. Kara uçurumun yarısına kadar inmişlerdi.

"Büyükanne ve büyükbabam beni buraya sadece bir kez getirmişti," dedi Eloise. "Zulmün en ağır olduğu dönemlerde Cagotların saklandığı evi göstermek istemişlerdi. Burası Cagotların sığınağıdır. Evin altında mağara ve tüneller var. *Les chemins des Cagots*.[14] Cagotlar o sayede buradan kaçabiliyormuş."

Arabadan indiler. Ormanın kokusunu taşıyan hava iyice soğumuştu.

David gerildi.

Evin içinde ışık vardı. Evin içinde titreyen ışık bir fener ya da muma aitti. Orada biri vardı.

Korku merakla mücadele etti. David parmağını dudağına götürüp Amy ve Eloise'e sessiz olmalarını işaret etti. Pencereye yaklaşıp içeri baktı. Geri döndü. Hafif aydınlık odada iki kişi duruyordu.

José Garovillo ve karısı.

14 (Fr.) Cagot yolları. (yay. n.)

20

"Yılan Tohumu'nu açıklayacağını ümit ediyordum."

Emma Winyard gülümsedi; Smithfield et pazarı yakınlarındaki bir restoranda oturuyorlardı. Kadın yaklaşan bir garsona dönüp bir bardak su isterken Simon da King's College'ın Kilise Tarihi Profesörü'nü değerlendirme fırsatı buldu.

Kırklı yaşlarındaki kadın güzel, zarif ve cana yakındı, mücevherleri, güzel ayakkabıları ve şık restoranları sevdiği açıktı. St. John'da buluşmak onun fikriydi çünkü telefonda da dediği gibi Guildhall'da araştırma yaparken öğle yemeklerini burada yerdi.

"Yılan Tohumu. Evet..." Tekrar gülümsedi. "Bu çok tartışmalı bir öğretidir. Bu öğretiye göre Cennet Bahçesi'ndeki yılan cinsel ilişkiye girmiştir... Ah, işte aperatifim. Servis hızlıymış." Arkasına yaslanıp tabağın servis edilmesini bekledi.

Simon elinde olmadan kadının yemeğine baktı. Silindir şeklinde bir etin içindeki küçük bir kauçuğa benziyordu ve yanında da bir tutam maydanoz vardı.

Emma çatalını alıp devam etti: "Öğretiye göre Cennet Bahçesi'ndeki yılan Havva'yla ilişkiye girmiş ve bu ilişkiden de Kabil dünyaya gelmiştir."

"Yılan ve Havva seks mi yapmış?"

"Evet. Yani aslında yılan kılığına giren Şeytan, Havva'yla seks yapmış. Bu yüzden Kabil, Şeytan'ın oğludur ve onun soyundan gelen herkes de lekelidir."

"Pekâlâ..." Gazeteci ne diyeceğini bilemedi. Utangaç sessizliği çalan telefonla bozuldu; ekrana baktı. Arayan Fazackerly'ydi. Yaşlı profesör ne istiyordu? Önemli bir şey olmadığı kesindi. Gazeteci telefona doğru eğildi, meşgule düşürüp sesli mesaja yönlendirdi ve dikkatini tekrar karşısındaki kadına verdi. "Affedersin..." Nasıl söze girsem diye düşündü ve kadının tabağına baktı. "Ne yiyorsun?"

"*Chitterlings*," dedi Emma. "Kızartılmış bağırsak. Çok tuzludur ama lezzetlidir."

"Bağırsak mı?"

"Ah, evet." Gülümsedi. "Buranın şefi Fergus Henderson eski İngiliz et yemeklerini yeniden yapmaya başladı. Dünyaca ünlüdür. Smithfield et pazarı da hemen yolun aşağısında. On üçüncü yüzyıldan beri oradaymış. Yemeğimi yememde sakınca var mı? Soğudu mu pek güzel olmuyor da. Sizinki henüz gelmedi."

"Lütfen. Buyurun." Simon kadının kauçuğa benzeyen bağırsaktan bir çatal almasını bekledi ve ardından konuyu devam ettirdi. "Yılan Tohumu'na kimler inanıyor?"

"Üç beş kaçık, küçük tarikatlar, gruplara ayrılmış kültler." Düşünceli bir şekilde yemeğini çiğnedi ve "Ayrıca İncil'de de bazı dayanakları var," diye ekledi.

"Ne gibi?"

"İncil'in farklı yerlerinde Havva'nın Şeytan'la ilişkiye girip Kabil'i doğurmasına gönderme yapılıyor. Mesela Yeni Ahit 1. Yuhanna 3. Bölüm'de, 'Şeytan'a ait olup kardeşini öldüren Kabil gibi olmayalım,' der. Yılan Tohumu'na eski gnostik belgelerde de rastlanır." Bağırsağından bir çatal daha alıp çiğnedi. "Philip İncili

gibi mesela. Ama önce din âlimi İreneyus, sonra da ana akım Hristiyanlar bunu sapkınlık olarak görerek reddettiler."

Simon söylenenleri düşündü. Şeytan'a ait olan Kabil. Âdem ve Havva'nın oğulları olan iki kardeşi düşündü: Habil ve Kabil. O ve Tim gibi. Peki, hangisi Kabil'di?

İçini bir keder kapladı ve içki içmek istedi. O yüzden gözlerini Emma Winyard'a dikerek tüm dikkatini ona verdi.

"O zaman bir yığın zırva demek ki. Aklı başında Hristiyanlar bunlara inanıyor mu?"

Garson bir kez daha geldi ve bu sefer de içinde bir kemik olan bir tabak getirdi. Sadece bir kemik. Kızartılmış kaval kemiğine benziyordu.

Simon bu garip restorana alışık olmadığından yemeğini Profesör Emma Winyard'ın seçmesine izin vermişti ama bir kemik beklemiyordu.

Emma bıçağıyla işaret etti. "Yemek içinde."

"Nasıl?"

"O bir kemik iliği kızartması. O yüzden küçük bir çatal getirdiler, iliği kemikten sıyırmanız için. Sonra da onu bu ekmek dilimleri üzerine koyacaksınız. Çok lezzetli."

Minik çatalı aldı ve tekrar geri koydu. "Bana Simon diyebilirsiniz." Tabağındaki kemiğe baktı. "Bir dakika içinde kemiğe başlayacağım."

"Tamam." Emma keyifle gri kahverengi bağırsağı yemeye devam etti. "Anlatmaya devam edebilir miyim?"

"Buyurun."

"Yılan Tohumu'nun özelliği şudur: Asıl öğreti sadece Amerika'daki *Christian Identity* (Hristiyan Kimlik) gibi en küçük Protestan mezhepleri ya da Museviliğin Midraşçı kolları tarafından benimsenmiştir

fakat Eski Ahit'in farklı tefsirleriyle olan alakası daha büyük bir önem taşımaktadır."

"Bir de dediklerini anlasam."

Kadın gülümsedi. "Yani İncil'in ilk metinlerinde sonraki asırlarda pek çok sıkıntıya yol açmış olan bağlantılı ve çelişkili açıklamalar bulunmaktadır."

"Ne gibi?"

"Kabil'in karısı ve benzerleri gibi."

"Ah..."

Hikâyenin esasına yaklaşıyorlardı. Ama bütün gün ağzına tek lokma koymadığından Simon'ın bir şeyler yemesi gerekiyordu. O nedenle minik çatalı aldı ve şaşırtıcı derecede yumuşak olan kemiğin ortasına batırdı. Kemiğin içerisinden küçük, tuhaf ve kımıl kımıl jölemsi bir şey çıktı. Kızarmış ilik. İtici görünse de güzel kokuyordu. Onu bir dilim ekmeğin üzerine koydu ve derin bir nefes alıp yemeye başladı.

İğrenç kıvamına rağmen tadı şaşırtıcı derecede güzeldi.

Emma Winyard güzel yüzünde bir gülümsemeyle, "Gördün mü!" dedi. "O kadar da kötü değilmiş."

"Öyle gibi... Bu sapkınlıktan bahsetmeye devam eder misin?"

Emma bağırsağını bitirdi, çatalını ve bıçağını bırakıp bir yudum su içti ve öne doğru eğildi. "Sen kemiğinle boğuşurken tek seferde anlatacağım. Bilmen gereken ilk şey Tekvin'de yaratılış sırasındaki yegâne insanların Âdem ve Havva olmadığı yönünde garip ibareler bulunduğudur."

Simon ağzı kemik iliğiyle dolu olduğu halde çiğnemeyi bıraktı. "Ne?"

"Evet. Ayrıca Eski Ahit'te Âdem'in soyundan olmayan insanlarla ilgili tuhaf ve gizemli ibareler yer almaktadır; Âdem ve Havva'dan farklı olarak önceden mevcut olan insan ırkları. Me-

sela İncil'in Yaratılış bölümünde Kabil'in Dünya'ya geldiği söylenir: 'RAB kimse Kabil'i bulup öldürmesin diye onun üzerine bir NİŞAN koydu.' Burada önemli olan şu; onu bulabilecek olan bu kişiler kim? Teoride o sırada Âdem ve Havva'dan başka kimse yoktu. Yaratılış dördüncü bölümde böyle söylenir. Öyleyse Kabil'in korkması gereken kimdi?"

Simon arkasına yaslandı. Yanında duran dizüstü çantasına baktı. Acaba not alsam nasıl olur diye düşündü. Bunlar gerçekten de ilgi çekici bilgilerdi. Diğer taraftan İncil'in, soluk gölgelerden oluşan bir kabile gibi, daha önceden var olsalar da birbirinden ayrık halde bulunan insanlardan bahsediyor olması gayet rahatsız ediciydi.

"Bunlar gerçekten çok ilginç. Devam edin," dedi Simon.

Fakat zarif Bayan Winyard'ın dikkati dağılmıştı. Garson boş tabağı alıp yenisini koyarken arkasına yaslandı. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Domuz yanağı ve tereyağlı fasulye, en sevdiklerim."

Garson, Simon'ın önüne ikinci bir tabak koydu. Kırmızı ve sıcaktı ve kısa süre önce... kürtajla alınmış bir şeye benziyordu.

"Ah."

"Kan pudingi sipariş ettim."

"Hoşmuş."

Telefonu rahatsız edici şekilde tekrar çaldı. Simon ekrana baktı. Fazackerly'nin ismi yanıp sönüyordu. Profesörü bu kadar telaşlandıran ne olabilirdi ki? Adamın sarı dişleriyle gülümsemesini ve Darwinci mücadeleyle ilgili aşırı teferruatlı benzetmelerini hatırladı; bir kez daha cevap vermeden meşgule düşürdü. Bu sefer telefonu tümden kapattı.

Saatine bakan Emma biraz huzursuz görünüyordu. "Hızlanalım mı?"

"Evet, lütfen. Sürekli kesildiği için kusura bakma."

"Özrün kabul edildi. Şimdi de Kabil'in Laneti'ne gelelim. Özetlemek gerekirse Yaratılış 9:20 ya da o civardaki dizelerde Ham'ın babası Nuh, oğlunun onu çadırda çıplak olarak görmesinin ardından Ham ve oğlu Kabil'i ebedî köle olmaları için lanetler."

"Bu bahsettiğimiz farklı bir Kabil mi?"

"Evet. Biraz karışık ama farklı bir Kabil; Nuh'un torunu ve Ham'ın oğlu olan Kabil. Aynı zamanda Kenanlıların atası olan Kenan olarak da bilinir..."

Simon kan pudinginin keyfini çıkarmayı denedi ama başaramadı. Tabağı itti, mide bulantısını bastırıp Emma'dan devam etmesini istedi. Kadın memnuniyetle kabul etti.

"Peki, bu tuhaf hikâye bize ne söylüyor? Kabil'in Laneti, İbrahimî dinler dâhilindeki unsurlar tarafından ırkçılığı, siyonizmi ve özellikle de siyah Afrikalıların köleleştirilmesini meşrulaştırmak için kullanılmıştır. Çünkü onların Ham ve Kabil'in soyundan geldiği iddia edilmiştir."

"İyi de nasıl? Yine kafam karıştı?" Omuz silkti. "Kabil Afrikalı mıydı?"

Kadın gülümsedi. "Çok basit. İncil, Ham ve oğlu Kabil'in işledikleri günahlar yüzünden ebediyen köle olacağını söylüyor; Ham sarhoş babasını uygunsuz halde görüp diğerlerine haber verdiği için. Hepsi bu. Ama erken dönem Yahudi ve Hristiyan âlimleri Tanrı'nın daha da ileri gittiğini söyleyerek Yehova'nın Kabil'i ceza olsun diye kararttığını iddia etmiştir. Mesela Babil Talmudu 'Kabil'in derisi çarpıldı', yani siyaha çevrildi demektedir. Kabala'nın en önemli kitabı Zohar'da da benzer şekilde 'Ham'ın oğlu Kabil insanlığın yüzünü karartmıştır' ifadesi geçmektedir. Buna göre Afrikalılar Kabil'in soyundan gelmiştir."

"Peki, bu genel olarak Yahudilerin görüşü mü?"

"Ah, hayır. Hayır. Hristiyan âlimler de aynı görüştedir. Dördüncü yüzyıla ait bir Doğu Hristiyanlığı çalışması olan *The Cave of Treasures*'ta (Hazine Mağarası) açıkça kölelikle kara derili insanlar arasında bağ kurulmuştur." Emma domuz yanağından büyük bir lokma yuttu. "Bu kadar yaygara neden? Muhtemelen o tarihe kadar siyahlar çoktan köle olmuştu ve Kabil'in Laneti de onların köleliğini meşrulaştırmak için bahane olarak kullanılıyordu. Karanlık ve Orta Çağ boyunca Kabil, siyahlık ve köleliğe dair pek çok dinî gönderme yapılmıştır."

"Peki, sömürgecilik döneminde de bu öğretiler kullanıldı mı?"

"Tabii ki." Emma bıçak ve çatalını aldı. "İspanyol kâşifler, İngiliz emperyalistler, Fransızlar, Portekizliler ve köle sahibi pek çok Amerikalı, Afrikalı köle ticaretini meşrulaştırmak için hep İncil pasajlarından istifade etmiştir. Ya Tanrı'nın Âdem'i yarattığı sırada farklı aşağı ırklar da yarattığı öne sürülmüş ya da Kabil'i lanetlediği sırada kasıtlı olarak siyah kölelerden bir grup da yarattığı iddia edilmiştir. Kısacası kölelik mübahtır."

Dudaklarını peçeteye sildi. "Üstelik bu teori hâlâ unutulmuş değil. Mormonlar ancak 1977 yılında bu görüşü reddettiler."

Sıra tüm bunların altında yatan ana konuya geçmeye gelmişti.

"Emma, bu meseleyi birkaç ay önce Angus Nairn adındaki adamla konuştun mu?"

Profesör Winyard dik oturdu. "Evet, konuştum. Ama... Sen nereden biliyorsun?" Kadının daimî gülümsemesi soldu. "Ben senin sadece ırkçılığı araştıran bir gazeteci olduğunu zannediyordum."

"Öyleyim ama başka konular da var. Dolayısıyla Nairn'in ne öğrenmeye çalıştığını bilmem gerek."

Kadının kaşları çatıldı. "Tamam... Evet, Angus ve ben çok yakındık. Farklı olduğu kadar çekici de bir genç adamdı. Çok zeki bir bilim insanıydı. İskoç Presbiteryen."

"Öyle görünüyor."

"Epeydir ondan haber almadım ve kendi işlerimle meşgulüm..."

"Hangi konularda sohbet ederdiniz?"

"Pek çok konuda. Bazı tuhaf şeylerle ilgiliydi. Kabil'in Laneti, Engizisyon, Basklar ve Cagotlar."

"Cagotlar mı?"

"Evet, bir Fransız parya kabilesi."

"Hiç duymadım."

"Çoğu kişi duymamıştır. Cagotlar bu uçuk Kabil'in Laneti inancının kurbanı olan bir gruptur. Bazı Katolik rahipler onların Kabil'in soyundan geldiğine inanıp onlara zulmetmiştir. Fransız Katolikleri içerisinde günümüze kadar gelen son derece ırkçı ve Yahudi düşmanı olan kollar bulunmaktadır."

"Hangileri?"

"Fransız Başpiskopos Lefebvre'i hatırladın mı? İkinci Vatikan Konsili'nin karşıtı olan aşırı gelenekçi görüşleri nedeniyle aforoz edilmişti. Takipçilerinden bazıları Yahudi Soykırımı'nı reddeder. Katolikliğin bu kolu Vichy'deki Nazi kuklası Fransız hükümetiyle de bağlantı halindeydi. Bazı dönek Fransız rahipleri açıkça Nazilere hizmet etmiştir."

"Nasıl?"

"Mesela toplama kamplarındaki papazlar." Emma tekrar saatine baktı. "Ne yazık ki birazdan gitmek zorundayım..."

Simon başını salladı. "Sadece birkaç soru daha?"

"Tamam ama lütfen çabuk ol."

"Nairn ve sen başka neler konuştunuz?"

"Ah... Pek çok şey. Birkaç kez akşam yemeği bile yedik." Bir an için tekrar o günleri yaşamak istermiş gibi göründü. "Doktorların Cagotlarla ilgili yaptığı tahlillerin sonuçlarını öğrenmek istiyordu."

"Nasıl? Hangi tahliller?"

"Cagotların en çok zulüm gördüğü dönem olan 1610'da Navarra Kralı saray hekimlerine Cagotları anatomik olarak incelemelerini emretti. Paryalarının gerçekten," Emma Winyard havada tırnak işareti yaptı, "'farklı' olup olmadığını görmek istemişti. Bu testlerin sonuçları hiçbir zaman ifşa edilmedi. Ama sonrasında kilise hiyerarşisinin üst kademelerinde bulunanların Cagotları affedip baskıyı sona erdirmeye başladıklarını görüyoruz. Ama alt kademe din adamları ve köylülerin onlara karşı tavrının değişmesi için asırlar geçmesi gerekecekti. Baskların durumu da çok farklı değildi."

"Nasıl?"

"Basklar da cadı oldukları gerekçesiyle eziyet gördüler. İşin komik tarafı Baskların cadı diye yakılmasına son veren İspanyol Engizisyonu'dur. Salazar adında bir Engizisyon üyesi cadı avcılarını kovup yargıladı. Kabil'in Laneti'ne kafayı takmış De Lancre adında bir Fransız cadı avcısını hâkimlik görevinden aldı." Emma usulca gülümsedi. "Sapkınların ve azınlıkların baş düşmanı olan Roma ve Engizisyon'un itibarını zedeleyecek bir durumdu bu. İşin aslı Katolik elitler iyilik için mücadele ediyordu. En azından Basklar ve Cagotlar açısından."

"Cagot tahlillerinin sonucuna ne oldu?"

"Nairn'in bilmek istediği de tam olarak buydu." Emma Winyard çantasını alıp gitmek için hazırlanmaya başladı. "Ona Engizisyon'un Basklar ve Cagotlarla ilgili belgeleri gizli tuttuğunu söyledim."

"Tahminime göre bu belgeler Roma'daki Vatikan kütüphanesine gönderilmiş olabilir."

"Hem evet hem de hayır. Engizisyon'u yönetenler Dominikanlardı, yani Kara Keşişler. Yobazlık ve sadistlikleri yüzünden Tanrı'nın Köpekleri diye anılıyorlardı. İsimlerinin üzerinde oy-

nanılarak oluşturulmuş bir lakap aslında. Domine Cani. Dogs of God. Tanrı'nın Köpekleri."

"Bu laf oyunlarını severim."

"Dominikanlar Orta Çağ'da cadı yakmalarıyla bilinirdi. Tanrı'nın iki köpeği, *Malleus Maleficarum*, yani Cadıların Çekici adlı kitabı yazmıştı ki cadı avcılarının kutsal kitabıdır. Saat neredeyse üç oldu."

Bayan Winyard ayağa kalktı. Simon doğrulup elini sıkarken kadın zarif bir şekilde özür diledi. "Aceleye geldiği için üzgünüm. Guildhall Kütüphanesi dörtte kapanıyor. Ama son sorularına cevap verebilirim. Tüm bu dikkat çekici arşivlere ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Özellikle bazı sağcı Dominikanlar Kabil'in Laneti'ne kafayı takmışlardır. Günümüzde de ona inanmaya devam ederler. Davalarını desteklediğine inandıkları belgeleri halka açmayı da reddediyorlar. Aynı zamanda Papa da hizip çıksın istemiyor, Papalar hizipçilikten hiç hazzetmez! O yüzden bir uzlaşmaya gidildi."

"Devam edin."

"Cagot ve Basklarla ilgili belgeler itinayla korunuyordu. Roma'daki Dominikan Üniversitesi Angelicum'da bulunuyorlardı. Asırlarca güvendeydiler. Ama savaştan ve Nazilerden sonra böylesine kışkırtıcı belgelerin orada güvende olmayacağı düşünüldü. Sebebini sen de tahmin edebilirsin." Kadın kibarca gülümsedi. "Peki, sonrasında ne oldu? Rivayete göre daha emniyetli bir yere gönderildiler. Ama bu sadece bir rivayet. Sorunun cevabına gelince kimse gerçeği bilmiyor. Uzmanlar onlarca yıldır Bask ve Cagotlarla ilgili belgelere ne olduğu üzerine fikir yürütüyor. Tam bir teolojik muamma."

"Peki sence?"

"Bence mi? Bence arşivler imha edildi ve tüm bu komplo teorileri de masaldan ibaret. Angus Nairn'e de bunu söyledim; büyük

hüsrana uğradı. Ama durum bu. Neyse artık gitmem gerekiyor yoksa bugün başka bir şey yapamayacağım."

"Peki... Çok teşekkürler." Simon ikna olmuştu. Hâlâ tuhaf öğle yemeğini ve öğrendiği daha da tuhaf bilgileri sindirmekle meşguldü. "Tekrar teşekkürler. Bu anlattıklarının büyük faydası oldu."

Profesör rica etti.

Güleç yüzlü Emma Winyard dönen metal merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Yemeğin parasını ödeyip faturayı cebine koyan Simon birkaç dakika sonra aynı merdivenlerden aşağı indi.

Sokakta bir taksi çevirdi; kendisini büyük bir iş başarmış gibi hissediyordu. Büyük bir iş başarmış ve eve taksiyle dönmeyi hak etmişti. Büyük bir Londra taksisinin arkasına oturup hayalî bir sigarayı tüttürebilirdi.

Ama çok geçmeden Fazackerly'yi hatırladı. Taksi Clerkenwell'deki saat tamircilerini ve cam duvarlı apartmanları geçerken o da telefonunu çıkarıp sesli mesajları dinledi.

İlk mesaj uzun, tutarsız ve anlamsızdı. Profesör ofisinde son kez oturduğunu ve Simon'ın ilginç bulacağını düşündüğü bazı teorileri olduğunu söylüyordu. "Araştırmamın ruhban sınıfından düşmanları," gibi bir şey mırıldandı. Bir Papa'dan bahsetti. Çok uzattığı ve "faniliğin dürtüsünü hissetmek yerine boşboğaz ve yaşlı bir ergen gibi davrandığı için" özür diledi. Sesli mesaj o kadar uzundu ki bu özür cümlesi mesaj süresinin sona ermesiyle yarıda kesildi.

Simon ikinci mesajı dinledi.

Bu bir mesaj sayılmazdı. En azından olması gerektiği gibi değildi. Bir cep telefonunun düğmesine kazayla basılması sonucu yapılan tesadüfi aramalardan biri olduğuna şüphe yoktu.

Fazackerly, Simon'ı ikinci kez kazara aramıştı ve ikinci aramada müthiş derecede acı çeken birinin sesi duyuluyordu. Belki de ölmekte olan birinin.

Feciydi. Alnında buz gibi ter damlaları biriken Simon taksinin arka koltuğunda arkasına yaslanıp mesajı dinledi.

Mesajın başında inleme gibi kısık bir ses vardı. Arkadan ise vızıltı geliyordu. Sanki ormanın içinde bir testere çalışıyor gibiydi. Oduncular iş başındaydı. Korku ve acının ürünü olan inleme gerçekçi ve çaresizdi. Ardından hızlanarak yerini acı içinde nefes alıp vermeye bıraktı. Sonrasında hırıltı, soluma ve boğulma sesleri takip etti. Sanki biri kusmuğunda boğulduğundan nefes alamıyordu. Tüm bu zaman zarfında da arka plandaki vızıltı sesi devam etmişti.

Bu korkunç mesajın en çarpıcı kısmı ise hırıltılar ve inlemeler arasında ayırt edilebilir olan "dur" kelimesiydi. Tek kelime bile bunun Fazackerly olduğunu anlaması için yeterli olmuştu.

"Dur!" diye bağırdı Simon taksinin camına sertçe vurarak.

GenoMap ofisine iki yüz metre uzaktaydılar.

Taksi şoförü aniden fren yaptı ve arkasına dönüp baktı.

Simon taksi şoförüne yirmi sterlin verip hemen arabadan fırladı ve Gordon Meydanı'ndaki hoş sıra evler boyunca koşmaya başladı. Eski harap kapıyı yarı açık halde buldu. Merdivenleri üçer üçer atlayarak iki kat yukarı çıktı. Çaresizdi.

Laboratuvar ve GenoMap ofislerinin bulunduğu yere girdi. Makineler soğuk ve kullanılmamıştı. DNA izolasyon cihazı ve santrifüj sessizdi. Her şey daha önceki gibi normal görünüyordu. Tozlu makineler ve boş masalar. Kimse yoktu ve kapılar açıktı. Giden bilim adamlarından biri masasının üzerinde bir oyuncak bırakmıştı. Sırıtan bir oyuncak.

Fazackerly neredeydi? Belki de bir şey olmamıştı. Belki de korkunç ikinci mesajı yanlış yorumlamıştı.

Vızıltıyı duyunca yine panikledi. Telefonda duyduğu vızıltının aynısıydı. Karla kaplı ormanlardaki sonsuzmuş gibi görünen

yapraksız ağaçların arasından duyulan bir elektrikli testere. Siyah beyaz gibi duran uzakta bir yerlerde birisi odun kesiyordu.

İşte. Laboratuvarın köşesinden geliyordu. Fazackerly'nin laboratuvarı gezdirirken Simon'a gösterdiği makinelerden biriydi. Sterilizasyon, antijen alımı ve histoloji için kullanılan sanayi boyu bir mikrodalga...

Hemen oraya koştu. Dolap boyutundaki makine vınlıyordu. Şarkı mırıldanan mutlu bir ev kadını gibi bir şey pişiriyordu. Fırının içinde bir şey vardı.

Simon hiç istemese de içinde ne olduğunu tahmin etti. Yüzünü çevirdi, sonra tekrar baktı, iğrenme ve korkuyla karışık bir panikle sokağa kaçma dürtüsüne gem vurdu.

Büyük mikrodalganın koyu renk cam kapağına dayalı bir surat vardı. Beyaz kırışık burnundan bir şeyler sızan yaşlı, pişmiş ve terli bir surat. Fazackerly fırının içindeydi. Pişmiş ama kararmamıştı. Derisi soluk ve pembeydi, gözlerinden biri yuvasından fırlamıştı.

Vızıltı durdu ve mikrodalga öttü.

21

Elindeki yara iyileşiyor olsa da hâlâ sızlıyordu. Hissettiği endişede ise hiçbir azalma olmamıştı.

Kanayan eli bandajla sarılı olan David, Cagot evinin güneşli bahçesinde dikiliyordu. Bahçe devrik ağaçlar, sarmaşıklı yollar ve yıkık duvarların arasından büyüyen çiçeklerle bitkilere teslim olmuştu. Ama aynı zamanda büyüktü, gözlerden ıraktı, Cagot evinin rutubetli ve kasvetli odalarından farklı olarak hava ve ışık alıyordu. Konuşmaya müsait bir yerdi. Sevgili büyükbabasının Nazi bağlantısını düşünmek için müsait bir yerdi.

Son bandajı da sararken David içinde, yüzeyden fazla uzakta olmayan bir yerde Madam Bentayou'yla yaptığı konuşmadan dolayı bir sızı hissetti. Onun söylediklerini tekrar tekrar düşündü ve her seferinde aynı hükme vardı. Ne yazık ki çok mantıklıydı. Gurs'ta hepsi esirdi: José, büyükbabası ve Eloise'in büyükannesi.

Eldeki veriler Nazi kampında esir olduklarına işaret ediyordu; üstelik büyükbabasının gizli serveti, duyduğu suçluluk ve her şeyi gizli tutması ortada bir tür vurgunculuk ya da benzeri bir şey olduğunu gösteriyordu. Belki de iş birliği. Rahatsız edici ama kaçınılmaz bir düşünceydi. Büyükbabası Nazilerle iş birliği mi yapmıştı? Eğer yapmamışsa bu parayı nereden bulmuştu? Üstelik neden bu kadar gizli kapaklı davranmıştı? Saklamasının ne anlamı vardı?

David taş bankın üzerine oturdu, sonra ayağa kalktı. Rutubet yüzünden pantolonu ıslanmıştı. Frengi izleri taşıyan bu çürümüş yerde her şey nemliydi. Orta Çağ'dan beri neme maruz kalan duvarlar donuktu. Bahçe ise sevgisiz hayata isyan etmişti. David ilk gün mutfakta yavaş yavaş sürünen bir solucan görmüştü.

İğrençti. Pis Cagot evi. David'in Cagotlardan iğrenmesine neden olmuştu. Burada saklanmış, uyumuş, sevişmiş ve aptal yemeklerini pişirmiş sayısız Cagot'nun bıraktığı pisliği silip atmak istedi...

David kendini sakinleştirdi. Cagotlar öldürülüyordu ve merhameti hak ediyorlardı.

Nefret etmek ne kadar kolaydı.

Bulutlarla kaplanmakta olan gökyüzünden bir kerkenez hızla geçti. David bir ses duyup döndü; Amy kapıdaydı. Kaşlarını çatarak ona baktı ve o da gülümsedi. Birkaç gecedir aynı karanlık ve nemli yatak odasında uyumak zorunda kalmışlardı; diğer odaların daha rutubetli, pis ve çürümüş olması onları buna zorlamıştı. Bitişik ranzalarda yan yana yatmışlardı. Aralarında henüz fiziksel bir şey olmamıştı ama... aralarında bir şey olmuştu.

Geceleri titreyen mum ışığında geç saatlere kadar konuşmuşlardı. Yorganın altında saklanan çocuklar gibi yüzleri arasında birkaç santimetre mesafe vardı.

İşte oradaydı; açık ve hazır. Onun çok yakın arkadaşı. Bu korku ve karanlıktan güzel bir şey doğmuştu: Amy Myerson'la gittikçe derinleşen dostluğu. Ama sonra kızın kaşlarının çatılı olduğunu fark etti.

"Sorun ne? José mi?"

"Hayır. Hâlâ tek kelime etmedi. Hayır..." Yüz ifadesi ciddi ve telaşlıydı. "Sorun Eloise."

"Ne?"

"Kayboldu. En azından ben öyle düşünüyorum çünkü bir türlü bulamadım."

İlk soğuk yağmur damlaları David'in ensesine düşmeye başladı.

Hemen eve koştu ve birlikte aramaya başladılar. José ve Fermina'nın rutubetli oturma odasında Flaman tablolarındaki Orta Çağ köylüleri gibi somurtarak sessizce oturduğunu gördüler. Korkunç bir kışta kurtarılmış, soğukta birbirlerine sokulmuş iki perişan kazazede gibi.

"José. Eloise'i bulamıyoruz. Onu gördün mü?"

"Hayır," dedi José mırıltıyla. Yüzünde buraya geldiklerinden beri olan aynı ifade vardı. Kendine acıyan, gücenmiş ve korkusunu gizleyebilmekten âciz. Neden korkuyordu?

Amy bezginlikle nefes verdi. "Üst kata bakalım."

Ama kimse yoktu. Eloise gitmişti. Tüm yatak odalarına baktılar. Boştu. Ön ve arka bahçeyi aradılar. İç karartıcı taş duvarı evin arkasından yükselen uçuruma karışan karanlık ormana doğru birkaç gergin adım attılar.

Kimse yoktu.

David'in zihninde yavaşça nahoş bir fikir şekil almaya başladı. Yakalanmış mıydı? Campan'a mı gitmeye kalkmıştı? Eloise birkaç kez e-posta atması gerektiğini ve kiliseye gidip günah çıkarmak istediğini söylemişti. Bunlardan birini yerine getirmek için büyük bir aptallık yaparak riske girmiş ve köprüyü geçerek köye gitmiş olabilir miydi?

Koridorun loş ışığında durdular ve seçeneklerini tartıştılar. Seçenekleri yoktu. Gidip onu geri getirmek zorundaydılar. Amy köyü keşfetmek için gönüllü oldu ama David gitmekte ısrarcıydı.

Köprüye giden basit yolda koşmaya başladı. Harabe halindeki bir getto olan *cagoterie*'nin ortasındaydı. Koşarken Eloise'in adını bağırarak yıkık ev ve ahırları geçti. Acaba yıkık Cagot kulübelerinden birinin içinde miydi? Ama öyle görünmüyordu; boş pence-

relerin kara yuvaları sessizdi. *Cagoterie*'nin eski kapıları elli yıldır açılmamıştı. Çimin üzerinde paslı tırpanlar yatıyordu. Daha büyük bir evin üzerinde kaz ayağı simgesi vardı, sprey boyayla gelişigüzel çizilmişti. Yanında da gençlere özgü bir duvar yazısı vardı:

Fous les camps Cagot![15]

David köprüyü geçti. Yağmur hızını artırmıştı ama dikkate almadı. Yolun sonundaki kilisenin bahçe duvarının yanına geldi. Kafası patlamış ve içindeki samanlar dışarı çıkmış iki büklüm halde sırıtan bir bez bebeğin yanından geçti, kapıyı iterek açtı ve yolu aşıp kiliseye girdi.

Pazar günü olmadığından ayine denk gelince şaşırdı.

Yarım düzine ihtiyar ve onlardan geri kalmayan bir rahipten oluşan küçük bir cemaatti. Ayrıca dört tane insan ebadında bez bebek vardı. Ayin bir tür hasat bayramı gibi bir şeydi. Mihrabın yanına domatesler, mısır koçanları ve Del Monte konserve ananasları konmuştu. David, Eloise'in cemaat arasında olmadığını gördü. Rahip gözlerini David'e dikse de o ciddiye almadı.

Kiliseden dışarı çıkıp gıcırdayan kapıyı tekrar itti ve Eloise'in interneti kullanmak için gitmiş olabileceği diğer yer olan bir ya da iki bilgisayarlı dükkâna doğru sağanak yağış altında koşmaya başladı.

Dükkân kapalıydı, camında bez bebek yoktu. Eloise ortalıkta görünmüyordu. David öfke ve endişe içinde empati kurdu. Daha yeni kimsesiz kalan Eloise'in dayanılmaz acısı ona kendi üzüntüsü ve yetimliğini hatırlattı. O da onun gibiydi. O da onun gibi acı çekmişti. Gurs'ta Miguel'den kaçarlarken arabayı gururlu, mağrur ve sessiz gözyaşlarıyla sürüşünü hatırladı.

15 (Fr.) Defol git Cagot! (yay. n.)

Eloise cesurdu. Bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Miguel'den önce onu bulmalıydı ama nereye bakacağını bilmiyordu. Nereye ve neden gitmişti? Herkese neler oluyordu böyle?

Bir Pirene fırtınası gibi üzerlerine çullanıp onları sırılsıklam eden o kadar çok soru vardı ki... Bulmaca ve gizemler içerisinde boğuluyorlardı. Ve cevabı bulabilmek için kurtarıcılarını ikna etmek zorundaydılar.

José'yi.

David şiddetli yağmurda koşmaya devam ederek savaş anıtını ve köprü üzerinden nehri geçip *cagoterie*'ye ulaştı. Yağmur damlaları saçlarından ensesine ve göğsüne sızıyordu. Umurunda değildi. Artık sinirlenmişti. Eloise'in Miguel tarafından yakalanmış olduğu düşüncesi tahammül edilir gibi değildi.

Amy'nin Cagot evinin salonunda beklediğini gördü. Loş ışıkta sarı saçları parlıyordu. Konuşup bir dakika içinde karara vardılar. Amy de hemfikirdi; José'yle yüzleşmek zorundaydılar. Amy, Garovillolara çok yakın olduğu için böylesi bir konuşma kendisine çok ağır geleceğinden bunu yapacak kişi David olacaktı.

David salondan geçerken kendisini konuşmaya hazırladı. Öfkeli düşüncelerine odaklandı. Gerçeği öyle ya da böyle öğrenecekti.

22

David eski evdeki pek çok odayı arayıp nihayet José'yi bulana kadar geçen zaman zarfında yağmur şiddetli sağanağa dönüp eski Cagot sığınağının çatısını dövmeye başladı.

José Garovillo mutfakta tek başına fırının üzerine eğilmiş büyük bir güvecin içine zeytinyağı döküyordu. Anlaşılan karısı odasına kapanmıştı. José de onu bu sığınak evde bulduklarından beri içine kapanmış gibi görünüyordu.

José sümüklü beyaz solucanlarla birlikte doğranmış sosisi işaret ederek, "*Angulas*," dedi.

David hayretle yemeğe baktı. Sırtı ıslandığı için üşümeye başlamıştı. Titredi ve "An... gulas mı?" diye sordu.

"Yılan balığı yavrusu ama donmuş tabii ki. Fermina alışverişe Campan'a gitti."

"Evden mi çıktı?"

"Endişe etme. Temkinlidir." José dönüp bir an için David'e baktı. Gözleri gri ve kederliydi. Yaşlı adam dikkatini tekrar güveç tencereye verip birkaç diş sarımsak ve yarım kırmızı acı biber ekledi. Ocağı açtı. Sarımsaklı baharat kokusu her yanı sardı.

"Sadece denemek istedim Davido, *angulas a la bilbaína*. Bir kez daha. Sadece bir kez daha." José bariz şekilde titriyordu. "En iyi yılan balığı yavruları Deva Nehri'nden gelir. Ay olmayan gecede suya tütün atarak avlanırlar..."

Yaşlı ama tecrübeli elleri uzanıp yılan balığı yavrularını aldı ve güvecin içine döktü. Yılan balıkları bir dakika kadar cızırdadı; José tencereyi kaşıkla karıştırdı. "Bu önemli bir işlemdir. Az pişerse tadı olmaz, çok pişerse mahvolurlar. İşte..." Güveci aldı ve kızarmış balıkları süzgece döktü. Mutfağı yarı balık yarı mantarı andıran tuhaf bir koku sardı. José son olarak yılan balıklarını iki tabağa döktü. "Bir tadına bak." Uzanıp bir kâseden yeşil otlar aldı ve üzerlerine serpti. "Fermina aç değil. Sen yer misin?"

"Yerim... sanırım."

"Tahta kaşık kullan. Metal kaşık tadını kaçırır."

Başka seçeneği yoktu; ihtiyar yemek istiyordu. İkisi birlikte ellerinde tabaklarla yanan ateşten yayılan is kokusunun sardığı loş oturma odasına gittiler.

José bir kaşık dolusu yılan balığı yavrusunu ağzına atınca yüzünü buruşturdu.

"Ayyy... Donmuşu güzel olmuyormuş. Neyse sahtelerinden iyidir. Artık sahtelerini yaptıklarından haberin var mıydı? *Sí*. Doğru, sahtesini yapıyorlar çünkü gerçeği çok pahalı. Yarım kilosu elli avro."

David'in içinde sabırsız bir öfke yükselmeye başladı. Vakti gelmişti. "José... Derhal konuşmamız gerek."

"Sahtesini morinanın bağırsaklarından yapıyorlar. Uskumru. Et. Kim bilir." José iç çekti. "Tüm gerçek şu ki balıklar da şairler, Bask şarkıları ve iyi olan her şey gibi ölüp gidiyor..."

"José..."

"Sahte yılan balığı yavrularına sahte gözler bile boyuyorlar. Bundan haberin var mıydı Davido! Yılan balıkları üzerinde sahte minik gözler!"

"Yeter!"

José durdu.

Tabağını tozlu zemine koyan David, "Dinle beni," diye söze girdi. "Eloise'in büyükannesi bana bir şey söyledi. Çok acı verici fakat bilmek zorundayım, José."

José başını iki yana salladı ve David'in sorularını duymazdan gelerek yemeğini inceledi.

"José! Senin Gurs'ta tanındığını söyledi."

Yaşlı Bask, gümüş rengi balıklara baktı.

David üsteledi. "Bazılarının seni hain olarak bildiğini söyledi. Bu doğru mu? Son günlerdeki sessizliğinin nedeni bu mu? Nedir tüm bu gizlilik? Neden çekiniyorsun?"

José tabağı kucağında kımıldamadan oturdu. Sonra başını kaldırdı. Gözleri dolmuştu. Bu kederli bakış David'in irkilmesine sebep oldu. José'nin başına korkunç bir şey gelmişti. Ya da José korkunç bir şey yapmıştı. "José?"

"Bunun... bunun nedeni..." Dudakları bembeyazdı ve yüzü nehir üzerindeki sabah sisi gibi griydi. "Çünkü bu doğru. Gurs'ta bir şey oldu."

"Büyükbabamla birlikte esir miydin?"

José nemli ve ahşap sandalyesinde ileri geri sallandı.

"Büyükbabamla birlikte esir miydin?" diye tekrar denedi David.

"Evet."

"İyi de José, bunu bize en başta neden söylemedin?"

"Olan şeyler yüzünden. Kimseye güvenemem. Gurs'ta öğrendiğim sırları duyduğun zaman neden bu kadar temkinli davrandığımı anlayacaksın." Kederli bir ifadeyle David'e baktı. "Ama o gün kulübeme geldiğinde seni gördüğüm zaman... eski dostum Martinez'i hatırladım ve ne kadar riskli olsa da senin de gerçeği öğrenmeni istedim." İhtiyar adam iç çekti. "Büyükbabanın Bask olduğunu öğrenmen gerektiği kanısındaydım ama aynı zamanda senin emniyetini de düşünüyordum."

"Miguel yüzünden mi?"

"Sadece Miguel değil, başkaları da var ama özellikle Miguel yüzünden."

"Anne babamı o mu öldürdü?"

Dışarıdan gelen yağmur sesi odayı doldurdu.

"Evet..."

Bu cevap, gözlerini kapayıp titremeye başlayan José'nin içinden bir şeyi çekip çıkarmıştı sanki. Ardından yüzünü başka yöne çevirdi, David'in omzunun üzerinden kırık pencereye bakıyordu. David telaşla döndü; bahçenin ötesindeki ormanda biri mi vardı?

Puslu yağmur yanıltıcı olabiliyordu. Belki de ormanlarda dolaşan vahşi atlardan biriydi ama David ister istemez Miguel olabileceğini düşündü. Yağmur şapkasından damlarken onları gözetliyor ve silahını doğrultuyordu.

Hayır. Bu imkânsızdı. Burada saklandıklarını bilen yoktu. Değil nehir kıyısındaki bu *cagoterie*'de, Campan'da olduklarını bile bilen yoktu. Üstelik ev de gözlerden uzaktı. Bitki örtüsünün ardında öyle iyi gizlenmişti ki üzerine kaz ayağı kazınmış kapı pervazına kafayı vurana kadar nerede olduğunuzu anlamak mümkün değildi.

Ama bu da başka bir soruyu akla getiriyordu. José bu evi nereden biliyordu? Burası eski bir yapıydı ve Baskların değil, Cagotların sığınağıydı. José Garovillo buranın varlığından nasıl haberdar olmuştu?

Birden aklına kanını donduran bir ihtimal geldi. Eğer José burayı biliyorsa Miguel'in de bilmesi gerekmez miydi?

David öne doğru eğildi. Gerekirse onu tehdit ederek cevapları öğrenmesi gerekiyordu.

"José, Miguel burayı biliyor mu?"

"Hayır, ona bu evden hiç bahsetmedim. Eğer bilseydi burada olmazdım. Günün birinde ondan kaçmam gerekeceğini ya da

polis peşime düştüğünde saklanacak bir yere ihtiyacım olacağını biliyordum."

"İyi de sen Cagotların sığınağı olan bu evi nereden biliyorsun?"

José çabucak yemeğinden bir kaşık alıp ağzına attı.

David sert şekilde José'nin diğer kolunu tuttu. "Bana Gurs'ta neler olduğunu anlat. Miguel neden anne ve babamı öldürdü?"

Acı dolu bir bakış.

David kolunu daha sıkı tuttu ve José yüzünü buruşturduktan sonra, "Bulmak üzere oldukları şey yüzünden," dedi.

"Gurs'ta olan şey yoksa senin ihanetin mi?"

"Evet."

José ağlamaya başlayınca David acımayla karışık bir küçümseme duygusu hissetti. Yaşlı adam durumu açıklarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Evet, Gurs'ta bir şey yaptım. Orada pek çok şey yaşandı ve Miguel insanların öğrenmesini istemedi."

"José, ne yaptın?"

Yaşlı adam bir şeyler mırıldandı ama David duyamayıp öne doğru eğildi. José tekrar söyledi: "Bize işkence ettiler. Unutma. Bize işkence ettiler."

"Kim?"

"Eugen Fischer."

David başını iki yana salladı. "Bu ismi Eloise'in büyükannesinden duymuştum. Kim bu adam?"

"Nazi bir doktor."

"Peki, o ne yaptı?" David acı tatlı heyecanın dürtüsünü hissetti; gizemin trajik merkezine yaklaştığını seziyordu. Cevapları bilmek istediğinden emin olmasa da onları öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. "Ne yaptılar José? Size nasıl işkence ettiler?"

"Üzerimizde deney yaptılar. Kan tahlilleri yaptılar. Saç ve kan tahlili."

"Başka?"

"Başka doktorlar da vardı. Ayrıca pek çok Katolik rahip de bulunuyordu." José titriyordu. Soğuk dağ yağmuruna tutulmuş bahçedeki meşe yaprakları gibi titriyordu.

"Rahipler ne yapıyordu peki?"

"Bazılarımızı yaktılar. Öldürdüler."

"Bunu neden yaptılar?"

José soğumaya başlayan yavru yılan balıklarından bir kaşık daha aldı. "İnsan olmadığımızı, haşere gibi ortadan kaldırılmamız gerektiğini düşünüyorlardı. Onlara göre paganlar ve cadılar gibi ölmeliydik. Kan tahlillerinin bitmesinin ardından... Eugen Fischer bazılarımızı rahiplere ve suçlulara teslim etti..." José çaresizce elini salladı. "Pek çok kişiyi kampın kıyısındaki bataklığa götürüp yaktılar."

"İyi de size neden işkence ettiler? Zugarramurdi'deki cadıların, Baskların yakılması gibi mi?" diye sordu David.

José üzgün bir ifadeyle David'e bakarak, "Hayır," dedi.

David'in omuzları çöktü. Hâlâ olup biteni öğrenememişti. Sinirliydi. Durumu çözemediği için kendisine ve büyükbabasına kızgındı. En çok da José'ye karşı öfkeliydi. İhtiyar adam, David'e her şeyi anlatıp sis perdesini aralayabilir, gerçeğin vahşi atını tuzağa düşürebilirdi. José itiraf edebilirdi. David'in artık bilmesi gerekiyordu.

David, José'nin kolunu tutmaya devam ederek tekrar bastırdı. "José, insanlar ölüyor ve ölmeye devam ediyor. Gurs'ta ne oldu? Sana neden hain diyorlar?"

José'nin kahverengi gözleri kapandı ama mırıldanarak başını sallıyordu. "*Sí*... Haklısın. Vakti geldi. *Sí*..."

David, José'nin kolunu bırakacak değildi. İhtiyarın canını yakıyor olabilirdi ama umursamadı.

José'nin boğazı kurumuştu ve sesi çatallı çıkıyordu. "David, hepimizin üzerinde testler yaptılar. Kan grubumuza ve kafatası şeklimize baktılar. Cagotlar, Çingeneler, komünistler, Basklar, Fransızlar ve İspanyollar."

José kolunu tutan David'in eline baktıktan sonra anlatmaya geri döndü. "Fischer, Namibya'da Baster ve Bushmen halkı üzerinde testler yapmıştı. Tüm bunları bize anlattı. Özellikle de bana."

"Anlamadım. Bunun Basklarla ne ilgisi var? Neden sen?"

"Çünkü ben..." Garovillo titreyerek sarsıldı. "Onun müttefiki olmuştum. Dostu ve yardımcısı."

"Fischer'a yardım ettiğin için mi utanç duyuyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Bask olduğumu zannediyordum." José tekrar ağlamaya başladı. "Bask olarak büyütüldüm. Baskça konuştum ve Bask olmakla gurur duydum..."

David bulmacanın bir parçasının çözüldüğünü hissetti. "José, senin üzerinde de ırkla ilgili testler yaptılar mı?"

"Evet."

"Sana Bask olmadığını mı söylediler?"

Fısıldayarak verdiği cevap güçlükle duyuldu. "Evet."

"Sana Cagot olduğunu mu söylediler?"

Yağmur pencerenin pervazına vuruyordu. José Garovillo kucağındaki tabakta duran yarısı yenmiş balıklara baktı ve tabağı ateşin içine fırlattı. Yemek neredeyse ateşi söndürüyordu.

"*Sí. Sí sí sí sí*," diye tekrar mırıldanmaya başladı José. "Bana Bask değil de Cagot olduğumu söylediler. Lanetli halk, kazların

ve guatrın halkı. Delilik. Araplar. Perdeli ayaklı, dokunulması yasak olanlar. Evet!"

David ilk şoku atlatıp soru sormayı sürdürdü. "Bu yüzden mi Cagot evindesin? Bu nedenle mi burayı biliyordun?"

"Evet, David. Fischer testlerimin sonuçlarını öğrenince beni Baskların yanından alıp Cagotların yanına gönderdi. Naziler bu kategoriler konusunda çok titizdi. O ırk buraya, şu ırk şuraya. Yahudiler oraya. Kılı kırk yaran yaşlı kadınlar gibiydiler. Irk hiyerarşisi. Rezillik! Ama bana yaptıklarından dolayı çok utanmıştım çok." José benekli elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra David'e baktı. "Cagotlardan nefret ederek büyüdüm. Biz Basklar parya olmanın, azınlık olmanın ne olduğunu bildiğimiz için Cagotlara yakınlık duyardık. Ama bir yandan da tıpkı Fransız ve İspanyollar gibi onları aşağı, sıçan ya da yılan benzeri bir şey olarak görürdük. Pis insanlar! Onlarda bir terslik vardı."

"Yani Fischer kan tahlilinden sonra sana Bask değil de Cagot olduğunu söyledi. Naziler de bunun üzerine seni Cagotların yanına koydu. Peki José, ondan sonra ne oldu? Nasıl..."

"Barakalarda pek çok Cagot'yla konuştum. Bana bu evden bahsettiler. Kendi halklarıyla, yani benim halkımla ilgili pek çok şey anlattılar. Onları benimsemeye, kardeşlerim olduğuna inanmaya çalıştım ama..."

"Ama çok utanıyordun."

"Evet."

David açıklığa kavuşan hikâyenin mantığını kavramaya başlamıştı. "Peki ne yaptın, José? Onları ret mi ettin?"

"Ret. Bu güzel bir kelime. Evet, kanımı reddettim çünkü yaşamak istiyordum. Kamptaki Naziler ve rahipler bilhassa Cagotlara karşı çok zalimdiler. Rahipler onlara Kabil'in oğulları der ve diğerlerinden daha fazla işkence edip öldürürdü. O yüzden ben

de hayatımı kurtarmak için tekrar Bask olmak istedim. Üstelik bir Bask olarak yetiştirildiğim için kendimi hâlâ Bask hissediyordum."

"Bu yüzden Eugen Fischer'a mi gittin?"

"Fischer ve diğer doktorlara gittim. Eğer Cagot olduğumu unutup Bask kimliğimi bana geri verirlerse onlara yardım edeceğimi söyledim."

"Nasıl?"

Yaşlı adam zavallı ateşe baktı. "Çok gençtim, daha ergen sayılırdım ama tanınan bir Bask radikaliydim. Kamptaki diğer Basklar, gerçek Basklar üzerinde otoritem vardı." Başını kaldırıp David'e baktı. "Basklar cesur, asi ve boyun eğmez bir millettir. Kampta sürekli kargaşa çıkarıp kaçmaya çalışarak Nazilere ve Fischer'a büyük sorun çıkarıyorlardı." José başını iki yana salladı. "O yüzden ben de onları ele verdim. Evet, bir hain oldum. Fischer'a otoritemi kullanarak işini kolaylaştıracağımı söyledim. Baskları iş birliğine ikna edecektim. Bunun için tek şartım, beni Cagot bölümünden alıp kanımı iade etmesiydi."

"O da bu isteğini yerine mi getirdi?"

José'nin sesi bir kez daha fısıltıya dönüştü. "Olan bu. Beni Cagot barakasına kazayla koyduklarını söylediler. Böylece eski yerime geri döndüm ve bir kez daha Bask oldum. Sonra da otoritemi Eugen Fischer ve onun korkunç deneylerine yardım etmek için kullanmaya başladım. Diğer insanları Fischer'ın üzerlerinde deney yapmasına izin vermeleri için ikna ettim. O yüzden Fischer'la arkadaş gibi bir şey olduk. Bana çok şey anlattı. Yahudilerden bahsetti."

"Ne? Ne Yahudisi?"

José, David'e baktı. "Soykırım. Eugen Fischer bana Almanların soykırımı neden yaptığını anlattı. Tüm diyebileceğim bu."

"Ne?"

José'nin göz kapakları titredi. Uykuya dalacak gibi bir hali vardı.

David yaşlı adamın uzun zamandır sakladığı bu korkunç sırları itiraf ettiği için çok yorulmuş olabileceğini tahmin etti. José'nin kolunu bıraktı ama soru sormaya devam etti.

"José, Miguel hakkında öğrenmem gereken şeyler var. Miguel'in anne babamı öldürmesinin nedeni bu, değil mi? Cagot kanından utanıyordu."

"Evet. Bu, yaptığım en büyük hata oldu. On dokuz yaşındayken oğluma gerçeği anlattım. Beni hiç affetmedi. O zamana kadar Bask olmaktan gurur duyuyordu. Büyük bir ETA eylemcisiydi..."

"Yani o da çok öfkelendi ve anne babamın gerçeği ortaya çıkarmasından korktu."

"*Sí*."

"Aynı yolda ilerlediğimi görünce beni de öldürmesi gerektiğini düşündü."

Rüzgâr pencerenin tozlu camlarına vuruyordu.

"*Sí sí*. Aynen öyle." José yüzünü buruşturdu. "Ama dahası var... Davido."

"Büyükbabam, değil mi?" David evin rutubeti gibi sorunun da havada asılı kaldığını hissetti. Geçmişin bir hayaleti. Geldiği yere gönderilmesi gereken bir hayalet. "Söyle bana, José. Büyükbabam da mı iş birlikçiydi?"

"Hayır!" Cevap sertti. "Sakın böyle düşünme! Büyükbaban iyi bir adamdı. Hayır... Ben Miguel'i kastettim."

"Ne? Ne olmuş?"

"Oğlum hakkında bilmen gereken tuhaf ve korkunç bir şey var. Çok dikkatli olmalısın. Kimi zaman o beni ve diğer herkesi öldürmeden ben mi onu öldürsem diye düşündüm. Günün birinde beni öldürecek."

"Neden?"

"Tanrı onu öyle yaratmış. Oğlum iliklerine kadar kötü. Deyim böyle miydi? Ama o benim oğlum ve onu hâlâ seviyorum. Yaşlı olduğum için çocuk sahibi olamam zannediyordum ama genç eşim Fermina'yla bir bebeğimiz oldu. Bir oğlan. Çok mutluyduk. *Ena semea...*[16]"

Yaşlı adamın gözleri günlerdir ilk kez ışıldadı ama sonra sönüp tekrar karanlığa karıştı.

"Çocuk büyürken onun Cagotların gerçek utancına sahip olduğunun farkına vardık. Ama iri, kuvvetli ve zekiydi. Dostları ve sevenleri vardı. Senin bilmediğin güçlü insanlar. Cemiyet."

"Ne cemiyeti?"

"Hayır. Söyleyemem. Lütfen yeter." Gözyaşları tekrar akmaya başladı. "Bu son utanç da bana kalsın." José yemekten kalan yağı ağzından sildi. "Zaten gereğinden çok daha fazlasını anlattım. Eğer biraz daha konuşursam seni sağ bırakmazlar. Çünkü Miguel'in koruduğu sır sadece benimle ilgili değil. Benimle, onunla ve Cagotlarla ilgili. Zannettiğinden çok daha derin bir mevzu Davido, hepimiz için korkunç ve tehlikeli. Tüm insanlık için. Bu sır yüzünden Miguel'den kurtulsan başka biri tarafından öldürülürsün. Onun dostları. Cemiyet. Herhangi biri." İhtiyar adam ciddi bir ifadeyle David'e baktı. "Anladın mı? Sana daha fazla anlatmayarak hayatını kurtarıyorum."

Bu, şaşırtıcı olmaktan da öteydi. Garipti. David loş odada oturup duyduklarına bir mana vermeye çalıştı. Yağmur hâlâ çatıyı dövüyordu. Yağmurla birlikte ormandan çıkıp gelen sisi pencereden görebiliyordu; dereler dağlardan aşağı inip Adour Nehri'ne katılıyordu.

David bir soru daha sormayı denedi ama José daha fazla konuşmayacaktı. Yaşlı adama bu kadarı yetmişti.

16 (Baskça) Yılan tohumu. (yay. n.)

Sessizlik.

Daha sorması gereken bir sürü soru olduğundan canı sıkıldı. Anne babasının ölümü. Paranın nereden geldiği. Yahudi Soykırımı hakkındaki gerçek. Sonunda kaçınılmaz ölüm olan önemli sır.

Ama daha fazla cevap alamayacağı aşikârdı. En azından şimdilik.

Kapı birden açıldı; gelen Fermina'ydı. Büyük bir öfkeyle José'ye bağırmaya başladı. Saçları savruluyor ve onu neredeyse kelimelerle dövüyordu.

Söyledikleri Baskça ve İspanyolca olsa da anlamını kestirmek zor değildi. José'ye ona ne anlattın ahmak diyordu. Hangi sırları ifşa ettin?

Ardından David'in gözü önünde genç kadın gelip yaşlı kocasını tokatladı.

José hiç direnç göstermeden olduğu yere sindi.

David bu sahne karşısında afallayıp kaldı. Ne yapacağını bilemeden Fermina'nın José'yi iki kez tokatlamasını ve sonra da onu cılız elinden tutarak ayağa kaldırıp yaramaz bir çocukmuş gibi odadan çıkarmasını izledi. Kapı hızla kapandı. Merdivenler gıcırdadı.

Cagot evinin ortasında bir başına kalan David üst katta başka bir kapının çarpıldığını duydu. Tüm bina sarsıldı, kornişlerdeki örümcek ağları titredi ve odalardaki tozlar keyifsiz bir şekilde havalandı.

23

Işık silikti. Simon kalkıp pencereye gitti ve perdeyi açtı. Nispeten sakin olan sabah trafiği tarafından karşılandı. Bileğindeki saate baktı. Neredeyse on bir olmuştu. Bir gece uykusuz kaldıktan sonra nihayet doğru düzgün uyuyabilmişti.

Alt katlardaki sessizlik ona Suzie ve oğlunu kaçırdığını söylüyordu. O uyurken karısı kahvaltı hazırlamış, Conor'ı giydirip anaokuluna götürmüş ve sonra da hastaneye geçmiş olmalıydı.

Korku ve suçluluk duygusunun asitli tadını hissetti. Yine. Bütün hafta boyunca hep aynı şeyi hissetmişti. Belki de bir daha içmeden, hem de çok içmeden iyi bir uyku çekemeyecekti. Korkmuştu ve suçlu hissediyordu. Ve çok sıkılmıştı. Artık bir rolü kalmamıştı. Fazackerly cinayetinin ardından *Telegraph* editörü, Simon'ı bu hikâyeden almıştı çünkü iş çığırından çıkıyordu. Ya daha sonra Simon'ın peşine düşerlerse ne olacaktı? Makaleler katilleri ona yönlendirebilirdi.

Yalnız başına olan Gazeteci pencereden geçip giden arabalara baktı. Bir araba hızla ışıklara gelip aniden fren yaparak durdu. Simon ebeveynlere has o alışılagelmiş öfkeye kapıldı: Yavaş git it herif, çocuğum var. Ardından tekrar suçluluk duymaya devam etti. Oğlunun hayatını gerçekten tehdit eden kimdi? Onu tehlikeye sokan ve ölüm tehlikesini ailesinin bu kadar yakınına getiren kimdi?

O. Baba. Hırslı gazeteci. Kendisi.

Simon tehlikede olduğunun farkındaydı. Şu anda yıllardır hiç olmadığı kadar içki içmek istiyordu. Çok çaba harcayarak kazandığı ayıklığını tehlikeye atıyordu. Peki ama ne yapacaktı? Adsız Narkotikler toplantısına gidecek havada değildi ama sıkılmıştı, korkuyordu ve suçluluk hissediyordu.

Banyoya gidip sıcak bir duş aldı, dişlerini fırçaladı, giyindi ve yatak odasına döndü. Biraz daha iyi hissediyordu.

Belki de onun hatası değildi.

Tabii ki onun hatasıydı.

Belki de onun hatası değildi.

Dizüstü bilgisayarını açıp internete girdi, Tomasky ile Sanderson'dan gelen ve Fazackerly'nin ölümü, tuhaf olaylar dizisi ve sonrasından bahseden e-postaları bir kez daha okudu.

Profesörü odasındaki fırına tıkılmış halde bulmasından kısa bir süre sonra çağırdığı polisler olay yerine gelmişti. Korkudan kekeleyen Gazeteci'yi dışarı çıkarmışlar, daha sonra onu sorguya çekmişler, sakinleştirmişler, onunla konuşmuşlar ve hatta sonraki birkaç gün travma uzmanlarıyla görüşmesini sağlamışlardı.

Simon hâlâ GenoMap'te şahit olduğu görüntüyü aklından çıkaramıyor, dedektiflere telefon ve e-postalarla sorular sorup yardım ederek avunmaya çalışıyordu. En büyük desteği Tomasky'den almıştı. Neşeli Polonyalı'nın samimi Katolik inancı ona yardımcı olmuştu, ayrıca Slav olduğu kadar Londralı mizah anlayışının da faydasını görmüştü: "Katowice'deki bir hafta sonu kadar kötü" gibisinden ölümle ilgili şakalar.

Tomasky ve Sanderson, Fazackerly cinayetinin "mantığını" Simon'a izah etmeye çalışmıştı. Onu mikrodalgayla öldürmek zekice ve etkiliydi çünkü sessiz ve hızlıydı, ne mermi yarası ne de DNA izi bırakırdı. Fazackerly'nin güçlü cep telefonunun metal

kutu içerisinden de sinyal gönderebilmesi katillerin talihsizliğinden başka bir şey değildi.

Ama bu Simon'ın gözünde iğrenç bir Orta Çağ işkencesinden farklı değildi: Mikrodalgada diri diri pişirilmek. Kan plazmasının damarlarda kaynaması.

İç çekerek e-postayı kapattı. Kan düşüncesi ona ağabeyini hatırlatmıştı; ağabeyini hatırlamak aklını karıştırdığı kadar ona güç de veriyordu. Şu anda ağabeyi kilit altındaydı. Quinn ailesinden çocuğu ve geleceği olan tek kişi Simon'dı. Çalışmak ve isminin devamını sağlamak gibi bir sorumluluğu vardı.

Simon özsaygısının ve gurunun geri döndüğünü hissetti, öfkesinin de.

Yeter artık. Kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu: Fazackerly'nin ölümü onun hatası değildi. Yani yazdığı makaleler katilleri profesöre yönlendirmiş olabileceği gibi tam tersi de olabilirdi. Durum ne olursa olsun o bir gazeteciydi ve sadece işini yapıp ipuçlarını takip etmişti. Ailesi tehlikede olduğundan ruhu azap çekiyordu ama başka türlü onları nasıl geçindirebilirdi?

Başka yolu yoktu çünkü bu onun mesleğiydi. Ama hâlâ bir sorun vardı. Şimdi ailesine nasıl bakacaktı? O, serbest çalışıp ekmeğini hikâyelerle kazanan bir gazeteciydi ama şimdiye kadar bulduğu en iyi vakayı bırakmak zorunda kalmıştı. Şu anda ise ne yapacak işi ne yazacak bir hikâyesi vardı. Herhangi bir görevi kalmamıştı. Bugün, yarın ya da gelecek hafta ne yapacaktı? Tekrar adi suçlarla ilgili şeyler yazmaya mı dönecekti?

Sırf bir gelişme var mı diye görmek için internette "cadı cinayetleri"ni araştırdı. Her ihtimale karşı. Fazackerly'nin öldüğü geçen haftaya kıyasla bu konuyla ilgili haberler şimdi büyük ölçüde azalmıştı, sadece bir ya da iki yazı bulunuyordu. Bir Amerikan internet sitesi daha titiz okuyucular için yaşanan olaylar zincirini en

baştan ele alıp tekrar aktarmıştı. Simon bu Amerikalı gazetecinin onun cümlelerini ve Fazackerly'den alıntı yaparak aktardıklarını çaldığını gördü.

Şerefsizler.

Suyunu içti. Sonra aklına bir fikir geldi. Oldukça cazip bir fikirdi. Bu işten alınmış olsa da onu ipuçlarını takip etmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu. Hâlâ sırf kendisi için yazıp araştırma yapabilirdi. Hikâyeyi gazeteler için takip edemeyecek olsa da sonunda bir kitap yazabilirdi. Evet! Bilginin tamamına ulaşırsa kitap yazması mümkün olurdu. Böylece her şey sona erdiğinde eline doğru dürüst bir para geçebilirdi. Bir işi olur, karısının ve çocuğunun karnını doyurup bankaya olan borcunu öder ve editör ya da polislerle de uğraşmak zorunda kalmazdı.

Simon parmaklarını çıtlattı. Ardından arama motoruna yüklendi.

Karmaşık soruşturma hikâyelerinin peşindeyken yeni ipuçlarına ihtiyacı olduğunda hep başvurduğu bir numarası vardı: Arama motoruna ya da ilgili sitelere konuyla ilgili rastgele sözcükler yazar ve ne çıkacağına bakardı.

İki saat kadar kelimelerle oynadı. İskoç, cinayet, Nairn, GenoMap, Fazackerly ve Bask kelimelerinin farklı kombinasyonlarını denedi.

Bir şey çıkmadı.

Denemeye devam etti.

Sindaktili, cadı, Cagot, miras, cinayet, Kenan...

Hiçbir şey.

Bir kez daha yeni bir grup kelimeyle denedi: yaralama, Fransız, Nazi, yakma, şekil bozukluğu, işkence, genetik, cinayet, Gaskonya, vasiyet...

Ve... İşte! Evet. Sonunda bir şey buldu: muhtemelen ilişkili iki haber. İki.

İlki Quebec'teki bir cinayetle ilgiliydi. Kanadalı bir haber sitesi kısa bir bilgi veriyordu. Çok yaşlı bir kadın Montreal'ın hemen dışındaki evinde öldürülmüştü. Kadın vurulmuştu ve bilinen bir nedeni de yoktu. Simon'ın asıl dikkatini çeken, haberin son satırı oldu: Kadın Bask'tı ve gençliğinde bir süre Fransız Bask Bölgesi'ndeki Gurs'ta bulunan Nazi toplama kampında kalmıştı. Kurban çok zengin olmasına rağmen hiçbir şey çalınmadığından cinayete bir anlam verilememişti.

Bunlar bağlantılı olmalıydı. Öyle olmasa bile yine de araştırılmayı hak ediyordu. Detayları kaydettikten sonra sıradaki habere baktı. Makale birkaç hafta önce çeşitli haber kaynakları tarafından aktarılmıştı.

Başlık şöyleydi: "Tuhaf Vasiyet Milyon Dolarlık Bask Gizemine Neden Oldu."

David Martinez adındaki otuzlu yaşlarında bir adam fotoğraftan ona bakıyordu. Elinde bir harita vardı. Haritayı tutmakta olan Martinez huzursuz bir şekilde gülümsüyordu. Makalede haritanın Bask Bölgesi'ndeki bazı yerleri gösterdiği yazılıydı. Üstelik genç adamın ölen büyükbabası ona iki milyon dolar bırakmıştı ve gazeteye göre bu hiç beklenmedik bir miras olmuştu.

Simon makaleyi inceledi, heyecandan kendisini canlanmış gibi hissediyordu. Artık içmek istemiyordu. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu: olayın Basklarla ilgisi, gizemli bir para ve binlerce kilometre uzaktaki artık ölmüş olan ihtiyar bir adam.

Makale ona ihtiyacı olan her şeyi vermişti. David Martinez'in bu gizemli mirasa konmadan önce Londra'da avukat olarak çalıştığını bile söylüyordu. Martinez'in önceden çalıştığı hukuk şirketini internette bulması iki dakikasını aldı. Her şirketin avukatlarının listesi bulunuyordu.

Simon pencere kenarına giderek Martinez'in şirketini aradı. Boğuk bir ses ismini ve nereden aradığını sordu, o da söyledi: *Daily Telegraph*'tan Simon Quinn.

Bir süre sistem içinde dolaştı, bekletildi, insan kaynaklarıyla görüştü, bekledi... Ve sonunda belli ki David Martinez'in patronu olan Roland De Villiers isimli kendini beğenmiş bir adama ulaştı. Martinez'in cep telefonunu vermeye pek hevesli görünen patron, "Umarım başı beladadır," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Telefon birden kesildi.

Simon pencere pervazına dayamış olduğu not defterine baktı. Avukatın dünden razı olarak verdiği, bir İngiliz numarasıydı. Numarayı aradı ama telefonun çalış şekli Martinez'in yurt dışında olduğunu gösteriyordu, belki de İspanya'daydı.

Ardından çekingen bir ses duydu. "Evet... Kiminle görüşüyorum?"

24

Soğuyan yılan balıklarının kokusu odayı terk etmedi. Sis gizlice ve arsızca odaya sızıyordu. David serin havada oturup José'nin söylediklerini düşündü. Nihayet ilk şoku atlatmıştı. Amy'yle konuşması gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmalıydı.

"Amy!"

Sesi yankılandı. Bir daha denedi.

"Amy?"

Neredeydi? Onu bir saattir görmemişti. Yağmurda dışarı çıkması hiç mantıklı değildi.

Tekrar seslendi. Sesi çürüyen ahşaptan yansıyarak boş koridorda yankılandı. Cevap yok.

Hızlı bir aramanın ardından zemin katta kimsenin olmadığını gördü. Tek duyduğu, o yaklaştığı zaman kaçışan sıçanların kuyruklarının yere çarptığı zaman çıkan hışırtıydı.

Birlikte kaldıkları ve gece boyunca konuştukları odada olabilir miydi?

Merdivenlerden yukarı çıkması gerekiyordu. Tekrar Amy'ye seslenirken ayaklarının sesi kalbinin ritmiyle ahenkliydi. Ama cevap yoktu, koridor boştu.

Kapıyı açarken zihnine bazı imgeler hücum etti; anne babasının arabadaki ölümü bir anda gözünün önünde canlanmıştı. Annesinin kafası parçalanmıştı ve sarkan ağzından kan sızıyordu.

Belki aynı şey Amy'nin de başına gelmişti. Ona yakın olan herkes ondan koparılmıştı. Herkes.

David, Amy'yle kaldığı odayı taradı. Boştu. Sıçanlar ve pencereye vuran kargalar bile yoktu. Ranzalar hâlâ bitişikti ve bir Cizvit azizinin eski resmi boyaları soyulmuş duvarda hâlâ asılıydı. Rutubet tavandan damlamaya devam ediyordu.

Geriye sadece Fermina ve José'nin yatak odası kalmıştı. Kapının kilitlenip dış dünyaya karşı kapatılmış olduğuna şüphe yoktu.

Belki de oradaydı?

David cesaretini topladı ve koridordan kapıya doğru giderek Amy'ye seslendi ama hüküm süren sessizlik klostrofobik hissetmesine neden oluyordu.

Dayanılır gibi değildi. Kaçmak, gerçeğe ve Amy'ye ulaşmak için can atıyordu, sonra da bu berbat evden, işaretlenen, dışlanan ve hor görülen Cagotların yaşadığı korku ve acının duvarlara sinmiş olduğu bu zulüm abidesinden en kısa zamanda uzaklaşmak niyetindeydi. David kızı bulmak ve çekip gitmek istiyordu.

Kapıya vurmaya hazırlandı. Gerekirse tekmeleyecekti.

Ama duyduğu bir ses üzerine kapıya vurmasına gerek kalmadı; hemen arkasından geliyordu.

"David?"

Döndüğünde Amy'yi gördü. "Nerelerdeydin?"

"Alt katta..." Amy başını iki yana salladı. "Bodrumda. Ben..."

"Ne?"

"Geçitleri kontrol ediyordum. *Chemins des Cagots.* Hatırladın mı? Eloise, Cagotlar tarafından yapılan geçitler olduğunu söylemişti;

başımız derde girerse onları kullanabileceğimizi düşündüm... Ama tek bulduğum yer altı odaları oldu."

İki elini kızın omuzlarına koydu. "José bana her şeyi, her şeyi anlattı. Fermina'yla birlikte odaya kapandılar."

Başını yana yatırarak kaşlarıyla soldaki kapıyı işaret etti.

"Ama neden?"

Açıklamaya başladı.

Başlamasıyla da durması bir oldu. Ne olduğu belli olan korkutucu bir sesle konuşmaları kesildi.

Silah sesi. Bir el daha.

Garovillo'nun odasından gelmişti.

Kapıya koşup paslı kilidini açmaya çalıştılar. Ahşap ve metal onlara iki dakika kadar direndi. Tahtalar kurtlanmış, menteşeler Nuh'tan kalma olduğundan kapının pervazı daha fazla dayanamadı ve sonunda kapı açıldı. İçeri girdiler.

David içeri bakınca kalbinin tiksintiyle sızladığını hissetti. Gözyaşlarına boğulan Amy ise yüzünü elleriyle kapattı.

İki sandalyede iki ceset duruyordu.

José ve karısı.

Fermina Garovillo yakın mesafeden şakağından vurulmuş ve kafasının bir tarafı kopmuştu; yakındaki duvara sıçrayan kanlar manzarayı olduğundan bile daha korkunç hale getirmişti. Görünen o ki José önce karısını, sonra da kendisini vurmuştu. Onun yarası daha da feci görünüyordu çünkü kafatasının üst kısmı uçmuştu. İnce beyaz dudaklarındaki yanık izleri silahı ağzına koyup tetiği çekerek beynini dağıttığını gösteriyordu.

Tavandaki ve arka duvardaki kanlar da intiharı doğruluyordu. David sandalyenin üzerinde duran jöle kıvamındaki şeye bir göz attı ve midesi bulandı.

Ama neden?

Bunu neden yapmışlardı?

Cevap derhal geldi. Dışarıdan duyulan lastik sesleri.

Panikle kasları gerilen David pencereye koşup baktı. İşte oradaydı. Gelen belki de José ve Fermina'nın intihar nedeniydi. Nemli ağaçların arasından kırmızı bir araba yavaşça yaklaşıyordu. Miguel'in arabada olduğuna şüphe yoktu. David, José'nin dediklerini hatırladı. Günün birinde beni öldürecek.

Amy, David'in yanına gelerek pencereden baktı. Küfretmesiyle titremesi bir oldu.

Hâlâ zayıf da olsa bir umutları vardı. Kırmızı araba yavaşlayıp durdu, sonra tekrar hareket edip ters yöne gitmeye başladı. David iyimser bir düşünceyle Miguel'in onları hâlâ arıyor olabileceğini umut etti. Kurt yerlerini bilmediği için bir aşağı bir yukarı gidiyordu. Kim bilir bunu ne kadar zamandır yapıyordu. Görünen o ki Campan'daki sığınaklarını –belki de Eloise'e işkence ederek– öğrenmişti ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama yerlerini bulması uzun sürmezdi. Sonunda gizli virajı keşfedecekti. Çalıları geçecek ve o yöne bakıp evi görecekti. Sonra da onları öldürmeye gelecekti. *Epa. Epa. Epa.*

"Silah!" dedi Amy.

"Ne?"

"Bir silah olmalı."

Amy haklıydı. David etrafına bakarak José'nin silahını aradı. Yaşlı adam eşini ve kendini vurmak için bir silaha ihtiyaç duymuş olmalıydı. İşte, griye çalan ışıkta parlayan siyah metal. David, José'nin hareketsiz bacakları arasına uzanıp tabancayı aldı. Hâlâ sıcaktı. Sadece iki kez ateş edildiğine göre içinde hâlâ mermi vardır diye düşündü.

Silahı alıp namlusu tavana bakacak şekilde tuttu.

Bir an için tüm bu yaşananlar David'in zihninde döndü: Bir yıl önce uyuşuk bir medya avukatıydı. Sıkıcı, güvenli ve bezdirici. Metroyla eve gider, mikrodalgada tavuk ısıtır ve kimi zaman bir arkadaşıyla bira içerdi. Eğer şansı yaver giderse de âşık olmadığı biriyle tek gecelik ilişki yaşardı. Şimdi ise dehşet içerisindeydi, kızgındı ve takip ediliyordu ama işin tuhafı kendisini her zamankinden çok daha canlı hissediyordu.

Şimdi yaşamak istiyordu, hem de hiç olmadığı kadar. Anne babasının öldürülmesiyle ilgili tüm gerçekleri öğrenmek ve intikamlarını almak istiyordu. Ama önce kaçması lazımdı.

"Arka bahçe," dedi Amy gözyaşlarını bastırarak. Kendini toparlamıştı ama öfkeli görünüyordu. "Bahçeden uçuruma gidiliyor. Oradan kaçabilir miyiz?"

Kapıdan çıkıp koşarak koridordan geçtiler; evin arka tarafına inerlerken ayaklarının altındaki rutubetli eski tahtalar gıcırdadı. Oradan da bahçeye ve ormana açılan kapıya gideceklerdi.

Amy onu geri çekti. "Dinle!"

Dinledi; kız haklıydı. Sesler. Bahçeden, belki de duvarın arkasındaki ormandan sesler geliyordu.

"Riske giremeyiz," dedi Amy. "Ya yol?"

"Miguel'in arabası orada."

Çaresizlik ve korkuyla iç çektiler. David içinde kabaran öfkeyi hissetti. "Sıkıştık. Kahretsin sıkışıp kaldık. Bizi tuzağa düşürdü."

"Hayır. Bodruma!" Adamın kolunu tuttu. "Aşağıda geçit olduğuna eminim. Haydi, hemen bakalım."

Amy döndü ve küflü koridorda koşup sağa yöneldiler. Merdivenlerin altında eski bir bodrum kapısı vardı. David kapının koluna uzandı.

Uzaktan belli belirsiz bir araba motoru hırıltısı duyuldu. Dışarıda harabeler arasında bir yerlerden yaklaşan bir araba eski Cagot

kulübelerinin yanından geçip saklandıkları yere ulaşacağı viraja doğru yağmur altında ilerlemekteydi. Evin arkasından gelen ve hâlâ duyulabilen sesler ise gittikçe yaklaşıyordu.

Bodrumun kapısı açıldı ve Cagot sığınağının karanlık temeline inen merdivenler ortaya çıktı.

Başka seçenekleri kalmamıştı. David, Amy'nin peşinden bilinmezliğe indi. Dönüp kapıyı arkasından sıkıca kapatınca zifirî karanlığa gömüldüler. Kendini geceye boğulmuş gibi hissetti.

"Amy..."

"Evet!"

"İyi misin?"

"Sanırım... zemin burası."

David telefonunu çıkarıp etrafını görmek için ekranın ışığını kullandı; telefonun cılız parıltısı yankılı loş mahzenin duvarlarını aydınlattı. Etraflarına baktılar.

"Dur." Amy parmağını dudaklarına koydu.

Kımıldamadan ve ses çıkarmadan korkuya kapılmış halde beklediler. Evin içinden erkek sesleri geliyordu.

"Yer altı odaları!"

David gözlerini kısarak baktı. Gözleri karanlığa alışmaya başladığından artık mahzenin gerçek ebatlarını görebiliyordu. Büyük ve yüksek tavanlı tam bir Orta Çağ zindanıydı. Cagotlar eskiden saklanmak zorunda kaldıklarında buraya yiyecek depoluyor olabilirlerdi. Mahzenin kemerli duvarında başka karanlık ve rutubetli odalara açılan bir dizi büyük ahşap-metal kapı bulunuyordu. Kapılardan üçü açık, ikisi kapalıydı.

"Bu odaları kontrol etmemiz gerek."

İlk odaya baktılar. O kadar soğuk ve nemliydi ki nefesleri kelimelerin hayaletleri gibi havada asılı kalıyordu. David telefonun ışığıyla etrafına baktı. Kapı pervazında kaz ayağı simgesi vardı.

Kabil'in işareti. David ışığını dört bir yana tuttu ama oda boştu. Bir yanda dar bir taş sıra bulunuyordu. Kötü bir koku vardı.

Üst kattan patırtılar gelmeye devam etti. Ardından merdivende ayak sesleri duyuldu. Adamlar yukarıda onları arıyordu. José ve Fermina'yı bulacaklardı. Bu onları oyalayabilirdi. David, Miguel'in tepkisinin ne olacağını düşünmemeye çalıştı. İntihar eden anne ve babasının korkunç manzarasına şahit olacaktı. Her zamankinden daha çok öfkeleneceğine şüphe yoktu.

Terörist işte o zaman aşağı inmesi gerektiğini anlayıp mahzenin kapısını bulacaktı.

Paniğini bastırmaya çalışan David bir sonraki odaya koştu. İkinci oda da ilki gibi boştu ve benzer şekilde buraya da nahoş bir koku hâkimdi. Endişesi katlanarak artmaya başladı.

Gizli bir çıkış olup olmadığından emin olmak için odanın içine doğru ilerledi. Yoktu. Üçüncü oda da farklı değildi ve başka kapı yoktu. Artık Miguel'in sesi de duyulur haldeydi, üzerlerindeki koridordan geliyordu. Bağırıyordu ve çok geçmeden mahzenin girişini bulacaktı.

Dördüncü ve sondan bir önceki odaya geldiler. Üzeri yosun bağlamış yüksek metal kapısı kilitliydi.

"Zorla," diye fısıldadı Amy. "Kaçmamız..."

"Işığı tut."

Amy telefonu alıp kapıya tutarken David de tüm gücüyle metal kola asıldı. Tekrar tekrar denedi ve sonunda kapı yavaşça yana doğru kaymaya başladı. Mırıldandı, şikâyet etti ama yavaşça mücadeleye teslim oldu. Metal nihayet direnmeyi bırakıp sonuna kadar açılınca pis kokulu kahverengi bir sıvı akmaya başladı. Çorbamsı sıvı öyle güçlüydü ki ikisini de mahzenin tabanına yapıştırdı.

Yapış yapış hale gelen yerde kaymaya başladılar ve David bu iğrenç sıvının içinde yüzen şeyleri gördü: et parçaları, kesik insan

başları ve kolları. Kafalar kısmen çürümüştü ve birinin yüzündeki sakal paslı kahverengi tele benziyordu, bir kol kemiği deriden sıyrılıp pörtlemişti...

"Amy?"

Ceset parçalarının içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. David dehşet içerisinde ona baktı. Kahverengi yeşil yapışkan bir sıvıyla kaplanmışlardı. David daha fazla dayanamadı ve etrafında biriken suya birkaç kez kustu. Amy ise doğrulmak için çabalarken şiddetli şekilde öksürüyordu. Ardından kendini toparlamış gibi göründü, gözlerini kapattı, tekrar açtı ve tavanı işaret etti.

Sesler daha net, daha yakından ve daha sinirli geliyordu. Adamlar evi aramayı bitirmek üzereydiler.

"Son kapıyı deneyelim," dedi Amy usulca.

Göletin içinde kayarak son kapıya yaklaştılar.

Manzaranın korkunçluğu tehlikenin yaklaşmasına mani olmuyordu. Birlikte kapının kolunu çektiler ama metal ellerinden kaydı. Amy'nin yüz ifadesi korku doluydu. Ya bu kapının ardında da et ve kemiklerle dolu başka bir sıvı varsa o zaman ne olacaktı? Ama korktuğu gibi olmadı. Kapının kolayca açılmasıyla büyük ve kuru bir yer onları karşıladı, biraz ötede de bir geçit görünüyordu. Örümcek ağlarıyla örülü, uzun, kasvetli ve diğer bir karanlığa uzanan bir geçit.

"*Chemin!*"

Amy hemen içeri dalıp David'e de gelmesini işaret etti. David odaya girdikten sonra kapıyı sessizce kapattı. Kapı ne Kurt'u ne de bir başkasını durdurabilirdi ama birkaç dakika oyalaması bile yeterli olurdu.

"Tamam."

Geçit dik yürünemeyecek kadar alçak olduğundan talihsiz büyük böcekler gibi eğilerek hızla ilerlemeye başladılar.

Ama nihayetinde kaçış yolunu bulmuşlardı.

Ayak ve konuşma sesleri uzaklaştı. Acaba adamlar mahzenin kapısını ne zaman bulmuştu?

"Şimdi ne taraftan?"

David telefonun ışığıyla sağa sola baktı ve yolların dallanarak arttığını gördü. En yakın geçidin tavanını kımıl kımıl pembe bir solucan delmişti. Pantolonundan gelen sıvının kokusunu alabiliyordu, çürümüş ceset ve insan yağına bulanmıştı. Bir kez daha kusası geldi.

"Bu taraftan," dedi Amy yarı yutkunarak. "Sola dönüyor. Ormana çıkıyor olmalı..."

"Haydi!"

Bir tıngırtının eşlik ettiği hafif bir gök gürültüsü duyana kadar ürkmüş bir halde sessizce yol aldılar. Su tepelerindeki topraktan damlıyor ve duvarlardan aşağı süzülüyordu.

"Adour Nehri mi?" dedi Amy. "Farklı bir yöne gidiyoruz."

"Artık çok geç." David, Amy'nin ıslak elini tuttu. "Çabuk..."

Birkaç metre ileride pis koridor genişledi ve dik yürümelerine izin verecek kadar yükseldi. Sonunda koşmak bile mümkün hale gelmişti.

Koştular. Geçit önce sola, sonra sağa kıvrıldı ve sert toprak merdivenlerin önünde durdu. Merdivenin üstünde bir döşeme kapağı bulunuyordu.

"Herhangi bir yere açılıyor olabilir. Birinin evine ya da fırına," dedi Amy.

"Onlara sürpriz yapacağız öyleyse."

David toprak merdivenleri çıktı ve omzuyla kapağı yukarı doğru itti; kapak hafifçe açılınca yüzüne ışık vurdu ama sonunda daha fazla direnemeyerek ardına kadar açıldı. David etrafını kolaçan ettiğinde kendisine bakıp sırıtan dört tane yüz gördü.

Ne?

Ama bunlar dört tane surat değildi. Dört tane bez bebekti: Campan bebekleri. Kilisenin ön sırasına konmuş bebek ailesi.

Bebekler sürekli sırıtıyordu. David pisliğe bulanmış yüzüyle kapaktan çıkıp Amy'nin geçmesine yardım ederken de sırıtmayı sürdürdüler.

Amy etrafına baktı. "Kilise. Tabii ya!"

David başını salladı. "Şu kıyafetlerden hemen kurtulalım. Onların üzerindekileri alabiliriz."

Bebekleri işaret ediyordu. Üzerlerini çıkarıp para ve eşyalarını aldıktan sonra bebeklerin bol kot ve kazaklarını giydiler.

David derilerine yapışan sıvının ne olduğunu düşünmemeye çalışarak giysilerini bir köşeye attı. "Tamam mıyız?" dedi.

Amy çıkardığı kazağını kullanarak başını sildi. Titredi. "Tanrım. David, o mahzendeki sıvı neydi?"

"Vücut salgısı."

"Ne?"

"Eğer cesetleri hava almayan bir yerde asırlarca tutarsan farklı şekilde çürürler. Fakat..."

"Sıvıya mı dönerler?"

"En nihayetinde." Ne yapacaklarını kestirmek için kilisede etrafına bakındı.

"Açıkla!" diye üsteledi Amy.

"Cesetler zamanla adiposir, yani kadavra yağına dönüşürler. Bir tür bal mumu, bal mumundan cenaze. Asırlar içerisinde de," elinden geldiğince düşünmemeye çalıştı, "bir tür et çorbasına dönüşürler. Üzgünüm ama bulduğumuz şey..."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İnsan biyokimyası."

Amy titriyordu. "Tanrım. Tanrım. Tanrım." Gözlerini kapatıp bu dehşeti sindirmeye çalıştı.

David ona en büyük korkusunu söylememeye karar verdi. İnsan vücutlarının bu şekilde itinayla saklanmasının en temel nedeni onların bulaşıcı hastalık taşıdığından şüphelenilmesiydi.

"Tamam," diyerek gözlerini açtı. "Ben iyiyim. Ama José..." Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Zavallı José... Peki şimdi ne yapacağız?"

"Campan'dan hemen gidelim."

Sessizce ilerleyip ana kapıyı açtı. Kilisenin ot bürümüş bahçesinden geçip ana demir kapıya geldiler ve dışarı baktılar. Görünürde araba ya da insan yoktu. Sadece ana caddede tek başına bir şemsiyenin altında aceleyle yürüyen yaşlı bir kadın vardı.

"Koş..."

Koşarak kilisenin bahçesinden çıkıp Campan'ın basit ana caddesinden geçtiler ve son köhne villayı da geçerek kırsala daldılar. Hâlâ koşuyorlardı.

Yirmi dakika sonra Amy ellerini dizlerine koyarak durdu. Nefes nefeseydi, öğürüyordu ve kusmak üzereydi. Yorgunluktan tükenmiş olan David de durup çevresini gözden geçirdi. Arabaların ana yola çıktığı bir kavşağa gelmişlerdi.

Amy tekrar koşmaya başladı. "Otostop çekebiliriz."

"Nereye?"

"Biarritz. İnsanların arasına karışabileceğimiz kalabalık bir yer. Bu yol Biarritz'e gider."

Yola koşup otostop umuduyla parmağını kaldıran kızın peşinden koştu. David'in hiç ümidi yoktu çünkü kimsenin onlar için durmayacağını biliyordu. Yüzleri korku doluydu, korkuluk gibi giyinmişlerdi ve berbat kokuyorlardı.

Beş dakika sonra Fransız bir elma kamyonu durdu, sürücü yana eğilerek kapıyı açtı. Araca binip adama teşekkür yağdırdılar. Adam kıyafetlerine baktı, havayı kokladı ve omuz silkip yoluna devam etti.

Kaçıyorlardı. Gürültülü otoyolda Biarritz'e doğru ilerlediler. Kolları sızlayan ve başı dönen David arkasına yaslanıp rahatlamaya çalıştı. Ama bir bip sesi duydu. Bir mesaj. Pantolonunun cebini yoklayıp telefonunu aradı. Işığını kullandıktan sonra açık bıraktığını unutmuştu. Tüm bu zaman zarfında Miguel'in telefondan izlerini takip etme ihtimaline karşı hep kapalı tutmuştu.

Telefonunu cebinden çıkarırken bir uyuşmazlık, modernite çatışması ve çılgınlık hissetti. Ölü bedenlerin sıvısına bulanmıştı ama bir yandan da telefonu çalıyordu!

İngiliz numarasıydı. Cevap verdi.

Sonra da hayatının en garip telefon görüşmelerinden birini yaptı. İngiltere'den Simon Quinn adında bir gazeteci arıyordu. Bir saat boyunca konuştular, sona erdiğinde ise Cambo-les-Bains yakınlarındaki Gaskon tepelerinin derinliklerine gelmişlerdi.

David telefonu kapattı ve rastgele bir numara çevirdi. Karşıdan cevap verilir verilmez de çamura bulanmış nemli telefonu büyük bir rahatlama hissiyle yol kenarındaki çimenlerin arasına fırlattı. Eğer peşlerinde birileri varsa onları sadece Cambo-les-Bains'e kadar takip edebilecekti.

Amy yanındaki koltukta uyuyordu. Kamyon sürücüsü ise umursamaz bir şekilde sigarasını tüttürüyordu.

Dalgın bir şekilde arkasına yaslandı. Gazeteci'yle yaptığı konuşmayı düşündü. İngiltere'deki cinayetler, bilim adamları, genetik, şekil bozuklukları. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

25

Garip telefon konuşmasının sonunda eli not tutmaktan yorulmuş olan Simon, David Martinez'e teşekkür edip telefonu kapattı ve aklında binbir türlü düşünceyle yatağına uzandı.

Olağandışı. Gerçekten de olağandışıydı. Ya adamın sesindeki gerginlik. Kim bilir başına neler gelmişti? Pireneler'de neler olup bitiyordu?

Cevap her ne olursa olsun telefon konuşması her şeyi değiştirmişti. Kutlanması gereken bir gelişmeydi. Neredeyse koşarak alt kata indi. Sanderson'la konuşması ve bir zafer kahvesi içmesi gerekiyordu.

Kopkoyu Kolombiya kahvesini kahve makinesine koyarken New Scotland Yard'ı aradı. Bu hikâyeyi ısrarla takip etmesinden Sanderson'ın rahatsız olabileceği aklına geldi. Kim bilir, belki de elde ettiği bilgiler tam tersine fazlasıyla ilgisini çekecekti.

Ama Sanderson'a ulaşamadı. Onun yerine Tomasky'yle görüştü. Genç dedektif keyifle ve takdirle hikâyesini dinleyince Simon başarısından büyük gurur duydu. En büyük ipucu ayak parmaklarıydı. Artık bir açıklamaları vardı: sindaktili. Evet.

Simon bulduklarını anlatırken bir yandan da bu bağlantıyı daha önce kuramadığı için kendi kendine küfretti; Emma Winyard, Cagotlardan bahsettikten hemen sonra bu konuyu araştırması

gerekirdi! Böylelikle her şeyi bir bir kendi başına da çözebilirdi: perdeli ayak parmakları, Cagotlar ve Pireneler.

Yine de sonunda bulmayı başarmıştı.

Kahve oldu ve bardak doldu. Gazeteci kahvesini yudumlarken konuşma sırası Tomasky'ye gelmişti.

"Yani Simon, bu insanların, Cackotların..." dedi Komiser Yardımcısı.

"Cagotlar. Ca-got."

"Tamam. Yani bu Ca... gotların şekil bozukluğu olduğunu mu söylüyorsun? Hepsinin el ya da ayak parmakları perdeli mi?"

"Hepsinin değil ama bazılarının ve bu da Cagotların karakteristik özelliklerinden biri. Orta Çağ'dan beri böyle. O yüzden şekil bozukluklarını vurgulamak için onları kaza ayağı simgesiyle dolaşmaya zorlamışlar."

"Neden? Neden perdeli parmakları var?"

"Genetik. Onlar akraba evliliğinin yaygın olduğu bir dağ halkı! Küçük gen havuzları olan bu tür tecrit edilmiş topluluklarda şekil bozuklukları yaygındır. Genetik özellikleri değişmiyor. Şaşırtıcı, değil mi?"

"Evet." Tomasky sustu. Ardından ekledi. "Yani bizim kurbanlarımızın Cagot olduklarını söylüyorsun. Birileri Cagotları mı öldürüyor?"

"Öyle görünüyor, Andrew. Nedenini bilmiyoruz ama bazılarının Cagot olduğunu ve şekil bozukluğu olan Cagotların işkence gördüğünü biliyoruz. Ayrıca bu cinayetler pek çok yerde işleniyor. Fransa, İngiltere, Kanada." Durdu. "Bazıları yaşlıydı ve savaş sırasında işgal altındaki Fransa'daydı. Belki de Gurs denen toplama kampında. Belki ortak noktalarından biri de budur. Ayrıca bir kısmının çok parası varmış..." Simon bu şaşırtıcı detaya gülmek

istedi ama en azından bir delildi. "Bob Sanderson'la konuşmam lazım. Bunları bilmesi gerek."

"Merak etme. Bana bırak. Görür görmez Başkomiser'e durumu anlatırım."

"Harika. Teşekkürler Andrew."

Simon telefonu kapatıp elinden bıraktı. Pencereden dışarı baktı. Yarım saat boyunca keşfinin keyfini çıkardı. Ardından mutluluk şarkısına çalan kapının zili de eklendi. Gazeteci koridordan geçip kapıyı açtı. Andrew Tomasky karşısında duruyordu. Şaşırtıcı.

"Selam Dedektif, ben..."

Tomasky zorla içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Simon geriledi.

Tomasky'nin bıçağı vardı.

26

Savurduğu bıçak Simon'ın boynunu kıl payı ıskalayınca Tomasky kükredi.

Gazeteci diğer bir hamlenin geldiğini hissetti ve dönerek bir kez daha bıçağı atlattı ama Tomasky öne doğru zıplayarak üçüncü kez saldırdı ve bu sefer kurbanını bir eliyle boğazından tutup bıçağını gözüne doğrulttu.

Nefes alamayan Simon adamın bıçak tutan elini son anda tuttu. Mücadelenin şiddetiyle titreyen bıçak göz bebeğinden birkaç santim uzaktaydı.

Tomasky bıçağı indirmeye çalışırken bileğini tutan kurbanı da var gücüyle yukarı kaldırmaya çalışıyordu. Yerdeydiler. Göremeyeceği kadar yakın olan bıçak onun için gümüş rengi bir tehditten ibaretti: gri bir silüet. Bıçağın ucu yaklaştı ve Gazeteci sarsıldı; önce kör olacak, sonra da ölecekti. Bıçak gözünden girip beynine saplanacaktı.

Refleks icabı kırpılan gözünden yaşlar döküldü. Arkadan gelen bir gürültü duydular. Bıçağın ucu iki adam boğuşurken titredi. Simon çığlık atarak bıçağı uzaklaştırmak için son bir çaba sarf etti ama mücadeleyi kaybediyordu. Gözlerini kapatıp bıçağın gözüne saplanıp oradan da beynine girmesini bekledi.

Ardından yüzünün sanki çorba sıçratılmış gibi bir şeyle kaplandığını hissetti ve Tomasky'nin cansız bedeni yığıldı. Ölü polisi üzerinden atıp yukarı baktığında Sanderson'ı gördü.

Başkomiser Sanderson kapıda duruyordu. Yanında da üzerinde çelik yelek olan başka bir polis vardı. Kapıyı tekmeleyerek açmışlardı. Çelik yelekli polisin silahı vardı.

"İyi atış, Richman."

"Efendim."

Sanderson elini uzatıp Gazeteci'yi ayağa kaldırdı. Ama doğrulduğu sırada korku ve şoktan dizlerinin titreyip büküldüğünü fark edince tekrar yere yığıldı. Tomasky'nin cesedine bakıyordu. Kafası yan tarafına yakın mesafeden aldığı isabetli atışla dağılmıştı. Kafatası paramparça olup etrafa saçılmıştı.

Ardından yüzündeki ıslaklığı, kötü kokulu yaşlığı hissetti. Tomasky'nin kanı ve belki de beyni suratındaydı. Doğrulurken iğrenme hissiyle boğazı düğümlendi ve polislere tek kelime etmeden kendini banyoya atarken aynaya bakmamaya çalıştı. Kendisini kan ve beyinle kaplı halde görmek istemiyordu. Bir kutu dolusu kâğıt havlu ve yarım şişe sıvı sabun kullanarak suratını defalarca yıkayıp nihayet durulandı, öğürdü ve tekrar durulandı.

Yüzü temizlendiğinden artık aynaya bakabilirdi. Ama çenesine takılıp orada kendi açtığı yaraya tutunmuş bir şey vardı. Ete gömülmüş küçük bir cam parçasına benziyordu. Aynaya yaklaşarak o şeyi yanağından çekti.

Tomasky'nin dişlerinden biriydi.

"Polonyalı Aileler Birliği."

Ses tanıdıktı. Başkomiser Sanderson hemen arkasında kapıda duruyordu. "Ne?"

"Tomasky. O şerefsizi bir süredir takip ediyorduk. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğimiz için özür dilerim. Telefon görüşmelerini dinliyorduk ama binadan gizlice..."

"Sen..."

"Kusura bakma dostum. Öldürücü güç kullanmak zorundaydık. Çok uzun zaman..."

Simon'ın elleri hâlâ korkudan titriyordu. Bir tanesini havaya kaldırıp sallanmasını izledi. Havluyu alıp yüzünü kuruladı. Sakin olup erkek gibi davranmaya çalışsa da işe yaramadı. "Ondan niye şüphelendiniz?"

Sanderson üzgün ve sempatik bir ifadeyle gülümsedi. "Küçük tuhaf şeyler. Burma. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Sen bir saatte onun cadı işkencesi olduğunu öğrendiğin halde Tomasky bulamamıştı. Zeki biriydi ve senden çok daha önce başlamasına rağmen hiçbir sonuca ulaşamaması garipti." Başkomiser, Simon'ın yüzünü işaret etti. "Hâlâ kanıyor."

Bir kez daha aynaya baktı. Dişin saplandığı yer kanıyordu ama çok kötü değildi. Banyodaki dolabı karıştırıp biraz pamuk buldu. Yüzünü tekrar yıkadıktan sonra pamuğu yaraya bastırdı. Beyaz pamuk, kırmızı pamuk, temiz su, lekeli su. Sudaki kan.

"Şu burma meselesini öğrendikten sonra dikkatimi çekti," diye konuşmaya devam etti Sanderson. "Başta bu davaya atanmayı çok istediğini hatırladım. Çok, çok hevesliydi. Ardından, Edith Tait'ten gelen gibi, şahsıma gelen bazı telefonları bana bildirmediğini öğrendim. Üstelik ipuçlarını da takip etmiyordu. Biz de geçmişini araştırdık..."

Gazeteci, Sanderson'a bir işaret yaptı. Banyodan çıkmak istiyordu. Evden çıkmak istiyordu. Aşağıdaki sesleri duyabiliyordu.

Muhtemelen başka polisler de gelmişti ve cesedi almak için olay yerine varan bir ambulans da dışarıda bekliyordu.

Sahanlığa çıktılar ve tırabzana dayanarak koridora baktı. Ceset hâlâ oradaydı ve sağlık görevlileri etrafta dolanıyordu. Cilalı zeminde kırmızı bir tabloyu andıran koca bir kan gölü bulunuyordu. Suzie'nin gurur kaynağı olan ahşap zeminde. Simon elinde olmadan karısının bu döşeme yüzünden ne kadar öfkeleneceğini merak etti.

"Geçmişini araştırdık demiştin?"

"Evet." Sanderson başını salladı. "Bildiğin üzere Polonyalı. On yıl kadar önce ailesiyle buraya gelmiş. Sabıkası olmayan bir suçlu. Hakkında şüphe uyandıracak hiçbir şey olmadığı gibi bir de rahip ya da keşişlik eğitimi almış. Ama babası Polonyalı Aileler Birliği'nin önemli bir mensubuymuş. Kardeşi de Radio Maryja'da çalışıyormuş."

"Öyle mi?"

"Aşırı sağcı, milliyetçi gruplar. Ultra Katolik siyasi partiler. Fransa'daki Ulusal Cephe ve Papa X. Pius gibi Katolik mezhepleriyle bağlantıları var. Çoğu yasal ama aşırı sağcı oldukları biliniyor. Hepsi uçlarda kısacası."

"Yani Nazi miymiş?"

"Hayır. Gördüğümüz kadarıyla pek Nazi diyemeyiz. Daha çok kendi ülkeleriyle ilgililer. Kutsal Bakire Meryem ve büyük, güçlü bir ordu. Zencileri ya da İngiliz İrlandalı gazetecileri öldürmek gibi eğilimleri yok. Normalde en azından."

"Anlamadım."

"Merak etme dostum, ben de anlamadım." Simon'a doğru gözlerini kısarak değerlendirmede bulunurmuş gibi baktı. "Ama senin cadı teorinle bir bağlantısı olabilir. Dikkatimizi çekti. Tomasky'yi hâlâ araştırıyoruz. Düzenli olarak kiliseye gidiyordu. Cadılar ve kiliseler, kiliseler ve cadılar. Kim bilir?"

"Yani onunla yaptığım telefon konuşmasını mı dinledin?"

"Dinledik," diye cevap verdi Sanderson. "Anlaşılan sen onu arayınca gizli kalmasını istediği bir şeyi açığa çıkarmak üzere olduğunu düşündü ve o yüzden de seni ortadan kaldırmaktan başka çaresi kalmadı."

"Cagotlar mı?"

"Evet. Tomasky'yle yaptığın görüşmenin ana konusu. Bir de şu Fransa'daki zavallılar var. Çok ilginç. Bunların derdi ne?"

"Efendim?"

Başkomiser bir an için ciddi ve hatta ağlamaklı göründü. "Daha önce ne dediğimi hatırladın mı? Ne kadar haklıymışım."

"Ne?"

"Bu diğerleri gibi basit bir vaka değil, Quinn. Bambaşka bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum." Enerjisi geri geldi. "Neyse toparlanalım. Bu kadar aylaklık yeter. Haydi, konuyla ilgili sana tekrar bilgi vermemiz gerekecek. Ardından korkarım ki..."

"Ne?"

"Sana koruma tahsis edeceğiz. En azından bir süre için. Ve ailene."

Merdivenlerin kalanını da indiler. Kan gölüne basmamaya dikkat edip sağlık görevlileri ve adli tıp fotoğrafçılarından özür dileyerek Tomasky'nin cesedinin yanından geçtiler. Gri eylül sonu havası hayat vericiydi. Güneş bulutların arasından kendini gösterebilmek için mücadele ediyordu.

Simon, Sanderson'ın açtığı kapıdan arabaya bindi. Sanderson da arkada yanına oturdu. Araba Finchley, Hampstead ve Belsize Park üzerinden New Scotland Yard'a doğru uzun yolculuğuna başladı.

"Dediğim gibi aileni de koruyacağız," dedi Sanderson. "Anne ve baban, Suzie ve Conor da seninle birlikte..."

"Anne ve babamın başına silahlı koruma mı dikeceksin?"

Sanderson kısa bir "evet" ile onayladıktan sonra uzanıp sürücünün omzuna vurdu. "Cummings, trafik berbat. St. John's Wood'u dene."

"Peki efendim."

Simon'a döndü. "Hepsi bu. Eş, çocuk, anne ve baba. Sana karşı kullanabilecekleri başkası yok, değil mi?"

Gazeteci başını salladıktan sonra dönüp Londra'nın her zamanki halini izledi. Kırmızı araba, sarı araba, beyaz kamyon. Tekerlekli sandalyeler. Süpermarketler. Otobüs durakları. Göz bebeğinden üç milimetre uzaktaki bir bıçak ucu ve hırlayarak bıçağı aşağı indirmeye çalışan bir adam.

Bu korkunç görüntüyü aklından silmek için yüzünü elleriyle ovuşturdu.

"Bir süre kötü hissedeceksin. O yüzden alışsan iyi olur," dedi Sanderson anlayışlı bir ifadeyle.

"Travma sonrası stres mi?"

"Aynen. Ama mücadeleci bir İrlandalı olarak üstesinden gelebilirsin, değil mi?"

Simon güç bela gülümsedikten sonra, "Bana davayı anlat Bob," dedi. "Aklımı başka bir şeye vermem gerek. Son olarak ne buldun?"

Kravatını gevşeten Sanderson sürücüden camı açmasını istedi. Serin hava arabayı doldurdu. "GenoMap hakkında ilginç bir şey bulduk," diye cevap verdi Sanderson. "Namibya ile bir ilgisi var. GenoMap'in en büyük sponsorlarından biri Namibya'daki bir elmas şirketi olan Kellerman Namcorp."

"Fazackerly'nin bahsettiğini hatırlıyorum. Yani?"

"Düşününce bana biraz tuhaf geldi. Bir elmas şirketinin genetikle ne alakası olur? Ben de Yard'dan GenoMap'teki bilim adamlarından birinin izini sürmesini istedim. Çinli bir Kanadalı olan Alex Zhenrong. Onu Vancouver'da bulduk. Ve bize... çok şey anlattı."

Regent Park Camii'nin yanından geçiyorlardı. Altın rengi kubbesi belli belirsiz gün ışığında isteksizce parlıyordu.

"Ne gibi?"

"Bir sürü şey. GenoMap'in Stanford'da olanların ardından laboratuvarlarını mali olarak destekleyecek kişi bulmakta zorlandığını söyledi."

"Ama Kellerman istekli değil miydi?"

"Bir yıl sonra ortaya çıkmışlar ve gerçekten de çok istekliymişler. Hem de aşırı istekli. Tek sponsor da onlarmış ve birkaç yıl boyunca laboratuvara para akıtmışlar. Genomik ucuza mal olan bir bilim dalı değildir ama GenoMap, Kellerman Namcorp sayesinde ihtiyacı olan her cihazı alabilmiş."

"Bu şirket tam olarak ne iş yapıyor?"

"Dediğim gibi elmas işi. Madencilik ve ihracat yapan büyük ve saldırgan bir çok uluslu şirket. De Beers'le birlikte zirvedeler. Namibya'nın kendilerine ait olan bölgeleri Sperrgebiet'i yönetiyorlar. Yasak Bölge. Sahipleri Güney Afrikalı çok eski bir Yahudi aile. Yahudi hanedanı."

"Neden laboratuvarı desteklemeye bu kadar istekliymişler?"

"Fazackerly ve Nairn yüzünden. En azından Zhenrong'a göre öyle."

"Tekrar söyle?"

"Yirmi yıl önce İngiltere'de Fazackerly'den daha iyi bir genetikçi yokmuş, çok ünlüymüş. Nairn ise dünya üzerindeki en iyi genç genetikçi olabilirmiş. Kellerman onların zekâlarından yararlanmak ve elde ettiği sonuçları öğrenmek istiyormuş."

"Yani GenoMap'in tam da istediği şey olmuş."

Sanderson başını salladı. Çift katlı bir otobüsün yanından geçerlerken dışarı baktı. İçi alışverişe çıkanlarla doluydu. "Evet ama Zhenrong bize Kellerman'ın yatırımlarının karşılığını istediğini de

söyledi. Onların araştırmalarını... belli bir tarafa yönlendirmişler. Bilmem anlatabildim mi?"

"Hayır. Hiçbir şey anlamadım."

Kısa bir sessizlik. Gazeteci polis arabasında etrafına baktı. Sakin, makul ve sıradandı, yani beyninin içinin tam tersi.

"Sonunda Nairn ve Fazackerly genetik çeşitliliği... olması gerektiğinden farklı şekilde incelemeye başlamışlar," diye açıklamaya girişti Sanderson.

"Nasıl?"

"Senin de bildiğin gibi ben moleküler biyolog değilim, Quinn. Ama anladığım kadarıyla GenoMap başta tıbbi amaçlarla kurulmuş. Irkların farklı genetik özelliklerini kullanarak hastalıklara çare bulmak için." Sanderson başını iki yana salladı. "Alex Zhenrong da bu yüzden katılmış. Ama Zhenrong'a göre sonunda Nathan Kellerman'ın da teşvikiyle Fazackerly ve Nairn sadece genetik farklılıklarla ilgilenmeye başlamış. İnsan ırkları arasında büyük ve önemli farklar olduğunu ispat etmek istiyorlarmış. Anladın mı?"

"Sonraki durak Joséf Goebbels."

"Evet. Belki de."

"Yani sonuç olarak onlar ırkçı mıymış? Nairn ve Fazackerly Nazi miymiş? Tomasky gibi." Öfkeyle dişlerini gösteren polisi hatırlayınca irkilip arabanın içine baktı.

"Hayır." Sanderson başını iki yana salladı. "Angus'ın ırkçı olduğunu düşünmüyoruz. Tüm arkadaşları ve Zhenrong'a göre sadece ünlü olup adını duyurmak istemiş. Biraz hırslıymış, hepsi bu. Zeki olduğu kadar gayet sıradışı bir adam da olduğu anlaşılıyor ama Nazi değilmiş." Sanderson eğilerek Simon'a biraz daha yaklaştı. "Ayrıca o ve Fazackerly'nin sonunda olağanüstü bir şeyi açığa çıkardığını tahmin ediyoruz. Ne olduğunu kimseye söylememiş olsalar da Kellerman'ın asıl istediği bu şey olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Fazackerly içerken bu konuda böbürlenmeye başlamış." Sanderson içki içer gibi bir hareket yaptı. "Zhenrong, Fazackerly'nin içince çenesinin bağının çözüldüğünü söyledi. Altı ay kadar önce Perpignan'daki genomik konferansında Fazackerly yine sarhoş olmuş ve herkese çok yakında Eugen Fischer'ın solda sıfır kalacağı muazzam bir şey yayınlayacağını söylemiş. Bu tabir Zhenrong'a değil de bana ait bu arada."

"Eugen Fischer mı? Bu ismi kısa süre önce duymuştum." Sırlardan yorulan Simon'ın kaşları çatıldı. "Şu anda Fransa'da olan Martinez adlı genç bir adam bahsetmişti."

"Öyle mi? Fischer bir ırk bilimciymiş. Önce Namibya'da, sonra da Hitler için çalışmış ve öjenik biliminin kurucularından kabul ediliyor. Almanları üstün insanlar olarak gören itin teki."

"Namibya."

"Namibya."

"Hatırladım," dedi Simon. "Fazackerly'nin ofisinde Francis Galton'ın bir resmi vardı. O da bir öjenistti ve Namibya'da çalışmıştı."

"Gördün mü?" Sanderson'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Hepsi birbiriyle bağlantılı. Namibya Bağlantısı! Tüm bunları sana anlatıyorum çünkü daha bu sabah Komiser Yardımcısı Tomasky'nin azı dişi suratına gömülmüştü. Lütfen şimdilik kimseye bahsetme. Her şey bittiğinde muhtemelen bu konuda bir kitap yazmaya kalkarsın, değil mi?"

Simon yüzünün kızardığını hissetti.

"Hah." Sanderson yüzünü buruşturdu. "Yazarlar sabredemez. Beni güzel tarif et bari. Uzun boylu. Büyük çeneli. Bilirsin işte. Bir şey daha var. Milyar dolarlık elmasların Yahudi varisi Nathan Kellerman ile Nairn çok yakınmışlar. Kellerman paranın nasıl

harcandığını görmek için Londra'ya geldiğinde Nairn'le buluşup çene çalarmış."

"Sohbet mi ederlermiş?"

"Evet, İncil hakkında." Sanderson omuz silkti. "Kenan Laneti. Yaratılış üçüncü bölüm falan. Zhenrong da kimi zaman konuşmalarını dinlermiş."

"Yılan Tohumu doktrini mi? Kabil'in Laneti mi?"

"Evet. Winyard'dan öğrendiğin bütün o şeyler. Acayip, değil mi?"

"Kellerman ve onun yakın olduğunu söyledin... Ne kadar yakın?"

"Yani sevgili değillermiş. Ama birkaç yıl önce Nairn, Namibya'ya gitmeye başlamış."

Araba Baker Caddesi'nde ilerliyordu. Güneş yüzünü göstermişti ve cadde kalabalıktı. Turkuaz başörtüsü takmış üç Arap kadın, kot pantolon giymiş beyzbol şapkalı kocalarının birkaç adım gerisinden yürüyordu.

"Tamam. Yani?" dedi Simon.

"Orası dünyanın öbür ucunda ve gitmesi de çok masraflı. Nairn zengin biri değildi."

Simon konunun nereye geleceğini anladı. "Masrafları Kellerman karşılıyordu."

"Aynen. Onun ödediğinden eminiz çünkü Nairn yılda üç kez gidiyormuş. Neden gittiğini ya da orada ne yaptığını kimseye söylememiş."

"Tatillerde mi?"

Sanderson'ın bakışı değişti. "Sörf yapmak için daha yakın yerler de var."

"Sence şimdi Namibya'da mı?"

Başkomiser ukala bir ifadeyle sırıttı. "Evet. Hatta e-posta adresinden onunla temas kurmayı bile denedim. Olanları anlatarak onu belki saklandığı yerden çıkarabiliriz diye düşündüm. Eğer oradaysa hâlâ e-postalarını kontrol ediyordur."

Simon arkasına yaslandı.

"Fazla ilerleme kaydedemedim ne yazık ki," diye itirafta bulundu Sanderson. "Neyse, hiç değilse seni tam zamanında kurtardım."

Polisin zayıf gülümsemesi samimiydi. Samimi ve sıcak. Simon kendini biraz daha iyi hissetti. Ardından Tomasky'nin yüzündeki ifadeyi hatırladı. Kükreyen öfke. Kudurma. Kendini daha kötü hissetti.

New Scotland Yard'a yaptıkları yolculuğun kalanında Simon'ın ağzını bıçak açmadı. Bilgilendirme sırasında da sessizdi; eve dönüp Suzie'ye sarıldığında ve oğlunu neredeyse kaburgalarını kıracak bir kuvvetle kucakladığında da pek konuşmadı.

Hissettiği bu eziklik duygusu istenmeyen ve gitmek bilmeyen bir misafir ya da ne kadar silip yıkasan da yerden bir türlü temizlenemeyen kan lekesi gibi kalmaya devam etti. Gazeteci melankolik ve endişeliydi. Şişman ev kadınının çamaşırları asmasını izledi. Koca bir karakarga bahçede hoplayarak dolandı. Evlerinde kalmaya gelen polis memuru oturma odasında uyuklamaya başlamıştı. Telsizi en olmadık zamanlarda yüksek sesle cızırdıyordu. Futbol dergileri okuyordu.

Bu arada Simon Katolik mezhepleri ve Polonyalı dazlakları araştırdı. Bolca kahve içip genetiği araştırdı. Fransa'daki David'e e-posta gönderdi ve cevap olarak birkaç e-posta aldı. Gelen e-postalar şahaneydi ve bilgi doluydu ama aynı zamanda aldığı riski ve suçluluk duygusunu da artırıyordu. Simon polise David'den bahsettiği için kendisini suçlu hissediyordu. Çünkü görünen o ki Martinez

ve arkadaşı Amy işe polisin karışmasını pek istemiyordu. Her yer ve herkes şüpheli, güvenilmez ve tehlikeliydi.

Simon artık Sanderson'a da güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. En nihayetinde Tomasky de güvenilir, eğlenceli ve normaldi, hatta Tomasky'yi sevmişti bile ama Tomasky onu öldürmeye kalkmıştı. Tomasky'den daha üst rütbeli polislerin temiz olduğundan nasıl emin olabilirdi? Bu iş kim bilir ne kadar derine, yükseğe ve uzağa gidiyordu...

Bu sıradan bir vaka değil Quinn, bu sıradan bir vaka değil.

Beş gün sonra dalgın bir şekilde masasında oturmuş düşünürken üzgün bir Polonyalı kadından bir telefon aldı.

Arayan Tomasky'nin kız kardeşiydi.

İngilizcesi kötüydü ama ne demek istediği belliydi. Kardeşinin yaptığı şey yüzünden büyük utanç duyduğu için Simon'dan özür dilemek istemişti. Onu "Scottish Yard polisçi adam" vasıtasıyla bulmuştu.

Birkaç dakika boyunca onun Slav aksanıyla ağlamaklı şekilde özür dilemesini dinlerken kendisini bir garip hissetti. Saldıran Tomasky olsa da zavallı kadın kardeşini kaybetmişti. Ne diyecekti? Neyse o kadar da kötü değildi aslında mı?

Kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Andrew iyi biriydi, Bay Quinn. İyi, normal bir adam! Normal." Boğazı düğümlenen kadın sustu. "Domuz pastırması ve bira severdi. İyiydi. Normaldi. Herkes gibi. Ama o yer onu değiştirdi, değiştirdi."

"Nasıl?"

"Evet. Korkunç. Manastır... Fransa'daki Tourette manastırı." Bastırılan bir hıçkırık daha. "Orada bir şey oldu. Onu değiştiren çok kötü bir şey. *Przykro mi.* Çok üzgünüm. *Przykro mi.*"

Hıçkırıklar duyuldu ve telefon kapandı.

27

"*Bonjour!*"

Otelin minik balkonundaki pencereden dışarı bakan David bitişik balkonda kucağında *Le Figaro* gazetesiyle oturan orta yaşlı, sıcakkanlı Fransız'ın selamına gergin bir karşılık verdi. David belli belirsiz gülümseyip hemen başını çevirdi. Konuşmak ve tanınmak istemiyordu. Hiç kimse tarafından tanınıp bilinmeden yalnız kalmak istiyordu.

O yüzden diğer tarafa, Biarritz sahiline baktı. Manzara enerji doluydu. Altın rengi geniş plajlar kıyıya çarpan dalgaların beyaz köpükleriyle kuşatılıyordu, mimarisi ise Victoria döneminden kalma evler, beton kumarhaneler ve pembe sıvalı saraylardan ibaretti. Bu çelişkili tuhaf karışım ruh haliyle uyum içerisindeydi.

Birkaç gündür bu otelde saklanıyor, sadece ankesörlü telefon kullanıyor ve e-postalarını kontrol etmek için arada bir gizlice internet kafeye gidiyorlardı. Simon Quinn'den gelen ve son gelişmeleri bildiren iki e-posta çok faydalı olmuştu.

Ama burada olmak dengelerini altüst ediyordu ve bu dengesizlik şaşırtıcı bir yeni gelişmeyle bir kat daha artmıştı. David ve Amy birlikte yatmaya başlamışlardı.

Biarritz'deki ikinci gecelerinde gerçekleşmişti. Minik bitişik odalarında gizlenmekten bıkıp bulundukları bölgedeki bir burunda yer alan manzaralı Bakire Kayası'na gitmiş ve oraya vardıklarında

körfeze yansıyan ışıklara, yıldızlara, aya, Port des Pêcheurs yakınında istiridye yiyen turistlere bakmışlar ve Amy ağlamaya başlamıştı.

Gözyaşları zapt edilir gibi değildi. Yarım saat ağlamıştı. Ne yapacağını bilemeyen David odasına kadar ona refakat etmiş ve Amy titremeye başlayıp duşa girmişti. David orada öylece oturup duş perdesine vuran suyun sesini dinlemişti. Endişelenmeye başlamıştı. Acaba Amy iyi miydi?

Sonunda beyaz havlusuna sarınmış olarak banyodan çıkmıştı, gözleri pembe, saçları ıslaktı ve titriyordu. Mavi gözleri sonsuz bir matemle doluydu. Başını eğip kendine bakmıştı. Sonra da yüzünü ona çevirmişti, bakışları dürüst ve hüzünlüydü.

Kendisini pis, temizlenmemiş ve lekeli hissettiğini söylemişti.

David nedenini sormuştu.

Kız anlatmaya başlayıp durmuş, sonra da itiraf etmişti, kekeleyerek konuşmasına rağmen söyledikleri netti. Bir zamanlar Miguel'i sevdiği için kendisini çok kötü hissediyordu. Her şey onun hatasıydı. Çünkü ona bir kez âşık olarak her şeyi zehirlemişti. Artık temiz sayılamazdı.

Amy'nin üzerinde havlu hariç hiçbir şey yoktu. Aralarında birkaç santim vardı. David gül rengi teninden gelen Fransız sabunu kokusunu alabiliyordu. Amy bir kez daha titremiş ve sonra ona dönüp Miguel'e âşık olmasının büyük hata olduğunu söylemişti. Bunu söyleme şekli öylesine kasvetli, leziz, eflatun ve yumuşaktı ki David başka seçeneği kalmadığını hissetmiş, öne doğru eğilip dudaklarını onun ıslak ağzına dayamıştı ve Miguel kelimesi öpücüğe, vahşi bir öpücüğe dönüşmüştü. Ardından ellerini kızın ıslak sarı saçları arasında gezdirmiş ve öpücükleri arasında Amy fısıldayarak ondan kendisini temizlemesini istemiş, bunu bir kez daha söyledikten sonra da seviş benimle demişti.

Hayatının en iyi ve en karmaşık anlarından biriydi bu.

David'in cesareti kırılmış ve o şekilde de kalmıştı çünkü sevişmeleri öyle heyecan dolu, ateşli ve olumlu yönde farklıydı ki hayatı boyunca buna benzer bir şey yaşamamıştı. Seks ikisini de nefessiz, terden parlar halde bırakmış ve denizden gelip açık balkon kapısından içeri giren serin gece rüzgârı çıplak bedenlerini ürpertmişti. O zamandan sonra da öyle devam etmişti: kışkırtıcı ve vahşi seks. Kız tırnaklarıyla sırtını öyle derin çizmişti ki sabah duş alırken sızladığını fark etmişti.

David kimi zaman sevişmelerinin neden bu kadar vahşi ve saldırgan olduğunu düşünüyordu. İkisi de yalnız olduğundan mı? İkisi de geçmişte mutsuz olduğu için mi? Ölümün onlara çok yakın olmasından dolayı mı? Amy kimi zaman Yahudiliğinden, ailesi ve ölen babasından –hatta soykırımda öldürülen akrabalarından– bahsediyordu ve David onda kökü çok derinlere uzanan bir suçluluk hissi seziyordu. Hayatta kaldığı için suçluluk duyuyordu. Belki o da aynı şeyden muzdaripti. Sağ kalanın hissettiği suçluluk.

Belki ikisini de büyük bir ihtirasla birbirine bağlayan buydu. Yalnızdılar ve hayatta kalmışlardı. Haftalar sonra ilk kez yemek bulan aç insanlar gibiydiler. Birbirlerinin bedenini istemiş, birbirlerinin bedenlerinden beslenmişlerdi. Amy kimi zaman onun omzunu kanatana kadar ısırmış, o da kızın saçını sertçe çekmişti. Ters çevirdiğinde ise Amy küfür edip onunla mücadele etmiş, ardından teslim olmuş, sonra yine mücadeleye başlamış, güzel esmer bacakları çarşafları dövmüştü. Başını yastığa dayayıp çığlık atmış ve yatağı tırmalamıştı.

Daha sert demişti Amy, daha sert.

Ve yaptıkları her şeye Miguel'in hayali de eşlik etmişti. Miguel'in cadı mağarasında onunla sevişmesinin hatırası. David düşünmek istemiyordu ama elinde değildi. Miguel hep aklındaydı. Sevişirlerken bile aklındaydı. Belki de özellikle sevişirlerken.

Eusak Presoak! Eusak Herrira! Otsoko.

Beş gündür buradaydılar ve David ona âşık olduğunu biliyor, bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Balkondan dönüp içeri girdi. Kapıdaki anahtar sesini duydu; gelen Amy'ydi. David cevap bekler gibi ona baktı; internet kafeye gitmişti. Günde birkaç kez gidiyordu çünkü akıcı Fransızca ve İspanyolcası David'den daha az dikkat çekiyordu.

Amy'nin yüz ifadesinden verecek haberi olduğunu anladı.

"E-posta mı var?"

"Evet." Yatağa oturup ayakkabılarını çıkardı. Kot pantolon ve gri kaşmir kazak giymişti; sonbaharda Biarritz güneşli ama serin olurdu. Kızın çıplak ayak bileklerine bakan David arzularını bastırdı, zaten bu sabah iki kez sevişmişlerdi, bu kadarı da aşırıydı. Olanların tümü aşırıydı. Harikaydı. Karnı acıkmıştı. *Brioche*, *baguette* ve Bayonne'dan tatlı *confit de cerise* bulunan kocaman bir kahvaltı istiyordu. Amy'yi çıplak görmek, yaralı bedenine dokunmak için yanıp tutuşuyordu; avcılar tarafından vurulmuş karlar içerisinde kan kaybeden bir dişi kurt. Aşırıydı.

"Eloise e-posta göndermiş." Amy yatakta arkasına yaslandı ve başını kaldırıp tavana bakınca mavi gözleri güneşin altındaki mavi deniz gibi parladı.

"Haklıymışsın, Namibya'daymış. İyi olduğunu, onun için endişelenmememiz gerektiğini söylüyor... Eğer gitmek istersek bize nerede olduğunu söyleyecekmiş. Bana yaklaşık bir tarifte bulundu."

"Ne?"

"Namibya. Tam olarak nerede olduğunu söylemese de emniyette olacağımıza garanti veriyor. Oraya vardığımızda bir otelde birisiyle buluşacağız. Kalanını bize o söyleyecek."

"O adamla birlikte. Angus Nairn'le."

"Tam tahmin ettiğin gibi. Nairn ona para verdi. Demek ki," David yaklaşırken Amy uzanıp elini tuttu, "Nairn bir süredir onu Namibya'ya gitmesi için ikna etmeye çalışıyormuş."

"Öyle mi?"

"O ve ailesinin kan tahlilini yapmak istemiş," dedi Amy, David'in elini daha sıkı tutarak.

"Cagot oldukları için."

"Tabii ki. Aylardır başının etini yiyormuş ama para teklif ettiği halde anne ve babası hep hayır demiş."

Saçı turunçgil aromalı şampuan kokuyordu. David boynunu öptü. Amy de onu kibarca geri itti.

"Cinayetlerden sonra Eloise korkuya kapıldı. Angus Nairn anlaşılan bir kez daha emniyette olacağını söyledi ve kız da Campan'da bizimleyken gizlice gidip onun yolladığı e-postayı okudu. Adam uçakla uzaklarda hiç kimsenin ona erişemeyeceği bir yere gelmesini teklif etti." Amy omuz silkti. "Onu suçlayamam. Dünya üzerinde üreme çağındaki bilinen son Cagot o."

"Miguel hariç."

Amy irkildi. David kızın yüzüne dokundu.

"Belki biz de oraya gitmeliyiz," dedi David. "Namibya plajları daha güvenli olabilir... Olmalı." Saçını okşadı, yanağından makas aldı ve ona âşık olmamış olmayı gönülden diledi. Tehlikeli olduğunu biliyordu. Eğer havuza dalarsa boynunu kırabilirdi çünkü derinliğini bilmiyordu. İstemediği halde onu yine öptü, öptü çünkü buna mecburdu.

Kız onu tekrar geri itti. "Bir şey daha söylemiş. Bana bir şeyi hatırlattı."

"Neyi?"

"José'nin sana dediği bir şeyi."

"Yani?"

Amy'nin yüz ifadesi ciddileşti. "Bu gizemin, Nairn meselesinin, kısacası tüm olanların hayal bile edebileceğimizden daha büyük bir şeyin parçası olduğunu söyledi. Soykırımla, Yahudilerle ve Nazilerle ilgiliymiş ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Böyle mi söyledi?"

Amy nefes verdi. "Sayılır." Ardından beklenmedik şekilde birden gülümsedi. "Oraya gideriz ya da gitmeyiz. Yanıma gel!" David'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Ama sevişmeleri kapının çalmasıyla yarım kaldı.

"*Monsieur! Mademoiselle!*"

David gerildi. Kımıldamadan ve tek kelime etmeden Amy'ye bakarak gözleriyle ne yapacaklarını sordu, o da cevaben çaresizce omuz silkti.

David ayağa kalktı, korkusunu yutup kapıya gitti.

"Kim o?"

"*S'il vous plaît. La porte.*"[17]

Köşeye sıkışmışlardı. Kaçacak yer yoktu. Belki balkondan atlayabilirlerdi. Kapı bu sefer daha sert şekilde çalındı.

"Açın kapıyı!"

17 (Fr.) Lütfen kapıyı açın. (yay. n.)

28

Kapının arkasındaki kişi bir polisti. Rozetini gösterdi ve aksanlı ama düzgün bir İngilizceyle David'e isminin Sarria olduğunu söyledi. Polisin şapkası ve siyah üniforması vardı, hemen arkasında biri daha duruyordu. İkinci adam tek sıra düğmeli takımının içine bembeyaz bir gömlek giymişti. Yüzü asıktı ve güneş gözlüğü takmıştı.

Sarria, David'i geçerek davet edilmeden içeri girdi ve yatağın kenarında oturan Amy'ye baktı. "Bayan Myerson."

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Fransa'ya girdiğiniz andan itibaren ikinizi de takip ediyorum. Konuşmamız gerek. Hemen. Bu benim meslektaşım..." Arkasını işaret etti. "O da polistir. Sizinle konuşacağız. Şimdi."

David burada sorgulanma düşüncesinden rahatsız oldu. Kendisini kapana kısılmış hissetti. Üst katta, gözlerden uzakta korkunç bir şey olabilirdi. Gözünün önünde banyonun duvarını kaplamış kan izleri belirdi.

Amy'ye doğru baktı, o da sanki başka ne yapabiliriz der gibi omuz silkti. David polislere döndü. "Tamam ama alt katta. Arkadaki terasta. Lütfen?"

Sarria sabırsız bir şekilde iç geçirdi. "Tamam, alt katta."

Dördü birden tangırdayan otel asansörüyle zemin kata indi. Lobiye varan David giriş kapısında, güneşin altında telsizi uğuldayan bir polisin daha beklediğini gördü. Otel koruma altındaydı.

Diğer tarafta bulunan oturma alanının kuytu bir köşesindeki bir masaya gittiler, neredeyse bardan çok denize yakındı. Saksıdaki köknar ağaçları sayesinde gözlerden ıraktı. Kimse onları göremezdi.

Amy, David'in elini tuttu, terlemeye başlamıştı. İki polis, çiftin iki yanında oturdu. David kendisinin de terlediğini fark etti. Acaba hasta mıyım diye düşündü. Ya hastalık kapmışlarsa ne olacaktı? Yer altındaki sıvıya dönmüş cesetlerden bulaşmış olabilirdi. Neden o cesetler böyle itinayla saklanmıştı?

Çiçek ve veba hastalıklarının aklına gelmesiyle telaşlandı. Dikkatini mevcut meseleye vermeye çalıştı. Polisler konuşmaya başlamıştı.

"Ben Bayonne'da dünyaya gelmişim," dedi Sarria. Amy'ye, sonra da David'e baktı. "Evet, ben Bask'ım. Yardıma ihtiyacınız olduğunu bilmemin nedenlerinden biri de bu."

Amy lafı hiç uzatmadan, "Yani ne olmuş? Buraya neden geldiniz, Dedektif?" dedi.

"Bayan Bentayou'yu takip ediyorduk. Kendisi muhtemelen ailesinin öldürülmesine şahit oldu." Usulca başını salladı. "*Oui*. Ayrıca Biarritz'den Frankfurt'a gittiğini de biliyoruz."

"Yani Almanya'da," dedi David aceleyle.

"Uçuş bilgilerine göre oradan da Namibya'ya geçmiş." Yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Beni uyutmaya kalkmayın, Mösyö Martinez. Bir süredir bu esrarın peşindeyiz. Gurs'taki cinayetlerden tutun da iki el ateş edildiği duyulan Campan'daki o eve kadar kan ve karmaşadan bir yolu takip ediyoruz." Kısa ve öz konuşuyordu. "Navarrenx kilisesindeki rahip de bize adınızı verdi. Sonrasında sizi bulmak zor olmadı. Hakkınızda çıkan haberler vesaire vesaire." Polis, garsonun getirdiği minik fincana baktı: lezzetli bir sade kahve. Ama ona dokunmadı. "Rahibi tanıyormuşsunuz gibi

görünüyor. Sanırım kapıyı tam zamanında kapatarak sizin hayatınızı kurtarmış."

Amy üsteledi. "İyi de bizi burada nasıl buldunuz?"

"Ben jandarmaya bağlı kıdemli bir polisim. Görevimin bir parçası da Bask teröristleriyle ilgilenmektir."

David'le Amy bir an için göz göze geldi; kızın yüzü sakindi ve sarı saçları rüzgârda hafifçe uçuşuyordu. Ama David onun bu sakin duruşunun altındaki duygu karmaşasını hissedebiliyordu. Acaba Miguel'i mi düşünüyordu? Acaba Miguel hakkında ne düşünüyordu?

Sarria meslektaşına bir göz attıktan sonra devam etti. "Bask Bölgesi'nin her yerinde adamlarımız var. İşinin ehli adamlar. Sizin Biarritz'de olabileceğinizi tahmin ettik çünkü Eloise oradan uçağa binmiş. Tüm internet kafe sahiplerinden gözlerini açık tutup İngiliz bir kız görürlerse haber vermelerini istedim. Sizin tarifinizi verdim Bayan Myerson ve bulmamız zor olmadı."

Sessiz duran polis başkanın etrafı kolaçan eden korumaları gibi mekânı ve ilerideki sahili taradı.

"Miguel Garovillo'nun peşinizde olduğunu da biliyorum," diyerek açıklamayı sürdürdü Sarria. "ETA'nın en ünlü sadist katillerinden biridir. Onu bizzat tutuklamak isterdim ama zalim olduğu kadar kurnazdır da." Sarria gözlerini David'e dikti. "Üstelik onu destekleyip yardımcı olan çok sayıda önemli kişi var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O konuya girmeden önce biraz tarih öğrenmeniz gerekiyor. Kendinizi hazırlamalısınız."

David, Amy'ye doğru baktı; sonbahar güneşi saçlarında parlıyordu. Tekrar Fransız polisin bronzlaşmış yüzüne döndü. "Anlatın."

"Pekâlâ." Kahvesinden ufak bir yudum aldı. "Gazete haberinde bahsedilen harita yanınızda mı?"

David endişesinin arttığını hissetti. "Evet, bende... Hep yanımda taşırım..." Elini ceketinin cebine soktu, sonra da yıpranmış yol haritasını çekip çıkardı.

Sarria haritayı alıp açtı; kâğıt güneş altında bembeyazdı ve mavi yıldızlar neredeyse güzel görünüyordu. Polis başını salladıktan sonra meslektaşına baktı, haritayı tekrar katladı ve masanın üzerine koydu. "Bu haritayı daha önce görmüştüm."

"Ne?"

"Mösyö Martinez, babanızın haritası bu. Cinayetten sonra büyükbabanıza ben teslim etmiştim."

"Babamın haritası olduğunu biliyorum ama anlamadığım..." Bunu söylerken bile gerçek zihninde şekil almaya başlamıştı. "Siz... Yani demek istediğiniz..." diye kekeledi David.

"Demek istediğim bu." David'e baktı. "Mösyö Martinez, beyaz saçlı olabilirim ama bir zamanlar ben de genç bir polistim. On beş yıl önce Navarrenx'te, Gurs'ta görev yapıyordum."

Olup biteni idrak etmeye başlayan David göğsünde bir sızı hissetti. "Anne ve babamın öldürüldüğü zaman."

"Başta ETA'dan şüphelendim çünkü ETA eylemlerinin zirvede olduğu bir dönemdi. Arabaya bomba konulmuştu ve o zamanlarda gerçekleşen diğer ETA saldırılarına benziyordu. Genç Miguel Garovillo'nun da bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordum ve görgü tanıklarımız vardı."

"Öyleyse ne halt etmeye onu tutuklamadınız?"

Sarria'nın kaşları çatıldı. "Navarrenx polis karakolundayken bölgedeki kıdemli bir polis ziyaretimize geldi."

"Kim?"

"Önemi yok. Önemli olan benden davayı kapatmamı istemesiydi. Soruşturmayı sona erdirip dosyayı rafa kaldırmamı emretti. Oysaki elimizde delil vardı. Çok öfkelenmiştim."

"Neden böyle bir şey yaptılar ki?"

Sarria, Amy'ye baktı. "İlk başta GAL olduğunu düşündüm."

David de Amy'ye baktı. "Anlamadım. Gal de kim?"

"David, o bir şahıs değil. O, GAL," diye cevap verdi Amy. Yüzü endişeden bembeyaz olmuştu. "Büyük G, büyük A ve büyük L. GAL. 1980'ler ve 90'larda İspanyol hükümeti tarafından Bask radikalleri kaçırıp infaz etmek için kurulmuş bir grup. Fransız hükümetindeki bazı unsurlar da gizlice destekliyordu."

"Kesinlikle, Bayan Myerson." Sarria hafifçe başını salladı. "Bunun bir GAL işi olduğunu düşünüp peşini bıraktık. Mösyö Martinez, yetkililer anne babanızın Bask teröristleri olduğunu ima ettiler. O yüzden ölümleri Fransız hükümetini pek rahatsız etmedi."

David bekledi. Sarria iç çekti.

"Ama tüm bunlar bana çok saçma gelmişti. Anne babanızın terörizmle hiçbir alakası olmadığını biliyordum. Bölgeyi gezen Amerikalı bir adam ve İngiliz bir kadın, hepsi bu. Üstelik tanınmış bir Bask radikali, ETA'nın en azılı teröristi ve büyük José Garovillo'nun oğlu olan *Otsoko*, yani Kurt neden durup dururken GAL için çalışmaya başlasındı ki? Neden davasına ihanet etsindi?"

Soru, yüz metre batıdaki denizden gelen tuz kokusu gibi havada asılı kaldı.

"Yani... Neden?" dedi Amy usulca.

"Mesele de bu zaten. Neden üç cinayet?"

"Üç cinayet mi?" diye araya girdi David.

"Evet. Tabii ki." Sarria kaşlarını çattı. "Bilmiyor musunuz?"

"On beş yaşındaydım ve kimse bana bir şey söylemedi. Neyi bilmiyor muyum?"

"Otopside annenizin karnında beş aylık bir kız çocuğu olduğu görüldü."

Masadaki herkes sustu. Duygular David'in ruhunu kemirdi. Tek çocuk olduğu için hep bir kardeş istemişti. Yetim olup bir başına kaldığı zaman da bu kardeş isteği katlanarak artmıştı. Şimdi ise bu haberi alıyordu.

Acı veren hatıralarının tamamı saklandıkları yerlerden çıktılar. Anne ve babasının Fransa'daki tuhaf tatile çıkmasının nedeni bu muydu? Uzun zamandır bekledikleri ikinci hamileliğin ardından köklerini öğrenme arzusu mu?

"Üzgünüm Mösyö Martinez," dedi Sarria. "Gördüğünüz gibi size yardım etmek için buradayım. Kapıda sizi görür görmez yüzünüzü tanıdım. Tıpkı arabada bulduğumuz babanıza benziyorsunuz." Kısa bir süre denize baktıktan sonra tekrar David'e döndü. "Miguel Garovillo'yu ömür boyu bir Fransız hapishanesine tıkmayı çok isterdim. Ama daha fazla anlatmadan önce sizin hikâyenizi öğrenmem gerekiyor." Küçük kahve fincanını yana koyup dirseklerini masaya dayadı. "*Désolé*[18]. Bana güvenmediğinize eminim. Ama anne ve babanızı bulduğum zamanı hiç unutmadım. Bu tür şeyler hafızadan kolay kolay silinmiyor. O yüzden size tavsiyem her şeyi anlatmanızdır." Durdu. "Zaten siz de kabul edersiniz ki başka seçeneğiniz de yok."

David masanın üzerinden uzanıp ellerini tutan Amy'ye anlamlı bir ifadeyle uzun uzun baktı.

"Dürüst olmak zorundayız," dedi Amy.

Haklıydı. Başka seçenekleri yoktu. O yüzden David başını sallayıp derin bir nefes aldı ve tüm hikâyeyi polise anlattı. İngiltere, Fransa ve Kanada'daki cinayetlerle olan bağlantıyı, İngiltere'deki gazeteciyi, Cagot kapılarını ve her adımı kanla lekelenip gerçek dışıymış gibi gelen seyahatinin tamamını ortaya döktü.

18 (Fr.) Üzgünüm. (yay. n.)

Konuşması sona erince Sarria şapkasını çıkarıp beyaz masa örtüsünün üzerine koydu. Bu zaman zarfında gözlerini David'den hiç ayırmamıştı.

"Tıpkı düşündüğüm gibi. *Les églises... La Societé.*[19]" Cevapları gökyüzünde ararmış gibi başlarının üzerinden bakarak neredeyse kendi kendine konuşuyordu.

Sonunda düşüncelerinden sıyrılıp açıklamaya başladı.

"Sizi sadece cep telefonlarıyla değil, kiliseler vasıtasıyla da takip etti, Mösyö Martinez. Navarrenx'teki rahibin de ima ettiği gibi kiliseler sayesinde."

"Nasıl yani?" diye sordu Amy.

"Martinez cinayeti davasından alındıktan ve dosya kapandıktan sonra kendi başıma araştırmaya başladım. Beni davadan alan kişilerin geçmişini araştırıp GAL ile bağlantısı var mı görmek istedim. Tabii ki böyle bir bağ yoktu. Ama..." Durdu. "Ama kiliselerle ve özellikle de X. Pius Cemiyeti'yle ilişkileri vardı."

Amy'nin suratından ne kadar şaşırdığını anlamak zor değildi. "Onları duymuştum. Evet, José'nin de onlarla bağlantısı vardı. Papa Pius tarafından kutsanmış çarmıh onlardaydı. Evet..." David'in kolunu tuttu. "Navarrenx'teki rahip."

David hatırladı. "Cemiyet'ten bahsetmişti. Hatta bizimle ilgili onları ya da başka birini ikaz etmesi gerektiğini söylemişti. Ayrıca kiliselerin bazılarında papanın resimleri vardı." İyice kafası karışan David olup bitene bir mana vermeye çalıştı. "İyi de kim bunlar?"

"Güney Fransa ve Bask Bölgesi'nde çok destek gören, Katolik kilisesinden ayrılmış büyük bir topluluk," diye açıklamayı sürdürdü Sarria. "Gelenekçidirler. Başpiskopos Lefebvre tarafından kurulmuştur. Sağcı siyasi grup Ulusal Cephe'yle de bağlantıları vardır. Piskoposlarından bazıları Yahudi Soykırımı'nı inkâr eder. Tüm

19 (Fr.) Kiliseler... Cemiyet. (yay. n.)

ülkede destekçileri var. Onlar..." Kaşlarını çattı. "Yurt dışında da etkililer. Bavyera, Quebec ve Güney Amerika'da. Polonya'daki yandaşları da Polonyalı Aileler Birliği adında bir grup. Avusturya'daki sağcılar da destekliyor. Sekiz yüz bin üyesi olduğu düşünülüyor. Kendi rahipleri, papaz okulları ve kiliseleri var."

"Bunların birbiriyle ilişkili olduklarına emin misiniz?" diye sordu Amy.

"Oldukça. Nereye baksam Cemiyet'le ilgili bir bağlantı buldum, matmazel. *Un reseau, une conspiration!*[20] Amirim de aşırı sağcıdır ve o hareketi desteklemektedir."

Şaşkınlığını hâlâ üstünden atamamış olan David polise baktı. "İyi de onların bu işle ilgisi ne?"

Polis başını salladı. "Anladığım kadarıyla Katolik kilisesi savaş yıllarına ait bazı bilgileri gizlemek istiyor. Gurs'la da ilgisi olabilir. Belki de anne babanız tesadüfen o sırrı açığa çıkarmıştır. *Accidentellement*[21]."

"Önce Cemiyet dediniz, şimdi de tüm Katolik kilisesi işin içinde mi diyorsunuz?"

Polis omuz silkti. "Ben böyle olduğuna inanıyorum. Bana göre öyle. Gurs'taki ilk cinayetten beri Cemiyet'i araştırıyorum. Birkaç yıl önce X. Pius Cemiyeti, İkinci Vatikan Konsili'ni reddettiklerinden ve aşırı görüşleri nedeniyle Papa John Paul tarafından aforoz edildi. Ama Papa'nın bu cemiyeti tekrar Katolik cemaati içine kabul edeceğine dair işaretler var. Karşılıklı hoşgörü mesajları verip duruyorlar." Sarria belli belirsiz gülümsedi. "Ama bana kalırsa kilise ayrılığın sona erdirilmesi karşılığında Cemiyet'ten bir şey yapmasını istedi."

---

20 (Fr.) Bir şebeke, bir komplo! (yay. n.)

21 (Fr.) Kazara. (yay. n.)

"Gurs'ta yaşananlara dair delilleri tamamen ortadan kaldırmak mı?"

İç çekti. "Evet. Bunu Cemiyet'ten daha iyi kim yapabilir? Kökleri her şeyin başladığı yer olan Vichy'ye ve işgale dayandığı için zaten tüm hikâyeyi biliyorlar. Gurs'ta sağcı Fransız rahipler görev yapıyordu ve rahip olmalarına rağmen Cagotlara ve Yahudilere işkence ettiler."

David için en azından resmin bir bölümü ortaya çıkmıştı. Siyah saksılı köknarların arasından mavi Biskay Körfezi'ne baktı. Usulca kendi kendine konuştu: "Gittiğimiz her yerde kiliselere uğradık. Navarrenx, Savin ve Luz. Eloise'in evi kilisenin karşısındaydı ve o da Campan'da kiliseye gitmişti..."

"Kesinlikle. Cemiyet sizi bulmak için Katolik kilisesinden yardım talep etmiş olabilir. Rahipler, rahibeler ve ruhban sınıfı gittiğiniz yerlerde sizi teşhis etmiştir belki de. Sıradan bir rahip kendisinden neden böyle bir şey istendiğini bilmeyip sadece vazife icabı yerine getirmiş olabilir. Dünyanın bu bölgesinde sadakat çok şey ifade eder."

"Yani bu bilgi Cemiyet'e, oradan da Miguel'e mi aktarıldı?" diye araya girdi Amy.

"Aynen öyle. Miguel'in bu işle ne ilgisi olduğunu anlatmama da gerek yok herhalde. Siz gayet iyi biliyorsunuz." Polis kahvesinden bir yudum alıp denize baktıktan sonra tekrar masaya döndü. "Garovillo'nun oğlu bir Bask radikali olarak yetiştirilmiş olmalı. Bask olmaktan büyük gurur duyuyordu. Sonra günün birinde babasının Bask değil de aşağılık bir Cagot olduğunu öğrendi. Miguel Garovillo yıkılmış olmalı. Ardından da kafasına koymuştur." Sarria'nın kaşları çatıldı. "Bu sırrı korumak adına her şeyi yapmayı göze almış, babası ve kendisi hakkındaki bu utanç verici gerçeği açığa çıkarabilecek herkesi ortadan kaldırmaktan çekinmemiştir. Anlaşılan Cemiyet'le yolları da bu şekilde kesişti. Belki bir noktada

onu da aralarına aldılar ya da iki Garovillo da zaten üyeleriydi. Böylece her şey yerli yerine oturuyor."

"Hepsinden önemlisi ETA'daki konumu da ona yardımcı olmuştur, değil mi?" dedi David. "Öldürmek için ihtiyaç duyacağı bomba, silah ve tecrübeye sahiptir."

"Kuşkusuz. Ve günün birinde Miguel anne ve babanın Gurs yakınlarında Cagotları araştırdığını, Brasserie d'Hagetmau'da sorular sorduğunu haber alıyor. Bu durum onu telaşlandırıp harekete geçmeye sevk etmiş olmalı."

Rüzgâr sahilde gülen bir çocuğun sesini onlara taşıdı.

Sarria'nın yüzünde samimi bir kederin bir anlığına belirip kaybolduğu görüldü. "Tabii ki aileniz için artık çok geçti, Mösyö Martinez. Elimden daha fazlası gelmedi. Denedim. Affedin beni."

David usulca başını salladı. Ama aslında ne affetmek ne de pişman olmak istiyordu. Onun istediği cevaplardı. Olabildiğince çok cevap. Azmi geri döndü, anne babasının ve doğmamış kız kardeşinin intikamını almak istiyordu. Ama bunu yapabilmek için Miguel delilleri ortadan kaldırmadan evvel resmin bütününü görmeye ihtiyacı vardı.

"Memur Sarria, bu meselenin Gurs'la bağlantısı ne? Orada ne oldu?"

Sarria omuz silkerek bilmediğini gösterdi. "Bu konuda bir şey söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum. Anlaşılan kimse bilmiyor. Ama şunu diyebilirim ki," masanın üzerine doğru eğilip sesini kıstı, "sizi bundan sonra koruyamam. Tehlikedesiniz, hem de büyük tehlikede. Cemiyet ve onların siyasetçi destekçileri hâlâ ölmenizi istiyor. Sizin ölmeniz onlar için önemli."

Amy kollarını kavuşturarak, "Peki şimdi ne halt edeceğiz?" dedi. "Nereye gideceğiz? İngiltere çok tehlikeli. İspanya da farklı değil. Başka neresi kaldı?"

"Her yer. Ne kadar büyük bir tehlikede olduğunuzu bilmiyorsunuz..." Sarria ciddi bir ifadeyle David ve Amy'ye baktı. "Eğer motivasyona ihtiyacınız varsa bu size yardımcı olabilir."

Yanındaki çantadan kahverengi büyük bir zarf çıkardı. Zarfı açıp içindeki fotoğrafları aldı.

"Bunlar Gurs'taki cinayete ait fotoğraflar. Eloise'in büyükannesi Madam Bentayou. Sana gösterip göstermemem gerektiğine karar verememiştim. Ama... anlaşılan görmeniz daha faydalı olacak."

David biraz tereddüt ederek parlak fotoğrafları aldı. Eloise'in bungalovun penceresinden gördüğü ve tarif etmeyi beceremediği manzaraya, büyükannenin cinayete kurban gidişine bakmak üzereydi.

Kendisini toparlayıp en büyük fotoğrafa baktı. "Tanrım."

Fotoğrafta tüm cinayet mahalli görünüyordu.

Madam Bentayou'nun cesedi kanla kaplanmış olan mutfak zemininde yatıyordu. Cesedi kıyafetlerinden ve ekose terliklerinden teşhis etmek mümkündü ama kimliğini doğrulayacak yüz resmi bulunmuyordu. Çünkü kafası kesilmişti.

Sadece kesilmemiş sanki kesip koparılmıştı. Yaranın girintili yapısı, yırtılıp parçalanmış deri ve esnemiş bağ dokular kafanın döndürülerek koparıldığını gösteriyordu. Sanki birisi kafayı yarıya kadar kestikten sonra öfke ve sabırsızlıkla ya da gözünü kan bürüdüğü için kalan kısmını koparmıştı. David manzarayı hayal etmemeye çalıştı: Terörist boyun kemiği kırılıp bağ dokular kopana kadar kafaya asılıyor.

Hepsi bu kadar da değildi. Birisi –Miguel, mutlaka Miguel'di– ellerini de kesmişti: Kadının bileklerinin yerinde kanlı damarlar ve kaslar duruyordu. Kesiklerden sızan kanın neden olduğu göl dümdüz edilmiş kırmızı eldivenleri andırıyordu.

Eller daha sonra da kapıya çivilenmişti. Diğer birkaç resimde de kazığa oturtulmuş eller gösteriliyordu.

Mutfak kapısında bir çift çivili ve çürümeye başlamış el.

Amy elleriyle yüzünü kapattı. "Korkunç. Korkunç, korkunç, korkunç..."

"Biliyorum. Özür dilerim ama dahası var," diye mırıldandı Sarria.

David küfretti. "Bundan fazlası nasıl olur? Bundan daha kötüsü olur mu?"

Polis zarfı tekrar açıp bir fotoğraf daha çıkardı. Bu fotoğrafta kesik ellerden biri yakından gösteriliyordu. Kalemiyle sol tarafı işaret etti.

David gözlerini kısarak dikkatle baktı. Deri üzerine işaretler yapılmış gibi görünüyordu. Silikti ama öyle olduğuna şüphe yoktu. Soluk ten üzerinde bir sıra küçük ve kıvrık çentik.

İğrenme duygusuyla mücadele ederek, "Bu... Bu zannettiğim şey mi?" diye sordu.

"*Oui*. İnsan ısırığı. Isırık izi. Sanki biri tadının neye benzediğini anlamak için insan etini ısırmaya kalkışmış."

Kimseden ses çıkmadı. Dalgalar sahile vurmaya devam etti. Ardından diğer polis yaklaştı ve ilk kez konuştu.

"*Allez*[22]. Sizi bulmadan önce gidin. Neresi olursa."

22 (Fr.) Gidin. (yay. n.)

29

Ev olması gerektiği gibi sessizdi. Onları korumakla görevli esneyip duran sıkkın polis kullanılmayan bir odadaki yatağa uzanmış *Goal* okuyordu. Suzie hastanede çalışıyordu. İşi bırakmayı reddetmiş ama yolda bir polisin kendisine refakat etmesini kabul etmişti. Yerdeki kanı görüp korkan bakıcıları iki gün önce Slovenya'ya geri dönmüş ve Suzie'nin annesi, Conor'a bakmak için onlarda kalmaya başlamıştı.

Simon da Eugen Fischer hakkında bir şeyler okuyordu.

Alman bilim adamının internetteki biyografisi sadeydi:

"Eugen Fischer (5 Temmuz 1874 – 9 Temmuz 1967) Alman tıp, antropoloji ve öjenik profesörüdür. Yahudilerin yok edilmesini meşrulaştıran, yarım milyon kadar Çingene'nin öldürülmesine sebep olan ve daha yüz binlerce insanın ortadan kaldırılmasının yolunu açan etnik temizlik konulu Nazi bilimsel teorilerinin önde gelen ismidir."

Simon ekranın karşısına oturmuştu, ağzında metalik nahoş bir tat vardı. Fischer'ın hayatında üç nokta ön plana çıkıyordu. İlki Fischer ve Afrika arasındaki güçlü bağdı.

"1908'de Eugen Fischer günümüzde Namibya olarak bilinen Alman Güneybatı Afrikası'nda saha araştırmasına başladı. Yerli kadınlarla birlikte olan 'Ari' erkeklerin çocuklarını inceledi. Sonuç olarak bu birleşmeden doğan çocukların –onlara 'mischlinge' deni-

yordu– verimliliklerinin sona ermesinin ardından imha edilmeleri gerektiği kanısına vardı."

İmha etmek, verimlilik, kanıya varmak. Bu kelimeler kuru ve antiseptik olamayacak kadar etkiliydi.

Simon derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Öfkeden kuduran Tomasky'nin görüntüsü zihninde belirince de hemen tekrar açtı. Conor'ın yan odada oyuncak arabasıyla vın vın diye sesler çıkararak oynadığını duyabiliyordu.

Kendi kendine konuşan oğlunu dinleyen Simon babalara özgü acı verici koruma duygusunu bir kez daha hissetti. Conor'ı dünya üzerindeki tüm kötülüklerden korumalıydı.

Ama bunu yapabilmenin en iyi yolu dikkatini toplayıp tekrar işinin başına dönmesiydi.

"Hitler, Eugen Fischer'ın ve özellikle de profesörün *Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene* (İnsan Kalıtımı ve Etnik Temizlik) adlı şaheserinin büyük hayranıydı." Hitler 1933'te iktidara geldikten sonra Fischer'ı Berlin Üniversitesi rektörü olarak tayin etti.

Avrupa'nın Naziler tarafından işgal edilmesi (1939-1942) sayesinde Hitler'in de desteğini alan Fischer yıllar önce Namibya'da başlamış olan ırk araştırmalarını yayma imkânı buldu. Fischer, Nazi işgali altındaki Güneybatı Fransa'da bulunan Gurs'taki toplama kampında Avrupa ırkları üzerinde bir dizi ayrıntılı araştırma yaptı: Basklar, Çingeneler, Yahudiler vs.

Gözleri ekran ve önündeki not defteri arasında gidip gelen Simon hızla yazmaya devam etti. Dahası vardı:

"Nazi rejimi Gurs'taki 'tıp dairesi'ne büyük para harcadı. Fischer'ın deneylerinde büyük keşiflere imza attığı yönünde söylentiler yayıldı. Fakat Gurs'ta Fischer tarafından elde edilen veriler müttefik devletlerin Avrupa'yı işgali ve Nazi rejiminin yıkılması (1944-1945) sırasındaki karmaşada kaybolup gitti. Fischer'ın de-

neylerinden bilimsel açıdan geçerli bulgular elde edilip edilemediği hiçbir zaman öğrenilemedi. Günümüzde yaygın olan görüş 'ırklar konusundaki keşiflerin' Nazi propagandası olduğu ve Fischer'ın aslında kayda değer hiçbir şey ortaya çıkaramadığı yönündedir."

Fischer'ın hayatının son bölümü daha ilgi çekici ve daha gizemliydi.

"Müttefiklerin Üçüncü Reich'ı yenilgiye uğratmasının ardından Eugen Fischer, Nazilerle olan ilişkisi ve onlar için çalışmış olmasına rağmen ağır bir ceza almadan kurtulmayı başarmıştır. Hatta daha sonra Profesör Emeritus adıyla Freiburg Üniversitesi'nde görev yapmaya başlamış ve 1952'de yeni kurulan Alman Antropoloji Derneği'nin fahri başkanı olmuştur.

"Nazilerin ırkçı politikalarının kurucusu ve yönlendiricisi olan bir bilim adamına gösterilen bu müsamahanın bir eşi daha yoktur. Fischer'ın Gurs ve diğer yerlerdeki pek çok meslektaşı da ya hiç ceza almamış ya da 'Nazilikten arındırma' sürecinin bir parçası olarak birkaç hafta hapiste kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır. Mesela Berlin, Dahlem'deki öjenik bölümü başkanı ve Nazi ırk teorisi hakkındaki önemli eserlerin yardımcı yazarlarından biri olan Fritz Lenz savaştan hemen sonra tekrar işe dönüp Göttingen Üniversitesi'ndeki insan kalıtımı bölümünün başına getirilmiştir."

Son iddialar o kadar çarpıcıydı ki Simon paragrafı iki kez okudu. Sonra tekrar okudu. Sonra da başka bir siteyi kontrol etti ve kelimesi kelimesine aynı şeyin yazılı olduğunu gördü.

Kelimesi kelimesine mi? Simon bunun internet tembelliğinin ürünü olan uydurma bir iddia olduğunu düşünmeye başladı.

Ayağa kalktı, kapıyı açtı ve oturma odasına girdi.

Conor gözlerini Lokomotif Derek'in maceralarına dikmiş, halının üzerinde oyuncaklarıyla oynuyordu.

İşte, kitap rafları. En üst rafta babasının on yıldır toz tutmakta olan *Britannica* ansiklopedileri duruyordu. Simon ciltlerden birini alıp çabucak Lenz Fritz'e baktı.

Doğruydu. Öjeniğin geliştiricisi, Mengele'nin dostu, Nazizm'in arkasındaki düşünürlerden biri olan bu korkunç adam 1946'da vazifesine geri dönmüştü. Hapse girmemişti. Müttefik devletler onu hapse bile atmamıştı.

Neden bu doktorların hepsi salıverilmişti?

Oğlunun sarı saçlarını okşadıktan sonra çalışma odasına dönüp kapıyı kapattı. Tekrar gaza gelmişti. Gizem tekrar canlanıyordu ama bir yılan, bir kobra gibi kendi çevresini sarmış tıslıyor ve altında yatanı gizliyordu.

Akşam olmak üzereydi. Kendine göndereceği bir e-postaya –sır çözmede kullandığı taktiklerden biriydi– kelimeleri yazarak bilginin bir kez daha üzerinden geçti. Kusurları görmek ve kalitesini ölçmek için kendi yaptığı resmi baş aşağı çeviren bir sanatçı gibi.

Simon arkasına yaslanıp iç çekti. Düşünceleri tutarsız ve saçmaydı. Para, Naziler, Cagotlar, muhtemel iş birliği, ee ne olmuş? Hâlâ rastgeleymiş gibi görünen cinayetlere getirebildiği bir açıklama yoktu.

Heyecanının sönmeye başladığını hissetti. Neredeyse başladığı yere dönmüştü. David ve Amy'yle konuşması gerekiyordu. Neredeydiler? Güney Fransa'da neler olup bitiyordu?

Tomasky'nin kız kardeşini ve bahsettiği manastırı hatırladı.

Fransa'da Tourette adlı bir manastır.

Simon öne eğilip yazmaya başladı.

Aradığı cevap hemen ekranda belirdi.

La Tourette Manastırı.

Lyon'daki Dominikan Tarikatı'nın lideri Peder Couturier'in teşvikiyle 1953-1960 yılları arasında inşa edilmiştir. Mimarı Charles Edouard Jeanneret-Gris'tir (Le Corbusier olarak bilinir).

Simon durdu.

Dominikan Tarikatı mı?

Profesör Winyard'ın söylediklerini hatırladı. Dominikanlar. Tanrı'nın Köpekleri. Cadı yakanlar. Cadıların çekici. *Malleus Maleficarum.*

Nabzı tekrar bariz şekilde hızlı atmaya başladı. Bu manastır Lyon yakınlarındaydı. Lyon mu?

David Martinez, babasına ait olan ve sonra da büyükbabasına teslim edilen bir haritadan bahsetmişti. Simon'ın hatırladığı kadarıyla haritada Bask Bölgesi'nin dışında, Cagotların yaşadığı yerin uzağında tek bir yer mavi yıldızla işaretlenmişti. Lyon yakınları değil miydi? Yoksa Marsilya mıydı? Lyon olmalıydı.

Esrar tekrar harekete geçmişti.

Okumaya devam etti.

İnternet sitesine göre Le Corbusier son yüzyılın en büyük mimarıydı. Ayrıca sadeliği ve hayal gücüyle nam salmıştı; temel kuralları işlevsel hale getirirdi. Her detayı bilinçli yapardı. Ateist olmasıyla da tanınırdı, "o yüzden savaştan sonra kendisinden bir manastır yapmasını istemeleri şaşırtıcıydı."

Manastırla ilgili pek çok şey de şaşırtıcıydı zaten. Savaş sonrası fakirleşen Fransa'ya para nereden gelmişti? Dominikanlar çok sayıda eski ve savaş sırasında hasar görmüş binayı restore etmek dururken neden yeni bir tane yapmaya kalkışmışlardı? Hepsinden önemlisi binanın tasarımı neden böyle garipti?

Bir kitapta şöyle tarif edilmişti: "Le Corb'a göre La Tourette adındaki bu binada yaşamak başlı başına bir kefaret olmalıydı.

Binanın ürkütücü yapısı ve içinde yaşamanın zorluğu manastır hayatının çilesinin bir parçası olacaktı."

Bu zorluklar teorik olmaktan öteye geçmiş gibi görünüyordu. 1953'te bina büyük ölçüde tamamlanmıştı. 1955'e gelindiğinde ilk keşiş grubunun yarısı akıl hastası olmuştu. Rahatsızlıklar arasında sinir bozukluğu ve major depresyon da vardı ki bunun olmasının ana nedeni binanın boğucu tasarımıydı. Anlaşılan, uyumsuz kısımlar ve brütalist tasarım manastır sakinlerini delirtmişti.

Bir eleştirmene göre binanın "bariz nahoşluğunun" diğer bir unsuru da akustikti. Geceleri binadaki her ses katlanarak artıyordu. Her nefes, her fısıltı, her horlama. Görünen o ki bu durum beton yapı ve yankılı mekânların bir ürünüydü. Diğer bir tabirle binanın rahatsız edici olması kasti bir nitelikti çünkü insanı huzursuz hissettirecek şekilde tasarlanmıştı.

Bir internet sitesi daha vardı. Bu bir mimari bloguydu. Brisbaneli bir mimarlık öğrencisinin yazdığı basit ve sade bir blog. Anlaşılan o ki Le Corbusier hakkında yaptığı yıllar süren araştırmaların ardından birkaç yaz önce La Tourette'te kalmıştı.

Yazı kısa bir otobiyografik notla başlıyordu. Sonra da tüm gücüyle mimariye saldırıyordu.

Öğrenci, Le Corbusier'in Nazi olduğunu iddia etmekteydi. Anlaşılan o ki Le Corbusier savaş yıllarında Alman kuklası faşist Vichy rejiminin lideri Pétain'e çok yakındı. Yazara göre Le Corbusier ayrıca büyük bir Hitler hayranıydı. Yazıda mimarın Führer için "muhteşem" yorumunda bulunduğu ifade edilmişti.

Blog, Le Corbusier'in tek olmadığını ve pek çok mimarın faşizm ya da Marksizm sempatizanı olduğunu söyleyerek bu iddiasını dengelemeye çalışmıştı. Çünkü mimarlar ütopyacıydılar. Toplumu değiştirmek isterlerdi ve bu amaçları yüzünden Nazi, komünist ya da katil kabul edilmeleri gerekmiyordu...

Blog yazısı diğer bir suçlamayla sona eriyordu. Le Corbusier'in Marsilya'daki ünlü binası Unite d'Habitation'un Güney Fransa'daki en gözde intihar mekânı olduğu iddia edilmişti. Ayrıca ısrarla La Tourette'nin o binadan bile daha iç karartıcı olduğunu söylemekteydi; çok fazla intihar yaşanmamasının tek nedeni ziyaretçilerinin birkaç gün içinde kaçmasıydı. Kalmak zorunda olan keşişler bunun bedelini ağır ödüyor ama dinî inançları yüzünden intihar edemiyordu.

Blog yazarı sonunda malum soruyu da soruyordu: Neden? Dominikanlar neden Le Corbusier gibi birinden böyle gizemli bir bina yapmasını istemişlerdi?

Simon bilgisayarı kapatıp odasının sessizliğini ve zihnindeki mantığın tınısını dinledi.

Blogda kesin bir yargıya varılmasa da Simon'a göre cevap aşikârdı. Biçim işlevi takip eder. Le Corbusier hayatı boyunca bu ilkeye inanmıştı. Binanın işlevi belki de bazı korkunç gerçekleri gizlemekti. Binanın kendisi bu sinsi işlevin vücut bulmuş hali gibiydi. Burada kötülük yatar, yaklaşmayın. Zehirli böceklerin rengârenk olması gibi.

Profesör Winyard'ın bu hayati belgelerle ilgili söylediklerini birebir hatırladı: Cagotların kan tahlilleri ve cadıların yakılmasına dair belgeler. Papalık tarafından yasaklanan ve gizlenen belgeler.

"Roma'daki Dominikan Üniversitesi Angelicum'da bulunuyorlardı. Asırlarca güvendeydiler. Ama savaştan ve Nazilerden sonra böylesine kışkırtıcı belgelerin orada güvende olmayacağı düşünüldü. Rivayete göre daha emniyetli bir yere gönderildiler. Ama kimse neresi olduğunu bilmiyor."

Nereye gönderildiklerini kimse bilmiyor mu? Savaştan sonra yapılan, Nazilerle ve Vichy'yle bağlantısı olan garip Dominikan manastırına ne demeli?

Gizem, ay ışığında yavaşça açıp bahçeye kokusunu salan bir gece çiçeği gibiydi.

Ama bir ispata daha ihtiyacı vardı. David Martinez'le temas kurup haritadaki yıldızı onaylatması gerekiyordu. Onunla derhal konuşmalıydı.

Simon sakinleşmeye çalıştı. Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve kendisine papatya çayı yaptı çünkü papatya çayının insanı sakinleştirdiğini duymuştu.

Siktir et papatya çayını. Çayı lavaboya döküp çalışma odasına koştu ve boş yere Martinez'in numarasını tuşladı. Sinyal yoktu. Sanki sonuç değişecekmiş gibi üç saniye sonra tekrar denedi. Sinyal yoktu. Gayet iyi bildiği gibi David akıllıca davranarak telefonu atmıştı.

Ya şimdi? Eğer başına bir şey gelmediyse David Martinez elbette ki Biarritz'den onu tekrar arayacaktı.

Simon odasında volta atmaya başladı. Tomasky'nin saldırısını düşünmemeye çalışarak dikkatini David ve Amy'ye verdi.

Bir duvardan diğerine varması üç buçuk saniyesini alıyordu.

Evi çok ama çok küçüktü. Eğer Simon bu hikâyeyi toparlayıp harika bir kitap yazabilirse büyük bir ev alacak kadar para kazanabilirdi ve...

Yeter. Simon bilgisayarının başına oturup David Martinez'e bir e-posta gönderdi. Sonra da odasından çıkıp oturma odasındaki oğlunun yanına gitti ve birlikte on yedinci kez *Sevimli Canavarlar*'ı izlediler.

Ardından bir kez daha izlediler.

Saat akşamın yedisi oldu ve cep telefonu çaldığında Conor yatağına yatmıştı. Arama Fransa'dan yapılıyordu.

Kendisini kalbinin bir Burundi davulu gibi çalmadığına ikna eden Simon telefonu açtı.

"Alo?"

"Simon."

"David? Çok şükür aradın. İyi misin? Sen ve Amy nasılsınız?"

"Biz iyiyiz ve hâlâ Biarritz'deyiz ama gidiyoruz. Ya sen?"

"Sorun yok, ben iyiyim. Aslında bir şeyi öğrenmem gerekiyor." Simon konuya böyle daldığı için biraz suçluluk duydu ama kendisine hâkim olamıyordu. "David, harita yanında mı?"

"Evet. Tabii ki. Herkes de haritaya bakmak istiyor..."

"Lütfen, bu çok önemli. Haritayı çıkar. Lyon yakınında bir yıldız olduğunu söylemiştin."

"Doğru, Lyon yakınında... Nereye karşılık geldiğini bir türlü çözemedik."

"Lütfen bir daha bak."

Simon haritanın açılırken çıkardığı hışırtıyı ve arka plandan gelen trafik uğultusunu duyabiliyordu. David sabit hat kullanıyordu. Küçük bir Bask şehrindeki ankesörlü bir telefon.

David tekrar konuşmaya başladı. "İşte yıldız. Neyi bilmek istiyorsun?"

Gerginlik iyice tırmandı.

"Bu yıldızın tam olarak nerede, hangi köy ya da kasabanın üzerinde olduğunu söyler misin?" dedi Simon.

Gazeteci neredeyse David'in haritaya dikkatle bakışını duyabiliyordu.

David tekrar konuştu. "Çok belirgin aslında. Eveux adındaki küçük bir köyün üzerinde."

"Eveux mu?"

Sessizlik.

"Evet, Eveux... Lyon'un kuzeybatısında... L'Arbresle yakınlarında." David'in sesi daha sert hale geldi. "Niye sordun?"

Simon cevap vermedi çünkü bilgisayara bakmakla meşguldü. İnternet sitesinde manastırın Fransızca tam adı yazılıydı.

Le Priore de Sainte Marie de La Tourette.

De Eveux-sur-L'Arbresle.

30

Kiralık araba Lyon Saint Exupéry Havaalanı'ndaki otoparkın 3B bölümünden ayrıldı. Araca çantalarını yığmış olan Simon kendisini Lyon'a götürecek otobana çıkarak gündüz trafiğine karıştı.

Rhone Vadisi boyunca kuzeye gidiyordu.

Aceleci davrandığını düşündü. Tüm bunlar koca bir hatadan mı ibaretti? Suzie'ye bu macera hakkında ne düşündüğünü sorduğunda karısı gözlerinden açıkça okunan cansız bir ifadeyle gitmesi konusunda onunla hemfikir olduğunu söylemişti çünkü onu seviyordu. Zaten polis yanlarında olduğundan emniyette olacaklardı. Zaten evde elinden bir şey gelmediği için deliye döndüğünden tekrar içmeye başlayabilirdi ki Suzie bu yüzden de endişeleniyordu.

Simon ilerideki arabalara baktı. Otoban yoğundu.

Suzie'nin söylediği hemen her şeyin yalan olduğunu biliyordu. Gitmesini istemiyordu ve gitmesinin sorumsuzluk olduğunu düşünüyordu. Kabul etmesinin tek nedeni onu sevmesiydi. Öyle bir karısı olduğu için çok şanslıydı.

Ve o aptalın tekiydi.

Ama işte buradaydı. Nedeni ne olursa olsun takibin heyecanı uyarıcı ve canlandırıcıydı. İnsanları delirten manastır nasıl bir yerdi? Ünlü arşivi bulabilecek miydi? Simon hız keserken otobandaki tabelalara baktı: Ecully, Dardilly, Charbonnieres-les-Bains.

İşte. Tabelayı okumak için yavaşladı. Burasıydı. L'Arbresle için N7 rotasını izlemeliydi.

Simon direksiyonu kırıp sola döndü. Beaujolais'nin yeşil derinliklerinde yol almaya başladı. Rotasını kontrol etmek için haritaya bakarken aklında farklı düşünceler geziyordu. Buranın birkaç yüz kilometre güneybatısındaki Biarritz'de David ve Amy saklanıyor, umut ediyor, bekliyor ve Namibya'ya uçuyordu.

Onlara yardımcı olmak için ne yapabilirdi? Belki hiçbir şey, belki bir şey, belki de şu an yaptığı şey. Kafası karmakarışıktı ve merak ediyordu.

Yolun sonuna doğru yine üzüm bağlarının ve sarı meşe ağaçlarının yanından geçti. Ardından patika yerini büyük bir çayıra bıraktı ve o çayırın ortasında da La Tourette Manastırı bulunuyordu.

"Vay be," dedi binayı görünce.

Bu modernist bina ve mimarı Le Corbusier hakkında birkaç saatlik araştırma yapmıştı ama gerçek yine de hayret vericiydi.

Yeşilliğin ortasında bu... şey yer alıyordu. Bir Orta Çağ kalesiyle çiftleşmiş çok katlı bir otoparkın yavrusuna benziyordu. Bina neredeyse tamamen griydi. Sadece parlak kırmızı ve turuncu perdeler bulunan bazı büyük pencerelerde bir renk görmek mümkündü.

Arabayla yavaşça binaya yaklaştı. İlerledikçe daha tuhaf şeyler görüş alanına girmeye başlamıştı. Merkezden gerçeküstü beton bir piramit çıkıyordu. Birkaç gri koridor rastgele eğimli olarak yapılmış gibiydi. Bina bir yanından çimen kaplı bir set, diğer taraftan ise cılız ve düzensiz beton bacaklarla destekleniyordu.

Simon arabayı park edip girişi aramaya başladı. Manastırın merkezine beton bir rampadan gidiliyormuş gibi görünüyordu.

Sainte Marie de La Tourette'nin dış cephesi şok edici olabilirdi ama içeri girişi basit, neredeyse küstahça olmuştu. Anlaşılan manastır ve keşişler ziyaretçilerle hacılara, bilhassa da mimari meraklılarına

alışıktı. Simon beton bir odada kot pantolon ve gri tişört giymiş bir keşiş tarafından karşılandı.

Simon sahte kimliğini –Edgar Harrison, İngiliz mimar– doğrularken bir yandan da keşişi süzerek yüzünde merak ya da şüphe belirtisi aradı.

Ama keşiş sadece başını salladı. "Mösyö Harrison. *Un moment.*[23]"

Keşiş bilgileri bilgisayara girdi. Simon işlemin bitmesini beklerken bulundukları odaya göz gezdirdi. Burası dosyaların, evrakların, kablosuz telefonla faks makinesinin ve üzerinde farklı odaların anahtarlarının çivilere asılı durduğu cam bir dolabın olduğu sıradan bir ofisti. Anahtarların üzerinde ait oldukları odaların isimleri yazıyordu: *le réfectoire, le libraire, la cuisine.*[24]

Le libraire? En azından bir kütüphane vardı. Ama eğer içindekiler bu kadar gizliyse neden burada sıradan bir yermiş gibi yazılmıştı? *Le libraire?*

Keşiş işini bitirdi, ayağa kalkıp başka bir dolaptan bir anahtar aldı ve sonra da Simon'a üst katta kendisine ayrılmış odayı gösterdi. Burası üç gün geçireceği bir manastır hücresiydi. Merdivenler çok dikti ve yolda hiç konuşmadılar. Üst katın koridoruna geldiler.

Beton koridordaki kapılar geçit törenindeki askerler gibi dizilmişti. Gerçekten de hapishaneye benziyordu.

Keşiş anahtarı teslim edip hacıyı bir başına bıraktı. Simon odaya girdi, çantasını dar yatağın üzerine koyup keyifsiz bir halde etrafına bakındı. Hücre intihara sevk edecek kadar iç karartıcıydı. Tabuttan az daha genişti, rutubetli alçak bir tavanı vardı. Kapısı camdandı ve pencerenin çerçevesi paslıydı. Her taraftan sesler geliyordu. Borulardaki suyun şırıltısı. Bir öksürük.

---

23 (Fr.) Bir saniye. (yay. n.)

24 (Fr.) Yemekhane, kütüphane, mutfak. (yay. n.)

Ardından cep telefonu çaldı. Simon telefonu açtığında göğsündeki sıkışma kalp krizi seviyesine yaklaşmıştı. Bu numarayı sadece karısı biliyordu. Ne olmuştu?

Fakat arayan David'di. "Simon... Neredesin? Yeni numarayı Suzie'den aldım."

Gazeteci etrafını saran çirkin rutubet lekeli gri beton duvarlara baktı. Telefonun daha iyi çekmesi için koridora çıktı. "O manastırdayım."

"Arşivin olduğu mu?"

"Öyle umuyorum, David. Öyle umuyorum."

Bir keşiş koridordan ona doğru geldi. Boynunda asılı tahta haç altındaki sörf tişörtüyle tezat teşkil ediyordu. Simon'a bakıp gülümsedi ve o da gülümseyerek karşılık verdi.

"Namibya'ya gidiyoruz," dedi David fısıldayarak.

"Eloise zaten orada değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Şey..." Gazeteci iç çekti. "Lütfen dikkatli ol. Tam komedi. Peşinizde manyağın teki var. Ama... Dikkatli olun!"

Bir an sessizlik oldu. "Aynısı senin için de geçerli Simon," dedi David. "Hiç tanışmadık fakat kendine dikkat et."

"Teşekkürler."

Gazeteci telefonu kapatıp binayı keşfe çıktı. Le Priore de Sainte Marie de La Tourette.

İki saatlik gezintinin ardından La Tourette'nin kalanının da hücresi gibi garip ve iç bunaltıcı olduğunu gördü. Acayip kapılar şekilsiz odalara açılıyordu. Tavanlara yerleştirilmiş az sayıdaki pencere garip açılardan gri bulutları göstermekteydi. Beton kirişler boş mekânlara çıkıntı yapıyor, dikkatsiz keşişlerin başlarını çarpmalarından başka bir görevleri varmış gibi de görünmüyordu.

İlgi çekici olduğu kadar hayal kırıklığı da yaratan bir yerdi. Ortalıkta ne gizemli bir şey ne de gizli bir arşiv olduğuna dair bir alamet vardı. Kütüphanesi de binanın üçüncü katında yer alan sıradan bir kütüphaneydi. Gizli bir tarafı yoktu ve içinde bulunan kitaplar da sıradandı. Raflara zincirli eski eserler yoktu. Ahşap sandıklarda papalığa ait parşömenler bulunmuyordu. Keçi derisine sarılmış küflü el yazmaları yoktu. Büyük metal masalar ve normal kitapların yer aldığı raflardan başka bir şey yoktu. Hatta içecek otomatı bile vardı.

Belediye binalarından farklı değildi.

Derin derin iç çeken Simon bazı kitaplara bakmak için masalardan birine oturdu ama bu ruhsuz araştırması diğer bir telefonla kesildi.

Neden bu kadar çok telefon geliyordu?

Başka bir beton koridora çıktı.

Arayan St. Hilary'deki psikiyatr Bill Fanthorpe'tu.

"Selam Bill, ben..."

"Selam Simon. Seni rahatsız etmek istemezdim fakat..." Doktor'un sesi endişeliydi.

"Hayırdır Bill?"

"Ne yazık ki Tim kayboldu."

Binada silik bir yankı duydu. Uzaklardan Lyon-Paris hızlı treninin sesi geliyordu.

"Kayıp mı oldu?"

"Evet. Ama çok telaş etme."

"Tanrım. Bill..."

"Bu çok sık oluyor aslında." Fanthorpe'un sesindeki endişe kaybolup yerini sakin bir tona bıraktı. "Şizofrenler kafalarına göre dolaşmayı severler. Tim iki yıl önce de kaçmıştı."

"Ama ne zaman? Ne zaman kaçtı? Nasıl?"

Doktor tereddüt etti. "Bizce dün akşam. Dediğim gibi..." Kısa bir sessizlik. "Ailenin güvenliği nedeniyle endişelenmeni anlıyorum. Karın söyledi. Bu nedenle polisle temasa geçtik ve onlar da bize..." Diğer bir tuhaf sessizlik. "Bize önceki gibi bir saldırı yaşanmadığını söylediler. Ne yazık ki ciddi bir güvenlik zafiyeti. Özür dilerim."

"Tanrım."

"Lütfen sakin ol. Onu bulacağız. Geçen sefer olduğu gibi bu sefer de muhtemelen geceye kadar buluruz."

Simon karşı duvardaki rutubet lekesine baktı. Hepsi onun hatasıydı. Kaçmıştı ve yok yere ailesini savunmasız halde bırakmıştı. Hangi akla hizmet buraya gelmişti ki?

Ne yaptığını polislere söylemeyip sabah erkenden evden çıkmış, sırf son yılların en büyük hikâyesini gün ışığına çıkararak muhteşem bir gazeteci olduğunu ispatlamak için önce taksiye, sonra trene ve ardından da Heathrow'dan Lyon'a giden uçağa binmişti.

Ne büyük aptallık yapmıştı. Gerçekte kırklı yaşlarında ikinci sınıf bir gazeteciydi, yıllarını içki içip boş işler peşinde koşarak heba etmişti ve artık meslektaşlarına yetişmesi imkânsızdı. Bir şey başaracağı yoktu. Ve şimdi de ağabeyi tımarhaneden kaçmış ortalıkta dolaşıyordu. Ne yapıyordu? Nasıl hayatta kalacaktı?

Tomasky aklına geldi, onu düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Birden telefonu elinde tuttuğunu hatırladı; Bill Fanthorpe hâlâ hattaydı. Doktor'dan özür dileyip görüşmeyi sonlandırdı ve hemen karısını aradı.

Karısı da Fanthorpe'un dediğini onayladı: Her şey normal görünüyordu. Tim kaçmıştı, ilk kaçışı değildi ve geçen sefer on iki saat içerisinde bulunmuştu...

Ama Simon'ın içi rahat etmedi. Suzie'ye yüksek sesle, başkalarının duymasını umursamadan onu sevdiğini söyledi. Sonra da en kısa sürede eve döneceğini ekledi.

"Tamam Simon. Tabii ki..." Ses tonu ilgili ve sevgi doluydu; bu kadarını hak etmiyordu.

"Seni daha sonra ararım canım."

Günün ikinci acil aramasını yaptı. Havaalanını aradı ama haberler iyi değildi. Lyon'dan Londra'ya giden o günkü seferi kaçırmıştı.

Sonraki uçuş şafaktaydı. Londra'ya varmanın en hızlı yolu buydu. Eğer hemen geri dönmek istiyorsa sabaha kadar beklemeliydi.

Kısa bir tereddüdün ardından uçakta yer ayırttı.

Durum bundan ibaretti. Bugün burada kalacak, güneş doğmadan ayrılacak ve uçakla eve gidecekti. Bir şeyler bulabilmek için elinde bu öğleden sonrası ve akşam vardı. Ardından ailesini korumak için onların yanına dönecekti.

Simon sonuçsuz ve talihsiz arayışını sürdürdü. Bir yandan da kendini salak gibi hissediyordu. Çatıya çıktı ve çatının da morali gibi dümdüz olduğunu gördü. Üzeri çim kaplanmıştı. Kutu gibi duran tuhaf şekiller modern çörtenlere karşılık geliyordu.

Ardından asansörle aşağı indi. Binanın derinliklerinde manastırın dinî çekirdeği yer alıyordu: büyük, karanlık, gizemli, yamacın altına yarı gömülmüş ve sadece bir tarafında olan ince camlı lekeli pencerelerle aydınlatılan bir şapel.

Artık manastırı da şapeli de görmüştü. Sinirlerine hâkim olup odasına gitti ve Suzie'ye mesaj yazdı: Haber var mı?

Suzie cevap gönderdi: Hayır, yok.

Sinirlenip tekrar kütüphaneye doğru yola çıktı. Belki orada bir şeyler bulurdu. Bir sürü kitap vardı ama hepsi de birbirinden sıkıcıydı. Fransızca kitaplar. Alakasız kitaplar. Aquinas'ın yazdığı kitaplar. Kara keşişlerin tarihi. Aziz Dominik'in hayatı. Mimari

hacıları için mimari monografileri. Papa X. Pius'un Fransızca yazılmış ince biyografisi biraz dikkatini çekti ama sonra aynı seride üç yüz kadar kitap daha olduğunu gördü: tarihteki tüm papaların hayatı.

Beton odada ona ek olarak iki kişi daha vardı. Genç bir kadın Le Corbusier'nin sarı ciltli kitabını okuyordu: *Vers un Architecture Libre*. Diğeri hırka giyip kuşak takmış bir keşişti ve gözlüğünün camları o kadar kalındı ki gergin bir ağaç kurbağasına benziyordu.

Simon, Tim'le ilgili düşünceleri aklından çıkardı. Ama düşünceler ruh penceresini kullanarak tekrar zihnine geri döndü. Tim neredeydi? Sokaklarda mı dolaşıyordu? Bir merdiven boşluğunda mı uyuyordu? Yoksa büyük bir bıçak mı satın alıyordu?

Şu anda Simon'ın elinden hiçbir şey gelmezdi. Çalışarak kafasını meşgul etmesi gerekiyordu. Keyifsiz bir şekilde diğer bir esere baktı: manastırın eşsiz tasarımıyla ilgili kuşe kâğıda basılı bir kitap. Birkaç farklı özellikten bahsediyordu. Kitap "tavan pencereleri" ve "temel kazıkları"nı teferruatıyla anlatmıştı.

Arkasına yaslanıp iç çekerek etrafına baktı. Kütüphanenin büyük ve yüksek penceresinden çok sayıda çiftlik ve üzüm bağı görebiliyordu. Manastır toplumdan bayağı soyutlanmıştı. Lyonnais'nin gri siyah gökyüzü altında güdük, tuhaf ve yalnızdı.

Bir sonbahar fırtınası yaklaşıyordu. İlk gök gürültüsü Rhone Vadisi'nde yankılanıp binayı gerçek anlamda titretti. Suskun keşiş bile gürültü yüzünden başını kitaptan kaldırdı, gözleri fır dönüyordu.

Gök gürültüsü üst katta kavga eden anne baba gibiydi ve alt kattaki küçük çocuk da korku içerisinde onları dinliyordu. Birinin yatak odasında yere düşmesi gibi boğuk ve ürkütücü bir sesti...

Das Helium und das Hydrogen.

Gazeteci irkildi ve masanın ucundaki kitaba döndü: deri kaplı büyük ziyaretçi defteri. En az bin sayfası vardı, onlarca yıl öncesine

ait giriş kayıtları bile bulunuyordu. En yeni kayıtlara, en azından İngilizce olanlara baktı.

"Gece gürültüleri tahammül edilir gibi değil."

"Saf dehanın bir yansıması."

"Dünya üzerindeki hem en güzel hem de en çirkin bina."

"Burada huzuru buldum. *Merci.*"

Kararan vadide çakan bir şimşek bir an için gri duvarı ve turuncu perdeleri aydınlattı. Yağmur bulutları vadiden aşağı doğru akıp Eveux-sur-L'Arbresle köyünü yıkıyordu.

Eveux ve L'Arbresle mi?

Eveux... sur... L'Arbresle.

Bir kıpırdanma. Tim merkezli endişesinin ortasında bir kıpırdanma oldu ve bir şeyi unuttuğunu fark etti.

David'in haritasındaki yıldız: David'in babası Eduardo tarafından itinayla yerleştirilen yıldız. Manastır hikâyenin çıkmaz sokağı olabilirdi ama Eduardo önemli olduğunu düşünmüştü.

Öyle mi düşünmüştü?

Simon aceleyle kafasından tarihleri hesap ederek ziyaretçi defterine baktı. Martinez çiftinin öldüğü kaza ne zaman olmuştu? Tarihi hatırlayıp aklında tuttu ve ilgili sayfayı açtı. On beş yıl önceydi.

Doğru sayfayı açmıştı. İsimlere baktı. Fransa, Amerika, İspanya ve Almanya'dan gelenler vardı... Sonra da Almanya ve Fransa'dan bir sürü kişi gelmişti. Onların ardından da...

İşte?

Kalbi Beaujolais Vadisi'ndeki gök gürültüsüyle rekabet edecek şekilde çarpmaya başladı.

İngilizce dikkat çekici bir yorum buldu. Yorumda şöyle diyordu: Aramak bulmak mıdır?

Ardından haccın detayları geliyordu. Şehir: Norwich. Ülke: İngiltere. Ziyaret tarihi: 17 Ağustos.

Sonunda da isim vardı.

Eduardo Martinez.

31

Namibya uçağında ancak üç gün sonraya yer bulabildiler. Sonunda Frankfurt'a yapacakları akşam uçuşu için otelden çıktılar. Almanya'dan da on iki bin kilometre güneye gece uçuşu yaptılar.

Ekvator'u ve Afrika'nın tüm karanlığını geçip Namibya'ya geldiler.

Birbirlerine karşı bile suskundular. Afrika uçağında güvende oldukları halde bile sanki yaptıkları şeyin izaha ihtiyacı yokmuş gibi nadiren konuştular. Bilinmeyene gidiyorlardı.

Uçak boş ve karanlık Sahra'nın üzerinden geçerken David Afrika'da ne bulacağını düşündü; Angus Nairn ve Eloise'i bulabilecekler miydi? Onlara bir şey olduysa ne olacaktı? Onları bulamazlarsa ne olacaktı? Ebediyen bir sahilde mi saklanacaklardı? Tabii mahzendeki cesetlerden kendilerine bulaşan hastalıklardan kurtulabilirlerse...

Korkusunu bastırmayı denedi. Akıbeti ne olursa olsun bu sırrın çözülmesi gerekiyordu, o nedenle de sırrın merkezine gitmek yapılabilecek en akıllıca şeydi. Eğer takip ediliyorlarsa bir şekilde takipçilerini atlatarak cevaba ulaşabilirlerdi. Riske girip Namibya'ya gitmelerinin diğer nedeni de buydu.

Amy yanında uyukluyordu. David havayolu dergisini açıp atlasa baktı; Namibya büyük bir ülkeydi. Büyük turuncu bir dikdörtgen. Haritada gösterilen az sayıdaki şehrin isimlerine baktı.

Windhoek. Uis. Luderitz. Aus. Almancaya benziyordu. Alman İmparatorluğu'nun kalıntılarıydılar. Ama bu koca ülkede çok az şehir vardı.

Amy on iki saatlik uçuşun büyük kısmını uyuyarak geçirdi. Çok yorulmuştu. David onun güzel yüzünü izledi ve üzerini havayolu battaniyesiyle örttü. Yavaş ve derinden nefes alıyordu.

Sonunda David de gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Uyandığında pencereden içeri güneş ışığı giriyordu ve daha önce hiç görmediği türden bir havaalanına iniyorlardı.

Burası çöldü. Havaalanı bile çöldü. Gri tozla kaplı pistin kenarında birkaç palmiye ağacı vardı ama onun ötesinde üzerlerinden toz bulutları savrulan ve donmuş turuncu dalgalara benzeyen büyük kum tepeleri yer alıyordu.

Uyuşuk yolcular uçağın merdiveninden kavurucu sıcağa indiler. Afrika güneşi deriye değer değmez insanı yakıyordu. Amy yüzünü korumak için dergiyi kaldırdı. Sıcak kum denizi içerisinde asfalttan bir ada olan havaalanı o kadar ufaktı ki yürüyerek iki dakikada terminale vardılar.

Pasaport kontrolü İngilizce konuşan üç lakayıt adam tarafından yapılıyordu; on dakika sonra Namibya topraklarına girmişlerdi. Terminal binasından güneş altında kavrulan park yerine çıktıklarında güler yüzlü zenci bir taksici yanlarına geldi. Nereye gitmek istiyorlardı?

Biarritz'deki internet kafede yaptıkları gizli araştırmalarda bazı şeyler öğrenmişlerdi. Eloise'in onları yönlendirdiği yer olan Swakopmund, Namibya sahilinin tam ortasındaydı. Ayrıca orada onları çöl ve dağlara götürebilecek rehber ya da malzeme satıcısı da bulmaları mümkündü.

"Swakopmund lüften," dedi David taksiciye.

"Tamam! Swakop."

Çantaları gelişigüzel bagaja atıldı. Taksi park yerinden çıkıp çölün kıvrılarak giden yolunda ilerlemeye başladı.

David göz alıcı Afrika havasında mavi ve ince ufku görebiliyordu.

"Bu deniz mi?"

"Evet bayım," dedi taksi şoförü. "Walvis ve Swakop deniz kıyısında. Deniz kıyısında bir sürü flamingo var ama yüzmeyin. Denizanası ve köpek balığı çoktur."

Araba döndü ve şiddetli bir rüzgârla sarsıldılar.

Sürücü güldü. "Yanlış mevsimde geldiniz."

"Öyle mi?

"Kışın soğuk geçer. Rüzgârlıdır ve bazen yağmur bile yağar."

"Soğuk mu?"

"Evet bayım. Ama Swakop hep rüzgârlıdır. Şimdi soğuk. Benguela akıntısı."

David sonu yokmuş gibi görünen kum tepelerine baktı, merhametsiz güneşin altında sarı ve beyaz görünüyorlardı. Kumlar kıvrılıp dağılan turuncu tozdan bir yılan gibi yolun üzerini örtüyordu.

Eloise'i bulmak gibi aşırı iyimser ve neredeyse hayalperest bir fikirle kalkıp buraya gelmişlerdi. Fransa ve İngiltere'nin toplamı büyüklüğünde olduğu halde sadece iki milyon kişinin yaşadığı güneş altında kavrulan bu terk edilmiş hiçlikteydiler artık ve bir adamla bir kadını arıyorlardı. Acaba burada otel diye bir şey var mıydı?

"Swakop!" diye işaret etti taksici.

David sokaklarda ilerlerken şehrin silüetine baktı. Aykırılık hissi güçlüydü. Kumların içerisinden birden pastiş bir Bavyera şehri yükselmişti: aşırı süslü evler, sivri çan kuleli Alman kiliseleri, Alman gazeteleri ve Becks birası satan Gotik tabelalı Alman dükkânları. Ama sokaklar zencilerle, esmerlerle doluydu ve Amerikalı, Avustralyalı ve *lederhosen* giydiği için Alman olduğuna şüphe olmayan sadece birkaç çift vardı.

Taksi şoförü onları Eloise'in adını verdiği otele götürdü; seçimlerini beğenmişti çünkü kardeşi bir keresinde orada kalmış ve "çok fazla istiridye yediği için" hasta olmuştu. Otel büyük, beyaz ve hırpaniydi, rüzgâr boyalarını kabartmıştı ama deniz kıyısındaydı, iskeleye ve mavi yeşil hırçın okyanusa tepeden bakıyordu. Kalın kazaklar giymiş birkaç beyaz iskelede balık tutuyordu. Kan lekeli, yağlı balık kovaları başarılı olduklarını gösteriyordu. Almanca konuşup gülüyor ve karaorman pastası yiyorlardı.

Kovadaki balıkları görünce David'in aklına José'nin pişirdiği balıklar geldi: son öğünü. Ardından silah sesleri, intihar ve duvardaki kan izleri. Mahzenin zeminini kaplayan vücut salgısı.

Oteldeki dükkâna uğrayıp koyun yününden hırkalar aldılar. Ardından banyo yapıp giysilerini değiştirler ve derhal arayışlarına başladılar. Tükenme noktasında yorgundular ama Eloise'i bulma isteği onları ayakta tutuyordu. İkişer acı kahve içerek bitkinliklerini üzerlerinden attılar ve uğrunda buraya kadar geldikleri şeyi aramaya koyuldular. Emniyet, Eloise ve cevap.

"Bağlantıları" oteldeki müdür yardımcısı Raymond'dı. Birkaç dakikalık aramanın ardından keyifsiz görünen ve resepsiyondaki eski bilgisayarın başına oturmuş ufak tefek Namibyalıyı buldular.

Adam onlara şöyle bir baktı –Eloise hakkında bilgi isteyen beyaz bir adam ve kadın– ve başını salladı. "Neden geldiğinizi biliyorum. Ama önce söylemeniz gereken bir şey var." Neredeyse önlerinde eğildi. "Onu ilk gördüğünüzde Eloise ne yapıyordu?"

"Evindeydi ve bize bir tüfek doğrultmuştu," diye hemen cevabı verdi David.

Raymond başını sallayarak onayladı, döndü ve masasının çekmecesinden bir kâğıt alıp onlara uzattı. Kâğıdın üzerinde rakamlar ve harfler yazılıydı.

David bu yazma biçimini tanıdı. "GPS koordinatları."

"Evet."

"Ama nerede?"

Müdür yardımcısı omuz silkti. "Damaraland. Çalılık. Tek bildiğim bu... Kusura bakmayın ama artık işime dönmem gerek. İsviçreli turistler var, çok yoğunuz."

Sert ve temkinli bir ifadeyle onlara baktı. Görünen o ki sorun kaynağı olabilecek bu insanların derhal ofisini terk etmesini istiyordu. Bu kadarı yeterliydi ama David ve Amy'yi öncekinden daha farklı bir konuma getirmemişti. Onlara ıssızlığı işaret eden koordinatlar. David yaptığı araştırma sayesinde Damaraland'in Swakop'un kuzeydoğusunda bulunan çok büyük bir çöl ve yarı çöl bölge olduğunu biliyordu. Ellerinde GPS olsa bile o koca alanda bir ya da iki kişiyi nasıl bulacaklardı?

Hemen harekete geçip kendilerini oraya götürecek birini aramaya başladılar ama zordu, çok zordu. Seyahat acentesine, kiralık araba ofislerine ve gezi malzemesi satan dükkânlara gittiler. Ne istediklerini söyledikleri zaman rehberler ya da dükkân sahipleri onlara sadece gülmekle yetindi. Soğuğa rağmen şort giyen Avustralyalı bir adam da kolunu David'in omzuna atıp şöyle dedi: "Dinle dostum, Damaraland mi dedin? Oraya giden yol yok. Senin safariye çıkman gerek. İki üç tane dörtçeker ve bolca silahın olması gerek. Burası Hyde Park değil. Yamaç paraşütünü dene."

Bu şekilde devam edip gitti ve sonunda sis bastırdı.

İki gündür artan bir endişeyle orada bekliyorlardı, rüzgârlı ve soğuk olan hava da gittikçe kötüleşiyordu. Swakopmund'a sis çökmüştü: İskelet Sahili'nin ünlü pusu.

Aralık ayında İskoçya'da olmak gibiydi. Yoğun ve kasvetli sis küçük pasta dükkânlarını neme boğup *lederhosen* giymiş Alman turist gruplarının otellere kaçmasına neden oluyor, soğuk Namibya denizinde hareketsiz duran siyah fabrika teknelerini örtüyordu ve

sadece orada oturmakta olan sarı turuncu ten rengindeki adamlar sisten etkilenmemiş gibi görünüyordu; üzerlerinde kazak ve kot pantolonlarıyla gözlerini kısarak nemli gri hiçliğe bakıyorlardı. Pireneler'deki köylerinde dağ sisine bakan bereli Baskları andırıyorlardı.

Sisin en yoğun olduğu gecede, artık iyice kendilerini çaresiz hissettikleri sırada Moltkestrasse'ye giderken daha önce görmedikleri bir bara denk geldiler: Beckenbauer Bar.

Küçük, üçgen çatılı, Bavyera tarzında ve elli metre uzaktan gürültüsü duyulan bir yerdi. Her yanı örten nemden kaçmak amacıyla içerisi kalabalık ve karmaşık olan bara girdiler; insanlar Almanca şarkılar söylüyor, bira siparişi verip kadehleri tokuşturuyor ve gülüyordu.

Amy ve David köşede bir masa bulup oturdu, sonunda sıcağa kavuşmuşlardı. Zenci bir garson gelip onlara Almanca şarkıları bastıracak bir sesle siparişlerini sordu.

David tereddütle cevap verdi: "*Ein bier?*"

Adam gülümsedi. "Dert değil. İngilizce biliyorum. Tafel mi Windhoek mi?"

"Ah. Tafel olsun," dedi David hafifçe kızararak.

Amy şaşkın bir ifadeyle gürültücü ve coşkulu Alman erkeklerine baktı. Gitmek üzereyken garsona işaret etti. "Affedersiniz?"

"Buyurun hanımefendi."

"Bu adamlar neden bu kadar mutlular?" diye sordu usulca.

Garson omuz silkti. "Göğe Yükseliş Günü olduğu için herhalde."

Amy'nin kaşları çatıldı. "Göğe Yükseliş Günü, Paskalya'dan kırk gün sonra değil mi? Mayısta olur." Kaşları daha da çatıldı. "Eylüldeyiz."

Garson başını salladı. "İsa'nın değil. Hitler'in."

32

Simon ziyaretçi kitabını okuduğunda sevinçten bağırmamak için kendini zor tuttu. David'in babası oraya gelmişti. Gerçekten de on beş yıl önce burada bulunmuştu. O da aynı bağlantıyı araştırıyordu ve esrarı yarısına kadar çözmüştü.

Son gök gürültüsü daha hafifti. Ardından Simon'ın heyecanı kayboldu. David'in babası Eduardo Martinez'in on beş yıl önce buraya geldiğini bilmek ne işine yarayacaktı? Hiçbir şey bulabilmiş değildi.

Aramak bulmak mıdır?

Neden soru işareti var? Bunun manası ne? Eğer Eduardo Martinez gerçekten bir şey bulmuşsa sadece aramak bulmaktır yazardı. Neden soru işareti koymuştu? Ayrıca neden böyle bir yorum yazmıştı? Demek ki en azından bir şey aradığını düşünüyordu. Burada olması tesadüf değildi.

Simon manastırda akşam yemeği vaktini bildiren zilin sesini işitince memnun oldu. Kafası karışık olduğu kadar karnı da açtı. Ayrıca vicdanının susmak bilmeyen sesini de sürekli duyuyordu: Eve dön, eve dön, eve dön. Tim'i bul, Tim'i bul, Tim'i bul.

Zilin çalmasıyla tüm manastır canlandı. Bütün beton köşelerden, şapelden, çatıdan, hücrelerden ve bahçelerden gelen keşişler, hacılar ve münzeviler yerel şaraptan içmek ve uzun çelik büfeden salata ve koyun eti almak için büyük yemekhanede toplandılar.

Kendini okulun ilk günündeymiş gibi hisseden Simon en kalabalık olan en uzun masaya oturdu. Çekingenliği ile bilgi edinme isteği mücadele halindeydi. Acele etmeliydi çünkü sadece bir gecesi vardı. Şafaktan önce gidecekti. Şarap içmek istiyordu ama su içti. Her fırsatta karısına mesaj atıp bir haber olup olmadığını sordu. O da mesaj atarak haber olmadığını söyledi.

Uzun masanın diğer ucunda keşişler oturmuş yemeklerini yiyordu. Bazıları ziyaretçilerle konuşurken bazıları da sessiz ve düşüncelere gömülü halde durmayı tercih etmişti; kederli yüz ifadesine sahip altmışlarında kel bir keşiş, ziyaretçi olduğu belli olan genç ve sarışın bir adamla heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. Yaşlı keşiş de diğer keşişler gibi sıradan günlük kıyafetler içindeydi ve çok fazla şarap içiyormuş gibi görünüyordu.

Simon kendi masasındakilerle konuştu. İlham kaynağı arayan Slovakyalı bir sanatçı. Dinî inancını sorgulayan Belçikalı bir dişçi. Buraya –insanları delirten manastır!– sırf meraktan gelmiş gibi görünen Danimarkalı iki öğrenci. Ağırbaşlı birkaç Kanadalı hacı. İnananlar.

Fırtına geçti ve Fransız kırsalının derinliklerini mavi eflatun bir karanlık kuşattı. Simon akşam yemeğini bitirdi ve yine kendisini çaresiz hissetti. Sadece birkaç saati kalmıştı. Oturuyor, yalnız hissediyor ve kahvesini içiyordu. Bir kez daha Suzie'ye mesaj attı.

Haber yoktu.

Öne doğru eğilmiş gergin bir halde orada otururken birinin X. Pius dediğini duydu.

Gazeteci ileri doğru bakmaya devam ederken diyaloğa kulak misafiri olabilmek için konuşanlara biraz daha yakınlaştı.

Yanında iki kişi sohbet ediyordu. Kırklarında bir keşiş ve Amerikalı ya da Kanadalı olan daha yaşlı bir kadın hacı. Konuşmalarını dinledi.

"Kardeş McMahon sekiz yıldır burada."

"Öyle mi?"

"Dediğim gibi Bayan Tobin, önceki kütüphaneci... Nasıl desem... Kötü bir intiba bırakmıştı. Aforoz edilmeden önce Cemiyet üyesiymiş."

"Anladım. Bu ne zaman oldu, siz öğrenciyken mi?"

"Evet. 1990'larda burada pek çok genç keşiş yetiştirildi. Ama kütüphanecinin öğretilerinde bir terslik vardı. O günlerde Cemiyet'in buradaki etkisi büyüktü. Uygun olmayan metin ve materyallere dayanarak mantıksız şeyler öğretiyordu. Ama onun görevini artık Kardeş McMahon yerine getiriyor. Üstelik artık eğitim kurumu da değiliz. Biraz daha şarap ister misiniz?"

Kadın gözlüğünü düzeltti ve konuşma sona erdi.

Simon kahvesini bitirdi ama aldığı kahve değil de küçük bir zafer tadıydı. Demek gerçek buydu. Tomasky gençliğinde burada Katolik eğitim almıştı ve kütüphaneciden bir şey öğrenmişti.

Ama öğrendiği şey neydi? İnsanları ne değiştiriyordu? Bu manastırda insanları dinî şiddete ve hatta cinayete sevk eden sırlar bulunuyordu.

Ama arşivde buna benzer bir şey yoktu.

Yemekhaneden çıkmak için ayağa kalktı, kütüphanedeki kitaplara bir kez daha baksa iyi olacaktı. Belki de arşiv kitaplar arasında gizliydi. Yunanca ya da Arapça gibi başka bir dilde. Belki de şifreliydi?

Biraz uçuk düşünüyordu ama çaresizdi. Sadece bir akşamı vardı ve hepsi buydu: Eve dön, Conor'a sarıl ve Tim'i bul. Simon çıkışa yöneldiğinde yemek zamanı bir keşişle konuşan genç sarışın ziyaretçinin uzun masada tek başına oturduğunu gördü.

Dalgındı.

Adamla keşiş öyle hararetle hangi konuda konuşmuşlardı?

Gazeteci fırsatı değerlendirip elini uzattı.

Genç adam neşeyle gülümsedi. "*Guten tag.* Julius Denk!"

"Sssimon ah... Edgar Harrison."

Aptalca bir hata. Ama Julius Denk fark etmişe ya da umursamışa benzemiyordu. Hareketli bir adamdı ama bir şekilde dikkati dağınık görünüyordu. İnce çerçeveli gözlüklerinden ışık yansıyordu. İngilizcesi iyiydi; Stuttgart'ta mimari okuduğunu ve Le Corbusier'le ilgilendiğini söyledi. Simon babasından öğrendikleri sayesinde mimari konusunda az çok konuşabilecek seviyede olduğundan bir süre sohbet ettiler.

Julius ardından kel keşişle yemekte neler konuştuğundan bahsetti. "O keşiş çok mutsuz. Amerikalı İrlandalı'ymış, yedi yıldır burada ve çok içiyor."

"Ya?"

"*Ja.* Sanırım kendisi arşivci. İnanç bunalımı yaşadığını söylüyor. Tanrı'ya olan inancını kaybediyormuş. Bir keşiş için iyi bir durum değil." Genç Alman güldü. "Ona acıdım ama çok konuşuyordu. Şarap güzeldi, değil mi?"

Simon hemfikirdi. Acaba arşivci neden inancını kaybediyordu?

Julius konuşmaya devam etti. "Herr Harrison, siz de buraya Le Corbusier'e hayran olduğunuz için mi geldiniz? Sizin düşünceniz nedir?"

"Ah... Yani. Le Corbusier. Evet. Bence fena değil."

"*Ja?* Onun hangi eserini seversiniz?"

"Ee şey... Paris'teki villa."

"Savoie mi?"

"Evet, o fena değil."

Julius'un yüzü aydınlandı. "Doğru. Villalara ben de hayranım. Ve belki bir de Ronchamps. Ama bu bina tam bir felaket, değil mi?"

Simon omuz silkti. "Kaba sıva beton" ya da "modüler" hakkında mimari tartışmaları yürütebilecek seviyede değildi, aklı evdeyken bunu yapamazdı.

Ama mantıklı görünen bir tahlilde bulundu.

"Binanın rahatsız edici olduğu doğru. Şu her taraftan gelen sesler biraz fazla."

"Evet, her ses katlanarak artıyor ve geceleri çok daha beter. Keşişlerin mastürbasyon yaptıklarını bile duyuyorum sanırım." Alman güldü. "Peki burayı neden böyle tasarlamış, insan ruhunu cezalandırmak için mi?"

"Evet... Ya da en baştan kötü bir şey yapmana mani olmak için... Tedbir olarak. Birinin seni duymasından çekinmen için..."

Julius gülmeyi bıraktı.

Simon son bir gayretle konuşmayı sürdürmeyi denedi. "Julius, anladığım kadarıyla Le Corbusier'den pek haz etmiyorsun."

"*Nein.* Sevmiyorum. Burası da bunun ispatı."

"Neden?"

"Çünkü Le Corbusier bir yalancı."

"Nasıl?"

Gözlüklü Alman kaşlarını çattı. "Le Corbusier'in İngilizce ne dediğini hatırla." Julius Denk sanki bir an için dalıp uzaklara gitti. "Hatırladın mı?"

"Hayır."

"Biçim işlevi takip eder demişti. Peki bunda ciddi miydi? Pek zannetmem."

"Pekâlâ..."

"Ayrıca burada sana bunun aksini ispat eden bir şey gösterebilirim."

Julius Denk çantasına uzanıp bir kâğıt çıkardı.

Bir şemaya benziyordu.

Alman işaret etti. "Bir örnek. Bunu yanımda getirdim. İsviçre'deki Corbusier müzesinden aldım. Binanın tümünü gösteren bir şema."

Bir şema. Bir taslak.

Bu ilginçti. Hem de çok ilginç. Manastırın tamamının bir planı. Gazeteci'nin gözleri kocaman açılsa da merakını gizlemeye çalıştı.

"Ve?"

"İşte." Alman işaret etti. "Gördün mü? Eğer her şey işlevselse bu ne?"

"Ne" dediği şey üzerinde rakamlar ve Yunan harfleri olan noktalı çizgiler ve silik açılardan ibaretti. Julius'un neyi kastettiğini anlamamıştı. Sadece altı saattir mimar taklidi yapıyordu ve bu durumu daha ne kadar sürdürebileceği şüpheliydi.

"Bana normal göründü."

"Görmüyor musun?"

"Ne olduğunu neden söylemiyorsun?"

Julius muzaffer bir edayla gülümsedi. "Bu bina üzerine çalıştım ve şu bölümün hiçbir mantığı yok."

"Nerenin?"

"Piramidin. Görünürde hiçbir işlevi yok. Sadece orta yerde öylece duruyor. İnceledim, ne ısıtma kanalı ne de mühendislikle ilgili bir vazifesi var. Kimse bilmiyor. O yüzden sadece süs olsun diye koyduğunu düşünmeye başladım. Gördün mü?"

Simon duraksadı. Boğazı biraz düğümlendi. "Gördüm."

"Bu da yalancı olduğunu gösterir. Büyük Le Corb bir sahtekâr. Bu piramidi sırf süs olsun diye eklemiş. Arkitektoniğe dekoratif bir ilave. Adam bir şarlatan. Biçim işlevi takip edermiş, saçmalık!"

Simon şemayı alıp yakından baktı. Piramit bodrumdan yükseliyordu. Eğer girişi varsa manastırın en alt katında olmalıydı. Karanlık ve gizemli bir yer altı şapeli.

Eğer burada gizli bir yer varsa muhakkak burasıydı. Öyle olmalıydı çünkü bakmadığı tek yer orasıydı.

Piramit.

33

"İğrenç, değil mi?"

David döndü. Bitişik masadaki ragbi tişörtü giymiş iri sarışın adam eğlenen Almanlara bakıyordu.

Güney Afrikalıyı andıran bir aksanı vardı. David ne diyeceğini bilemediğinden omuz silkti.

"Affedersin." Adam geğirdi. "Ama konuşmanıza kulak misafiri oldum. Garson haklı. Bu şerefsizler Nazileri, Hitlerin iktidara gelişini kutluyor."

Parmaklarını gür sarı saçlarında gezdirdi; uzun, bronz, dinç bir adamdı ve otuz beş yaş civarında gösteriyordu.

"Ben de Alman'ım. En azından köken olarak," dedi adam ve elini uzattı. "İsmim Hans. Hans Petersen. Buraya sırf Tafel için geldim. Swakop'taki en iyi biradır." Tekrar gülümsedi. "Ben Otashalı'yım. Sığır çiftçisiyiz."

David kendi adını söyledikten sonra Amy'yi de takdim etti.

"Neden böyle yapıyorlar? Şaka olsun diye mi?" diye sordu David başıyla Nazileri işaret ederek.

"Bazıları için öyle." Hans birasından bir yudum aldı. "Almanya'dan buraya gelir ve böyle eğlenirler. İronik olduğunu, burjuvaziyi şok ettiğini söylüyorlar. Ama diğerleri açısından şaka değil. Bazıları Nazilerin ya da savaştan sonra buraya kaçan Nazi ailelerinin soyundan geliyor. Bazıları ise eski koloni ailelerinin devamı ve 1933'ten

beri Hitler'i kutluyorlar." Kaslı kalın bileğiyle dudağındaki birayı sildi. "Ya siz?"

Almanca şarkılar azaldı, "ironik" Nazilerin çoğu bardan giderken kapı her açıldığında soğuk hava içeri doldu.

"Biriyle görüşmek için Damaraland'e gitmeye çalışıyoruz ama imkânsız gibi bir şey."

Alman gözlerini kırpmadan baktı. "Damaraland mi dedin?"

"Evet."

Onları süzdü. "Hımm, şanslı gününüzdesiniz."

"Nasıl?"

"Belki ben sizi götürürüm. Yarın bazı çevrecilerle oraya gideceğiz. Fillerle işimiz var."

"Neyle?"

"Çöl filleri. Benim işim bu. Çiftliği kardeşime bıraktım. Sıkıcı iş." Güldü. "Çevrebilimcilere, hükümete yardım ediyorum. Dört çekerlerle turistleri safariye çıkarıyorum. Namibya rahat rahat gezilebilecek bir yer değil."

Amy gergin şekilde gülümsedi. "Fark ettik."

Hans başını sallayıp güldü ve bir bira daha söyledi. Daha fazla bilgi almak için birkaç soru daha sordu, ardından kalkıp masaya Namibya dolarları koydu ve garsona işaret etti. "Tamam. Anlaştık. Size yardım edebildiğime memnun oldun. İhtiyacınız varmış gibi görünüyor." Yürümeye başladı ve kapının eşiğinde durdu. "Erken kalkmanız gerekecek. Sabah yedide yola çıkacağız. Uzun bir yolculuk olacak."

"İyi de nerede buluşacağız?"

"Herero Anıtı'na gelin. Zaten görürsünüz, DEP Land Roverlarımız olacak."

Hans geceye karışırken David, Amy'ye baktı. Şansları yaver gitmişti. Rahat bir nefes aldılar, hesabı ödediler ve bir taksi çevirip otele döndüler.

Ama iyimserlikleri uzun sürmedi.

Resepsiyondan geçerken asansörün yolunu kesen Raymond'ın çökmüş suratını gördüler.

"Selam."

"Raymond."

Adamın endişeli olduğu aşikârdı: Elini ağzının üzerinde hareket ettirerek sessiz olmalarını işaret etti. İkinci bir işaretle de onları lobinin daha karanlık bir köşesine götürdü.

"Lütfen, lütfen. Lütfen gelin. Lütfen dinleyin."

"Raymond."

Karanlıkta kaşlarını çattı. "Sizi arayanlar var!"

"Kim?"

Amy'nin gözleri telaşla büyüdü. Kaşları hâlâ çatık olan Raymond omuz silkti. Otelin tamamı karanlık ve sessizdi.

"Kısa ve şişman bir adam. Hafif sakallı ve İspanyol aksanlı."

"Enoka olabilir mi?" diye fısıldadı Amy, David'e.

David soruyu es geçti. "Ne dedi bu adam?"

"Pek bir şey demedi. Beyaz bir çifti aradığını söyleyip sizin eşkâlinizi verdi. Ona hiçbir şey anlatmadım ama sizi arıyor. Elinde Alman gamalı haçına benzer bir dövme var."

"Enoka," diyerek doğruladı Amy.

Enoka.

David dehşete kapıldığını hissetti. Görüntüler onu hiç terk etmemişti. Miguel'in cadı mağarasındaki yardakçısı. Ve Amy'ye tecavüz eden ya da etmeyen Miguel.

Amy çoktan asansöre doğru gitmeye başlamıştı. "Haydi içeri."

Odalarına girip kapıyı arkalarından iki kez kilitlediler ve kıyafetlerini çıkarmadan yatıp çok az uyuyabildiler.

David uyandığında aklında uyku hapından sonra kalan acı tat gibi kötü bir rüyanın hatırası vardı. Miguel ve Amy hakkında cinsel unsurlar içeren bir rüya görmüştü. Ayrıntıları hatırlamadığı için memnundu.

Sis büyük ölçüde dağılmıştı. Eşyalarını çantalarına sokuşturdular, güneş altında parlayan denize baktılar ve otelden çıkıp taksiyle birkaç yüz metre uzaktaki Herero Anıtı'na doğru yola çıktılar. Görülmemek için takside giderken eğilmeyi ihmal etmediler.

Söylendiği gibi Hans ve arabalarını görmemek imkânsızdı. Yan taraflarında "Çöl Fili Projesi" yazan iki büyük Land Rover. Araçlar teçhizatla doluydu. Hans onları karşılayıp el sıkıştı ve ikinci Land Rover'ı işaret etti.

"İkinci araba dolu. Siz bizimle gelin." Çantalarını alıp ilk arabanın bagajına koydu. Daha sonra kuru bir gülümsemeyle onları süzdü. "Siz iyi misiniz? Biraz... sarsılmış görünüyorsunuz."

"İyiyiz. Sadece hemen gitmek istiyoruz."

"Hiç değilse sis dağıldı. Dediğim gibi on iki saat boyunca zooloji konuşmak istemiyorsanız ben ve Sam'le gelin. Hey. Teğmen Herero! Sammy!"

Genç bir zenci dönüp sırıttı.

Hans, Amy ve David'e doğru başparmağını kaldırdı. "Bu arkadaşlar da bizimle gelecek. Onları Ugab'da bırakacağız. Bizim arabaya binecekler." David'e döndü. "Haydi gidelim."

David ve Amy hemen Land Rover'a bindi. El ele tutuştular. Saniyeler geçti. Arabalar hâlâ yerindeydi.

"Haydi," diye usulca fısıldadı Amy kendi kendine. "Sorun ne? Neyi bekliyoruz?"

Beklediler ve terlediler. Arabanın karanlığında olabildiğince görünmez olmaya çalıştılar. Altı dakika geçti, sonra altı buçuk, ardından altı kırk beş ve sonunda Hans da araca binip kapıyı kapatınca arabalar motorlarını çalıştırdı. Nihayet şehirden çıkabilmenin bir yolunu bulmuşlardı ve Swakop'un banliyölerini terk etmek üzereydiler; gecekondu mahallesinin simgesi olan kırmızı mavi boyalı bungalovların, son tozlu süpermarketin ve kullanılmayan bir tren rayının yanından geçip çöle çıktılar.

Sessizlik ve enginlik onları yutacakmış gibi görünüyordu. David ferahladığını hissetti. Swakop sokaklarında büyük ve önemli görünüp çok dikkat çeken araçlar bu sonsuzluğun içerisinde minik noktalardan farksızdı.

Güzel.

David ve Amy arkadaydı, Sammy ve Hans ise önde sohbet ediyordu. David'in tahminine göre Herero dilinde konuşuyorlardı; en azından bir kabile diliydi. Amy, GPS koordinatlarını Hans'a vermişti. Alman belli aralıklarla koordinatları uydu seyir sisteminden kontrol ederek yoluna devam etti.

Sabah güneşinde çakıl yol neredeyse tamamen boştu. Arada bir zıt yönde giden paslı bir kamyon ya da büyük, yeni bir dört çeker geçiyor ve peşinde tozdan bir kuyruk bırakıp turuncu dumansı bulutlar oluşturuyordu. Bazı kamyonetlerin arkaları gri gömlek giyen, sigara içen ya da uyuyan zencilerle doluydu. Cilalı ciplerde ise genelde geçerken bir parmağını kaldırarak işaret veren tek bir beyaz adam oluyordu.

David, Raymond'ın gerçekten de Enoka'yı görüp görmediğini düşündü. Belki sadece paranoya ya da masum bir hataydı ama dövme tesadüf olamazdı. O, Enoka'yı görmüştü.

Araba sıcaktı ve terliyordu. David kaşlarını ovarak olup bitene bir mana vermeye çalıştı. Miguel ve Cemiyet, Eloise'in nereye

gittiğini tahmin etmiş olmalıydı. Cemiyet zaten GenoMap'in bağlantılarını gayet iyi biliyordu. Cemiyet Fazackerly'yi Londra'da GenoMap'le bağlantılı olduğu için öldürmüştü. GenoMap'le ilgili her şeyi biliyorlardı ve GenoMap'i şiddete başvurarak ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı, tıpkı kilisenin isteği üzerine Gurs ve Cagotlarla bağlantısı olan herkesi öldürmeleri gibi.

O yüzden Namibya, Fischer ve Kellerman Namcorp bağlantılarını bildiklerine şüphe yoktu.

Eldeki verileri toplayınca tek bir sonuç ortaya çıkıyordu: Nairn ve Eloise Namibya'daydı. David ve Amy de öyle. Miguel de peşlerinden geliyordu.

David çaresizliğin kıyısında olduğu halde etrafına baktı ve sonunda güvende olmalarının mümkün olup olmayacağını düşündü. Eflatun siyah dağlar ufukta parlıyordu. Seraplar gelip geçti: otoriter güneşin altında parlayan hayalî göller. Sıcak çoktan dayanılmaz hale gelmişti ve arabadakiler durmadan su içiyordu.

Dağlar ona Pireneler'i hatırlattı. Pireneler de ona cebindeki katlı ve solgun haritayı hatırlattı. David tozlu ceketine uzanıp haritayı çıkardı. Amy yanında yarı uyukluyordu.

Yumuşak kâğıt katlarından birkaçını açtı. Haritadaki yıldızların tamamının, Lyon yakınındakinin bile ne olduğunu öğrenmişti. Ama hâlâ arkadaki küçük yazının ne olduğunu bilmiyordu. Haritayı ters çevirip baktı. Çok küçük ve silik olduğundan güç bela okunuyordu. Babasının el yazısı değildi. David gözlerini kısarak yakından baktı. Almanca mıydı? *Strasse* mi yazıyordu? Cadde anlamında hani. Belki de?

Muhtemelen. Belki de onu bu şekilde düşünmeye sevk eden Namibya'nın Töton atmosferiydi.

David itinayla, hürmetle ve düşünceli bir şekilde son bir çözülmemiş sırrı kalan haritayı katladı. Sonra da rüyasında Miguel'i görmemesini umarak uyuyan Amy'nin çıplak omzunu öptü.

Bir eli direksiyonda olan Hans dönüp David'e başıyla işaret etti. "Boş, değil mi?"

"Nasıl?"

"Namibya diyorum. Boş, değil mi? Nedenini biliyor musun?"

"Hayır."

"Bunu benim halkım yaptı. Lanet ülkeyi boşalttılar." Kaşlarını çattı. "Almanlar. Hiç Herero Soykırımı diye bir şey duydun mu?"

Özür diledi çünkü duymamıştı.

Solundaki Amy uyanıp gözlerini ovuşturdu ve Hans'ın hikâyesini dinlemeye başladı.

"Akıl almaz bir hikâye." Hans sesi çıkmayan Sammy'ye baktı. İri kıyım Alman başını çevirip gözlerini delik deşik yola sabitledi ve konuyu toparlamadan önce küçük şişesinden biraz daha su içti. "1904'te Herero halkı ayaklanıp düzinelerce Alman göçmeni öldürdü. Büyük büyük büyük amcam da son anda kurtulmuş." Hans birden dışarıyı işaret etti. "Devekuşu."

Amy ve David görebilmek için eğildi. Önlerinde yol boyunca koşan üç ya da dört tane iri ve hantal kuş vardı. Arkalarındaki siyah ve beyaz tüyler yüzünden bir tacizciden kaçan Victoria dönemi kızlarını andırıyorlardı. Görüntü komikti ama Hans gülmüyordu.

"Nerede kalmıştım? Tamam. Almanlar bunu elmas yönünden zengin olan kolonilerine yönelik ciddi bir tehdit olarak gördüler ve isyanı sona erdirmesi için Prusyalı emperyalist Lothar von Trotha'yı gönderdiler." Hans biraz daha su içti. "Kaiser, von Trotha'ya vahşilikte Hunlardan geri kalmamasını söyledi. Von Trotha da zulüm ve terörü kullanacağına dair söz verdi. Alman emperyalistler çok hoş insanlardı anlayacağın."

Hans direksiyonu sola ve sağa çevirdi. "Dediğini de yaptı. Zulüm ve terör. Bir soykırım yaşandı. Hereroların büyük zayiat verdiği birkaç muharebenin ardından sevgili von Trotha'mız sorunu kökünden çözmeye ve Herero halkını tamamen yok etmeye karar verdi. 1907'de ünlü imha emri olan *vernichtungsbefehl*'i yayınladı. Bir milletin her bir ferdini öldürmeye ant içmişti."

"Tanrım," dedi Amy.

"Öyle," dedi Hans. "Hererolar ölmeleri için batıdaki Kalahari Çölü'ne sürüldü. Su içemesinler diye küçük göllerin başına nöbetçiler dikildi ve kuyular zehirlendi. Buranın aşırı sıcak bir çöl olan Omahake olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bütün bir halkı aç ve susuz bıraktılar. Uzun süre direnemediler. Kimi kadın ve çocuklar geri dönmeyi denedi ama hemen vuruldular."

Küçük bir kuş sürüsüne çarpmamak için direksiyonu aniden kırdı. "Bu soykırıma şahit olanların anlattıkları dayanılır gibi değil. Yüzlerce insan çölde yere yığılmış susuzluktan ölüyor. Çocuklar anne babalarının cesetleri arasında ağlayarak dolaşıyor, sinek sürüleri neredeyse sağır edici sesler çıkarıyor ve kımıldamaya mecali olmayan insanlar panterler ve çakallar tarafından yeniyor."

"Kaç kişi öldü?" diye usulca sordu Amy.

Hans omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Güvenilir tarihçiler altmış bin kadar Herero'nun öldürüldüğünü söylüyor. Bu tüm Herero halkının yüzde yetmiş ya da sekseni yapar." Acı acı güldü. "Ah rakamlar. Biz rakamlara bayılırız, değil mi? Beyaz adam için her şeye katlanmayı kolaylaştırır. Güzel ve mantıklı yüzdeler. Yüzde yetmiş beş nokta altmış iki." Kızgın bir şekilde eliyle çölü işaret etti. "Katliam Namibya'nın demografisini günümüze kadar değiştirdi. İşte bu ıssızlığın nedeni bu."

David dinlediği bu korkunç hikâye, arazinin huzursuz edici ıssızlığı ve aşırı sıcak yüzünden susmaktan başka bir şey yapamadı. Namibya küçülmüş gibi görünüyordu.

"Uis. Uis'e yaklaştık."

Haritada önemli bir yer gibi görünen Uis şehrine köy demenin bile fazla olduğunu gördüler. Üç benzin istasyonunun bitişiğinde birkaç içki dükkânı bulunuyordu. Restoran olduğu anlaşılan beton bir binada ıskarmoz, etli börek ve Yunan salatası resimleri asılıydı. Köyün kalan binaları birkaç demir gecekondu, birkaç çitli büyük ev, birkaç kulübe ve bungalovdan ibaretti.

Benzin istasyonunun yakınında pek çok adam oturmuş, yakıcı boşluğa ve Land Roverlara bakıyordu. Asfaltsız yol ağaçların arasında gözden kayboluyordu. İnsanların ve binaların gölgeleri çöl kumlarıyla birbirine karışıyordu. Siyah, siyah, siyah ve sonra kör edici beyaz.

Hans benzin istasyonlarından birine park edince diğer Land Rover da aynısını yaptı. David ve Amy uyuşan bacaklarını açmak için dışarı çıkmak istedi ama çölün tahammül edilmez sıcağı yüzünden gerisin geri arabaya kaçtılar.

Hans benzinin parasını öderken merakla ikiliye baktı. "Şapkanız var mı?"

İkisi de hayır dedi.

"Bakın, Namibya'da üç kural vardır. Her zaman şapka takın. Her fırsatta yakıt alın ve sakın bir Baster'la viski içmeyin." Güldü. "Neyse eğer koordinatlarınız doğruysa yaklaştık sayılır. Birkaç saate oradayız."

Araba yoğunlaşan çalı örtüsünün içerisinde yoluna devam etti. David daha önce hiç böyle bir arazide bulunmamıştı. Pireneler buranın yanında St. James Parkı gibi kalırdı. Herkesten uzakta oldukları ve izlerini kaybettirdikleri için memnundular. İzlerinin

sürülmesi zorlaşıyordu. Eğer takip ediliyorlarsa tabii ki. Takip ediliyorlar mıydı?

"Burası Damara bataklığı," dedi Hans. "Yer altı nehirlerinin yüzeye çıktığı yerdir ve herkes bu suya bağımlıdır. Ortasından geçmek zorundayız."

Yakıcı çölden birden zümrüt rengi nehirlerin olduğu bir yere gelmek oldukça şaşırtıcıydı. Su kuşları öttü, kurbağalar vırakladı. Tekerleklerinin yarısına kadar çamurlu suya gömülü olan araba ise tüm bunların arasında yoluna devam etti. Sanki tünel kazarak Cennet Bahçesi'ne gidiyor gibiydiler.

Kamışlar arabanın altına vuruyor, ördekler arabanın sıçrattığı sulardan kaçıyordu; birkaç kez çamura saplandılar ve ancak çekilerek kurtarılabileceklerini zannettiler. Ama arabalar pes etmek üzereyken Hans direksiyon ve vitesle ustaca manevralar yapıp batağın içinden tekrar kuru zemine çıkmayı başardı.

David pencereyi açtı. Hâlâ yaş olsa da daha sert bir zemine gelmişlerdi. İki yanı turuncu yamaçlarla çevrili tozlu bir kanyonda ilerlemeye başladılar.

Bir kayanın üzerinden bir ceylan ya da antilop şaşkınlıkla onlara baktı.

"Kaya antilobu," dedi Hans. "Güzel hayvanlar. Ne zaman görsem Rus jimnastikçiler aklıma gelir..." Amy'nin verdiği GPS koordinatlarını kontrol etti. "Geldik sayılır. Umarım o kadın size doğru rakamları söylemiştir. Ama bir şey göremiyorum. Eğer bu kadar yolu boşa gelmiş olursanız yazık olur..."

"İşte," dedi Amy.

34

David kızın işaret ettiği yere baktı. Dar bir yan kanyonun ötesinde bir grup çadır vardı; park etmiş arabalar, pembe çadırlar ve insanlardan oluşan büyükçe bir kamp. Parlak kızıl saçlı adamlardan biri doğruldu. Zenci bir kızın koluna şıringayı batırıyordu; kız yağ içerisindeydi ve göğüsleri de açıktı.

"Bu Nairn olsa gerek."

Land Roverlar durdu, David ile Amy dışarı çıkıp kızıl saçlı adama yaklaştı ve ancak o zaman adam dönüp onlara baktı. Hâlâ zenci kızın kanını almaya devam ediyordu.

"Tamam. Bu grup bitti sayılır." Angus Nairn'in sesi gür ve coşkuluydu. Ziyaretçilere gülümsedikten sonra bir meslektaşına dönüp talimatlarını bildirdi. "Alphonse! Alfie. Aylaklık etmeyin yoksa von Trotha'yı çok ararsınız. Donna'ya söyleyin masaları kursun. Biraz da kudu bifteği yapın. Mükemmel. Şahane. Tamam. Siz David ve Amy olmalısınız. Eloise bana her şeyi anlattı. Az kaldı, işim hemen bitiyor. Pekâlâ hanımlaaar..."

Kamptaki koşuşturma devam ederken David ile Amy şaşkın ve ne yapacağını bilmez halde bir kenarda durdu. David konuşmayı sürdüren Nairn'i süzdü. Eloise neredeydi?

Hans yanlarına geldi, araba kullanmaktan uyuşan omuzlarını ovuşturuyordu. Angus'ın elini sıkarken İskoç samimi bir şekilde gülümsedi ve yeşil gözleri ışıldadı.

"Ya siz?"

"Hans Petersen. Bu arkadaşları ben getirdim."

"Belli. Sen çöl fillerini korumak için çalışanlardansın, değil mi?"

"Öyle."

"Bu aksan... Dorslandlı mısın? Kuzey Hollanda mı? Buralıya hiç benzemiyorsun."

Hans, Angus'a gülümsedi. "Hayır, ben Alman Hollandalı'yım. Otasha." Amy ve David'le vedalaştı. "Neyse güneş batmadan Huab'a varmamız gerek. Yardım edebildiğime sevindim."

Nairn başını salladı ve Hans uzaklaştı. Çöl Filleri Land Roverları arkalarında muharebe meydanlarını örten barut dumanlarını andıran tozdan bir kuyruk bırakarak uzaklaştı. Angus büyük bir metal şırınga alıp diğer bir yerli kadına doğru eğildi. David orada hiçbir şey yapmadan durduğu için kendini garip hissetti. Eloise neredeydi? Enoka, Miguel'le mi birlikteydi?

Miguel ve Enoka.

"Bay Nairn. Birilerinin bizi Namibya'ya kadar takip ettiğini düşünüyoruz."

Genetikçi düşünceli şekilde başını salladı ve kan almayı sürdürürken konuşmaya başladı. "Bana Angus deyin. Nasıl takip ettiler?"

"Emin değiliz. Birisi bizi Swakop'ta arıyor olabilir. Miguel'in arkadaşı. Yanılıyor da olabiliriz."

Angus iç çekti. "Eloise bana Miguel'den bahsetti. Garovillo, değil mi? Peşimize düşeceklerini biliyordum. Ama işimiz bitti sayılır. Üstelik bu çalılıkta güvendeyiz."

"Eloise nerede?"

Angus elini kaldırdı. "Bekleyin önce işimi bitireyim. Sadece birkaç Nama ve Damara kaldı. Ve her daim hoş olan Himbalar."

David, Angus'ın yerlilerden kan örnekleri alışını izlemeyi sürdürdü. Kan numunesi toplama işlemi basit görünüyordu. Yerliler

güneş altında sabırla bekliyor, ardından uzattıkları esmer kollarının damarına Angus parlak iğneyi batırıyordu. Alınan kan örneğinin karşılığında önce kısa bir muayene yapıyor, sonra da şaşkın ama müteşekkir müşterilerine ilaç –antibiyotik, analjezik, anti sıtma– dağıtıyordu.

Artık bitti sayılırdı. Saçı ve çıplak vücudu kırmızı toprak boyasıyla –Angus onlara bunun toz ve tereyağı karışımı bir tür yağ olduğunu söylemişti– kaplı bir kız kalmıştı.

"Üstsüzler Himba. Sütyenin neden tabu olduğunu bilmiyorum. Tamam bitti, kolunu kapat. Kendini fazla yorma."

Şırınga parladı. Cam tüp batan ama hâlâ yakıcı olan güneşin altında daha da koyu görünen kırmızı kanla doldu. Damara kanyonunun duvarlarının uzun gölgeleri kayaların üzerine düştü, kuşların ve farelerin sesi etrafı sardı. Günün cehennemden farksız sıcağının ardından çöl canlanmaya başlamıştı.

"İşte," dedi Angus. "Bunu da koyduk mu tamamdır."

Kanı kapalı bir şişenin içine zerk ettikten sonra şişeyi Alphonse'a teslim etti ve o da yeni doğmuş bebeği tartıya koyar gibi itinayla götürdü. Angus kızın kolunu bir pamuk parçasıyla ovaladı. "Tamamdır hayatım. Çok teşekkürler. İşte çocukların için biraz ilaç. Anladın mı? *De Calpol juju?*"

Kız çekingen bir şaşkınlıkla gülümseyerek ilaç şişesini aldı, sonra dönüp akasya ağaçlarının arasından ailesiyle birlikte evine doğru gidip gölgeler içinde kayboldu.

"Nihayet!" Angus keyiflendi. "*Finito Benito!* Şimdi de biraz Tafel ve ziyafet. Bu kadar yolu geldikten sonra beni bulup Eloise'i bulamadığınız için biraz şaşırdınız, değil mi? Hepsinin bir cevabı var ama önce biraz yiyip içelim."

Haklıydı. Kampın ortasında yemek yemek için masalar kurulmuştu. Büyük çelik kâselerde soğuk biber soslu kudu biftekleri vardı

ve sarı Windhoek ve Urbock da çoktan bardaklara doldurulmuştu. Çikolata barlarının yanında meyveler duruyordu.

"Nathan Kellerman sağ olsun. Siyonist bir baş belası olsa da cömert bir hamidir. Gelin oturun, ikiniz de Swakop'tan Damaraland'e kadar çok uzun yol katettiniz. Akıllı adam işi değil. Amy, senin adın Amy Myerson, değil mi? Eloise bana her şeyi anlattı."

Amy başını salladı ve emin bir şekilde, "Eloise nerede?" diye sordu.

Bir sivrisinek vızıldadı ve Angus ellerini çırptı. Ezilen sivrisinek parmaklarına yapışıp kaldı. "İşte bu!" Dikkatle böceğin leşini inceledi. "Anopheles Moucheti Moucheti. Belki de türünün en tehlikelisi. Humma mikrobu taşır."

"Lütfen, Eloise nerede?" diye soruyu tekrarladı Amy. "Bize buraya geleceğini söylemişti..."

"Haklısınız, buradaydı. Ama biraz endişelendim ve onu güneye gönderdim."

"Nereye?"

"Sperrgebiet. Yasak Bölge. Dünyanın son doğurgan Cagot'su için dünya üzerindeki en emniyetli yer."

"Miguel dışında."

Nairn'in gözleri parladı. "O terörist de mi Cagot yoksa? Bu nasıl olur? Bana her şeyi anlatın. Urbock soğuk ve çöl geceleri uzundur. Anlatın!"

Yarım düzine bira, tabaklar dolusu soğuk kudu bifteği ve bamyayla birlikte Amy ve David, Angus Nairn'e tüm hikâyeyi anlattılar.

Bu hikâyeyi anlatmaya alışmışlardı. Olanları muhtemel bir dosttan gizlemeye lüzum görmemeye başlamışlardı. Düşmanları Miguel'di.

Sonunda Angus arkasına yaslandı, çöl rüzgârı kızıl saçlarını uçuşturuyordu. "Bu pek çok şeyi açıklığa kavuşturur. Bahsettiğiniz cinayetleri de açıklıyor."

"Ama neden? Miguel'in neden..." diye araya girdi David.

"Anlamıyor musun? Onun işlediği cinayetlerde işkence de var. İlk iki kurban, zengin oldukları ortaya çıkan zavallı kadınlar."

David az da olsa meselenin mantığını kavramaya başladı. "Belki de barda gördüğümde yurt dışından yeni gelmişti. Değil mi Amy?"

Amy başını salladı. "Miguel, İspanya'ya döndükten sonra cinayetlerin şekli değişti, değil mi? Windsor'daki adam. Onu öldüren kişi işkence etmemişti. Bilim adamı Fazackerly de işkence edilmeden öldürüldü. Zalimce ama etkili bir şekilde. Ardından Miguel, Gurs'ta bir fırsat daha ele geçirdi ve Eloise'in büyükannesini yine işkence ederek öldürdü. Ama neden?" Mavi gözleri sorgular gibi Angus'a baktı. "Neden sadece öldürmek yerine bir de işkence ediyor?"

Angus ağzına bir lokma ekmek daha atıp iştahla çiğnedi. "İyi düşünün. Bariz bir nedeni var."

"Öyle mi?"

"Evet." Gevşek bir şekilde gülümsedi. "Neden özellikle Cagotlara karşı bu kadar merhametsiz?"

Gerçek bir anda David'in zihninde belirdi. "Çünkü o da Cagot olduğunu biliyor."

"Aynen. Kendinden nefret ediyor. Tıpkı cadı yakan Bask gibi."

"De Lancre mı?"

"Evet. Tıpkı o! O da kendi ırkını ve kimliğini içine sindiremişti. Kendine duyduğu nefret dışarıya şiddet olarak yansıdı. Freud'un da dediği gibi cevap bu olabilir! Miguel Garovillo da bir Cagot! Bu yüzden de kendine duyduğu nefreti ve utancı ona hatırlatan Cagotlardan intikam almaya kalkıştı. Geçmişte şekil bozukluğu olan insanlara, cadılara, dışlanmış kişilere ve aynı ırktan

olduğunu bir türlü kabullenemediği orman paryalarına yapılan işkenceleri kullandı."

"Fakat..."

"Muhtemelen çocukken Bask cadılarının yakıldığını tüm o hikâyeleri duymuştu. İşkence ve ateşi konu edinen o efsaneler insanı elbette etkiler. Senin, anne ve babanın içine eder, özellikle de teröristseniz. Muhtemelen cadı işkenceleriyle ilgili psikoseksüel nevrozu var."

Bir anlık sessizlik oldu. David, Amy'ye doğru döndü ve irkildi çünkü farkına varmıştı. Amy bir saniyeliğine de olsa –bir anlık, bilinçaltının etkisiyle ve gizlice– elini başına koymuştu.

Sanki cadıların işareti olan yara izini saklamak istemişti. David kenetlenmiş kıvrımlardan oluşan izi düşündü. Bu yara izi de sadece Miguel'in takıntılarının, cinsel fantezilerinin, cadı işkencelerine başvurmasına neden olan katil içgüdüsünün diğer bir delili miydi? Peki Amy neden onun derisini kesmesine izin vermişti? Neden?

Arizkun'da dediklerini hatırladı.

Hem varız hem de yokuz. Biz on dört bin taneyiz.

Angus tekrar konuşmaya başladı, Damara'nın alacakaranlığında yüzü karanlık ama canlıydı. "Miguel'in kendine has tuhaf dürtüleri de olabilir. Cagotların kötü belirtilerinden biri daha. Şiddet içeren dürtüler. Zavallı şerefsiz Cagot. Kilisenin adamlarına ellerini çabuk tutmalarını söylediğine şüphe yok. Yine de Miguel'in eline Orta Çağ işkencesi yapmak için fırsat geçince kendisine hâkim olamadı demek ki..."

Büyük bir pervane lambanın ışığına geldi. Kamp çevresindeki tüm ağaçlara fenerler asılıydı. David hayretle bakakaldı. "Yapanın kilise olduğunu biliyor muydun?"

"Tahmin ettim. Haklıyım ama değil mi? Haklı mıyım? He?"

"Aslında X. Pius Cemiyeti'nin marifeti," diye araya girdi Amy.

"A-ha! Sevgili yobazlarımız." Keyifle elini masaya vurdu. "Tahmin etmeliydim. Yobazın önde gidenleri. Paraları ve destekçileri çoktur. Onlar olmasa da kiliseye bağlı bir tarikat yapmış olacaktı. Ama bildiğiniz gibi Stanford projesinin kapatılmasından asıl sorumlu olan Katolik kilisesidir, bizden nefret ediyorlar. GenoMap'e ise hiç tahammülleri yok. Elbette ki Papa'nın pis işlerini halletmesi için Cemiyet'ten daha uygunu yok. Solak ayaklılar perde ayaklılara karşı. Peh." Birasını yudumlayıp devam etti. "İnsanların şiddete olan eğilimi beni hep hayret ettirmiştir. Bunun kaynağı ne? Açıkçası ben kadınları suçluyorum. Eğer onlar olmasa erkekler bütün gün oturup bira içerek futboldan bahsederdi."

Amy hemen savunmaya geçerek, "Affedersin, kadınlar mı?" diye sordu.

David konuşma hızına eşit şekilde yemeğini çiğneyebilen İskoç'a baktı. Nairn o kadar çok yemesine rağmen epey zayıftı. Köşeli elmacık kemikleri, dağınık kızıl saçlar ve yarı çölün alacakaranlığında parlayan gözler.

"Evet," diyerek ekmeğinden bir lokma daha kopardı. "Kadınlar. Türlerin dişileri. Çiftleşmede seçici davranarak insan evrimini onlar yönlendirir. Peki sürekli kötü adamları seçerek evrimimize nasıl rehberlik ediyorlar? Hepsi düzgün erkekleri istermiş gibi davranıp nerede bir it varsa onun peşinden koşarlar. Şerefsizler, kötü çocuklar, Miguel Garovillolar. Böylece bu rezillerin soyu devam eder ve insan evrimleştikçe zalimleşir. Belki de yirminci yüzyılda dökülen kanın sebebi budur." Geğirdi. "Çok şükür otobüse değil de metroya biniyorum."

Kampın ötesindeki karanlığın derinliklerinden bir hayvan uludu. Çakal ya da sırtlan. Susmuş olan Angus yiyor, içiyor ve yakışıklı yardımcısı Alphonse'a kocaman gülümsüyordu. Anlaşılan kampın kalan sakinleri karanlığın çökmesiyle köylerine gitmişti.

"Eloise güvende ama sen hâlâ buradasın. Neden?" diye soru sormayı sürdürdü Amy.

"Çünkü son ırk türlerini test ediyorum." Angus halinden memnun şekilde omuz silkti. "Bazı genetikleri işaretleyip bazı kromozomlara bakıyoruz. İşimiz de neredeyse bitti. İspanyol Engizisyonu geç kaldı. Namibya kan tahlillerim arabada gitmeye hazır bekliyor." Biraz daha Tafel doldurup iştahla içti. "Güvende olmak için yarın toplanıp Sperrgebiet'e gideceğiz." Durdu. "Orada ihtiyacımız olan her şey var. Kellerman Namcorp, GenoMap'in kapanma ihtimaline karşı, yıllardır bunun için hazırlık yapıyor. Sperrgebiet'te iş yarıda kesilirse kaldığımız yerden devam edebilelim diye paralel bir yapı kurduk." Güldü. "İşte hepsi bu. Eloise ve Canasta üzerinde son testleri yapmak için birkaç güne daha ihtiyacımız var. Fischer deneyi tekrarlanacak."

Döndü ve ilgili bir şekilde Alphonse'a baktı. "Alphonse, bir bira iç. Çok çalışıyorsun."

"Tabii Angus."

"Alfie, ciddiyim. Buraya gel." İskoç, kızıl derili genç adamı kendine doğru çekti; Alphonse'un parlak kedi gözleri ve ince uzuvları vardı. Angus onu dudaklarından öptü.

Alphonse gülüp onu itti. "Deli İskoç," deyip azalan yemekleri işaret etti. "Yine mi bütün kuduyu yedin? Şişmanlayacaksın!"

"Ben mi? Şişmanlamak mı?" İskoç tişörtünü kaldırıp beyaz karnına vurdu. "Apollo'nun karın kasları!" Ardından tekrar oturan Alphonse'a baktı. "Dalga geçme küçük bambum yoksa kırbacımı kullanmak zorunda kalırım."

"Hayır. Hayır, bayım. Beyaz efendi çok iyi. Bana pamuk toplama işi verdi."

İki adam gülüp tekrar öpüştü. Angus, Amy'ye büyük çelik kâse içindeki kudu bifteğini uzattı. David, Alphonse'a baktı.

Angus kendi etrafında dönüyordu. "Hey, o da neydi?"

İskoç, vadiye doğru baktı. Gürültü artık ayırt edilebilir hale gelmişti. David bu sesi bir süredir duyduğunu fark etti ama bir hayvanın çıkardığı ses ya da rüzgârda hışırdayan ağaçlar olduğunu düşünmüştü.

Araba sesiydi. Büyük siyah arabalar kuru nehir yatağından yukarı onlara doğru geliyordu. Motor sesleri ve farlar. David bakarken korkuyu fiziksel bir acı gibi hissetti.

"Çadırlar, çadırlarda silah var."

Angus ayağa kalkıp koşmaya başladı ama bir tüfek sesi birden sessizliği böldü. Mermi masayla çadır arasında yere düşmüştü. Uyarı atışıydı.

Angus yavaşça yerine oturdu.

David diğer tarafa baktığında yine toz bulutları gördü. İki araba daha geliyordu. Her yönden kara gölgeler onlara doğru yaklaşmaktaydı. Siyah pencereli siyah bir araba olan en büyük araç kampa dalıp masanın üzerindeki yemekleri kuma bulayan sert bir dönüşün ardından durdu.

Araçtan uzun, zayıf bir adam indi. Yürüyüşü, kasılması, soluk ve yaralı yüzü karanlıkta bile kendisini belli ediyordu.

Gelen Miguel'di.

"Sizi buldum."

35

Şapelde son dualar da okundu. Son hacılar da hücrelerine çekildiler.

Simon yemekhaneden geçip eğimli koridordan yukarı çıktı. Hücresinin dar kapısını kapatıp bekledi. Kafayı piramide takmıştı. Şanslıydı, hem de çok şanslıydı. Eduardo Martinez'in bir haftada bulamadığı piramidi ve arşivi belki de bir günde bulmuştu. Arşiv binanın merkezinden onları gözetleyen ciddi ve ürkütücü piramidin içine gizlenmişti. Tam ortada ama saklı.

Tasarımın sinsiliğine ve mimarın dehasına hayran kaldı.

Sonra da yatağına uzandı.

Gece bekçilerinin ilk horlamaları manastırda yankılanmaya başladı. Simon iç çekti ve anormal derecede alçak tavana bakarken Tim'i düşündü. Tavan sanki gittikçe alçalıyor gibiydi, başını çevirip tekrar baktığında tavanın biraz daha yaklaşmış olduğu gibi bir hisse kapıldı.

Sonunda onu taşların altında ezilen bir cadı gibi ezecekti. Filistin askısı. Taşların baskısını göğsünde hissetti. Göğüs kafesi ezilene kadar taşlar eklenmeye devam edecekti. Tomasky'nin üzerine çöküp bıçağın ucunu ona yöneltmesi gibi.

Yeter!

Yapması gereken bir iş vardı. Dene. Yap gitsin. Ardından eve git, oğlunla karını koru ve ağabeyini kurtar.

Kalktı ve dışarı çıktı. Koridor zifirî karanlıktı. Manastırın her tarafından tıpkı Elizabeth döneminde okyanusta giden bir kalyonda olduğu gibi gıcırtılar ve fısıltılar geliyordu. Çatırtı, inleme ve ne olduğu belirsiz sesler. Bulunduğu noktadan uyuyan yüzlerce insanın çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sanki tüm bina devasa beton bir akciğer gibi nefes alıp veriyordu. Merkezinde kötülük yatan koca kara bir kütle.

İki dakikada bekleme odasına vardı. Tam da umduğu gibi anahtar orada bir kancada asılıydı ve üzerinde de piramit işareti vardı.

Ama yine tahmin ettiği gibi cam dolap kilitliydi.

Simon dört bir yanına baktı ve sonunda İsviçre çakısını çıkardı. Kapağın kilidini zorlarken bir gürültü duyup ter içinde arkasını döndü. Odalar ve koridorlar boştu. Gerginlikten ter içinde kalmış halde tekrar işine dönüp çakısıyla kilidi kurcalamayı sürdürdü.

Cam kapak açıldı. Yarı panik halde anahtarı kancasından çıkardı ve hızla karanlık boş koridora daldı.

Hazırdı. Usulca koşarak karanlık merdivenlere gelip inmeye başladı ve ardından meyilli en uzun koridora vardı.

Keskin bir ses onu durdurdu. Olduğu yerde kalıp duvara yaslandı. Panik içerisinde karanlığa baktı. Ama sonunda seslerin kaynağının bu aptal bina olduğunu anladı. Gürültü belki de üç kat yukarıdan geliyordu. Belki de ayyaş ve inançsız arşivci uykusunda bağırmıştı. Kâbus tanrısına küfrediyordu.

Beton rampadan şapelin bodrumundaki büyük bronz kapıya geldi. Kilitli değildi; hatta kilidi varmışa da benzemiyordu. İlginçtir ki dokunmasıyla kapı kolayca ve zarif bir şekilde açıldı. Merkezindeki mihverinden döndüğü için kapı bronz bir dikey çizgi haline geldi.

Kapının arkasında gümüş rengi ay ışığını süzen yatay bir pencere vardı. İki çizgiyle bir haç elde edilmişti.

Heyecan verici bir histi.

Simon etrafını kolaçan etti; şapele ilk kez doğru dürüst –sessiz, ağırbaşlı ve kimsesiz olduğu sırada– bakmış ve ancak şimdi çok güzel olduğunu fark etmişti. Ulvi beton odaya durgun ahşap sıralar ve eski bir mihrap yerleştirilmişti; en uç köşedeki lekeli camları olan pencereler hariç yıldızlar ışığına ayrı bir renk veriyor ve iç mekânı zarif renk çubuklarıyla boyuyordu.

Ebediyen burada kalma isteği gibi garip bir hisse kapıldı.

Ama vicdanı bıçak gibi kalbine saplandı.

Piramit.

Şapel bina boyunca uzanıyordu ve arkada bir yerlerde gizemli iç kısma açılan bir giriş olmalıydı.

İki dakika aradıktan sonra kolayca buldu. Bir köşedeki gölgeler içerisinde küçük metal bir kapı. Simon elini cebine atıp anahtarı aldı. Bir yerlerden gelen bir ses daha duydu. Beton koridordan yankılanıp gelen bir sürtünme sesi.

Haydi, haydi, haydi.

Kilit açıldı. Dar ve neredeyse zifirî karanlık geçide girdi. Burada yürümek bir tüpün içine girmekten farksızdı. Simon acaba ağabeyimin beyninin içinde olmak da böyle bir şey midir diye düşündü. Her gün ve ebediyen duvarlar üzerine geliyor, karanlık dört bir yandan bastırıyor.

Duvarlar koni şeklinde daraldığından geçebilmek için yan dönmek zorunda kaldı ve sonunda karanlıkta ancak görülebilen başka bir paslı çelik kapıya denk geldi. Simon kapıyı itti.

Kendini bir anda parlak piramit beyazlığının içinde buldu.

Simon eliyle gözlerini ışıktan korudu.

Odanın ortasındaki bir sandalyede arşivci keşiş Kardeş McMahon oturuyordu ve içtiği şarap yüzünden dişleri kırmızıydı.

"Piramidin iki tane anahtarı var, Bay Quinn."

36

Damara'nın alacakaranlığında Miguel daha yaşlı, daha zalim ve hatta yabani görünüyordu. Tıpkı bir *jentilak* gibi. Silahını David'in kafasına doğrultmuştu. Kumun üzerinde hışırdayan botlarıyla dört, altı ve nihayet sekiz kişi siyah pencereli arabalardan indi. İçlerinden biri Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Enoka da arka plana çekildi.

"Demek Angus Nairn, David Martinez ve Amy Myerson bunlar," dedi Amerikalı.

Miguel başını salladı. "Evet ama Cagot kız Eloise nerede?"

Yardakçısı omuz silkti. "Ortalıkta görünmüyor."

"Alan, Jean Paul ve Enoka, araçları ve kampı arayın!"

Adamlar söyleneni yaparak Land Rover ile kuru nehir yatağı boyunca kurulmuş pembe naylon çadırların arasına yayıldılar. Sadece yarım dakika süren bir aramanın sonunda kampta sadece Alphonse, David, Amy ve Angus olduğunu anladılar.

Gelenlerin içinde en uzun boylu olan Alan, "Ne yazık ki iz yok, Mig. Gitmiş demek ki," dedi.

"Buluruz. *Mierda. Pincha puta!*[25] Buluruz." Miguel kaşlarını çatarak gökyüzüne baktıktan sonra kendisine hâkim olmuş gibi göründü. "Onları kelepçeleyin."

25 (İsp.) Lanet olsun. Pis kaltak! (yay. n.)

Birisi yan taraftan David'in yanına geldi. David ayağa kaldırıldı ve elleri geriye çekildikten sonra arkadan kabaca kelepçelendi. Aynısı Alphonse, Angus ve Amy'nin de başına geldi. David'in yüzü masadan ters yöne çevrildiği için artık olup biteni göremiyordu. Şu anda gördüğü tek şey gece sessizlik çökmüş olan çöldü; karanlık, arabaların farlarının kontrastı yüzünden daha da koyulaşıyordu.

"Amy?"

Hemen arkasından, "Buradayım," diye cevap verdi. "Ne yapıyorlar? David?"

Sorusu daha yüksek bir sesle bastırıldı. Miguel, Angus'u tokatlayarak sorguluyordu. David hemen solunda cereyan eden bu hadiseyi gözünün ucuyla görebiliyordu.

"Söyle, Eloise nerede?"

Angus başını iki yana salladı. Enoka yanına geldi. Kısa boylu güdük adam kurt sürüsünün dominant alfa erkeğinin takdirini kazanmaya çalışan bir yavru gibi hâlâ Miguel ne derse yapıyormuş gibi görünüyordu. Miguel başıyla işaret etti.

Enoka, Angus'ın elini tutup parmaklarını geriye büktü.

Angus acıyla yüzünü buruşturdu.

Miguel daha da yaklaştı. "Nerede olduğunu söyle. Tahlilleri bitirdin mi? Söyle!"

Angus tükürük saçarak kısa bir cevap verdi: "Siktir git."

"Söyle yoksa canını fena yakarım. Hem de gittikçe artan bir şekilde."

"Bizi öldürürsen hiçbir zaman öğrenemezsin. Ne istersen yap."

Miguel'in yüzü seğirdi, birkaç metre geri gidip döndü.

"Damaraland'de ne işin var? Tahliller henüz bitmedi, değil mi?"

David görebilmek için sola yattı.

Adamlar Kellerman Namcorp'a ait Land Rover'ın çevresini sarmış içini arıyordu.

Bu sefer Fransız aksanlı farklı bir ses duyuldu. "*Nous avons!* Kan örneklerini bulduk, Miguel."

Garovillo gülümsedi. "*Milesker*[26]. Tüplerin hepsini alın."

Adamlar aramayı sürdürdü.

"Amy?" diye usulca bir kez daha seslendi David.

Hemen arkasında olan kızı hâlâ göremiyordu. Karanlığı yaran göz alıcı farlar asıl dramın sergilendiği yere çevrildi. Sahne ışıklarıyla aydınlatılan kapkaranlık bir tiyatro sahnesi gibiydi.

Miguel ise ay ışığında beklentiyle gülümseyen ana karakterdi. David ve Alphonse'a bakınca gülümsemesi daha da yayıldı. Şüphesini doğrulamak istermiş gibi Aphonse'a bir kez daha baktı.

"*Ezina, ekinez egina...*[27] Tek gereken Eloise'i bulmak," diye ortaya konuştu Miguel. "Deneyler henüz bitmemiş. Namibyalı araştırmacıların kan örnekleri burada ve hâlâ tahlil edilmeyi bekliyor. Bu kadarı açık." Amy'ye doğru yürüdü. "Güzel. Ve Amy Myerson... Babamın ve annemin kendini öldürmesine izin vererek ne büyük kibarlık ettin. Seni küçük kancık."

Dehşete düştüğü belli olan Amy bariz şekilde titriyordu.

Miguel öfkesini kustu. "Hey sen! Eloise'in nerede olduğunu söylemesi için Angus Nairn'i ikna etmemiz gerekiyor. O nedenle yardıma ihtiyacımız var. Gördüğüm kadarıyla ateş yakmışsınız. Çöl geceleri soğuk oluyor, değil mi?" Terörist aynı anda hem kaşlarını çattı hem de gülümsedi. "Haydi gidip biraz ısınalım."

David çaresizce izledi. Amy zorla çekilerek götürülüyordu, sonra David'in baldırlarına bir tekme indi ve o da gitmeye zorlandı. Masadan uzakta ve arabaların ortasında başka bir açık alana gel-

26 (Baskça) Teşekkürler. (yay. n.)

27 (Baskça) Onunla yapılamaz... (yay. n.)

diler. Ortada Alphonse ve diğer asistanlar tarafından hazırlanmış ama henüz yakılmamış odunlar bulunuyordu. David kuru odun yığınına baktıktan sonra kamptaki diğer insanların nerede olabileceğini düşündü.

Muhtemelen köylerindeki kulübelerinde keyifleri yerinde oturuyor, yiyor ve uyuyorlardı. Hiçbirinin birkaç kilometre uzaktaki kanyonda olup bitenlerden haberi yoktu.

Miguel ve adamlarıyla baş başa kalmışlardı. Kurtulma şansları yoktu.

Dördü diz çökmeye zorlandı. Fanatik İslamcılar tarafından kumda diz çökmeye zorlanmış, boyunlarının vurulmasını bekler gibiydiler. Hemen yanlarında da henüz yanmayan odunlardan bir piramit vardı.

Beklediler. Çöl rüzgârı artık soğuk esiyordu. Adamlar arabaların kapı girişlerine oturup sigara içmeye başlamıştı. Birkaçı hâlâ Namcorp'un Land Rover'ını didik didik arıyordu.

"Bizi öldürecekler mi?"

Amy'nin sesi çok gergindi. David aynı açlıkla ona sarılmak, onu korumak ve kurtarmak istedi. Ama diz çöktürülmüştü ve elleri kelepçeliydi. Tek yapabileceği Amy'ye yalan söylemekti. "Hayır. Eloise'i bulmak için bize ihtiyaçları var... Bizi neden öldürsünler ki?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Tabii ki bizi öldürecekler." Angus kahkaha attı. "Öldük. Tarih olduk. Bizi Fransız tostu yapacaklar. Babasının intiharına şahit olmuşsunuz! Muhtemelen sizi sorumlu tutuyordur. Korkunç bir sırrı taşıdığınızı da biliyor. Garovilloların karanlık sırrı!" Kahkahası öfke yüklüydü. "Önce bize işkence edip Eloise'in yerini öğrenmeye çalışacaklar. Daha sonra da çölün ortasında öldürecekler. Ama ölmek için buradan kötü yerler de var. Mesela Cumbernauld. Hiç Cumbernauld'a gittiniz mi?"

Amy ağlıyordu.

Angus güldü. "İşin aslı, Cumbernauld'da yaşamaktansa burada ölmeyi tercih ederim."

Garovillo geri döndü. "Güzel. *Noski*[28]. Ve şimdi..." Önce Angus Nairn'e, sonra da Amy, Alphonse ve David'e baktı. Sonra tekrar Angus'a döndü. "Doktor Nairn. Eloise'in nerede olduğunu bilmemiz şart, o yüzden bu bilgiyi sizden alacağım. Gerekirse söke söke."

"Siktir git."

Gülümsemesi öfkesini bastırmaya yetmeyen terörist bu sefer de Alphonse'a döndü.

"Erkek arkadaşını alın. *Sexuberekoi*[29]. O."

Miguel'in adamları Alphonse'u sürüyerek ayağa kaldırdı. Genç Namibyalının dizleri titriyordu.

Miguel tutsaklarına teker teker baktıktan sonra, "Cadı yakma hikâyelerinin efsane olup olmadığını hep merak etmişimdir," dedi.

David korkudan içinin buz kestiğini hissetti.

"Şimdiyse," Miguel'in gülüşü pis bir hal aldı, "birini yanarken izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Hiç merak etmediniz mi? Mutlaka yakılan cadılarla ilgili bir şeyler okumuşsunuzdur."

Miguel yüzünü Angus'ınkine birkaç santim yaklaştırdı. "Eğer Eloise'in yerini söylemezsen küçük sevgilini bir kazığa bağlar ve diri diri yakarım. Baster oğlanlarını seviyorsun, değil mi? Bej tenli küçük piçleri..." Adamlarına döndü. "Pişirelim şunu. Taze pişmiş ibne."

David dehşet içerisinde Angus'a baktı. İskoç'un yüzü ifadesizdi, öfke bile yoktu.

"Cagot piçi," dedi Angus hemen sonra.

Garovillo'nun gözü döndü. "Ne?"

---

28 (Baskça) Kesinlikle. (yay. n.)

29 (Baskça) Eşcinsel. (yay. n.)

"Cagot olduğunu biliyorsun. Pis insan. Tıpkı baban gibi bir Cagot'sun."

Miguel'in yüzü seğirdi. "Saçma. Hem kim takar?" Aceleyle işaret etti. "Yakın şunu. *Agur*[30]."

Adamlar Miguel'in arkasındaki odun yığının ortasına bir kazık dikmekle meşguldüler. Büyük bir ahşap kazık.

Alphonse bu sessiz adamların pençesinde kıvranıyordu. İtirazları ne olduğu anlaşılmaz mırıltılardan ibaretti. Anlaşılan korkudan konuşamaz hale gelip saçmalamaya başlamıştı. Kazık biraz daha derine çakıldı. Ay pırıl pırıldı. Dışarıda bir yerlerde ağaçlardaki gece kuşları dağıldılar. Yoğun karanlığın içerisinde Damara kanyonlarının kuru nehir yatakları ve deve dikenleri uzanıyordu.

"Ne manası var Miguel?" diye bağırıyordu Angus. "Artık biliyoruz, çok geç. Herkes senin ne mal olduğunu biliyor. Şu seğiren gözüne bir bak. Hangi Cagot belirtisi o? Hangi bozukluk? Alpert mi? Hallervorden mi? Ne? Fasciculation. Seğiren göz. Bu Cagotlara hastır. Dağlardan gelen delilik..."

Garovillo, Angus'ın suratına öyle bir vurdu ki İskoç'un ağzından kan püskürdü ve arabaların farlarında parlayan tükürük damlaları yere saçıldı.

"Zenciyi yakın. Hemen!" diye bağırdı terörist.

Alphonse sürüklenerek kazığa götürüldü. David ne yapacağını bilemez halde izledi. Gerçekten de dediklerini yapacaklardı.

"Miguel, lütfen dur. Ne anlamı var?" diye bağırdı Amy.

"Kancık konuştu... Evet mi? *Bai? Ez?*[31] Eloise Bentayou'nun nerede olduğunu söyleyin, ben de durayım. Yoksa bu şerefsizi tıpkı benim halkıma işkence edip yaktıkları gibi yakarım. Baskları cadı gibi nasıl yaktılarsa öyle yakarım."

---

30 (Baskça) Elveda. (yay. n.)

31 (Baskça) Evet? Hayır? (yay. n.)

"Sen Bask değilsin geri zekâlı." Angus öfkesini kustu. "Sen Cagot'sun. Pis insansın. Kendine bir bak..."

"Angus. Yardım et. Lütfen yardım et bana!"

Bağırıp yalvaran Alphonse'du. Karanlık gökyüzü altında kazığa bağlanıyordu. Amy'nin yüzü nefretle buruştu. "Yeter artık Miguel..."

"Ancak Eloise'in nerede olduğunu söylerseniz..."

"Neden Cagot köpeği, neden söyleyelim? Onu da öldür diye mi?" diye köpürdü Angus.

Miguel eliyle işaret etti. "*El fuego.*[32]"

David şaşkınlıkla baktı. Adamlardan biri Alphonse'un ayaklarının dibine kuru odunlar yerleştiriyordu. David, Angus'ın erkek arkadaşının Nike spor ayakkabı giydiğini fark etti. Elinde olmadan acaba erirler mi diye düşündü. David kendisini birazdan şahit olacağı şeye hazırladı. Enoka çakmağını çakıyordu. Odunlar alev almaya başladı.

"Angusss!"

Alphonse'un çığlığı kilise çanı gibi tüm kanyonda yankılandı.

İlk alevler, sanki önce ne olduğunu anlamak isteyen yavru yırtıcılarmış gibi Alphonse'un ayaklarını yalamaya başladı.

"Bu bizi sıcak tutar. Kızarmış piç. *Sinotsu*[33] tostu," dedi Garovillo.

Güven kazanan alevler gittikçe yükselmeye başladı. Kupkuru çöl odunları soğuk havada çatırdayarak yanmaya başladı. İs kokusu etrafı sardı. Ay parlamayı sürdürdü. Alphonse çığlık atarak iplerinden kurtulmaya çalıştı.

Garovillo dokunaklı bir şekilde iç çekti. "Gördüğün gibi Angus Nairn, bilim adamı Angus Nairn. Şimdi bana kızın nerede olduğunu söyle. Alphonse'un kızarması an meselesi. Bira mezesi gibi kızarmış halini beğenmezsin, değil mi? Ne kadar da çatırdıyor."

---

32 (İsp.) Ateş. (yay. n.)

33 (Baskça) Argoda ibne. (yay. n.)

Angus doğruca Miguel'e baktı. "Bizi zaten öldüreceksin. Ne istiyorsan yap. Ne fark eder?"

Alphonse feryat etti. "Angus, yapma Angus. Lütfen söyle ona!" diye debelenip çığlık attı.

Miguel tekrar gülümsedi. "Yaşamak istiyor, Doktor Nairn. Izgara olmak istemiyor. İnanın anlıyorum. Ben vejetaryenim. *Barazkijalea naiz!*" İç çekti. "O yüzden söyle gitsin."

Angus cevap vermedi. David, dişlerini gıcırdattığı için Angus'ın yanağının şiddetle titrediğini görebiliyordu.

Alphonse yalvarmaya başladı. "Canım yanıyor! Angus, yanıyorum! Lütfen!"

Alevler yükseldi ve bir kıvılcım Alphonse'un saçına sıçradı. Saçının yanmaya başlamasıyla yükselen koku ateş alan odunların kokusuna karıştı. Alphonse tutuşup yanmaya başlamıştı.

Karanlıkta saniyeler geçmek bilmedi.

"Tamam! Dur! Eloise'in yerini söyleyeceğim! Ateşi söndürün!" diye haykırdı Angus.

"Hemen söyle!" diye dönüp bağırdı Miguel.

"Sperrgebiet'te."

"Neresi?"

"Diaz Point'in yirmi altı kilometre güneyinde. Ateşi söndürün, durun..."

"Tam yeri neresi?"

"Tamara Minehead. Rosh Yolu. Maden ofisi süsü verilmiş. Garovillo..."

Miguel gülümsedi ve dönüp adamlarına işaret etti. "Alevlere biraz benzin dökün. Gece soğuk olacak, büyük bir ateş fena olmaz."

Sonraki bir saat David'in hayatı boyunca geçirdiği en korkunç ve en uzun saatti. Son haftalarda başına gelenler arasında bile böylesine feci bir şeye şahit olmamıştı.

Alphonse acı içinde kıvranarak yavaş yavaş tamamen yandı. Önce spor ayakkabıları kömürleşip eridi, ardından yanan pantolonu esmer bacaklarından kapkara olarak yere düştü. Sonunda eti iğrenç bir şekilde pişmeye başladı. Esmer derisi soyulup yağ ve kaslarını ortaya çıkardı. Ardından gencin bacağındaki yağlar eriyip ateşe damlamaya başladı. Bu zaman zarfında da Alphonse çığlık atmayı sürdürdü. David'in hayatı boyunca duyduğu en tüyler ürpertici ve tiz çığlıktı bu. Adam diri diri yanarken tüm çöle yayılan bir feryat.

Ardından çığlıklar kesilip yerini kısık ve belli belirsiz bir iniltiye bıraktı. Alevler büyük ve vahşiydi; Alphonse da kendi ölümünün mersiyesini okur gibiydi. Saçı yanıp kararan bir öbek haline gelirken kızarmış etin kokusu şer ve hoştu. Krematoryum kokusu, barbekü kokusu.

Dumanın etrafında yarasalar uçuştu. David koku ve ışığın cezbettiği çöl hayvanlarının parlayan gözlerini görebiliyordu. Çakallar yiyecek umuduyla çevrelerinde dolaşıyordu. Yanan etin kokusu parlak gözlü çakalları çekmişti.

Ateşin yanında duran Miguel büyük bir iştahla dumanı içine çekti. Terörist kükreyen ateşe doğru eğilip kararmış cesedi bir sopayla dürttü. Alphonse titredi. Hâlâ canlıydı. Hâlâ canlıydı. Ateş kükredi.

"*Puerca*[34]*? Urdaiazpiko*[35]*?*"

Midesi bulanan Amy yana eğilip kustu. David'in de öğüresi gelmişti. Solunda duran Angus ise gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı.

34 (İsp.) Domuz eti. (yay. n.)

35 (Baskça) Jambon. (yay. n.)

İskoç'un yüzü ifadesizdi. Ama bir yandan da en derin hislerden biri olan çaresizliğini yansıtıyordu.

Sonunda Alphonse öldü. Kararmış başı düştü. Onu tümüyle kuşatmış olan ateş artık vazifesini yerine getirdiğinden çekilmeye başladı. Ceset, parlayan kemik ve etten oluşan kızıl bir kor gibiydi. Çölün karanlığında siyah kırmızı bir insan kuklası. Göğüs kafesi çöktü ve kırmızı bir kas öbeği olan kalbi ortaya çıktı.

Miguel hâlâ iştahla yanık et kokusunu içine çekiyordu. Angus gözlerini kısarak onu izledi. İskoç'un bakışlarında soğuk ama kor gibi bir hiddet, hesaplı ve temkinli bir öfke vardı. Vahşi bir öfke.

David, Miguel'in adamlarının bile bu manzara karşısında irkildiklerini fark etti.

Bakışlarını diğer tarafa çevirmiş, çaktırmadan birbirlerine bakmış ve başlarını iki yana sallamışlardı. Ama hiçbiri itiraz etmemişti. Hepsi Kurt'tan korkuyordu.

Garovillo dikkatle David'e baktı. "Çok etkileyici, Martinez." Parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdirdi. "Ya çok cesursun ya da çok merhametsiz. Sadece sen bu gösteriyi izleyebildin. Sadece sen. Amy gibi de kusmadın. Miden sağlammış. Boğa gibisin. Yaban domuzu gibi güçlüsün."

Miguel başını göğe kaldırdı. Duman yükseliyor, ayın genç bir dulun yüzü gibi görünmesine neden olup cenaze grisinden bir peçeyle örtüyordu. Duman seyreldi, ateş sönmek üzereydi.

"Başka bir ateş yakalım. Hepimiz ısındık falan ama bu ateş sönmek üzere. Büyük bir ateş yakıp barbekü yapalım. İri adamdan Amerikalı Baskburger olur..."

Alan başını iki yana salladı. "Odun kalmadı, Mig."

"Ama onu yakmamız gerek. Sıra ona geldi!" Miguel'in ses tonu yapmacıktı ve sabrının tükenmeye başladığını gösteriyordu. "Amerikako'yu da öldürüp yakarsak Eloise bize teslim edilecek."

David, Miguel'in adamlarının onu ayağa kaldırarak götürdüklerini hissetti. Yaşadığı korku yüzünden bacakları tutmuyordu.

Alphonse gibi diri diri yakılacaktı.

37

Gazeteci olduğu yerde kalakaldı. Yakalanmıştı. "Adımı biliyor musun?"

"Peh." Keşiş güldü. "Gazete okumuyoruz mu zannettin? İngiltere'deki cinayetleri yazan sen değil misin? Fotoğrafını gördüm."

Omuzları çöktü. "Ama..."

"Buraya geldiğinden beri gözüm üzerinde. Birinin gelebileceğine dair bize ikazda bulundular. İsmim McMahon. Patrick. Paddy Thomas McMahon."

Simon bir kitap yığınına dayandı. Şaşkınlığı atıp nihayet etrafına bakmaya başlamıştı. Rafların çoğu boş olduğundan yağmalanmış bir kütüphaneyi andırıyordu.

Kel keşiş başını salladı. "Gördüğün gibi zaten çok geç kaldın."

"Ne?"

"Papalık görevlileri iki ay önce gelip hemen her şeyi aldılar." Sandalyesinin yanından bir şarap şişesi aldı ve çelik bardağa döktü. "İster misin?"

Simon başını iki yana sallayıp etrafına bakmayı sürdürdü. Şu anda Kardeş McMahon tanıdığı herkesten daha az keşişe benziyordu: kahverengi bir pantolon, kırışık bir kazak ve kirli spor ayakkabılar. Üstelik de sarhoştu.

"Tüm evrakları aldılar mı?"

"Önemli olanların hepsini aldılar." McMahon keyifsizce güldü. "Seni düşünmeye sevk edecek ne varsa gitti. Güvenlik sorunu olduğunu söylediler. Vatikan'dan izinleri varmış. Öyle önemli ki Papa bile izin vermiş! Ayrıca başkalarının da bu belgeler için gelebileceğini söyleyip eğer böyle bir şey olursa yetkililere haber vermemi istediler. İşte buradasın. Eğlence mekânıma hoş geldin ama görecek pek bir şey kalmadı." Keşiş şarabından bir yudum aldı. Duvardaki boş rafları süzerken gözlerini kıstı. "Belgelerde ne olduğunu öğrenmek istiyordun, değil mi?"

"O yüzden geldim ama geç kalmışım."

"Öyle..."

Sarhoş McMahon'ın yüz ifadesi alaycıydı.

Simon az da olsa umudunun geri döndüğünü hissetti. "Bana söylersin, değil mi?"

Sessizlik.

Gazeteci tekrarladı. "Söylersin, değil mi? Belgelerde ne yazdığını biliyordun sanırım."

"Yani..." İç çekti. "Bir şeyler anlatabilirim ama artık ne fark eder..."

"Basklar, Cagotlar ve Engizisyon'dan bahset bana."

Keşiş başını salladıktan sonra yana yatırdı. Bir saniye için seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi göründü. "Fazla bir şey hatırlamıyorum ama Bask cadılarını yakmaya neden son verdiklerini söyleyebilirim. Özellikle o belgeyi götürmeye çok dikkat ettiler."

"Neden?"

Acı ve şarap lekeli bir gülümseme. "Bunu yaptılar çünkü kilise Baskların ikinci Yahudiler olmasından endişelendi. Ham'ın diğer oğulları."

"Nasıl?"

"Bu, kilise lisanı."

"Açıkla."

"Engizisyon ve kardinaller... 'insanlığın bölünmez bütünlüğünün bölüneceğinden' endişe ettiler. Evet, arşivde okuduğum cümle buydu. Bu korkunun temeli ise İncil ve Talmud'daki gizli fikirlere dayanıyordu. Erken dönem Hristiyan öğretileri."

"Kabil'in Laneti ve Yılan Tohumu mu?"

"Evet." McMahon gülümsedi, sarhoş keyfi melankoliye karıştı. "Doğru söyledin. İki bin yıl boyunca âlimlerin, rahiplerin ve kardinallerin boğuştuğu korkunç ve..." Kibarca geğirdi. "Âdem'in soyundan gelmeyen, yani Yılan Tohumu olanlarla ilgili korkunç ve kafa karıştırıcı imalar. İnsanın farklı bir soyu. Ama bu durumu bir türlü açıklığa kavuşturamadıkları gibi kurcaladıkça daha da karmaşık hale getirdiler."

"Cagotlar üzerinde yapılan testler gibi mi?"

"Aynen."

"Ne keşfettiler?"

"Yine bir sürü zorluk." Kütüphaneci biraz daha şarap içtikten sonra devam etti. "Kralın hekimleri bile Cagot kanı tahlil etmek istedi ama başaramadı. Yedinci yüzyılda bu tür imkânları yoktu. Fakat Cagotlar üzerinde yapılan fiziki incelemeler rahip ve piskoposları dehşete düşürdü. Hatırladığım kadarıyla cümle şöyleydi: 'Korkarak ifade ediyorum ki Cagot olarak bilinenler Tanrı'nın çocuğu olmayabilirler.' Bordeaux piskoposu hekimlerin elde ettiği sonuçları gördükten sona Navarra Kralı'na böyle söylemişti."

Cümle Simon'ın zihninde uğuldadı, manastırın boş beton koridorlarında yankılandığını hissedebiliyordu. Kapılar bir bir açılmaktaydı.

Son bir sorusu kalmıştı ve ardından gidecekti. Gitmek zorundaydı. Dişi yanağına saplanan Tomasky'yi düşünmeden edemiyordu. Eğer onu burada Kardeş McMahon kadar sarhoş olmayan herhangi

biri bulursa her türlü hadise yaşanabilir ve çok kötü şeyler olabilirdi. O yüzden son bir soru daha sorduktan hemen sonra gitmesi gerekiyordu.

"Peki, inancını kaybetmene neden olan neydi? Burada inancını kaybetmene neden olan bir şey mi buldun?"

"Öyle mi yaptım?"

"Neydi?"

Piramidin tuhaf beton duvarları daralıyormuş gibi göründü. Garip açılı eğik bükük duvarlar yaklaşıp kararıyor gibiydi. Tüm bunların merkezinde de artık Tanrı'ya inanmayan ve geğiren sarhoş bir keşiş duruyordu.

McMahon eliyle gözlerini ovdu. "1942'de Papa, Hitler'le anlaşma yaptı. Bir tür barış anlaşması."

"Ne?"

Keşişin sesi yumuşaktı. "Bu anlaşmaya dair belgeler, Bask ve Cagot belgeleriyle birlikte burada tutuluyordu. Çünkü bağlantılıydılar."

"Ne tür bir anlaşma?"

Kütüphaneci takıntılı bir şekilde gözlerini ovuşturmaya devam etti. Sanki artık görmek istemiyordu. "İkinci Dünya Savaşı ve soykırım sırasında Papa XII. Pius'un neden sesi soluğu çıkmadığını hiç düşündün mü?"

Simon kaşlarını çattı. "Evet. Yani elbette. Evet."

"Kesinlikle! Bu Roma kilisesinin başına gelen en büyük utanç ve skandallardan biridir. Belki de en büyüğü. Hitler, Yahudileri öldürürken Roma'da çıt çıkmıyordu. Katolik Kilisesi soykırımı kınamadı bile, sadece... hoşnutsuzluğunu bildiren bir şeyler geveledi, hepsi bu."

Simon bir kez daha sordu. "Bu nasıl bir anlaşmaydı?"

"Hitler, Güneybatı Fransa'daki kamplarda bulunan bilim adamları sayesinde bir şey keşfetti."

"Gurs'taki Eugen Fischer'dan mı bahsediyorsun?"

Keşiş başını salladı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp piramidin koni şeklindeki tavanına gözlerini dikti. Kendi kaybolan inancına bakıyor gibiydi.

"Evet. Anlaşma buydu. Hitler bilim adamlarının keşfini ifşa etmeyecekti. Çünkü buldukları şey bilimsel olarak Engizisyon ve Cagot etnik temizliğinin ima ettiği şeyi doğruluyordu. Bu şey asırlar önce kiliseyi çok küçük düşürmüştü, öyle utanç vericiydi ki saklanmaları gerekiyordu. Önce Angelicum'da sakladılar, sonra da buraya getirdiler. Arşivcileri delirten ve keşişleri en azından nevrotik yapan şey bu sırdı; zavallı herifler bina yüzünden akıl hastası olmadı tabii ki. Söz konusu belgeler çok rahatsız ediciydi ama imha edemeyecekleri kadar da önemliydi."

"Yani Gurs'ta ortaya çıkarılan şeyin ne olduğunu sen de mi bilmiyorsun?" diye sözünü kesti Simon.

"Hayır. Tourette'teki son kütüphanecinin de o adamlara, yani Pius Cemiyeti'ne katılmasının ardından en önemli evraklar buradaki başka bir kutuya kilitlendi. Onları bizzat hiç görmedim."

Kütüphaneci çelik şarap kadehini kaldırıp en acı şerefelerden birini yaptı.

"İşte bu. Öğrendin artık. Papa, Hitler'le anlaşma yaptı ve Hitler de Şeytan'la anlaşma yapıp altı milyon insanı öldürdü."

Keşiş bir an durup ekledi:

"Bu arada gitmek için bir saatin var. Sen gelmemişsin gibi yapamam. Burada hâlâ bir işim var. Belgeleri alan tuhaf yobazlar bana göre beş para etmez manyaklar, tüm bu yaşananlar saçmalık ve anlaşma da adi bir ihanet olabilir ama altmış beş yaşındayım ve gidecek başka bir yerim yok. Ne yapayım? Miami'ye mi yerleşeyim?"

Başını iki yana salladı. "O yüzden gizlice girip beni etkisiz hale getirdiğini söyleyeceğim. Hemen kaçıp gitmen gerekiyor. Onlara bir saat sonra haber vereceğim. Seni ihbar etmememin karşılığında da bana bir şey söylemeni istiyorum."

"Nedir?"

"Eğer Hitler'in öğrendiği ve kiliseyi korkutan gerçeği bir şekilde öğrenirsen bana da söyler misin? Tüm hayatımı bu saçmalığa inanarak, Dominikanlara hizmet ederek ve bu berbat tımarhanede ızdırap çekerek geçirdim ve neden inancımı kaybettiğimi bilmek istiyorum. Ben inançlı bir ailede doğduğumdan inançlı biri olmam normaldi. Ama artık yalnızım. Yapayalnız." Elindeki metal şarap kadehine baktı. "İsa'nın kanı, İsa'nın bedeni, yalan yığını. Şerefe."

38

Miguel'in yüzüne bitkin ama muzaffer bir ifade hâkimdi. David teröristin yüzündeki ifadenin Zugarramurdi'deki cadı mağarasında Amy'yle seviştikten sonraki ifadeyle aynı olduğunu fark etti.

"Dur. Bekle bekle... Uykum geldi," dedi Miguel. Soğuk havada ağzından çıkan buhar görülebiliyordu. "Acelemiz yok. *Bukatu dut!*[36] Amerikalı da bizi yarın sabah ısıtır artık."

Angus teröriste baktı.

Miguel adamlarına emir verdi; Angus, Amy ve David sırtları gövdeye gelecek şekilde bir akasya ağacına sıkıca zincirlendiler. Başlarına da nöbetçi dikildi. Ardından terörist birden uyumaya başladı, öyle çabuk olmuştu ki sanki bayılmıştı. Alphonse'un parlayan cesedinin hafifçe ısıttığı, sönmek üzere olan ateşin yanındaki çadır bezinin üzerinde uyuyordu.

Angus duygusuz bir ifadeyle usulca, "Klein Levin," dedi.

David hemen yanında sırtı dönük olarak aynı ağaca zincirlenmiş olan Angus'a fısıldadı. "Ne?"

"Sendrom. Garovillo'nun hastalığı. Uyku fazlalığı, yüz tikleri. Şiddet. Bence Klein Levin."

"Yani?"

"Hiç... İlginç sadece."

---

36 (Baskça) Tükendim. (yay. n.)

Sessizlik. Ardından titreyen sesiyle Amy, "Boş ver bunları Angus," dedi. "Hemen bir şeyler yapmalıyız. Hemen."

Angus başını salladı. "Biliyorum ama ne? Ne yapabiliriz?"

Kimseden ses çıkmadı.

Izdırapla bezeli soğuk ve acayip bir geceydi. David'i uyku tutmadı. Düşünceleri tek bir dehşetin karanlık tünelinde ilerlemeyi sürdürdü; şafakta yakılacaktı. Alphonse gibi acı çekecekti. En kısa sürede ölmeyi umut etti.

Uyku tutmayan tek kişi oydu. Angus ve Amy teselli edici sözler fısıldadılar ama sonunda yorgunluk etkisini gösterdi ve uykuya daldılar.

Uyanık kalan David karanlık çöle baktı. Sivrisinekler tarafından ısırıldı. Pervaneler minik ve ürkütücü hayaletler gibi yüzünün önünde kanat çırptı. Ama gece hava iyice soğuyunca onlar bile çekip gitti.

Fakat nihayet şafaktan önceki gri ve yorgun saatte insanı andıran bir şeyin kımıldadığını fark eden David o yöne baktı.

Miguel hemen hemen sönmüş olan kamp ateşine doğru gizlice yaklaşıyordu. Adamlarının hepsi uykudaydı. Miguel nöbetçinin yerine geçerek görevi devralmıştı ve şimdi de belli belirsiz tüten dumana geliyordu.

ETA teröristi izlenmediğinden emin olmak için etrafına baktı. Ağacın altında fenerlerden uzak olan David karanlıktaydı. Anlaşılan Miguel, David'in kendisini izlemekte olduğunun farkında değildi.

İyi de izlediği neydi? Garovillo ne yapıyordu? Bu tek kişilik piyeste hem tuhaf hem de ürkütücü olan bir şey vardı.

José Garovillo'nun oğlu kamp ateşinin yanına gelip közlerin üzerinden elini uzatarak Alphonse'un kızarmış cesedini tutup çekti.

Cesedin bacağından tutmuş çekiyordu. Zavallı Namibyalı gencin ızgara olmuş budunu çektiğinde tıpkı aşırı pişmiş tavukta

olduğu gibi et kolayca kemiğinden ayrıldı. Miguel kızarmış bacağı kumun üzerine koydu. Ardından elini cebine atıp büyük ve keskin bir bıçak çıkardı. Akan salyaları ay ışığında parladı; David teröristin bıçağıyla Alphonse'un pişmiş ve kararmış bacak etinden bir parça koparmasını izledi.

Miguel bir kez daha etrafına baktı. Gece avcısı Kurt avını koruyordu. Ardından bıçağı kestiği parçaya saplayıp büyük bir iştahla salya saçan kurt ağzına götürdü.

Otsoko.

David öğürdü.

Miguel gürültünün geldiği yere doğru bakınca David'i gördü ve onun kendi yamyamlığına şahit olduğunu anladı.

Yüzünde tarif edilemez bir utanç ve suçluluk ifadesi belirdi. Terörist sanki hiç kullanmak istememiş gibi bıçağı kumun üzerine attı. Birden doğrulup tiksintiyle eti ve kemiği bir tekmede ateşin içine attı. Sonra da yüzünü koluyla silip usulca David'e doğru hırladı. Hırlama bir şeyi değiştirmedi ve yüzündeki utanç dolu ifadeyi silmeye yetmedi.

Miguel karanlığa çekilip battaniyesini üzerine çekti ve tekrar uykuya daldı.

David az önce şahit olduğu şeyin dehşetiyle gözlerini bile kırpmadan bakmaya devam etti.

Issızlığın ortasında çöl göğüne bakıyordu. Şafak sökerken ufuk yeşil, açık mavi ve soluk kayısı rengine bürünmüştü. Kanyon zemininde uzun ve siyah gölgeler belirmeye başladı. Narin ağaçlar ferahlatıcı rüzgârda saray erkânı gibi eğildi. Hâlâ uyanık olan tek kişi David'di.

Gözlerini kısarak yüz metre uzaktaki kuru dere yatağında bulunan büyük kediyi izledi; sarımsı ve inceydi, kulakları püskül-

lüydü, uzun bir kuyruğu vardı ve deve dikenleri arasında sinsice geziyordu. Bir karakulak.

Dar vadinin aşağılarında hareket eden daha büyük silüetleri fark etti. Çöl filleri su bulmak için Namibya'nın kurak arazilerinde kendilerine has seyahatlerini gerçekleştiriyordu.

Ağlamak istedi. Çünkü ölmek üzereydi ve dünya çok güzeldi. Acımasız, vahşi ve öldürücü bir güzellik. Kendisini hiç bu kadar uyanık ve her şeyin farkında hissetmemişti. Sarı kumdaki her siyah böcek ve yeşil akasyalar üzerindeki her çöl kuşunun sesini duyabiliyordu. Ve ölmek üzereydi.

Kampın diğer tarafından Miguel'in sesi yankılandı. "Tamam. Haydi. Hava çok soğuk. Onu yakmamız gerek. Haydi! *Egun on denoi!*[37] Kalkın."

Açıklık bir anda insanlarla doldu. Titreyen adamlar emir verilmesini beklediler. "Odun gerekmiyor mu Miguel?"

"Onlara yaptırın!" diye bağırdı Miguel adamlarına. "Arkadaşlarının yakılacağı odunu Amy ve Nairn toplasın. Biz de beyninde kahve pişiririz."

"Tamam." Alan kayıtsız bir ifadeyle onlara tabanca doğrulttu.

"Dediği gibi yapıp bizi uğraştırmayın. Gidip odun toplayın. Hemen arkanızda olacağım."

Amy ve Angus'ın zincirleri çözüldü. Tabancanın namlu ucuyla gitmeleri gereken yön işaret edildi. David bağlı olduğu yerden onların gidişini izledi. Kanyonda yürümeye başladılar ve Amy eğilip küçük bir ölü akasya dalı aldı. Adamlar sigara içip gülüyor, yaklaşan infazla ilgili abuk sabuk şakalar yapıyorlardı.

David, Angus'ın Amy'ye bir şeyler söylediğini fark etti. Fısıldıyordu.

---

37 (Baskça) Herkese günaydın! (yay. n.)

"Çenenizi kapatıp odun toplayın!" diye bağırdı Alan oyalanan ikiliye.

Angus dönüp özür diledikten sonra yere eğilip üzerinde birkaç kuru yaprak kalmış olan bir ağaç dalı aldı. Amy de aynı hareketi tekrarlayıp birkaç metre ilerideki başka bir dalı kaptı.

Gün ve görev daha yeni başlamıştı. Angus ve Amy kasvetli vazifelerini yavaşça yerine getirip açıklığın ortasında odunlardan bir yığın yaptılar; güneş parlamaya başlamış olsa da hava hâlâ soğuktu ve rüzgâr sert esiyordu.

Şafak aydınlığında Miguel'in gür sesi duyuldu. "Alan. Hava çok soğuk, ateşi yak. Dostumuzu da ortasına koy."

"Tamam Mig..."

David artan korkuyla dağılmak üzere olduğunu hissetti. Gece boyunca kendisini hazırlamış olmasına rağmen gerçek tahammül edemeyeceği kadar ağırdı. Böyle olmamalıydı. Böyle olmamalıydı. Ama onu götürmeye geldiler. Mücadele edip çırpındı ama o tek kişiydi ve karşısındakiler de kalabalıktı. İçlerinden birini ısırmaya çalıştı ama karşılığında tokat yedi. Sürüklenerek kendisini bekleyen odun ateşine doğru götürüldü.

"İp yanında mı?"

Yarı kaldırılıp yarı çekilerek odun yığınının ortasına getirildi. Bir an için elleri serbest kalınca can havliyle kime denk gelirse bir yumruk atmak istedi ama adamlar savurduğu yumruğu tuttular. Önce el, sonra da ayak bileklerinden onu büyük ahşap kazığa bağladılar.

Dizine kadar çıkan gri çöl odununa gömülmüştü. Kuru ve beklemedeydiler.

Amy'ye baktı; Amy de ona bakıyordu. Gözünden yaşlar süzülüyordu ama sessizdi. David kızın mavi gözlerine baktı. Son anlarında bile bir teselli, onu sevdiğine dair bir delil arıyordu. Yüz ifadesinde zarif, özlem dolu ve saf bir şey vardı ama neydi?

"Yeter!" dedi Miguel. "Haydi kahvaltı yapalım. *Torrijas. Kafea.*[38]"

"Durun. Ona elveda öpücüğü vereyim," dedi Amy.

Miguel şüpheyle küçümser gibi baktı, az daha gülüyordu. Güneş yükselmiş ve David sıcağını yüzünde hissetmeye başlamıştı. Çok geçmeden pişecek, damarlarındaki kan kaynayacaktı.

"Ayy. Neden olmasın? Onu öp ve elveda de. Bir kez daha onun tadını al ve ben de izleyeyim."

Amy uysal bir şekilde başını salladı. Kamp ateşine doğru yürüdü. Odunların üzerinden tek adımda geçip eğilerek David'i dudaklarından hafifçe öptü ve bunu yaparken de usulca ama net şekilde fısıldadı. "Dumanda nefes almamaya çalış. Sütleğen odunu. Sadece dene."

David kendine hâkim olup cevap vermedi ve sessizce sadece başını salladı. Amy onu ikinci kez öptükten sonra çekildi.

Alan öne çıktı. "Ortalık ısınacak."

Biri güldü.

"Kimde çakmak var?"

Fransız Jean Paul kuru odunların üzerine bir bidondan benzin dökmeye başladı. David ayaklarına sıçrayan benzinin serinliğini hissetti ve burnuna yükselen kokusunu aldı. Enoka bir çakmakla geldi. Güdük Bask, elinde tuttuğu çakmağı küçük bir kuş ya da civcivmiş gibi çöl rüzgârına karşı koruyarak diz çöküp uzattı, sonra da yavaşça ve dikkatle geriledi. Odunların üzerindeki benzin parlayarak alev aldı.

Gerçekten de burada, sarı Damara topraklarında Lanner şahinleri Huab'ın üzerinde daireler çizerken olmaz zannedilen şey oluyordu. Onu diri diri yakacaklardı.

---

38 (Baskça) Fransız tostu. Kahve. (yay. n.)

Çöl odunları kupkuru olduğundan hemen tutuştular: büyük ve kükreyen sarı alevler. Angus ve Amy ateşin yanında diz çökmüş ellerini ısıtıyordu.

Miguel güldü. "Aferin. Arkadaşınızın ateşiyle ellerinizi ısıtın. Ben de aynısını yapacağım." Adamlarına bakıp emir verdi. "Üzerlerine silah doğrultun."

Miguel kurbanın durumunu görmek için yaklaştı. David'in gözleri dumandan yaşarmaya başlamıştı, ayakları ısınmıştı, bacaklarındaki sıcaklığı ve alevlerin bir dilencinin kolları gibi vücudundan yukarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Dumanı içine çekmemeye çalıştı. Sütleğen. Bir planları mı vardı? Korkudan bayılmak üzereydi. Ölecekti ama zihni dehşetle ve minik bir umutla doluydu. Amy ve Angus çatırdayan kuru dallardan yükselen yoğun benzin dumanının içerisinde duruyor, rüzgâr yönündeki Miguel'e bakıyorlardı.

Miguel dumanı içine çekiyor bir yandan da huzur içinde gülümsüyordu. "Koku. Et kokusu. Tıpkı küçük bir kuzunun eti gibi. Önce odunun, sonra etin kokusu gelir. Değil mi? Evet? Hayır? Amy? Kokuyu alıyor musun? Yanan... senin... arkadaşın... ve..." Miguel ateşin ısısı ile dumanların arasında mırıldanmaya başladı. "Eveeet... *Marmatiko*... O sonunda..."

David duman ve alevin içerisinden hayretle baktı.

Miguel yana sendeledi. Konuşamıyor, ayakta duramıyordu. Sonunda bilincini yarı kaybetmiş halde dizlerinin üzerine çöktü.

ETA teröristi yerdeydi.

Angus hiç kimsenin tepki vermesine fırsat vermeden bir yırtıcı gibi üzerine çöktü. Ateşin yanından fırlayıp Miguel'i boynundan tuttu ve aynı anda teröristin tabancasını da alıp sallanan kafasına dayadı.

Bayılmak üzere olan katil bir küfür geveledi.

Diğerleri şaşırıp kalmıştı.

"Durun yoksa onu öldürürüm!" diye bağırdı Angus.

Zaman durdu. Eller silahlardaydı ve adamlar arabalardan yarı çıkmış halde kalakalmışlardı.

Amy, Miguel'in insan eti kesmek için kullanıp sonra da yere bıraktığı bıçağı aldı. Yükselen alevlerin arasına dalıp David'i kazığa bağlayan ipleri kesti, ipler alevlerin arasına düşerken David sıçradı ve Amy onu dışarı çekti.

"Kımıldamayın yoksa Miguel'i öldürürüm!" diye bağırdı Angus.

Kimse kımıldamadı. Hareket halindeki tek kişi David'in kotunu ve botlarını söndürmesine yardımcı olan Amy'ydi. Yiyeceğinden mahrum kalan ateş öfkeyle gürledi.

Amy elini David'in yüzüne koydu. "İyi misin?"

"İyiyim. İyiyim." Alevlerin çatırtısı ve kendi öksürüğü arasında kızın sesini güçlükle duyabiliyordu. Yanan elbiselerinin çıkan dumanın berbat tadını tükürerek ağzından attı.

Birkaç metre ileride Angus, adamları birbirlerine bakarken yarı baygın Miguel'i kum üzerinde çekerek götürüyordu. Sabah ışığında net olarak görünen yüzlerinde aşırı şaşkın bir ifade vardı. Miguel olmadan, komutanları olmadan ne yapacaklardı?

"Kellesinin uçmasını istiyorsanız yaklaşın it herifler!" diye bağırdı Angus. "Amy, kan örnekleriyle birlikte bütün araba anahtarlarını al. David, bir silah kap ve Land Rover'a bin."

Şaşkın, çaresiz ve kızgın adamlar bir kez daha birbirlerine baktılar.

Çok geçmeden Amy bir avuç dolusu araba anahtarı topladı. "Angus, kanları da anahtarları da aldım."

"Arabaya git! David!"

David korkusuna gem vurarak arabaya koşup direksiyonun başına geçti. Sızlayan yanık eli anahtarın üzerindeydi. Angus güvende olduğu ilk anda kaçmaya hazırdı.

İskoç baygın Miguel'i arabaya doğru sürüklemeye devam etti. Silahın namlusu hâlâ şakağına dayalıydı. Amy, David'in yanında oturmuş izliyordu. Gitmeye, kaçmaya hazırdı.

Fakat sütleğenin etkisinin zayıflamasıyla kendine gelmeye başlayan Miguel direnmeye çalıştı.

David far ışığında Miguel'in kurtulmak için çırpındığını görebiliyordu. "Angus!"

Bilim adamının silahı Miguel'in şakağına dayalıydı. David neler olacağını biliyordu. Angus Nairn'in yüzünde gayet memnun bir ifade vardı.

David hayretle Angus'ın tetiği çekişini izledi. Yakın mesafeden infaz.

Ama sağlam tutamadığından Miguel son anda tüm gücüyle çırpındı. Bir kez daha *jentilak*, orman devi, ölümsüz ve efsane olmuştu. Angus ateş etti ve Miguel'in kafasından kan püskürdü ama sadece bir sıyrıktı. Kurt yaşıyordu ve serbestti. Adamlarına işaret etti.

İlk tüfek sesi ortalığı sarstı. David vitese asıldı, diğer bir mermi de arabanın metaline isabet etti. Arabanın kapısı açıldı ve Angus, Amy'ye tutunarak arka koltuğa atladı. David gaz pedalına bastı, tekerlekler kumda patinaj yaptıktan sonra yeri kavradılar ve araç fırladı. Daha hızlı. Daha hızlı.

Denk gelen bir mermiyle arka pencere tuzla buz oldu. Angus kırılan pencereden iki ya üç el ateş ederek karşılık verdi.

Birisi yere yığıldı, güdük birisi: Enoka. Ölmüştü.

"Sür!" diye çığlık attı Angus.

"Nereye?" diye bağırdı David arabayı deli gibi döndürürken.

"Oraya."

Hızla bir tümsekten geçip havada uçtuktan sonra tekrar kumun üzerine düşüp herkesi ve her şeyi titreterek son hız devam ettiler. Çakıllı toprağın içinde arabanın arkası bir o bir bu yana savruldu.

David direksiyonu sola kırıp deve dikenleri arasında zikzaklar çizerek kuru nehir ovasına daldı.

"David!" diye çığlığı bastı Amy.

Önlerinde ağzındaki bir dalı çiğneyen koca bir fil vardı ve ona çarpmak üzereydiler. Fil dokunaklı ve merhametli bir ifadeyle onlara baktı...

David tam zamanında direksiyonu kırdı ve iki tekerleği yerden kesilen araba döndü. David takla atıp ezileceklerini zannetti ama araç tekrar dört tekeri üzerine düşüp yola devam etti.

"Nehir. Nehre dal!"

Emir Angus'tan geliyordu. David itaat etti.

Araç toprak tümsekten kurumuş nehir yatağına indi, tekerlekler toprağı öğütürken ördekler, kazlar ve dokumacı kuşlar dört bir yana dağıldı. David vites atıp hızlandı. Büyük beyaz araç yeni ve hızlıydı.

Otuz dakika boyunca kuru nehir yatağından devam ettiler. Huzur içinde suyunu içmekte olan Afrika antilopları başlarını kaldırıp onlara baktı ve kaçıştı. Araba iri kaya parçaları üzerinde su sıçratarak ilerleyip virajları son sürat alırken keseli antiloplar korkuyla uzaklaştı.

"Bu taraftan!"

Angus işaret etti; David kuru nehir yatağındaki çataldan söylenilen yolu seçti.

Fırsattan istifade arkayı kontrol etti ve bir kez daha içinde bir umut belirdi. Başaracaklardı.

Kaçmışlardı.

David aynı anda hem sevinçten çığlık atmak hem de korkudan ağlamak istedi. İkisini de yapmadı. Sessizce sürmeye devam etti. Arabada çıt çıkmıyordu. Birkaç dakikalığına durdular ve Amy arabanın ilk yardım çantasında bulduğu merhemi David'in yarı yanık eline sürdü. Merhemi sürerken David ona baktı. Ağlamıyordu ama gözleri nemliydi, belli ki yaşadığı korkuyu bastırmaya çalışıyordu. Arabaya binip tekrar kaçmaya başladılar.

Güneş doğmuş, hava iyice ısınmıştı. David hissettiği korku ve dehşete hâkim olmaya çalıştı.

Miguel'in burada ne işi vardı? Onları her seferinde buluyordu. Sanki ölümün bizzat kendisi onları takip ediyor gibiydi: becerikli, zalim ve merhametsiz. *Otsoko.* Kurt. Pervasız.

Kıyafetlerinden gelen yanık kokusunu düşündü. Konuşmadı. Amy kolunu tuttu. O da suskundu.

Angus'ın verdiği yeni talimatla nehir yatağında bir saat süren yolculuk sona erdi; David başıyla onaylayıp direksiyonu sağa kırdı ve tekrar kuru araziye çıktılar. Kayalar ve kum. Yola devam ettiler ve kimse konuşmadı.

Güneye doğru gidiyorlardı ve hiç yol yoktu. Damara'nın nehir kıyılarının yeşilliği yerini acı çeken saf kuraklığa bıraktı. İki yanlarında kum tepeleri yükseliyordu.

Sessizliği bozan Angus oldu. Sanki hiç kimse konuşmayalı koca bir gün olmuştu.

"Namib Naukluft'tayız," dedi. "Gerçek çöle geri döndük. Yüzlerce kilometre bu şekilde devam eder."

David uçsuz bucaksız çöle baktı. Tepelerinden toz uçuşan neredeyse dondurma kıvamında kum tepeleri, onların arasında da beyazlıklarıyla göze çarpan tuzlalar, ölü ağaçların kara ve katı artıkları. Bir kâbusun içindeki ağaçlara benziyorlardı.

Yeter. David kendisini bu hülyanın içinden çekip çıkardı. Zihnine üşüşen kötü görüntüler tahammül edilir gibi değildi. Yine de bu dehşet tantanası ortasında ahenkli bir şey vardı; burada bir uyum vardı, korkutucu ama otantik bir uyum.

Zihninde görüntüleri bir araya getirdi. Miguel, Alphonse'un etini yemesi. Cagot evindeyken ihtiyar José Garovillo'nun bulunduğu itiraf: "Miguel, Cagotların asıl utancını taşıyor." Ve evin altında bulunan hücrelerdeki vücut salgısı dehşeti.

Artık sıvı haline gelmiş eski cesetler hava geçirmez bir odaya hastalık yüzünden değil de depolanmak için konulmuşsa ne olacaktı?

Yiyecek olarak.

David bir yudum su içtikten sonra doğrudan bilim adamına sordu. "Angus, Cagotlar..."

"Ne?"

"Yamyam mıydı?"

Amy bembeyaz bir suratla dehşet içerisinde ona baktı.

39

Angus bir kilometre kadar cevap vermedi. David tekrar sordu. Yine cevap yok. David soruyu üçüncü kez tekrarladı.

Angus boğazını temizleyip sesinde ondan beklenmedik gergin bir tonla sanki boğazına çöl tozu kaçmış gibi cevap verdi: "Neden soruyorsun?"

Miguel'i erkek arkadaşını keserken gördüm demek istemiyordu David. Ama başka çaresi de yokmuş gibi hissetti. Alıştıra alıştıra İskoç'a anlatmaya başladı. Gece Miguel'in yaptıklarını, Cagot evinde yaşananları ve depolanmış cesetlerin neden olduğu vücut salgısını.

Angus arabanın camından büyük Namib Çölü'nün ıssızlığına baktı. "Evet, tabii. Bu yüzden duman hilesi işe yaradı," dedi sonra da kafasını çevirmeden.

"Nasıl? Ne?"

"Bunu tartışmak biraz rahatsız edici. Cagotların soyu neredeyse tükendi. Şimdi bunu deşmenin ne manası var?"

"Ama..."

"Ama artık tahmin ediyorsunuz ve bazı şeylere de şahit oldunuz. O yüzden dürüst olacağım. Evet, doğru. Miguel yamyam çünkü o bir Cagot. Yamyamlık onların lanetli genetik mirasının bir parçası." Öne eğildi. "Cagotlar yamyamdı."

Amy başını iki yana salladı. "Lütfen... Lütfen açıklayın."

"Orta Çağ'da insan yemekle suçlandılar ve bu suçlama onlara yapışıp kaldı. Yahudilerin kan iftirası gibi bu da uydurma olabilirdi ama değil. Doğruydu. Onlar gerçekten de Yılan Tohumu, Kabil'in Laneti. İnsanlığın lanetli ve farklı bir türü. Hepsi doğru."

"Nasıl olur! Anlamıyorum!" Amy öfkeden soldu, beyaz yüzünü dışarıda görülen Naukluft'un sarı kumları çevreliyordu. "Ya Eloise? O deli değil ve bunların hiçbirinden bahsetmedi."

"Niye söylesin ki?" Angus alaycı bir şekilde devam etti. "Bu, Cagotların en büyük utancı. Tutup da komşularına anlatabileceğin bir şey değil; akşam yemeğine gelirken bir de semiz bir arkadaşınızı getirin mi diyecekti?"

"İyi de bu bilimsel mi?" David arabayı iki ölü ve dikenli ağacın arasından geçirdi. "Yamyamlık. Bu nasıl bir evrim böyle?"

Angus'ın kaşları çatıldı. "Bunun nedeni Cagotların izole bölgelerde akraba evliliği yapması. Sindaktili, perdeli el ve ayak parmakları mesela. Bazıları psikozlu, şiddete ve tuhaf cinsel dürtülere eğilimli."

Amy önce David'e, sonra da Angus'a baktı. "Miguel sekse çok düşkündü."

"Aşırı libido, evet." Angus gülümsedi. "Hiperseksüalite, satiriasis ve hipersomni."

"Seviştikten sonra hep uyurdu."

"Tipik erkek. Elden ne gelir." Angus boş boş bakıp konuşmayı sürdürdü. "Tahminime göre Miguel'de Klein Levin ve Hallervorden-Spatz sendromlarının tuhaf bir karışımı var. Ortalama bir Cagot için görülmemiş şey değil. Bu sendrom zaman içerisinde kötüye gider. Psikoseksüel belirtilerden biri de antropofaji olabilir. Yamyamlık! Geçen gece dumanı kokladığını gördüğümde yamyamlık eğilimi olabileceğini fark ettim."

David aynaya baktı. İskoç'un saldırgan alaycılığı ile kararlı gülümsemesinde bariz ve şok edici bir şekilde keder gizliydi.

"Sütleğen demek ki o yüzden işe yaradı," dedi Amy.

"Aynen. Zavallı Alfie'yle onu izledikten sonra dumanı ve yanık et kokusunu tekrar koklamak isteyeceğini tahmin ettim. Seni pişirmeye başlayacakları zaman bunu yapacağını anladım. Karşı koyamayacaktı."

"Ya sütleğen?"

"Euphorbia virosa. Bushman zehri olarak da bilinir. Yapraklarını yersen ölürsün. Dumanı uzun vadede öldürür ve kısa vadede bayıltır. Miguel'in yaklaşıp güzel kokuyu içine çekeceğini tahmin ettim."

David midesinin bulandığını hissetti. "İyi de eğer Miguel yaklaşıp kokuyu içine çekmeseydi sütleğen dumanı beni öldürecekti."

"Evet. Yanarak ölmektense zehirlenip çabucak ölmeyi tercih ederdin herhalde."

Araba yeniden sessizliğe büründü. Eski toprak yoldan doğru düzgün bir yola çıkmışlardı. İnce uçlu bir jikleyi andıran, güneye doğru siyah ve dümdüz uzanan bir asfalt. Güneş ufukta yükselmişti ve ıssız çölde uzaklarda koşturan devekuşlarının silüetleri görülüyordu. David çöldeki huzurevinde kalan kırılgan büyükbabasını düşündü: *desolada, desolada, desolada.*

Büyükbabasının kederi ve utancı; anne ve babasının korkunç akıbeti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Amy.

"Rehoboth. Piçlerin Şehri."

"Affedersin?"

David aynadan baktığında Angus'ın yüzünde hâlâ aynı tuhaf ve kibirli gülümsemenin olduğunu gördü.

"Alphonse'un annesine uğrayıp ona olanları anlatacağım. Alphonse bir Baster'dı. Bir piçti. Annesi Rehoboth'ta oturuyor ve

hemen oraya gitmemiz gerek çünkü Miguel ölmedi ve adamlarıyla birlikte bir şekilde oradan kurtulmayı başarıp Eloise'i bulmak için Sperrgebiet'e gidecek..."

"Eloise'in Yasak Bölge'de olduğunu söylediğin zaman sana neden inanmadı?" diye sözünü kesti Amy. "Neden... yaptığı şeyi yapmaya devam etti? Cevabı almıştı."

Angus'ın yüzü asıldı. "Hâlâ anlamadın mı? Bu adam utanç verici bir dürtüyle, Cagot yamyamlığıyla hareket ediyor. Muhtemelen yıllarca bu güdüsünü bastırdı ama sendrom zamanla kötüye gittikçe en ilkel ve kötü arzuları yüzeye çıktı..."

"Gurs'ta öldürdüğü kadının, yani Eloise'in büyükannesinin elini ısırmış. Polisler buna 'deneysel' dediler..."

"İşte bir örnek. Sonunda içgüdülerine teslim olmaya başlamış ve zaman içinde tamamen çıldıracak. Sendrom kötüleşip üzerindeki etkisini artıracak. Şu aracı solla. Hızlı gitmemiz gerek."

Bir saattir gördükleri ilk araçtı. David hızını artırırken solladığı aracın içinde Alman'a benzeyen iri kıyım biri olduğunu gördü. Geçerken selektör yaptı. Kavurucu sıcakta yanıp sönen gümüş rengi iki ışık.

"Gördüğünüz gibi Miguel birini pişirmek için mazeret arıyor," diye devam etti Angus. "Cevabı almıştı ama dürtüsüne gem vuramadı. Asıl istediği insan eti yemekti. En kötü dürtülerini beslemek istediğinden kendine engel olamadı."

"Ya şimdi?"

"Eloise'in peşine düşecek. Nihayetinde hâlâ bitirmesi gereken bir iş var. Deneyleri ortadan kaldırıp testleri durdur ve Cagotların sonuncusu olan Eloise'i öldür."

David'in aklına korkunç bir düşünce geldi. "Angus... Eloise de deli mi?"

"Hayır. Her Cagot'da benzer sendromlar görülmez. Onun durumu iyi ve pek çok Cagot da sağlıklıdır, daha doğrusu sağlıklıydı. Özellikle diğer insanlardan ayrı yaşamaya başlamadan önce."

"Ya sonra?"

"Asırlar içerisinde gen havuzu kurumayı sürdürdü, kötü genetik nüksetti, sağlıklı Cagotlar azaldı ve zavallı deli Cagotlar parya kabilesi olarak görülüp her türden kısıtlamaya uğradılar. Bu yüzden genetiğin kısır döngüsü daha da kötüleşti. Başkalarıyla ilişki kuramadıkları için akraba evliliğine, hatta belki de enseste yönelmek zorunda kaldılar. Böylece yamyamların, geri zekâlıların ve perde ayaklı tecavüzcülerin sayısı arttı. Benzin alsak iyi olacak."

Benzin istasyonu gelişmiş bir sektörün ıssız çöldeki temsilcisiydi. İçinde yarım düzine gülümseyen zenci rahibe olan bir minibüs gördüler. Birkaç motorcu gölgede oturmuş güneşin yaktığı alınlarına su döküyordu.

Su ve yakıtı yenileyip çerez, pörsümüş elma ve kurutulmuş et aldılar. Tekrar araca bindiler. Sonu yokmuş gibi görünen siyah asfalt yol çöl boyunca uzayıp gitmeyi sürdürdü.

Angus'ın çenesi açılmıştı, sanki konuşarak kısa süre önce şahit olduklarını aklından atmak istiyor gibiydi. David de durumdan memnundu çünkü o da benzer şekilde yaşadıklarını düşünmek istemiyordu.

"Söyleyin bakalım, siz ikiniz." Angus biraz su içti. "Bize kimin ihanet ettiğini öğrenmemiz gerek."

"Evet..."

"Bence her şey ortada, öyle değil mi?"

"Değil," dedi David.

Angus cıkcıkladı. "Swakop'ta Hans Petersen adlı şu adamın üçkâğıdına gelmişsiniz. Sizi bekliyordu. Yani ona tesadüfen denk geldiniz ve o da memnuniyetle sizi getirmeye razı oldu, öyle mi?

Yapmayın. Siz geldiğinizde şüphelendim ama aklım başka yerdeydi. Kafam çok dağınıktı. Başka hiçbir şey düşünemiyordum."

"Onun bize ihanet ettiğini hiç zannetmiyorum... Hayır..." diye itiraz etti David.

"Siktir et, oydu işte. Fil adam. Namibya'da tanınan biridir, Nazilerden ve ırk üzerine yapılan tüm deneylerden nefret eder. Muhtemelen ona Fischer deneyleri yaptığımı söylediler ve o da sizi tuzağa düşürmeye razı oldu. Tahmin etmeliydim."

"Neden gitmek istediğimizi ona söylemedik."

"O zaten biliyordu. Swakop'ta biri ona söylemiştir. O da Eloise'in yerini öğrenebilmek için sizinle dost oldu. Neyse ki kızı zamanında göndermişiz..." Sudan bir yudum daha aldı. "Ne haltsa artık, olan oldu. Şimdi Piçler Şehri'ne gidiyoruz."

Benzin istasyonları ve metal bungalovları bol olan büyük bir şehre giriyorlardı. Dar toprak tepelerin üzeri beyaz telefon direkleriyle kaplıydı, geniş sokaklar sıcak altında halsizdi ve hepsi Almanca isimler taşıyordu: Bahnhofstrasse; Kaiserstrasse. Yüksek çitlerin ardında iri köpekler koşturdu. Esmer kızlar Viljoen Bilardo Salonu denen pembe bungalovun dışında gülüştü. David camı açıp Spar adındaki tek süpermarkete giren müşterilere baktı.

İnsanlar tıpkı Alphonse gibi çok güzeldi. Kahverengi derileri, çekik gözleri ve son derece zarif elmacık kemikleri vardı.

"Peki, kim bu Basterlar?"

"İri kıyım Hollandalı göçmenlerle ufak tefek Khoisan kabilesi üyelerinin –Kalahari'deki ünlü Bushmenlar– birleşmesinden doğanların torunları," diye açıkladı Angus. "On sekiz ve on dokuzuncu yüzyıl boyunca Cape kolonisinde Hollandalılar ve Bushmenlar evlendiler. Buradan sola dön. Burası..." Sesi bir anlığına çatallandı. "Burası Alphonse'un ailesinin oturduğu yer. Onunla Windhoek

Üniversitesi'nde tanışmıştım. Bana bir asistan lazımdı. O da çok güzeldi, güzel bir Rehoboth piçi."

Amy, David'e baktıktan sonra, "Angus, eğer bir süreliğine yalnız kalmak istersen biz..." dedi.

"Gerek yok. Ben iyiyim. Konuşup açıklamama izin verin. Amy, Basterlardan iki taraf da nefret edip uzak durdu çünkü farklı bir sınıf, bambaşka bir melez tür oldular. Irkçı ön yargılar yüzünden kurak araziyi geçip kuzeydeki Namibya'ya göç ettiler. Windhoek'in güneyindeki yüksek platoya yerleşip sığır yetiştiricisi oldular."

Angus arabanın camından yanından geçmekte oldukları pencereleri kafesli bir kasabı işaret etti. "Kendi bayrağı ve milli marşı olan kendi milletlerini kurdular. Piçler milleti. Baster bu manaya gelir. Piç." Güldü. "Günümüzde hâlâ buradalar. Çok kıymetli bir genetik miras. Basterlar bu yüzden çok güzeldir; kakao renkli, çıkık elmacık kemikli, bazen sarışın ama yine de esmer tenli. Gerçekten de dünya üzerindeki en güzel insanlar. Mesela şu postanenin yanında duran kıza bakın. Büyüleyici. Ayrıca içki ve kumarı severler. Kavga etmeyi de. Ne zaman sarhoş olsalar kavga ederler. Çitlere bakın. İşte Alfie'nin annesinin evi bu. Beş dakikaya geliyorum."

Ev, garajında basket potası olan açık mavi bir bungalovdu ve bakımlı ama sade olan çim kaplı bahçesi diğer bir yüksek tel çitle çevriliydi. Amerika'daki bir evden farklı görünmüyordu; yakıcı Afrika güneşini, sokaklardaki akasya ağaçlarını ve bitişiğinde Le Palace kumarhanesi bulunan Luteryen kilisesinin sahanlığında gülüşen tuhaf, zarif, güzel köprücük kemikli insanları saymazsak tabii.

David ve Amy bir şey söylemedi. Aşırı sıcak arabada oturdular. Amy, David'in elini tuttu ve David de onun elini sıkıca kavradı ama konuşmadılar.

İskoç tekrar göründü. "Bu... eğlenceliydi." Eliyle soru sormamalarını işaret ederek David'e sürmeye devam etmesini söyledi.

"Güneye gidelim. Olabildiğince hızlı bir şekilde Sperrgebiet'e ulaşalım. Hemen!"

Angus yol boyunca konuşmayı hiç bırakmadı. Basterlardan ve Eugen Fischer'dan bahsetti. Sanki terapideymiş gibi anlatmayı sürdürdü. David, Angus'ın söylediklerini büyülenmiş gibi dinledi. Yarı sakin, yarı telaşlıydı. Dümdüz yolda saatte yüz elli kilometreyle güneye giderlerken çöl yine her yanlarını sardı. Yol öylesine düz, boş ve iyiydi ki sanki engebeli arazide otuz kilometreyle gidiyor gibiydiler. Başka bir araca denk gelmediler.

"Fischer'ın Rehoboth, Namibya'da ne işi olduğunu merak ediyorsunuz, değil mi?"

David omuz silkti. "Yani."

"Cevabı basit. Çünkü burası Fischer gibi genetik meraklısı bir adam için cennet sayılırdı. Dünya üzerinde genetik çeşitliliğin en fazla olduğu yer Afrika'dır. Afrika'da da en çok çeşitlilik Namibya'da bulunur Nama'dan Cape Malay'a ve safkan Boerlere kadar. Hepsinden örnek aldım. Hepsi bende. Khoisan ve Bushmenlardan bile örnek aldım. Alfie'nin ataları... Fischer'ın deneyleri için büyük önem arz ediyordu. Şimdi yoldan çıkıp araziden gideceğiz."

Kurak arazi onları çabucak yuttu. Araba diğer bir toz yığını olan ölü bir vadi boyunca ilerledi. Buradaki kum tepeleri gördüklerinin en küçükleriydi.

"Peki Fischer burada ne yapıyordu?" diye devam etti Angus. "Fischer teknik olarak Bushmenların insanların özel bir türü olduğuna inanmıştı. Kurak çöllere uyum sağlama yönünden benzersiz olduklarına şüphe yok. Ufak tefek ve çevikler, gereken her niteliğe doğuştan sahipler. Evrimle tıpkı Japon yapımı elektronik ürünler gibi zekice minyatür hale getirilmişler. Ben onlara Sony Bushmen diyorum."

"Ne yönden farklılar?"

"Bushmenlar ayırt edici genetik ve fizyonomik özelliklere sahipler. Mesela steatopygia..."

"Steato... Ne?"

"Koca kıçlı olma. Zorlu iklime ve sürekli yaşanan kıtlığa uyum sağlamanın sonucudur. Tıpkı devenin hörgücü gibi. Ayrıca kadınlarında da Hottentot apron denen bir şey var. Büyük öjenist Francis Galtony buna labium hipertrofisi adını vermişti. Çok hassastır, aslına bakarsanız kadınların vajinalarını sekstant ile incelemişti."

"Yani Bushmen kadınlarının, Hottentot mudur nedir, vajinalarının farklı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Amy titreyen bir sesle.

"Evet, öyle. Labiumları farklı. Daha şişkin ve hafif yamuklar. Eğer Bushmenlar martılar gibi olsaydı taksonomistler onları ayrı bir sınıfa koyardı. Farklı bir alt tür." Angus arabanın aynasından David'in şaşkın yüzüne gülümsedi. "Galton'dan sonra gelmiş geçmiş en büyük öjenist olan Eugen Fischer'ın adının Eugen olması tesadüf mü sizce? Charles Darwin'in anne ve babasının ona Chas yerine Evrimci Darwin demesi gibi bir şey." Durdu. "Fischer en koyu ırkçı olduğundan değil. Öyle değildi. Buradayken Kellermanlarla dost oldu. Johannesburg ve Cape Town'daki kültürlü, zeki, milyoner ve güzel Yahudi karıları olan Yahudileri severdi. Zululardan o kadar hazzetmezdi. Neyse, nerede kalmıştık?"

Angus önünde savrulan kumlara baktı. Kum tepeleri neredeyse tamamen kaybolmuş ve daha düz, daha yeşil bir bölgeye gelmişlerdi; hâlâ çöldeydiler ama burada tek tük deve dikeni ağaçları ve el değmemiş sarı kumlar vardı. David saatine baktı. Saatlerdir yoldaydılar. Orta Namibya'da yüzlerce kilometre yol katetmişlerdi ama bu zaman zarfında tek bir insana rastlamamışlardı.

"Aus'a gitmeliyiz. Ardından da çölü geçip Rosh'a varırız," dedi Angus ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "Fakat karanlık çökme-

den Aus'a ulaşamayız... Evet, şu yoldan git, çiftlik kapılarının yanından." Arkasına yaslandı. "Hottentotlarda kalmıştım. Hottieler aslında Bushmen ve Khoisanların yerleşik hayata geçmiş olanlarıdır. İlk araştırmacıları çok rahatsız eden ürkütücü alışkanlıkları vardı. Mesela rahibin yeni evlenen çiftlerin üzerine işemesi ya da çekirgelere tapmaları gibi. Bir de sürekli bağırsak yemek gibi bir huyları var. Ayrıca Bushmenlar evlendiklerinde testislerinin birini aldırırlar. Bayağı ilginç, değil mi?" Vahşi bir ifadeyle sırıttı. "Bu konuda Alfie'yle hep dalga geçerdim. Ona tek testisiyle İskoçya'ya gelip benimle yaşamasını söylerdim. Böylece adanın hükümdarı olacaktı."

"Angus, bence bu hiç komik değil," dedi Amy duygu yüklü bir ses tonuyla.

"Değil mi?"

"Biraz mı ırkçısın yoksa tamamen mi?"

Arkalarından bir gelinin rüzgârda uçuşan turuncu gri duvağını andıran bir toz bulutu yükseliyordu.

Angus sinirlendi. "Irkçılıktan nefret ederim. Ahmaklıktır. Koyun olmadığı için bir eşekten nefret etmeye benzer. Üstelik hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız. Hepimiz kardeşiz."

David şaşırdı. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Bilim adamı iyice sinirlendi. "Böyle bir yerde bulunup da Tanrı'ya nasıl inanmazsın? Namibya çöllerinin sonuncusu ve en büyüğü olan Succulent Karoo'dayız. Burası belki de dünya üzerindeki en kurak yerdir ve nemini ancak denizden gelen sisten alır. Şu ağaçların tuhaflığına bakın. Tümüyle farklı bir ekosistem."

Tombul, garip ve kocaman dikenleri göğe yükselen bir ağacı işaret ediyordu.

"Koekerboom. Buranın bitki ve hayvanları çok dikkat çekicidir: deli kaktüsler, çılgın böcekler, yer altını kazan bin yaşında

ağaçlar. Bir de sırtlanlar var; strandwolf denen çok saldırgan bir alt tür. Luderitz yakınlarında bir tane gördüm ve korkudan ödüm patladı. Filmlerdeki kötü adamlar gibiler. Sahilde dolaşıp yavru fokları yiyorlar."

David onların peşine düşmüş olan Miguel'i düşündü. Strandwolf.

Angus azimle konuşmayı sürdürdü. "İşte bu yüzden inanıyorum. Bir bakın! Bir bakın! Dinlerin çoğunun çölden çıkması tesadüf değil ve bu da en korkutucu çöllerden biri. Şu araziye bakın!" Eliyle etrafını işaret etti. "Luderitz Havaalanı'na bir uçak dolusu ateist indirip bir paket fıstıkla çöle salmak isterdim. On gün içinde ya ölürler ya da iman ederler. Ateistler. Salla gitsin. Beş para etmez ergenler."

David ne diyeceğini bilemedi. Angus Nairn'in nasıl biri olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu.

"Tabii bundan Tanrı'nın nazik biri olduğu anlamını çıkarmayın. Değildir çünkü. Kâinat faşisttir. Kâinat bir tiranlık, diktatörlüktür. Stalin Terörü. Saddam'ın Irak'ı. Tümüyle rastgele ve ürkütücüdür. Geceleri yattığımızda ne zaman öleceğimizi düşünürüz, değil mi? Birer birer gidiyoruz. Ölüm Gestaposu gelip hepimizi alıp götürüyor, akciğer kanseri, kalp hastalığı ve alzaymırla bize işkence ediyor." Angus artık kendi kendine konuşuyor gibiydi. "İnsanlar birbirlerine fısıldayarak falanca ölmüş diyorlar. Biri dün gece ölmüş..." Başını iki yana salladı. "Alphonse, zavallı Alphonse..."

Araba doğuya doğru devam etti ve Angus nihayet sustu.

David büyükbabasını ve Arizona'dayken gördüğü gökyüzünde daireler çizen o kartalı düşündü. Sonora Çölü güzeldi ama Angus haklıydı: Bu çöl, Succulent Karoo, rahatsız edici şekilde çok daha heyecan vericiydi. Yeşil ve sarı çalılıklar, soluk akasyalar ve uzun zamandır kullanılmayan demir yollarıyla bölünmüş pembe asit çölleri. Issız ama etkileyiciydi. Eflatun mor dağları ve puslu

adatepeleri semavi kumların üzerinde bir tür hatıra gibi havada duruyordu; dağların hatırası, arazinin hayaleti.

Büyükbabasını ve onun tuhaf, utanç verici suçluluk duygusunu düşünerek sürmeye devam etti.

Desolada, desolada, desolada...

Üç saat sonra güneş batıp eflatun ve mor siyaha dönerken onlar hızlı ama sessiz bir şekilde karanlığın içinde yol almaya devam etti. Çölün gerçek ve asil karanlığı.

Hava soğuktu.

Sessiz ve yorgundular. Kimi zaman bir gece hayvanının gözleri far ışığında parlıyordu; yarasa kulaklı tilki, çöl tavşanı. Ardından yine karanlık. Sonunda farlar büyük bir yol levhasını aydınlattı: Sperrgebiet. Elmas Bölgesi 1. Dikkat. Tehlike.

"Tamam, şu toprak yoldan," dedi Angus.

İki yüz metre sonra ışıkları gördüler. Tahta bir kulübeden silahlı iki zenci çıktı. El fenerleri vardı ve yüzleri asık, ifadeleri kararlıydı.

"Dur!"

Angus arabadan dışarı uzandı. "Solomon. Tilac. Benim!"

Sessizlik.

"Angus?"

Adamların yüzü güldü. "Angus. Seni manyak. Az kalsın seni vuracaktık."

"Kusura bakmayın..."

Nöbetçiler geri çekildi. İçlerinden biri el sallayarak ilerlemelerini işaret etti.

Asfaltsız engebeli yolda devam ettiler. Karanlıkta kestirmesi güç olsa da arazi değişmiş gibi görünüyordu. Hava hâlâ soğuktu.

David tuzlu ve mayhoş deniz kokusunu fark etti.

Gerçekten de ay ışığı altında parlayan okyanusu gördüler. Yol deniz kıyısındaki çıplak gri kayalar üzerinden uzanıyordu artık. Önlerinde başka ışık kaynakları da vardı: çatılarında anten ve uydu çanakları parlayan binaların silüetleri.

"Tamara Minehead'e geldik. Buraya park et," dedi Angus.

Gelmeleriyle karşılanmaları bir oldu. Aralarında epey kullanışsız görünen gri bir flanel takım giymiş uzun boylu ve hantal bir adamın da olduğu birkaç kişi onlara doğru geldi.

"Nathan, bu Amy Myerson ve David Martinez. Eloise'in dostları. Arkadaşlar, bu da Nathan Kellerman," dedi Angus halsiz bir şekilde.

Nathan Kellerman öne çıktı. Genç ve yakışıklıydı. "Tanrım, size ne oldu böyle Angus? Berbat görünüyorsunuz."

"İyiyiz. Sadece uykusuzuz hepsi bu."

"Peki Alphonse nerede? Ya diğerleri? Neler oldu?"

Angus omuz silkti; ortama acı verici bir sessizlik çöktü.

Nathan Kellerman manikürlü elini kaldırdı. Ses tonu keskinleşti. Hafif Amerikan aksanı vardı. "Kan örnekleri sende mi? Son kan örnekleri Angus!"

"Evet."

"Öyleyse..." David rahatlayan Kellerman'ın kusursuz dişleriyle gülümsediğini görebiliyordu. "Öyleyse sorun yok. İçeri geçelim. Robbie, Anton. Bu güzel insanlara yardımcı olun."

Ofisleri, koridorları ve yatak odaları bulunan bu aydınlık modern binada yavaşça yürüdüler. Temizliği ve modernliği çölün mahrumiyetiyle tezat teşkil ediyordu. İncecik televizyonlar ve pırıl pırıl beyaz mutfaklar. İçinde parlayan deney tüpleri olan çelik buzdolapları. Ormanda Venedik sarayına rastlamak gibi diğer bir şaşırtıcı mekân algısı karmaşası yaşıyordu.

David ve Amy banyoya götürüldü. Kıyafetlerini değiştirirlerken David olabildiğince sakin ve normal görünmeye çalıştı ama hâlâ kafasını kurcalayan bir şey vardı. Bir şey. Bir şey. Ama ne?

Ellerine baktı. Titriyorlar mıydı? Belki de vücut salgısından kaptığı bir enfeksiyondu.

Miguel'in eti koklamasını hatırladı. Amy'nin ona bakışını düşündü. Miguel'e bir daha eskisi gibi bakabilecek miydi? Eloise'in yokluğu David'i hayrete düşürdü.

Amy yaklaşıp onu öptü. "Hey..."

"Eloise," dedi. "Eloise nerede?"

"Biliyorum. Biliyorum ama öyle yorgunum ki düşünemiyorum bile... Yarın... Hallederiz..." dedi Amy.

Amy burnuyla ona dokundu. Korkmuş, yakın ve yorgun. Yatak odası denize bakıyordu ve tuz kokusu taşıyan bir rüzgâr açık penceredeki perdeleri uçuruyordu. Ay doğmuştu. İşkence gördüğü için çığlık atan birinin beyaz suratına benziyordu.

Ay ışığının aydınlattığı odada bir süre kımıldamadan yattılar.

Sonra da uyudular.

Ve David rüya görmeye başladı.

Güneşte kurutulmuş kıkırdaklı bir eti yemekle meşguldü; kurutulmuş etler kıkırdaklı ve kemikli olurdu. Büyükbabasının hastane odasındaydı ve dışarıda çöl güneşi kör edici derecede parlaktı. Yatağında yatan büyükbabası eliyle işaret etti. Yediği et hâlâ ağzında olan David dönüp dışarıya baktığında çölde duran çıplak bir kız gördü. Daha sonra kızın elleri olmadığını fark etti. Kızın elleri yoktu çünkü David'in yediği et kızın elleriydi.

David korku içinde uyandı; gece yarısıydı, kare pencerelerden sessizce çığlık atar gibi duran gökteki aya bakıyordu ve yanında yatan Amy usulca horlamakla meşguldü.

Sonunda gerçeği kavradı. David nihayet neden sürekli büyükbabasını düşündüğünü ve büyükbabasının utancını, hissettiği suçluluk duygusunu ve bunu neden açıklayamadığını anlamıştı.

Zihninin Yasak Bölge'sindeydi, Yasak Ülke'ye girmişti.

Büyükbabası Cagot'ydu. Makul olan tek açıklama buydu ve böylece her şey açıklığa kavuşuyordu. Büyükbabası bir Cagot'ydu. Dokunulması yasak olan bir parya. Gaskonyalı yamyam. Cagotlar gerçekten de yamyamdı ve David de bir Cagot'nun soyunda geliyordu, yani onlardan biriydi.

Amy horlayarak yan döndü, çıplak omzu ay ışığında yumuşacık görünüyordu. Sulu bir şeftali gibi yumuşaktı.

40

Simon, Lyon Saint Exupéry Havaalanı'nın A girişinin yanındaki bir ankesörlü telefonun başındaydı ve yanı başında da sigara içen adamlar vardı. Terminalin üzerine ekim güneşi doğuyordu. Sabahın ilk uçakları iniş ve kalkışa geçmişlerdi.

Gazeteci parlak avroları avucunun içinde tarttı. Gece boyunca Suzie'yi aramaya çalışmış ama cevap alamamıştı. Güvende miydi? Tim neredeydi? Kalbi tıpkı bir hançer yarası gibi olan suçluluğunu itiraf etti. Tourette'teki keşişten bazı bilgiler almıştı ama buna değmiş miydi? Kötü bir şey mi olmuştu? Suzie neredeydi? Belki de sadece işe gitmişti ama daha çok erkendi. Ya Conor, o neredeydi? Kayınvalidesi neredeydi? Peki ya Tim?

Bu sorular ruhunu didikledi.

Arayacak kimse kalmamıştı. Kendi anne ve babasını bile aramış ama onlara da ulaşamamıştı.

Başka çaresi yoktu. Polisi arayacaktı. Simon elindeki bozukluklara baktı. Bir, iki, üç?

Bozuk paraları telefona attı.

Telefon çaldı ve karşıdan açıldı. "Başkomiser Sanderson."

Simon durdu, dizelli havayı içine çekti ve ardından hızla anlatmaya başladı. Tim. Conor. Suzie. Conor. Tim.

"Tamam Quinn, yavaşla, sakin ol. Ankesörlüde misin?" diye araya girdi Başkomiser.

"Evet."

"Nerede?"

Simon'ın zihninde şüphe belirmeye başladı. "Fransa'da bir yerde. Cep telefonumu çöpe attım. Güvenemedim. Kime güveneceğimi bilmiyorum... Neler oluyor söyle bana."

Sanderson usulca anlatmaya başladı. "İyiler. Karın ve oğlun gayet iyi. Ama geçen gece başka gelişmeler yaşandı. Şimdi amirin ofisine gidiyorum. Söz veriyorum seni arayacağız, sadece birkaç saniye sabret. Numaran ne?"

"Gelişme mi? Conor iyi mi? Tim'i buldular mı?"

"Conor da Suzie de çok iyi. Güvenli bir yerdeler. Numaran kaç?"

Simon endişelerini yuttu; endişelerinde kısa süre önce kustuğu safranın korkunç tadı vardı. Uçakların sesini duymamak için diğer elini kulağına bastırdı ve numarayı söyledi.

"Oradan ayrılma. Şimdi emniyet müdürüyle konuşacağım. Orada bekle ve... Bana güven," dedi Başkomiser.

Simon başını salladı ve ahizeyi yerine koydu. Sıradan çelik telefon kulübesine baktı.

"*Bonjour...*"

Döndü. Kot pantolon giymiş ve açık turkuaz kaşmir bir kazağı omuzları üzerine atmış samimi görünümlü bir Fransız hemen arkasında duruyordu; adam telefonu işaret edip gülümsedi. "*Je voudrais utiliser?*[39]"

Simon gürledi. "İkile."

Adam hayretle Simon'a baktı.

Simon tekrar gürledi. "İkile. *Merci* siktir git *beaucoup*!"

Fransız gerileyip terminale doğru koşmaya başladı.

Telefon çaldı. Simon açtı.

---

39 (Fr.) Kullanabilir miyim? (yay. n.)

"Tamam..." Sanderson'ın ses tonu tutuk olsa da sempatikti. "Amir Boateng'den son bilgileri almak istedim hepsi bu."

"Nedir bu bahsettiğin gelişmeler?"

"Karın, oğlun, annen ve baban polislerin koruması altında. O yüzden güvendeler. Onlara kimse ulaşamaz merak etme. Seni aramadık çünkü yaşananlardan sonra çok dikkatli olmak zorundaydık..."

Gazeteci sonunda konuşmanın nereye gittiğine dair bir fikir edinmeyi başardı.

Polis düşündüklerini onayladı.

"Sorun ağabeyin Tim, Simon. Neden bize Tim'den hiç bahsetmedin?"

"Bilmiyorum... Gerçekten bilmiyorum."

Simon pişmanlıkla titredi. Tim, tabii ya. Neden Tim'den hiç bahsetmemişti. Sanderson korumaya alınması gereken aile üyelerini sorduğunda Tim'i söylememişti. Neden? Ondan utandığı için mi? Yoksa sadece Tim hakkında düşünmeyi sevmediğinden mi? Belki de Tim'in zaten emniyette olduğunu düşündüğünden onu dikkate almamıştı.

Belki de bunların tümüydü ve hepsi bir inkâr ipiyle birbirine bağlanmıştı.

"Ona ne oldu? Tanrım. Yoksa..."

"Ölmedi ama kaçırıldığından eminiz."

"Nereden biliyorsun? Kendi kaçmadığından emin misin?"

Sanderson'ın sesi kuru ve soğuktu. "Hayır. Delilimiz var. Onu götürdüler."

"Delil mi?"

"E-postayla gönderilen bir görüntü. Onu elinde tutanlar geçen gece herkese göndermişler. Karına ve anne babana. Tahminimce

sana da gitmiştir. Eğer e-postana bakabilirsen görürsün. Ama sana bakmadan silmeni tavsiye ederim."

"Nasıl?"

"İzleme Simon. Beni dinle ve izleme."

"Neden?"

"Moral bozucu da ondan."

Bir uçak büyük bir gürültüyle inişe geçti. Simon ahizeyi daha da yaklaştırdı. "Ona işkence mi ediyorlar?"

"Hayır. Ama onu... kullanıyorlar. Duygularını yönlendiriyorlar ve bunu da gayet iyi yapıyorlar. Sana ulaşabilmek için senin hislerini ve suçluluk duygunu kullanmaya çalışıyorlar. Sana karşı en büyük kozları o. Martinez ve Myerson'la temas halinde olduğunu biliyorlar. Bildiğin her şeyi onlar da öğrenmek istiyor. Tim büyük tehlikede."

"Peki, ne yapacağım? Ne yapmalıyım? Eve mi gideyim?"

"Hayır."

"Ne yapayım peki?"

"Saklan."

Simon doğru duyduğundan emin olmak için ahizeyi kulağına yapıştırdı. "Saklanmak mı? Bana saklan mı diyorsun?"

"Şimdilik evet." Sanderson'ın sesi zayıfladı. "Üzgünüm ama durum bu. Yaptığın şey senin tercihindi. Şimdi oradasın ve bunun için seni suçlamıyorum. Ama bize söylemeden Fransa'yı arşınlamaya kalkman... pek de akıl kârı değildi. Neyse olan oldu ama eğer Londra'ya geri dönersen daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsın. Aileni bulmaya çalışacağını bildiklerinden tuzak kurabilirler. Senin oradaki dostların Fransız polisine güvenemeyeceğimizi söylemişti, değil mi? O yüzden vaziyet sakat. Kim bilir nerede adamları var." Bezgin şekilde iç çekti. "Önemli olan oğlun ve karının emniyette olması. Bu açıdan sana teminat verebilirim.

Adamlarım iyidir ve Tim'i bulmada bize bir yardımın olmayacağı da ortada."

"Yani burada mı kalayım?"

"Ne olup bittiğini anlayana kadar orada kalmanda fayda var. Fransa ve Almanya'da dikkat çekmeden bekle. Schengen sayesinde sınırdan tespit edilmeden geçebilirsin. Dikkat çekme. Sakın dikkat çekme. Sadece ankesörlü telefon kullan."

"Tamam."

"Aynı ankesörlü telefonu iki kez kullanma. Beni önceki gibi doğrudan ara... Suzie'yi ise bu özel numaradan ara."

Simon cebini yokladı ve bir kalem buldu. Numarayı yazdı.

Başkomiser iç çekti. "Simon, bunu söylemek istemezdim ama kendini en kötüsüne hazırlamalısın. Videoyu izleme. O şerefsizlerin gaddarlığını bilirsin. Tekrar konuşuruz."

Telefon kapandı. Simon ağabeyini düşündü.

Köpek yaptım, umarım seversin.

41

Sabah aydınlık ve tek kelimeyle büyüleyiciydi. David kapının çalmasıyla uyandı. Başka bir görevli gelmişti.

"Bay Kellerman terasta ona katılmanızı istiyor."

David etrafa baktı. Tekrar uykuya dalmış ve yorgunluktan kütük gibi uyumuş olmalıydı. Güneşin ince perdelerin ardından doğduğunu fark etmemişlerdi.

Duş yaparlarken gördüğü kâbusu düşünmemeye çalıştı.

Ama Amy bir şeyler sezmişti. "İyi misin?"

"Evet. Tabii ki... Çok şükür başardık."

Kız ona baktı. "Gidip Eloise'i bulalım."

Gardıroptan temiz kıyafetler alıp giydiler ve koridora çıktılar. Bir yardımcı gelip onları denize tepeden bakan güneşli terasa götürdü.

Rüzgâr kesilmişti. Manzara sade ve el değmemişti: boş sahil ve körfezdeki birkaç küçük kayalık ada. Uzaktan fokların sesleri geliyordu. Kayalık ıssızlık, yankılı koy ile uçurumlar güneye ve kuzeye göz alabildiğince uzanıyordu. Bu karamsar tenhalığı bozan tek şey uzakta beliren metal elmas madeniydi.

Terasa bir masa kurulmuştu. Angus oradaydı ve kahve içiyordu. Krem rengi keten bir takım giymiş ve zarif bir ipek kravat takmış olan Kellerman da yanı başındaydı.

Eloise de masanın bir ucunda oturuyordu.

Amy koşup genç Cagot kıza sarıldı.

Nathan, David'e doğru eliyle işaret etti. "Lütfen oturun."

Oturdular. Heyecanla Eloise'le konuştular. Rahat ve hatta mutlu görünüyordu. En azından korku içinde değildi.

Birisi bir sepet hamur işi, kahve, yeni sıkılmış meyve suyu, soğuk et ve ekmek getirdi. İkramlar gösterişli ve şaşırtıcıydı. Sanki cehennemde beklenmedik derecede kaliteli bir otel bulmuş gibiydiler.

David ve Amy yemeklerin üzerine çöktü. Ne kadar aç olduklarını onlar bile yeni fark etmişti. Fakat David birden irkilerek durdu ve parlak pembe eti tabağına tekrar geri koydu. Onun yerine meyve ve ekmek aldı. Et istemiyordu.

Kellerman fincanındaki kahvesini yudumlarken sessiz ve kayıtsız bir şekilde onları izledi. İnce cep telefonu masanın üzerinde duruyordu. David hiç bu kadar ince bir cep telefonu görmemişti.

İlk konuşan Angus oldu: "Millet, şimdilik güvendeyiz. Nathan'la konuştum. Sperrgebiet'e gelmeye cüret edemezler. Muhafızları geçemezler."

"Emin misin?"

Angus, Nathan'a baktı ve o da başını sallayıp telefonda bir şeyi kontrol etti.

Angus onlara döndü. "O yüzden bir iki gün rahatız."

David rahat lafını duyunca az daha kahkahayı basıyordu. "Rahat mı?"

Neokorteksine dövme gibi yapışmış olan Alphonse'un görüntüsü düşüncelerine girdi. Yanıp kül olmuş ve acı içinde feryat ederek can vermiş bir adam. Miguel etinin kokusunu içine çekiyor. Yamyam Cagot...

Kötü düşünceleri kafasından atıp kahvaltıyı bitirdi. Ekmek, meyve, peynir ama et yok. Kıyının açığındaki adalarda bulunan penguen ve foklardan bahsettiler. Eloise dün sahilde çok güzel bir kum gülü bulduğunu söyledi.

"Akik taşları da vardı."

Gençliği, hevesi ve neşesi etkileyiciydi ama David kaldıramadı. Bu kadarı çok fazlaydı. Boş konuşmayla vakit geçirecek durumda değildi. Sandalyesini geri itip esnedi ve özür diledi; yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Amy ona bakıp gülümsemeyi denedi ama başaramadı ve David de bir şey demedi. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordu.

David terastan çıkıp beton merdivenden sahile indi. Adaların ötesinde, açıkta büyük bir fabrika gemisi vardı. Kumlar griydi ve sıcak güneş altında parlıyordu. Görebildiği kadarıyla tüm sahil ayın yüzeyi gibi boştu. Yasak Bölge'nin sahili, Cagotların son sığınağı.

"Hey?"

Döndü ve Angus'ın gelmekte olduğunu gördü.

"David, iyi misin?"

Kısa ve delici bir sessizlik. "İyiyim."

İskoç'un gülümsemesi üzgün ve şüpheciydi. Bir şey demedi. David artık tahammül edemiyordu. İtiraf etmek zorundaydı, itiraf etmesi şarttı.

"Angus sence..." Nasıl doğru şekilde ifade edeceğini düşündü. "Benim Cagot olmam, en azından Cagot soyundan gelmem mümkün mü? Bir süredir büyükbabamı düşünüyorum. Tüm deliller gösteriyor ki o da bir Cagot'ymuş. Belki de José Garovillo gibi Gurs'taydı."

Bilim adamı başını yana yatırarak ona baktı, solgun yüzü sıcak Sperrgebiet güneşinde daha da soluk göründü. "Bu sonuca varacağını tahmin etmiştim."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bariz Cagot sendromlarından hiçbirini göstermiyorsun ama belki aynı renklere sahipsindir."

"Yani tam korktuğum gibi. Tanrım."

"Buradan delireceğin gibi bir fikre kapılma. Eloise gibi sana da bir şey olmayacak. Ama yine de kesin olarak kimse bilemez."

"Tanrım."

"Emin olmanın tek yolu genetik test yapmaktır. Eğer istersen burada bu testi yapabiliriz. Gerçekten de bilmek istiyor musun?"

Gerçek çok yakındı ama tahammül edilebilir değildi. Tıpkı HIV testi gibiydi ama ondan bile beterdi. David denize baktı. Büyük fabrika gemisinden daha yakında küçük bir tekne yol alıyordu. Muhtemelen bir balıkçı teknesiydi.

David nefes verdi. "Bilmiyorum Angus. Karar vermek çok zor. Açıkçası korkuyorum. Miguel gibi olacağımı bilmek istemiyorum. Böyle bir şeyi öğrendikten sonra nasıl yaşarım?"

"Haklısın."

İki adam taşları tekmeleyerek sahilde yürüdüler ve usulca konuştular. Angus dalgın ve kopuktu. Yılan Tohumu'ndan, ayrı ırklara dair İncil hikâyelerinden bahsetti. Ardından durup masmavi denize ve kıyıdan uzaktaki adaya baktı; hominid'in önceki türleri Homo antecessor, Homo habilis ve insanın cüceyi andıran akrabası Homo floresiensis'ten bahsediyordu.

Angus kayalık adalara bakarak, "Kayıtlı tarihin başladığı döneme kadar yaşamış olabilirler," dedi. "Ne kadar acayip bir şey. Endonezya adalarında kaybolmuşlar: Bir elf, bir hobbit ve bir goblin..."

Yüzü beş karış olan David sessizce dinlendi.

Angus denizi işaret etti. "Pusula denizanası."

Birkaç metre açıkta dokunaçları titreyen, yarı şeffaf düzinelerce kırmızı denizanası vardı.

Güzel olduğu kadar iticiydiler de. "Chrysaora Hysoscella. Namibya'nın pusula denizanası," diye açıklamayı sürdürdü Angus.

"Renkleri ve hareketleri bana vajinayı hatırlatırdı. Kadın orgazmının tipik hareketi." Onlara baktı. "Şimdiyse bana yüzen yaraları hatırlatıyorlar. Yüzen büyük kırmızı yaralar."

Angus, David'e baktı ve ardından sert bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Ölmesine izin verdim, değil mi?"

"Nasıl?"

"Alfie. Benim küçük Alfie'm. Adi Miguel'in onu öldürmesine izin verdim."

"Hayır Angus, sen onu kurtarmaya çalıştın."

"Ama başaramadım. Başaramadım..."

İskoç savunmasız göründü; küstahlığı, kalıcı gülümsemesi ve özgüveni gitmişti. Yüzü seğiriyordu ve ağlamak üzereydi.

"Başka bir çıkış yolu düşünüyordum. Gerçekten düşündüm ve buldum da. Sütleğen. Ama artık çok geçti." İskoç diz çöküp pembe sarı şeritli bir porseleni andıran ve en yumuşak tonda kırmızıdan bir çizgisi bulunan güzel bir deniz kabuğu aldı. Sevecen ve savunmasız.

Angus deniz kabuğunu avucunda tuttu. Başını öne eğdi; ağlaması an meselesiydi.

"İşte Tanrı'ya bu yüzden inanıyorum, David. Yani şu kabuğun güzelliğine bak. Neden bu kadar güzel, neden? Güzel olmasının hiçbir nedeni yok, değil mi? Maksatsız bir güzellik, bir deniz kabuğunun bu kadar güzel olmasının nedeni nedir? Bunun kime faydası olur? Gereksiz. Bu aşırılık. Evrimin kendisi bir aşırılıktır ve yaratılışçıların hata yaptığı nokta da budur. Kâinat tasarlanmamıştır, ilham alınmıştır."

Kabuğu bırakıp bir tekmeyle fırlattı. David bir kez daha ne diyeceğini bilemedi.

Angus hâlâ konuşuyordu. "O zaman yalan söyledim, David."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kahvaltıda yalan söyledim."

"Nasıl?"

"Muhafızların Cemiyet'i uzak tutabileceğinden emin değilim. Uzun sürmez."

"Yani..." David kaçınılmaz düşüncenin korkusunu hissetti; Miguel hâlâ peşlerindeydi. "Ne yapacağız?"

"Nathan çok kibirli olduğundan dinlemez. Ona daha önce anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. Buranın, Yasak Bölge'nin girilmez olduğuna inanıyor. Hanedanının kalesinde emniyette olduğunu düşünüyor. Büyük Kellerman'ın Sperrgebiet'i. Ama güvenli değil. Kellerman Namcorp güçlü ama o kadar da güçlü değil. Eğer kilise bize ulaşmak isterse bir yolunu bulur." Güneş ışığında Angus'ın kızıl saçı bakır rengi göründü. "Plan yapmamız gerek çünkü muhakkak gelecekler. Yarın, birkaç gün ya da bir hafta sonra. Hatta şu anda bile geliyor olabilirler."

David denizin lekeli parıltısına baktı. İskoç haklıydı; kaçmak için bir yol bulmaları gerekiyordu.

Sıcak ve tuzlu rüzgâr adalardaki fokların seslerini taşıdı. Penguenler küçük adalarındaki kendi kolonilerinde toplanmıştı. David buranın görülmemiş bir güzellik, kimsenin bilmediği hiçliğin güzelliği olduğunu fark etti. Ölü kuvars ve parlayan küller, akik taşları ve gömülü kum gülleri: sevimliliğin boş arazisi.

Mavi ve sert dalgalarda biri onları gözlüyordu. David dikkatle baktı. Teknenin güvertesinde bir adam vardı. Dürbünlü ya da öyle bir şeyli bir adam. Adam ayakta durmuş, dürbünle kıyıdaki binalara bakıyordu.

Doğruca onlara bakıyordu. Ayrıca yanında işaret eden başka bir adam daha vardı. Adam işaret etmiyordu.

David birden huzursuzlandı.

Sonunda fark etti. Adamın elinde bir tür... cihaz vardı. Uzun ve siyah bir şey. Onlara çevrilmişti.

Angus bir kayanın arkasına doğru koşmaya başladı.

"Kaç! David! Kaç!"

David korkudan sahilde olduğu yerde kalakalmıştı.

İlk füze mavi ve berrak gökyüzünde ilerlemeye başladı.

42

Ateş topları büyük ve kabarıktı: şeytani turuncu lekeli devasa kara bulutlar. Gökyüzünü acı duman kuleleri kapladı.

"Amy! Amy!"

David kumdan setin kıyısına geldi. Bina kompleksi yok olup yerini ateşten bir duvara ve harabelere bırakmıştı, hava alevlerin ısısıyla titriyordu, ikincil patlamalar gürültüyü daha da artırdı.

Angus yanında kumun üzerine yatmıştı. Elini David'in omzuna koydu. "Benzinli jeneratörün yakıtı infilak etti." İskoç sırtı üzerine dönüp denize baktı. "Gemi... O gemi... Siktir..."

Dehşete düşen David harabeye bakıyordu. Binanın içinde ya da yakınındaki kimsenin şansı olamazdı. Umut yok. Şans yok."Walvis Körfezi'nden gelmiş olabilirler. Belki de Oranjemund'dan..." diye mırıldandı Angus.

"David?"

Daha yumuşak bir sesti. David döndü.

Sesin sahibi Amy'ydi ve sağdı. Kumun üzerinde titreyerek duruyordu.

Arkasında da kan revan içinde sendeleyen Nathan Kellerman vardı.

Amy, David'e sarıldı. "Seni görmeye geliyordum ki... birden kendimi yerde buldum."

David ona sıkıca sarıldı.

"Eloise?" diye sordu Angus, Nathan'a.

"O kayboldu," dedi Kellerman yavaş ve bitkin bir şekilde.

Kıyafetinin üzerinde tüten katran benzeri bir madde vardı ve David bunun kan olduğunu fark etti. Kellerman'ın göğsündeki yaradan kan akıyordu.

Arabaların kıyı boyunca ilerlemesiyle keşmekeşe yeni gürültüler eklendi, mavi tulum ve çöl botları giymiş adamlar arabalardan indiler. David, Kellerman Namcorp'un adamları olan Solomon ve Tilac'ı tanıdı.

"Ateş edin," dedi Nathan kolunu kaldırarak.

Adamlar itaat etti. Diz çöküp tüfeklerini doğrulttular ve nişan aldılar. Tekne çoktan güneye doğru uzaklaşmaya başlamıştı bile çünkü görevini yerine getirmişti. Namcorp'un adamları yine de ateş etti ve tüfek sesleri yanan benzin depolarının kükremesine ve yangında çöken binadan gelen patlama seslerine karıştı. Keskin bir yanık petrol kokusu vardı ve gökyüzünü yağlı bir kara duman kaplamıştı. Amy titriyordu. Angus, Nathan'a söylenmekteydi.

David konuştuklarını güçlükle duyabiliyordu ama aradan Amsterdam, helikopter ve sandal kelimelerini seçebildi. İkisinin arasına baktı. Nathan, Angus'a bir şey veriyordu. Bir tabancaya benziyordu ama başka bir şey de olabilirdi. Küçük kadife bir kese. Ne kadar bronzlaşmış olsa da Nathan Kellerman'ın benzi bariz şekilde solmuştu ve çirkin yarasından akan kan keten ceketini kırmızıya boyamaya devam ediyordu. Angus ise tam tersine daha da canlanmış gibiydi; David ve Amy'ye döndü.

"Nathan aşağıdaki şirketin teknesini kullanmanızı istiyor." İşaret etti. "Haklı. Aslında bir şansımız olabilir. Tekneyi alalım."

"Ne?"

Angus sahile doğru süzülen geniş siyah bulutu işaret etti. "Bir iki saat hiçbir şey göremezler. Muhafızlar ateş açarak onları uzak tutabilir."

"Eloise..." diye itiraz etti David.

"O öldü, David. Nathan yalan söylemiyor. Haydi. Yasak Bölge'nin dışında yolları tutmuşlar ama tekneyle Luderitz'e gidersek..."

"Bence haklı," dedi Amy usulca.

Angus, Nathan'ın kolunun altına girip onu kıyıya doğru götürmeye başlamıştı bile. David ve Amy önce birbirlerine baktılar, sonra da şaşkın ve korkmuş bir halde onları takip ettiler. Arkalarından birkaç el daha silah sesi geldi.

Bir sonraki koyda küçük bir iskele vardı ve güçlü motorlu kauçuk bir sürat teknesi de orada bağlıydı.

Angus tekneye bindikten sonra hamisinin de binmesine yardım etti. Ama patronunun artık sabit tutamadığı kafası sallanıyordu. Amy ve David de çabucak tekneye bindiler. Patlamalardan çıkan yağlı bulutlar güneşi örtüp ortalığı alacakaranlığa çevirdi. İskoç ipi çözdü, motor gürledi ve çok geçmeden kıyı boyunca yol almaya başladılar.

Alevler ve yanan binalar arkalarında kaldı. Bir süre hiçbiri konuşmadı ve tekne mavi köpüklü dalgalar arasında ilerlerken yavaşça gözden kaybolan felaket manzarasını izlediler. Uçurumun tepesine çöreklenmiş çürüyen bir çelik iskelet olan terk edilmiş elmas madeninin yanından geçtiler.

Sırtını teknenin gövdesine dayamış olan Nathan fısıldayarak konuştu. Yüzü terden ıslanmıştı ve yanağında kızıl bir kan izi vardı. "Cagotların sonuncusu olan Eloise öldü demek."

"Evet." Angus acıyla gülümsedi. "Kazandılar, Nathan. Miguel'e gerek kalmadı."

Gergin bir duraksama. Nathan Kellerman elini uzatıp Angus'ın bileğine dokundu. Hareketi nazik, sıcak ve saftı. "Angus, bir yol daha var."

"Ne?"

"Fischer'ın sonuçlarını bulmak."

"Ne?"

İskoç bilim adamının parlak yeşil gözleri patronu Nathan Kellerman'ın acı içinde buruşmuş yüzüne odaklandı. David öne doğru eğilerek bu acılı ve endişe verici konuşmayı dinlemeye çalıştı.

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu Angus, Kellerman'a.

"Hayır ama... Belki Dresler biliyordur. Son şansımız o. Eğer Tamara'da başarısız olursak bu benim son seçeneğim olacaktı. Bence verilerin nerede saklandığını biliyor ama bu bilgiyi ondan almak kolay olmayacaktır." Kellerman elinin içine öksürdü. Avucuna baktığında kanla kaplanmış olduğunu gördü. Yahudi hanedanının varisi geri düşüp gözlerinde kabullendiğini gösteren bir ifadeyle gökyüzüne baktı. Göğü ve denizi kabullenmişti. Daha sonra gücünü toplayarak bir kez daha Angus'a baktı.

"Bence Dresler biliyor. Çok çaresiz kalırsam bunu ondan zorla öğrenebileceğimi düşünmüştüm ama onun sabrını... fazla zorlamanız gerekebilir. Çok faydalı biri olduğundan daha önce riske atmak istemedim." Bir kez daha acıyla öksürdü ve yüzünü buruşturarak devam etti. "Ama artık bir anlamı kalmadı. Deneyin. Kaybedecek bir şey yok." Kellerman güneş altında terliyordu. "Burası benim durağım, Angus. Burası ineceğim yer."

Angus, Kellerman'ı tuttu. "Yapma Nathan."

"Benim işim bitti, Angus. Bak." Nathan geceliğinin düşmesine izin veren bir fahişe gibi ceketini açtı; göğsünün üzerinde kırmızı pusula denizanasını andıran oval şeklinde parlak bir kan lekesi vardı. Amy ve David birbirlerine baktılar. Angus arkasını dönmüş, teknenin hızını kesmeye çalışıyordu; motor yavaşlarken Nathan Kellerman son gücüyle teknenin kenarına tırmandı.

David refleks icabı bağırdı. "Hayır!"

Artık çok geçti. Kellerman teknenin kenarından kendisini Namibya'nın soğuk sularına bırakmıştı. David bakakaldı. Kellerman'ın

hâlâ suyun dışında olan beyaz yüzü üzgündü; Angus hemen motoru durdurdu.

Fakat Nathan göğsünden akan kanın arkasında bıraktığı izle çoktan batmaya başlamıştı bile.

Yetmezmiş gibi köpek balıklarının saldırısına uğradı. Su bir anda dalıp çıkan yüzgeçlerle doldu. David kana bulanmış sıra sıra dişlere baktı. Doymak bilmez balıklar kanayan ve dağılmaya başlayan vücudu kudurmuşçasına parçalamayıp derinlere çekmeye devam ettiler. David bu manzaradan gözlerini alamadı. Köpek balıkları garip bir çocuk oyunu gibi adamın kol ve bacaklarını kopardı. Günah keçilerini çekiştirip alay etmiş, sonra da canını almışlardı.

Nathan Kellerman bağırmadı. Parçalanırken ve son bir kez daha dalgaların altına çekilirken korkunç akıbetini kabullenmişe benziyordu. David safir rengi derinliklere baktı; köpek balıkları artık kapkara görünen cesedin etrafında dört dönüyordu. Kan ve gaz bulutu yüzeye çıkıp her yanı kızıla boyadı.

Ve sonrası sessizlik.

Angus konuşmadı. Motoru tekrar çalıştırdı ve mağrur güneşin altında huzursuz dalgaları yararak ilerlemeye devam ettiler.

Issız koylardan geçtiler. Çığlıkları gittikçe azalan deniz kuşları kaçıştı. David siyah kayalara ve sarı kumlara baktı.

Sudaki kanı ve diri diri yenen adamı düşündü.

"Tüm veriler ve kan örnekleri o binadaydı," dedi İskoç. "Eloise de öyle. Her şey boşa gitti. O, güvende olacağımızı düşünüyordu..." Angus başını iki yana salladı. "Kellerman çok ama çok büyük bir hata yaptı. Zavallı aptal." Tekneyi çevirerek kıyıya yaklaştı. "Luderitz'e fazla kalmadı."

David malum soruyu sordu: "Ya sonra?"

"Birkaç saat kimsenin haberi olmaz. Ama sonunda Namibya yetkilileri devreye girmek zorunda kalacağından herkes duyar."

"Biz de Luderitz'de kısılıp kalırız. Bunun nesi iyi?" dedi Amy.

"Kaçma şansımız var."

"Nasıl?"

"Elmas nakliyesi," dedi Angus sakince. "Nathan hatırlattı. Kellerman Namcorp iki günde bir işlenmemiş elmasları Amsterdam'a nakleder. De Beers'in kıymetli taşları Londra'ya nakletmesi gibi." Dümene yeni bir ayar verdi. "Sevkiyat Windhoek üzerinden yapılır."

"Ama..." diye itiraz etti David.

"Sizin binmenizi sağlarım. Beni tanırlar. Pasaport kontrolünü de zaten şirket yapıyor. Amsterdam'daki Kellerman merkezinde ineceksiniz. Sağ salim Avrupa'ya dönmüş olursunuz."

"Ya sen?"

"Bilmem. Kahvaltı yaparım herhalde... Artık ne olursa."

"Vaz mı geçeceksin?"

Kızıl saçlı bilim adamı güneşin aydınlattığı sahile baktı. Duman bulutları artık çok gerilerde kalmıştı. "Ne yapmamı bekliyorsun? Geri dönüp baştan mı başlayayım? Benim olayım bitti. Aptal egom yüzünden kendimi bu kan banyosunun içinde buldum. Fischer'ın izini takip edip onun verilerini kullanarak Nathan'ın da yardımıyla Nobel falan alırım diye hayaller kurmuştum. Ama böyle yıkıcı bir şeyi ortaya çıkardığım ve savaşı kesin hale getirdiğim için bana o ödülü verirler miydi? Aptallık etmişim. Irk bir lanettir, Tanrı insanı bununla lanetlemiştir. Kellerman'ın ise kendi nedenleri vardı. Levililer 25. Ne salakmışım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Anla artık. Alphonse egom yüzünden öldü. Eloise öldürüldü. Nathan öldü. Siz de zor kurtuldunuz. Buraya kadar. Artık benim için yeni bir hayat başlıyor. Yeni bir sayfa açıyorum. Golfa başlamayı deneyebilirim."

"Ama benim için bitmedi," dedi Amy.

İki adam da ona baktı; sarı saçları tuzlu rüzgârda uçuşuyordu.

"José'nin dediğini hatırladın mı?" Önce Angus'a, sonra da David'e baktı. "Yahudilerin başına ne geldiğini biliyorum demişti;

tüm bunların anahtarı bu değil mi Angus? Sizin açığa çıkarmaya çalıştığınız bu sır her neyse Nazilerin yaptığı soykırımda Yahudilerin neden öldürüldüğünü açıklıyor, değil mi? Eloise bize senin ona bir şey anlattığını söyledi."

Angus tek kelime etmeden tekneyi kullanmaya devam etti.

Ama Amy'nin yüzündeki azimli ifadede bir gevşeme olmadı. "Asıl sır Yahudi Soykırımı'nın nedeni değil mi? Tüm bunlar onu ortaya çıkarmak içindi, değil mi?" diye ısrarla sormaya devam etti.

Angus hâlâ sessizdi ama Amy yılmadı. "Konuş Angus, söyle. Hitler, Yahudileri köle işçi olarak da kullanabilirdi ve hatta onları Afrika ya da Rusya'da bir yere yerleştirme planları bile yapmıştı. Ama sonra birden fikrini değiştirdi." Angus'a baktı. "Birden hepsini öldürmesi gerektiğine karar verdi. Bu durum Alman savaş gücünü sekteye uğratacak olsa bile. Neden böyle bir şey yaptı?"

Angus konuşmadı, sonra da iç çekti. "Evet. Onun gibi bir şey. Belki de soykırımın nedenini açıklıyordur. Kim bilir? Bundan sadece Eloise'e bahsettim..." Yüzü karardı. "Çünkü onun için üzülüyordum. Dünyadaki son Cagot'ydu ve acı içerisindeydi. Neler olup bittiğine dair ufak bir izahı hak ediyordu."

"Neydi peki? Fischer ne buldu?"

"Söyleyemem çünkü elimde delil yok. Ben bir bilim adamıyım ve delilsiz açıklama yapamam." Kızgın bir ifadeyle onlara doğru baktı. "Beni biraz rahat bıraksanız nasıl olur? Erkek arkadaşım öldü ve Eloise'in de ölmesine neden oldum. Yeter, bu kadar yeter."

"Yani bize söylemeyeceksin?"

"Hayır çünkü ben de emin değilim. Fischer'ın yaptığı deneyleri hiç yapmadım. Ama... Ama eğer Kellerman haklıysa bize yardımcı olabilecek biri var. Nathan öyle söylemişti."

İskoç'un ruh hali görülmemiş bir hızla değişiyordu. Şimdi ileri bakmaya başlamıştı. David onun baktığı sahile gözünü dikti. Canlı renklere boyanmış evleri ve bir kilisenin çan kulesini görebiliyordu.

Çölün sahiline inşa edilmiş ve zalim denize tepeden bakan diğer bir gerçeküstü Alman şehri.

"Hangi adam?" diyerek kaldığı yerden sohbeti sürdürdü David.

Limana yaklaşırlarken Angus tekneyi yavaşlattı. "Gurs'ta Fischer için çalışmış Dresler adında kanserli bir ihtiyar Nazi. Büyükbaba Kellerman'ı da tanırdı. Sizin de az önce bu teknede duyduğunuz gibi Dresler biliyormuş."

"Ne bildiğini söyler misin?" diye sordu Amy.

"1990'larda Herr Doktor Dresler Avrupa'dan buraya kaçtı. Bir şeyi açığa çıkardı ama nasıl yaptığını bilmiyorum. O yüzden buraya geldi. Bir sonraki *kartoffelsalat*'tan[40] on binlerce kilometre uzaktaki Luderitz saklanmak için ideal bir yer. Üstelik zaten Kellermanları tanıyordu."

"Ve?"

"Hatırla. Geri sar. Geri dön."

"Nasıl?"

"1946'da Fischer eski dostları Kellermanlarla temasa geçip onlara Gurs'ta bulduğu şeyi anlattı. Ve doğal olarak Kellermanlar, Almanların keşfettiği bu şeyi duyunca çok heyecanlandı." Tekne yavaşladı. "Ama Kellerman'ın delili yoktu. Gerçek veriye sahip değildiler. O yüzden de altmış yıl boyunca genetik biliminin Almanların seviyesine çıkmasını beklediler." Angus bir an gülümsedi. "Yahudi ailesi uzun zamandır bunu bekliyordu. Babil Sürgünü'nden beri beklediklerini söyleyebiliriz. Neyse Kellerman, Stanford'daki İnsan Çeşitliliği Genom Projesi'nden umutluydu ama olmadı." Su tekneyi sallarken gözlerini kırptı. "Ardından GenoMap battı. Kısacası bunun üzerine bizi alıp Fischer'ın deneyini tekrar etmek için kullanmaya başladılar. Dresler 1990'larda buraya gelip sahip olduğu bilgiyle çok yardımcı olmuş. Kan tahlilleri ve benzeri. Keşfedilecek yollar ve son olarak da Cagotlar." David'e baktı.

40 (Alm.) Patates salatası. (yay. n.)

"İyi de Dresler bize nasıl yardım edecek?" diye sordu Amy.

"Eğer Nathan haklıysa Dresler doktorların savaştan sonra da yaptığını biliyordur. Çok şey biliyor."

"Savaştan sonra mı? Bu ne demek?"

Omuz silkti.

"Angus!"

İskoç, tekneyi biraz daha yavaşlattı. Deniz kuşları geride daireler çizmeyi sürdürdü. Amy'ye, sonra da David'e baktı. "Savaş sırasında Naziler DNA'yı keşfettiler."

David o kadar şaşırdı ki altındaki teknenin sallandığını zannetti. Yutkundu. "DNA mı?"

"Evet. Bir süredir onun üzerinde çalışıyorlardı. Fischer, Khoisan ve Basterları inceleyerek ilk kez Namibya'da bu konudan üstü kapalı bahsetmeye başladı. Ardından Gurs'ta elde edilen delile tutundu. Ama anahtar olan bu değildi. Anahtar, Nazilerin bu teknolojiyle yaptığı şeydi. İnsan genetik çeşitliliğini araştırırken ulaştıkları bulgu sayesinde bunu başardılar. Bu öyle bir keşif ki..." Angus omuz silkti. "Yani tahminen söylüyorum çünkü delilim yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Ama bu keşif öylesine yıkıcıydı ki sonunda Yahudi Soykırımı'na neden oldu. Ayrıca o kadar güçlüydü ki savaştan sonra Alman doktorlara avantaj sağladı."

"Hâlâ tam olarak anlamadım?"

Angus sabırsızca cevap verdi. "Savaş sonunda Gurs'ta görev yapmış Nazi doktorların elinde hürriyet ve hayatları karşılığında pazarlık yapabilecekleri bir koz vardı ve bu koz Fischer'ın elde ettiği sonuçlardı. Rivayete göre verileri erişimden uzak bir yere sakladılar. Benim tahminim Avrupa'da bir yere. Müttefik devletler Nazileri dört bir yandan sıkıştırırken muhtemelen Orta Avrupa'da bir yere sakladılar." Sığlaşan sulara baktı. "Müttefikler onları değil idam etmek ne sorgulayabildiler ne de hapsedebildiler. Çünkü doktorlardan birinin sonuçları ifşa etmesinden korktular."

"Bunun üzerine doktorlar serbest bırakılıp aklandılar," diye araya girdi Amy. "1945'de Fischer yaptığı onca şeye rağmen Freiburg'da profesör oldu."

"Evet."

"Peki Luderitz'deki bu doktorun konuyla bağlantısı ne?"

"Eğer zavallı Nathan haklıysa Dresler sonuçların nerede saklı olduğunu biliyor."

David heyecanlandığını hissetti.

Angus bir elini kaldırdı. "Evet, merak uyandırdığı doğru... Ama Nazilerin bu veriyi erişimin çok zor olduğu bir yere saklamış olacağını unutmayın. Nicesi onu bulmayı denedi ama kim bilir..." Angus durdu. "Belki biz buluruz."

David şaşırdı. "Biz mi? Sende mi geliyorsun?"

Parmaklarını kızıl saçlarında gezdirdi. Gözleri ışıldadı. "İtiraf etmeliyim ki beni ikna ettiniz. Ben de en az sizin kadar merak ediyorum. Kazandınız. Belki Dresler biliyordur. Öyleyse ben de öğrenmek istiyorum. Bu işe beş yılımı harcadım ve Yahudiler, Hitler, soykırım ve Basterlarla ilgili düşüncelerimin doğru olup olmadığını bilmek gerek."

Angus öne doğru eğildi ve teknenin ipini iskeleye bağladı. "Ama önce gidip Dresler'ı bulmamız lazım. Ona gerçeği zorla söyletmeliyiz."

43

Simon parke taşlı caddede gergin bir şekilde yürüdü. Sonbaharda Bavyera Alpleri sessizdi. Kayak dükkânları kapalıydı ve az sayıdaki turistin çoğu rüzgârda savrulan haritalarının üzerine eğilmiş yürüyüşçülerdi. Griye çalan soğuk bir gündü, yapmacık ve gösterişli sokaklar bomboştu.

Ama hâlâ çok gergindi. Büyük şehirdeki bir otelin gizliliğini tercih edebilirdi ama kredi kartı kullanmak ya da pasaport göstermek istemediğinden buraya, Garmischpartenkirchen'a gelmeyi tercih etmişti. Yıllar önce Suzie'yle birlikte buraya tatile gelmişti.

Suzie.

Suzie ve Conor.

Suzie, Conor ve Tim.

Şehrin biraz ötesinde Alpler'in sessizliğine inşa edilmiş yeni ve çirkin bir sitedeki soğuk ve sade bir kulübeye yerleşmişti. Her an, her saniye bir şeyler öğrenebilmek için büyük bir ihtiyaç hissediyordu.

Zamanının yarısını küçük şehirdeki ankesörlü telefonlardan Sanderson ve Suzie'yi arayarak ya da kapısının üzerinde çıngırak olan ve duvarları Bayern Münih futbol takımının posterleriyle süslü internet kafede oturarak geçirmişti.

Kasadaki kızı selamladı; kız da gülümseyerek kibarca başını salladı ve elindeki dergiyi okumaya devam etti. Kullanılmayan tozlu bilgisayarlar arasından birini seçerek e-posta hesabını açtı.

Gerginliğini ağzındaki acı bir tat gibi hissedebiliyordu. Tim'den haber var mıydı? Tim'den, David'den ya da Amy'den? Peki ya karısı ve çocuğundan?

Tek bir e-posta ilgisini çekti. Okunmamış iki e-posta vardı ama o sadece biriyle ilgileniyordu. Diğerini okumak istemiyordu çünkü Tim'i tutsak alan kişilerin gönderdiğini biliyordu. Sanderson onu bu e-postalar hakkında uyarmıştı.

Sakın bakma Simon. Sakın bakma.

O yüzden diğer okunmamış e-postayı seçti. David Martinez'den geliyordu. İki kez okuyup yazanları iyice anladı ve önemli kısımları not defterine kaydetti. Ardından ayağa kalkıp kasadaki kızın yanına gitti ve birkaç sent ödedi.

Kapıyı açıp sokağa çıktı. Uzaktaki gri Alpler'de bulunan dükkân ve evlere baktı. Sanığa tepeden bakan ihtiyar jüri üyelerini andıran kara bulanmış bir dizi beyaz ve somurtkan surat gibiydiler.

Tim. Tim hakkında bir e-posta mı?

Tim hakkında bir e-posta.

Artık fazla olmaya başlamıştı. Tim'le ilgili e-postayı açmadan üç gün geçirmişti ve her seferinde ona tıklayıp neler olduğunu görme dürtüsüne karşı koymak daha zor hale geliyordu. Bilmek ve en kötüsünü öğrenmek istedi.

Daha fazla duramayacaktı.

Topuğu üzerinde dönüp tekrar içeri girdi ve biraz mahcup bir şekilde kızı tekrar başıyla selamlayıp bilgisayara geri döndü.

Oturdu ve e-posta hesabını açtı. E-postaya tıkladı.

Konu: Ağabeyin.

Kendini hazırladı. Ağzı kurumuştu.

E-postada bir simge haricinde bir şey yoktu. Tıklayınca kısa bir film açan bir simge. Bir saniye sonra film başladı. Tim bir

sandalyede oturuyor ve gergin bir şekilde tombul yüzüyle kameraya yarım yamalak gülümsüyordu.

Bu Tim'in videosuydu.

Simon'ın ağabeyinin arkasında maskeli biri duruyordu.

"Evet, kameraya bak Tim. Kardeşine merhaba de," dedi maskeli adam.

"Merhaba!" Tim telaşlı bir halde el salladı.

Maskeli adam başını salladı. "Ona söyleyecek bir şeyin var mı?"

Tim'in gülümsemesi kayboldu. Muhtemelen yine sesler duyuyordu. Tim bu seslerin arasından konuşuyordu.

"Affet Simon ama merhaba. Nasılsın. Beni yakaladıkları için üzgünüm, yakalandık. Çok yanlış. Ne diyebilirim. Merhaba."

"Güzel. Başka ne söyleyecektin Tim? Simon'a başka ne söylemen gerekiyordu?" dedi maskeli adam.

"Köpek. Gusty. Augustus'tan bahsetmemi istediler. Augustus'la dereye gittiğimizi hatırlıyor musun? O zaman çok mutluyduk, değil mi? Şüphesiz. Çünkü neden her şeyi böyle yaptığımı anlıyorum."

Tim yutkundu. Maskeli adam bekledi. Simon'ın deli ağabeyi doğruca kameraya baktı.

"Simon, anneme yaptığım şey yüzünden üzgün olduğumu söyler misin, onu bıçaklamak yanlıştı. Çok yanlıştı anladım. Annem?"

Simon gözlerinin dolduğunu hissetti ama ağlamadı.

Ağabeyinin yüzü tombul ve savunmasızdı.

"Sadece futbolu da hatırladığımı söylemek istiyorum. Çocukken iyi zaman geçirirdik ama ben hepsini mahvettim çünkü benim hatamdı, benim hatamdı. O yüzden eğer eğer... Üzgünüm anne. Anneme üzgün olduğumu söyle Simon, tamam mı? Teşekkürler."

Maskeli adam eğilerek Tim'e yaklaştı ve yüksek sesle, "Tim, neden burada olduğunu ve Simon'la konuştuğunu biliyor musun?" dedi.

Tim başımı iki yana salladı. "Oxford'a gittim ve ondan sonra her şey değişti. İnanın bana şüphesiz... Bir şey oldu." Dönüp maskeli adama baktı. "Artık bunu istemiyorum. Neden buradayız?"

"Kardeşin bize söylemediği için buradayız. Onun bize her şeyi söylemesini istiyoruz. Bize David Martinez ve Amy Myerson'ı versin. Bize nerede olduklarını söylesin ve bildiklerini anlatsın. Bize teslim olsun yoksa o da şu an senin çektiğin gibi acı çeker."

Tim tüm cesaretiyle gülümsemeye çalıştı. Simon için tüm gücünü kullanıp gülümsemeye çalışıyordu.

Manzara tahammül edilir gibi değildi.

Başka biri Tim'e yaklaştı. Elinde ip ve tahta parçası vardı. İlmek yapılmış bir ip ve tahta parçası mı?

İlk adam maskesinin ardından sakince konuştu. Belli belirsiz bir aksanı vardı. "Tim, bunu yapmak zorunda kaldığımız için çok üzgünüm ama bunun nedeni seni hiç düşünmeyen kardeşindir. O yüzden seni hiç düşünmeyen kardeşin Simon'a elveda de."

Adam ilmeği Tim'in boynuna geçirdi.

Tim nefes almakta zorlanmaya başladı. Bacaklarını açıp tekmeler savurmaya, çırpınmaya ve topuklarını yere vurmaya başladı. İlmek sıkılaştı. Tim'in yüzü önce pembe, ardından kırmızı ve sonunda da neredeyse maviye döndü.

Hemen arkasında duran kayıtsız adam hiçbir şey demeden ilmeği gergin tutmaya devam etti. Sonra ilmeği gevşetti ve Tim nefes almaya başladı. Hâlâ yaşıyordu. Tim hâlâ yaşıyordu.

İlk adam kameraya doğru eğildi. "Bir dahaki sefere onu öldürürüz."

Ekran karardı.

Simon karanlığa baktı. Sandalyesini geri itip arkasını döndü, gitmeye hazırdı, burası dışında bir yere gitmek istiyordu. Şaşkın kıza birkaç avro fırlatıp kendini parke taşlı caddeye attı. Çığlık atmamak için temiz havaya ihtiyacı vardı.

Tim...

Ana caddenin parke taşları üzerinde bir polis arabası yavaşça ilerliyordu. Araba Gasthof Fraundorfer'i geçip dağ evine doğru yöneldi.

Simon arabayı izledi. Ardından David'in verdiği bilgiyi hatırladı. Diğer tarafa döndü ve koşmaya başladı.

44

Önlerinde Luderitz'in tuhaf silüeti yükseliyordu. Gamsız, üçgen çatılı Kara Orman kulübeleri ve perişan haldeki madenci tavernalarının arasından geçen toprak yol üzerinde ağırbaşlı Lüteryen kiliseleri bulunuyordu. Soğuk mavi denizin içine uzanan ahşap iskeleler dikenli tellerle korunmaktaydı.

David'in takip ettiği Angus hızla ilerleyerek sola döndü ve "Dresler'ın evi," diye işaret etti.

Karşılarına aşırı canlı renklerle boyanmış bir ev çıktı; duvarları açık Baltık kırmızısıydı. Boş yola kaportaları güneş altında kavrulan büyük beyaz cipler park edilmişti.

Angus kapıyı çalıp bekledi. Bir eli cebindeydi ve David nedenini biliyordu. Angus daha sert şekilde tekrar çaldı ve yine bekledi.

Sonunda bir gürültü. Kapı yavaşça açıldı ve arkasında ihtiyar bir adam göründü. Angus hemen Nathan'ın silahını çıkarıp kapının aralığından uzatarak adamı sertçe evin koridoruna doğru itti.

Silahın namlusu yaşlı adamın turuncu hırkasına doğrultulmuştu. Telaşlanıp korkan Amy ve David birbirine baktı.

Angus'ta ne korku ne de tereddüt alameti vardı. "Dresler, iyi dinle. Herkes öldü ve ben Fischer'ın sonuçlarını nereye koyduğunuzu öğrenmek istiyorum. Derhal. Hemen söyle."

Yaşlı Nazi'nin omuzları çöktü ama tepesine dikilmiş olan Angus onu duvara yapıştırdı. Dresler silaha, Angus'a ve David'e baktı.

David'e bakarken sanki ondan silahtan daha fazla korkuyormuş gibi üç kez gözlerini kırptı.

"Dresler. Konuş. Anlat hemen."

Dresler kekelerken Angus sesinin şiddetini artırdı. "Söyle hemen!"

"*Ich weiss es nicht nein nein...*[41]"

"İngilizce bildiğini biliyorum it herif..."

İhtiyar adam öyle korkmuştu ki şok içinde olduğu yere sindi.

David müdahale etme ihtiyacı duydu. Manzara çok rahatsız ediciydi, hem de çok. Angus esip gürlerken o da etrafına baktı. Bavyera Alpleri'nden çıkıp gelmişe benzeyen bir koridorda duruyorlardı. Duvarda bir guguklu saat vardı. Ayrıca köşede sarı boynuzlu sapları olan eski bastonlar bulunuyordu.

Ve bir de Papa X. Pius'un portresi.

Belki de Angus bu Nazi'yi korkutarak itirafa zorlamaya çalışmakta haklıydı.

Dresler'ın ağzı açılıp kapanıyordu. Angus biraz daha üzerine çöktü. David göğsüne sıkıca bastırılan silahın namlusunun yaşlı adamın canını yakabileceğini düşündü.

"Fischer'ın sonuçları nerede? Konuş yoksa kurşunu yersin."

İhtiyar boş yere Angus'u itmeye çalışınca İskoç namluyu adama doğrultmaya devam ederek biraz geri çekildi ve hedefinin kulağının dibinde havaya ateş etti. Mermi doktorun yüzünü sıyırarak geçmişti.

Amy'nin ağzı açık kaldı. David başını çevirdi. Bu manzarayı görmek istemiyordu. Bir şey fark etti. Koridordaki telefonun yanındaki masanın üzerinde küçük bir adres rehberi vardı. Kapağında el yazısı olan küçük bir adres defteri. Bu neyin nesiydi? Zihnindeki diğer bir yankı. Bir şey. Orada bir şey mi vardı?

Sonra tekrar başını çevirdi.

---

41 (Alm.) Bilmiyorum hayır hayır. (yay. n.)

Dresler korkudan diz çökmüştü.

"Dinle Herr Doktor. İki dakikan var. Sonuçlar nerede?" Angus silahı tekrar kaldırıp namluyu bu sefer de ihtiyarın omzuna çevirdi. "Bir dahaki sefere kolunu tam omuz ekleminden vururum. Kolun kökünden kopabilir."

Doktor titriyordu. "*Ja.* Tamam. Tamam." İhtiyar adam benekli elini kaldırdı. "Köpek Balığı Adası."

"Neresi?"

"Söyledim ya. Köpek Balığı Adası. Git ve gör." Adam hâlâ dehşet içindeydi ve pantolonunda koyu renk bir leke vardı. Korkudan altına yapmıştı.

"Köpek Balığı Adası mı? Bu da ne demek? Neden? Bir anlamı yok ki." Angus silahını adamın omzuna dayadı. "Başka."

"*Aber*[42]... *Aber...*" İhtiyar titredi. İdamını bekleyen biri gibi gözlerini kapattı. Bir şeyler mırıldandı. Ne diyordu? Dua mı ediyordu? Duaya benziyordu.

Dresler kederli gözlerini açıp önce David'e, sonra da Amy'ye baktı. Başını iki yana salladı. "İnanmıyorum... İnanmıyorum."

"Ne?"

"Siz... Siz beni öldüremezsiniz. Sizde yürek yok. *Nein.*"

Angus küfrü basıp bu sefer de yere, ihtiyarın bacağının birkaç santim soluna ateş etti. Tahta kıymıkları etrafa saçıldı.

Ama Nazi bir şekilde cesaretini toplamıştı. Gözünde mağrur bir ışıltıyla başını iki yana salladı. Belki de bu farklı türde bir korkuydu, belki de sonrasında başına gelebileceklerden dolayı konuşup itiraf etmekten daha fazla korkuyordu.

"Angus! Onu vuramazsın," diye itiraz etti Amy.

---

42 (Alm.) Ama. (yay. n.)

Angus küfredip silahını salladı. "Ama Kellerman, hay böyle işin... Kellerman dedi ki..."

Çıkmaza girmişlerdi. Angus silahını Dresler'ın başına dayamıştı ama David, Alman'ın haklı olduğunu ve Angus'ın bunu yapamayacağını biliyordu. Küçük harflerden oluşan düzenli bir el yazısına sahip bu ihtiyarı soğukkanlılıkla öldüremezdi.

Minik el yazısı mı? Zihninde iyi yağlanmış bir mekanizma çalışmaya başladı. Yüksek sesle nefes aldı. Tabii ya. Adres defteri.

"Dur!"

Ona döndüler.

"Beni tanıyor," diye açıkladı David.

Angus şaşırdı. "Ne?"

"Meseleyi çözdüm. Dresler denen bu adam beni tanıyor. Öyle olması gerek."

Amy konuşacaktı ama David araya girdi: "Angus, bu adam Luderitz'e gelmeden önce nerede oturuyordu?"

"Fransa. Provence."

"İşte bu." David diz çökmüş ihtiyar Nazi'yi öfkeyle işaret etti. "Kapıdan girdiğimde beni tanıdı. Gözünden anladım." Dresler'ın terli yüzüne doğru eğildi. "Beni tanıdın, değil mi? Çünkü babamı tanıyordun. Seni bulmuştu. Bask Bölgesi'nde Gurs'tan sağ çıkmış biri babama senin adını söyleyip hakkında bilgi verdi ve babam da Provence'a kadar izini sürdü." Titreyen yaşlı Alman'a daha da yaklaştı. "Babam seni geçmişini ortaya çıkarmakla tehdit etti ve sen de itiraf ettin ya da ona yardım ettin. Haklıyım, değil mi?"

Dresler başını iki yana sallıyordu. Suskundu. Azimli ve suskun. Ama suskunluğu ikna edici değildi.

"Haklısın galiba. Ona bak," diye fısıldadı Amy.

David'in teşvike ihtiyacı yoktu. "Başka açıklaması yok. Bu sırdan haberi olan biri babama manastırdan bahsetmiş olmalı.

Bu hikâyeyle ilgisi olan Gurslu eski bir Nazi gibi mesela. Pius Cemiyeti'nin üyesi olan... Arşivin nerede gizlendiğini bilen biri. O sendin. Babama anlattın ve sonra da kaçmak zorunda kalıp Namibya'ya geldin. Ve bu..."

David adres defterini alıp Dresler'ın yüzüne salladı.

"Bu el yazısını tanıdım. Bu minik ama net karalamaları. Babamın haritasının arkasına o yazıyı sen yazdın, değil mi?"

Dresler bir kez daha başını iki yana salladı ve bir kez daha hiç ikna edici değildi.

Angus bariz şekilde heyecanlanmıştı. "Evet. Anlaşılan durum senin dediğin gibi. İpuçlarını bir araya getirelim..."

"Nasıl?"

"Köpek Balığı Adası. Bu herif Köpek Balığı Adası dedi."

"Nerede ki?"

"Yolun hemen aşağısında. Luderitz'de. Balıkçı rıhtımının yanında."

Angus tekrar Dresler'a döndü. Bir an için Angus'ın gıkı çıkmayan sinmiş Nazi'nin kafasına tabancanın dipçiğiyle vuracağını zannettiler. Ama öyle yapmak yerine tiksinerek tükürdü ve tabancasını indirdi.

"Haydi. Fazla zamanımız yok ve Miguel her yerde olabilir. O helikopter iki saat sonra yola çıkacak."

Dresler'ı sızdırır ve titrer halde koridorda bırakıp kapıya koştular. Nazi kendi mesanesinden boşalanların içerisinde diz çökmüş duruyordu.

Yakıcı ikindi güneşi ceza gibi tepelerindeydi. Angus güneyi işaret etti. Rıhtıma giden toprak yolda koşmaya başladılar.

İki zenci bir köşede beyaz toz yığınlarını uyuşuk bir şekilde elekten geçiriyordu. Balık ve çürük kokusu yoğundu. Soluk beyaz toz, sıcak mavi gökyüzü ve altına yapan yaşlı bir Nazi. David'in

zihni korku, endişe ve umutla canlanmıştı. Belki de sırrı açığa çıkarabilirlerdi. Artık sırrı bulmanın şart olduğunu anlamaya başlamıştı. Kendi hakkındaki sırrı öğrenmeliydi çünkü bu konudaki bilgisizlik dayanılır gibi değildi.

Yol bir kapıda son buldu.

"İşte Köpek Balığı Adası." Angus denize doğru uzanan yarımada gibi bir şeyi işaret etti. "Bu yoldan gideceğiz."

Yıkık beton duvarlarla çevrili kıyıya paralel uzanan sıcak yolda yürümeye devam ettiler. Sonra durdular. Sol taraflarında bulunan terk edilmiş ve bakımsız bir depo güneş altında gölge sağlıyordu. Sıcak havada soğuk Benguela akıntısının kokusu hâkimdi. "1900'lerde Almanlar cinayetlerinin büyük bölümünü Köpek Balığı Adası'nda işlediler," diye kısaca ve çabucak açıkladı Angus. "Önceden adaydı ama artık bir yolla kıyıya bağlı. Soykırımda Almanlar tüm Witbooileri buraya doldurup ölüme terk etti."

"Hererolar değil mi?"

"Hayır. Farklı bir soykırım. Başka bir soykırım. Biliyorum. Biliyorum."

"Tanrım."

"Bir ara izah ederim. Üzerinde yazı olan haritayı göster."

David kıymetli eski haritayı ceketinden çıkardı. Mavi yıldızlar, eski kırışıklıklar ve arkasındaki yazı.

Angus eski haritaya bakıp nefes verdi, gözleriyle harita arasında birkaç santim vardı. "Çok haklısın. Bu Dresler'ın el yazısı."

Martılar tepelerinde daireler çizdi, bir Namsea balık kamyonu uzakta büyük bir depoya geri geri girdi.

"Belki de bir adrestir. Bak. Bu 'strasse' değil mi?" diye sordu David.

"Evet. Ama..." Angus'ın kaşları çatıldı. Dönüp etrafına bakarken denizden esen rüzgâr saçlarını savurdu. "Bu bir adres. Bilmedi-

ğim Almanca bir isim. Burada Zugspitzstrasse diye bir yer yok. Luderitz'in hiçbir yerinde öyle bir yer bulunmuyor. Köpek Balığı Adası'yla ne ilgisi var?"

Belki sadece aldatmacadır. Yalandır," dedi Amy.

"Hayır," diye karşılık verdi Angus emin bir ifadeyle. "Dresler bu bilgiyi verdiğinde şok olmuştu. Siz de gördünüz. Bebek gibi altına yaptı. Söylediği doğru. Köpek Balığı Adası'nda bir şey var. Ama bu haritada yazanlarla bir bağlantısı var mı bilmiyorum."

Bir kez daha çevresindeki sarı manzaraya, tozun bulanıklığına, bakımsız gri yola, terk edilmiş kulübelere ve rıhtıma göz gezdirdi. Sıcak rüzgâr yamacın ötesindeki fokların hüzünlü seslerini onlara taşıdı. "Burada Almanca bir şey olması gerek. Almanlarla ilgisi olan bir şey." Bir noktaya dikkatle baktı. "İşte. Soykırım Müzesi. Kesin o kulübedir."

"Soykırım Müzesi mi?"

Angus omuz silkti. "Biliyorum pek matah bir yere benzemiyor ama gerçekten de bir müze. Ufak bir yer ama Namibyalılar için çok önemli. Genelde kapalıdır çünkü çok sapa bir yerde olduğundan hiç ziyaretçi gelmez. Randevuyla ziyaret edersin ve..."

David öne çıktı. "Haydi!"

Çıkıntının burnunda yer alan müze şiddetli Benguela rüzgârlarıyla dövülen alçak ve ahşap bir binaydı. Kapısı kapalıydı. Hava hem sıcak hem de soğuktu. David derisinin sızladığını hissedebiliyordu çünkü güneş ışıkları artık acı vermeye başlamıştı.

Angus kapının mandalını çevirip itti. Kilitliydi. David yanına gelip kapıyı tüm gücüyle tekmeledi. Kilidi dağılan kapı kolayca açıldı.

İçeri girdiler. Sıcak olan ahşap binanın içi raflar, dolaplar ve duvara dizilmiş cam kavanozlarla doluydu. Büyük bir kaidenin üzerindeki üç büyük kafatası da onlara gülümsemekteydi.

"Tanrım," dedi Amy.

"Herero kafatasları," diye açıkladı Angus. "Fischer bu kafataslarını Herero kadınlarına temizletti. Kadınlar öldürülen kocalarının kafataslarındaki deriyi kazımak zorunda kaldı. Onları incelemek ve ebatlarını pergeliyle ölçüp kıyaslamak istiyordu. Fischer'ın verileri buralarda bir yerde saklı olmalı ama nerede olduğuna dair bir fikrim yok."

Telaşlı ve kararlı bir şekilde ortalığı aramaya başladılar, vitrinleri altüst ettiler, kapaklarında Gotik alfabeyle başlıklar yazılı eski kitapların dizili olduğu rafları devirip sayfaların arasına baktılar. *Die Rehobother Bastards und das Bastardierungsproblem beim Menschen.*

Ama bir şey bulamadılar. Jinekolog aletlerini andıran ve çelik olduklarından bozulmadan kalmayı başarmış bilimsel gereçleri kurcaladılar. Bir şey yoktu. David kurumuş insan kemikleriyle dolu bir kutuyu devirdi ve bunu yaparken de içini korku ve suçluluk duygusu kapladı. Kayıp bir ırkçı imparatorluğa ait antikalar ve iki unutulmuş soykırımın delilleri olan bu eşyalara zarar veriyordu.

Bir şey yoktu. Kafaları karıştı. Arama sona ermişti. Küçük kulübenin ortasında diz çökmüş, fısıldaşarak çaresizliklerini paylaşıyorlardı.

Angus saatine baktı. "Helikopterin kalkmasına kırk dakika kaldı, eğer yetişemezsek..."

Amy kızgın ve parlak gözlerle çevresine baktı. Herero kafatasları köşedeki kaidelerinden ona sırıtmayı sürdürdü. Toz yüzünden öksürdü. "Korkunç bir yer. Korkunç. Anlamıyorum Angus. Burada Almanya'ya ait hiçbir şey yok. Her şey Namibya'dan. Alman İmparatorluğu'na değil, Namibya'ya ait. Fischer'ın verileri zaten neden burada olsun ki?"

Angus başını salladı, sesi kısık ve yılgındı. "Haklısın. Her şey Namibya'dan."

David hiçbir şey demeden dinledi. Kafatasları ona, Cagot'ya güldüler. O bir Cagot muydu? Onunla alay ettiler. Bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı. Dikkatini haritaya ve ipucuna verdi.

"Zugspitzstrasse. Manası ne?"

"Belli bir şey değil." Angus iç çekip başını iki yana salladı. "Yaygın bir Alman sokak ismidir. Önceden de duymuştum." Yüz ifadesi sabit kaldı, sonra değişti, parladı ve dönüşüm geçirdi. "Daha önce de duymuştum. Tanrım." Ayağa kalktı. "Bu ismi daha önce de duymuştum. David. Harita. Bir kez daha, evet, evet, bu..."

Hepsi ayağa kalktı. Kan, damarlarında daha hızlı akmaya başlamıştı.

Harita tozlu ışıkta bir kez daha açıldı.

Angus kâğıdı burnunun dibinde tutarak küçük yazıyı okudu. "Bu, Berlin'deki Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nün adresi. Zugspitzstrasse. 93 numara. Depo odaları."

"Nasıl..."

"Öjenistler arasında meşhurdur. Herkes bilmez. Dresler bu notu baban için yazmıştı, değil mi?"

"Evet."

"Fischer'ın verilerini ya da onların nerede bulunacağına dair ipucu bulabilmesi için ona bu adresi vermiş. Bu adres enstitüye ait."

"Ama Berlin'de. Burayla ne alakası var?"

Bilim adamının gülümsemesi muzafferdi. Bu saf ve korkutucu dram içinde bile elinde olmadan zekâsıyla gurur duydu. "Çözdüm! Bu odada Almanya'dan gelme bir şey var." Dönüp Herero kafataslarını işaret etti.

"Onlar mı?"

"Yıllarca süren mücadelenin ardından 1999'da Berlin'den buraya geri getirildiler. Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nde tutuluyorlardı, şimdi ise buradalar. Almanya'daydılar. Savaş süresince Fischer'ın

elindeydiler ve sonra da enstitüye konuldular. Cevap onların içerisinde olmalı."

Angus hemen kaidenin yanına gidip en büyük kafatasını aldı. Üzgün ve sırıtan kafatasını elinde çevirdi. "Garip bir şaka. Naziler garip şakaları severdi. Yahudi gettolarının yollarını Yahudi mezar taşlarıyla döşediler. Böylece Yahudiler kendi mezar taşlarına takılarak ölecekti. Ve..." Kafatasına yakından baktı. "Ve çok önemli bir şeyi saklamak için bu kafatasından daha müsait bir yer olabilir mi? Korkunç bir soykırımın mukaddes hatırası. Fischer kesin olarak bilmedikleri müddetçe kimsenin bu kafatasını kırıp içinde bir şey aramayacağını biliyordu." Kafatasını kaldırıp içine baktı, ardından daha yukarı kaldırıp usulca kafatasıyla konuştu. "Kusura bakma kardeşim, çok üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım. Beni affet."

Kafatasını yere bıraktı. Kupkuru olan kafatasının yere çarpmasıyla neredeyse müteşekkir bir şekilde dağılması bir oldu. Toz olup zaten yerde mevcut olan turuncu toza karıştı.

Zemindeki kemik parçalarının arasında küçük çelik bir silindir parlıyordu.

Angus silindiri aldı. "Burun boşluğuna saklanmış."

Amy ve David yaklaştı. Yüzleri gergin ve terliydi.

Angus ince tüpün üstünü açıp itinayla kıvrılmış parşömeni andırsa da ondan daha kaliteli olan minik bir kâğıt parçasını dışarı çıkardı.

İskoç sararmış kâğıdı dikkatle tetkik etti. Kâğıdın üzerine silik bir mürekkeple bir harita çizilmişti. "Zbiroh." Rahat bir nefes aldı. "Zbiroh..."

Bir açıklama bekleniyordu. Kulübenin tozlu ışığında bir gölge hareket etti. Pencerenin önünden geçen Namibyalı bir güvenlik görevlisi kapıya geliyordu.

Angus kâğıdı tüpün içine koyduktan sonra tüpü cebine atıp girişe koştu, kapıyı açıp güvenlik görevlisiyle karşı karşıya geldi ve silahını korkan görevlinin göğsüne doğrulttu.

Görevli gerileyip yakıcı güneşin altına çıktı. "Hayır. Bela yok! Bela istemem!"

"Güzel," dedi Angus öne çıkarken ve görevlinin ceplerini yokladı. Tabanca ve telefonunu alıp David'e verdikten sonra başıyla denizi işaret etti.

Eşyaları alan David onları birkaç metre uzaktaki kıyıya çarpan dalgalara fırlattı. Martılar telaşla çığlık atıp kanat çırptılar.

Angus görevliyi işaret etti. "Tamam. Burada kal. Kımıldama. Biz gidiyoruz. Tamam mı?"

Patikadan ana karaya doğru koştular. David arkasına baktı; güneş altındaki zenci görevli orada heykel gibi öylece durmuş, şaşkın bir halde onlara bakıyordu.

Patika yola dönüştü ve doğrudan trafiğe daldılar. Angus gördüğü ilk Toyota sedana Güney Afrika parası salladı. Sürücü sırıtarak frene bastı.

Üçü birden terli ve yorgun halde arabaya atladılar. "Havaalanına. Olabildiğince hızlı," dedi Angus.

Güneşli ve tozlu yollarda döne kıvrıla on dakika gittiler. Windhoek Bankası, eski bir bilardo salonu ve bir Shell benzin istasyonunu geçip şehrin dışındaki düz araziye çıktılar. David, Miguel'i düşündü. Büyük siyah kamyonlar kanyon boyunca gürültüyle yollarına devam etti.

Aklına gelenler korkunçtu. Miguel şu anda buralarda olabilir ve her an karşılarına çıkabilirdi. Büyük siyah bir arabanın kapısı açılıyor ve...

Sizi buldum.

Dönen tozlar kumdan yılanlar gibi yolun üzerinden sürünerek geçti. Yine çöle çıkmışlardı, ıssız arazide ilerlemeye devam ettiler.

Angus haritayı alıp inceledi ve arkasına yaslanıp bağırdı. "Bakın!"

David panik içerisinde baktı ama bir şey göremedi. Miguel miydi?

Angus hâlâ işaret ediyordu. "Şuna bakın. Nadir ve değerli bir görüntü. Şu ata bakın!"

Miguel değildi. David, Amy'yle birlikte arabanın çizik içerisindeki camından bakmak için uzanırken rahatladığını hissetti. İyi de neye bakıyorlardı?

Başta görünürde bir şey yoktu. Ardından toprak yolda tek başına giden cılız ve yalnız atı gördü. David sonra diğerlerini de fark etti; düzinelerce, yüzlerce. Güneşin ısıttığı kumlarda oynuyor ve şaha kalkıyorlardı.

Angus büyülenmişti. "Namib'in vahşi atları. Bu hayvanları çok severim. Alman koloni ordusu Schutztruppe'den geriye bir onlar kaldı. Kaçan ve vahşileşen atlar." Sakince bir hülyayı andıran bu manzaraya baktı. "Günümüzde dünya üzerinde çölde yaşayan tek vahşi at bunlardır. Çorak araziye uyum sağlamış ayrı bir tür oldular." Arkasına yaslandı. "Bana öbür dünyada özgürce dolaşan atların ruhlarını hatırlatıyorlar... O yüzden burayı terk etmek bu kadar zor. Bu tür şeyler yüzünden. Ama havaalanına geldik sayılır, hemen şu kum tepelerinin ardında."

Araba son yumuşak barkanların arasından geçti. Kum tepeleri yerlerini düz araziye bırakmaya başlamıştı. Sürücü gerçek dışıymış gibi duran bir pistin kıyısında durdu.

Güneşin kavurduğu kumun ortasındaki asfalt pistin üzerinde küçük bir uçak ve iki helikopter duruyordu. Helikopterlerden birinin yan tarafında Kellerman Namcorp yazılıydı. Pervaneleri çoktan dönmeye başlamıştı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu David, Angus'a dönerek.

"Amsterdam'a."

"Tamam da ondan sonra?"

"Zbiroh'a. Bohemya'daki bir SS şatosudur. Sonra anlatırım. Şimdi acele edelim, Miguel hâlâ peşimizde..."

Düz arazide koştular.

Helikopterin yanında duran makineli tüfekli adam dönen pervanenin altından eğilerek geçerlerken hayretle onlara baktı. "Angus?"

"Roger!"

Zenci gülümsedi. "Angus, adamım!"

Angus pervane gürültüsünü bastıracak şekilde bağırdı. Aralarından bir şey geçti. Siyah kadife kese gibi bir şey miydi? David elmas olduğunu tahmin etti. Belki. Roger başıyla selamladı.

"Binin!" dedi Angus.

Roger hepsine bağırıp helikopteri işaret etti. Çabuk!

David ve Amy araca binip buldukları ilk koltuklara oturdular. Angus da gergin ve yorgun bir yüz ifadesiyle onları takip etti. Kemerlerini bağladılar ve helikopter anında havalandı.

Havadaydılar.

David aşağı baktı. Roger artık ufacık görünüyordu. Eliyle gözlerini kumdan koruyarak başını kaldırmış onları izliyordu. David gözlerini kırptı ve güneye doğru baktı. Vahşi bir at ıssızlıkta koşturuyordu.

Ardından toz bulutları araya girdi ve her şey kayboldu.

45

2.58, 2.59, 3.00

Ondan bir işaret yoktu. David endişeyle istasyonun saatine baktı.

3.02, 3.03, 3.04.

Angus yanı başındaydı ve ilk kez konuşmuyordu. Gerginliği yüzünden belliydi. Amy ise neredeyse depresyondaymış gibi dalgın görünüyordu.

Amy ne biliyordu? Amsterdam'a inip Simon'la buluşacakları Almanya'daki Nürnberg İstasyonu'na doğru yola çıktıklarından beri garip davranmaya başlamıştı. Neden? Belki onun Cagot olduğundan şüpheleniyordu, belki de sadece onun değişen mizacına, artan endişesine tepki veriyordu. Cevap, teselli ya da sükûnet ararken mesafeli oluşu ve durmadan değişen ruh hali yüzünden böyle görünüyor olabilirdi.

Kızla sevişmeyi bırakmıştı. Önceden sert, neşeli ve tutkuluyken şimdi artık yapamıyordu çünkü kendini kızın beyaz tenini ısırıp kanını emerken hayal ediyordu.

Bu karanlık bir uçurumdu ve David onun içine bakmak, ruhunun en dibine erişmek ve orada kendi benliğini bulmak zorundaydı. Çünkü kendisini bekleyen dakikalarda, saatlerde ve günlerde akıl sağlığının her zerresine ihtiyacı vardı.

3.07, 3.08, 3.09.

Belki de Simon gelmeyecekti. Amsterdam'dan ona bir e-posta atmışlar ve karşılığında da hızlıca bir cevap almışlardı: Evet.

David'in posta kutusunda Frank Antonescu'dan gelen hiç beklenmedik bir e-posta daha vardı. Büyükbabasının Phoenix'teki avukatı vergi dairesinde çalışan ve kendisine borçlu olan bir tanıdığını kullanarak tek başına biraz araştırma yapmış, sonunda "bolca üçkâğıt ve rüşvetin ardından" paranın nereden geldiğini bulmuştu.

Katolik kilisesinden.

Antonescu şöyle yazmıştı: "Para sadece büyükbabana değil, savaştan sonra pek çok kişiye ödenmiş. 'Gurs parası' olarak biliniyor ve ne manaya geldiğini bilmiyorum. Vergi dairesindeki arkadaşım da bir mana veremedi."

Çözümün gittikçe karmaşıklaşan yapısında bulunan bir diğer parça da buydu. Ama her şey ancak Zbiroh'a varıp Fischer'ın sonuçlarını bulduktan sonra ortaya çıkacaktı.

3.16, 3.17, 3.18.

Simon gelecek miydi? Belki başına bir şey gelmişti. Belki Miguel ona daha önce ulaşmıştı.

"İşte," dedi Amy.

Hafif pejmürde kılıklı, nefes nefese, çilli, kırklı yaşlarında sarışın bir adam koşarak geliyordu. Amy ve David'e baktı. "David Martinez!"

"Simon Quinn?"

Onlardan daha yaşlı olan İrlandalı gazeteci üçüne bakıp gülümsedi. "Sen de Amy olmalısın. Ya siz?"

"Angus Nairn."

El sıkışıldı, resmî takdimler yapıldı. Ardından David ve Simon dikkatle uzun uzun birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda bu resmiyetin ne kadar saçma olduğunu idrak etti.

Kucaklaştılar. David hayatında ilk kez gördüğü bu adama kayıp ya da hiç sahip olmadığı kardeşiymiş gibi sarıldı.

Sonra durumun içerdiği dehşetten kaynaklanan gerginlik tekrar yükseldi.

Amy geçen üç gündür hiç durmadan hatırlattığı şeyi tekrar hatırlattı. "Miguel hâlâ peşimizde..."

Amy'nin Miguel korkusu Namibya'dan kaçmalarının ardından daha da artmış görünüyordu. David'e göre bu durum girdiği depresyonunun daha da kötüleşmesine yol açıyordu. Takipçilerinin pervasızlığı kızın iradesini harap ediyordu. Belki de Miguel'in kazandığını kabullenmeye başlamıştı. Her defasında onları bulmuştu; Kurt belki bu sefer de onları bulacak ve yarım kalan işi bitirecekti.

Tabii verileri daha önce ele geçirirlerse durum değişirdi.

Hemen kiralık arabalarına gittiler.

Harita Angus'taydı. Onları Nürnberg'in banliyölerinden çıkarıp engebeli kırsala ve oradan da Çek sınırına götürdü. Yolda Simon bir itirafta bulundu; Cemiyet'in ağabeyini rehin aldığını, onu kaçırıp eziyet ettiklerini anlattı.

David şoför koltuğundan bile Simon'ın gözlerindeki kederi görebiliyordu. Suçluluk değil de keder vardı. Simon itirafını bitirdikten sonra birkaç dakika kimse konuşmadı. Tim adındaki bu adamın kaderi de ellerindeydi.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Önceden Demir Perde diye adlandırılan sınıra yaklaştılar. Çevredeki tarlalarda terk edilip pas tutmuş gözetleme kuleleri ve dikenli teller bulunuyordu. Yeni sınır geçişi ise parlak camdan bir ofisti ve içinde kimse yoktu. Pasaport göstermeleri bile gerekmedi.

"Neden Nürnberg? Neden burada buluştuk?" diye sordu Simon.

Angus, Çek Cumhuriyeti'ne sınırı olan büyük bir şehirde buluşmak istediğini söyledi. Böylece takipte olması muhtemel kişileri şaşırtacaklardı.

Simon başını salladı. "Peki ya bu şato?"

"Haritada Zbiroh adında bir şehirde olduğu gösteriliyor. Fakat girişi üç kilometre uzaktaki Pskov adındaki bir köyde. Tünel gibi bir şeymiş ve tünelin başlangıcı da Pskov'daki bir sinagogdaymış."

Simon tekrar başını salladı. Merakı büyük ölçüde giderilmişti.

Yola devam ettiler. Sınırın Çek tarafı, bitişiğindeki refah Almanya'dan çok farklıydı. Her şey biraz daha ezik, kirli ve mütevazıydı. Ayrıca Plzen yolu üzerinde minik etekli, sarı peruklu otuz kadar kadın dizilmişti.

"Fahişeler," dedi Angus.

"Nasıl?"

"Birkaç yıl önce bir konferans için Prag'a gelmiştim. Bu kadınlar fahişe, müşterileri de Almanya'dan gelen kamyon şoförleri ve iş adamları. Ayrıca cüce biblosu da satıyorlar."

"Cüce biblosu mu?" diye sordu Amy.

İskoç genetikçi yol kenarındaki bir dükkânı işaret etti. Dükkânın önüne cırtlak renklere boyanmış bahçe cüceleri dizilmişti.

"Vergi kanunu yüzünden burada cüceler daha ucuz. O yüzden cüceler ve fahişeler için Almanya'dan buraya geliyorlar."

Kuru kuru güldü ve başka gülen de olmadı. David, Angus'ın gülüyor olmasından memnundu. İskoç aralarında pozitif enerji ve iyimserlik kırıntısına sahip tek kişiymiş gibi görünüyordu. Fischer'ın sonuçlarını öğrenme yönündeki entelektüel isteği, merakı ve haklı olup olmadığını bilmek konusundaki bencil dürtüsü ironik bir şekilde herkesi ayakta tutuyordu.

Çok geçmeden otoyoldan Plzen'e doğru giderlerken araba tekrar sessizliğe gömüldü. Orman örtüsü sıklaştı. Çiseleme yerini yağışa bıraktı.

"Tamam," dedi Angus. "Bu kadar karamsarlık yeter. Bir şey yapalım. Haydi Simon'a yardım edelim! Hikâyenin buraya kadar olan kısmını anlatalım. Adam serbest çalışan bir gazeteci, ipoteğini ödemek için bu hikâyeye ihtiyacı var. Ne varsa anlatalım."

Arabadaki ortam o kadar gergin, korku dolu ve iç bayıltıcıydı ki David bu yeni fikri sevinçle karşıladı. Konuşalım. Sadece konuşalım. Herhangi bir şey hakkında konuşalım. Konuştular da. David arabayı kullanmaya devam ederken yapbozun parçalarını bir araya getirdiler ve her biri kendi bildiğini anlattı. Konuşma sürerken Simon not almayı da ihmal etmedi.

Gazeteci arkasına yaslandı. Sesi aşırı duygusallıktan çatlak çıkıyordu ama hiç değilse konuşmasına engel yoktu.

"İşte. Bizim açımızdan durum bu. Şu tarihe kadar bildiklerimiz bunlar."

David kendi kederini hatırladı; Simon'ın dönüp de sen bir Cagot'sun diyerek onu işaret edeceği şeklinde acayip bir korku vardı içinde.

"Bu esrarın başlangıcı üç bin yıl önceye, İncil'in Babil'de yazılmaya başlandığı döneme gidiyor," diye başladı Simon. "Yaratılış Kitabı'nın farklı yerlerinde Âdem ve Havva'dan başka insanların da bulunduğunu ima eden ayetler mevcut."

Amy pencereden dışarı bakıyordu. Gergin bir şekilde önlerindeki ve arkalarındaki arabaları izliyordu. Belki de gözleri kırmızı bir araba arıyordu.

"İncil'deki bu gizli imaların neden olduğu sıkıntılar tarih boyunca yakamızı bırakmadı," diye devam etti Simon. "Ama asıl

olarak on beşinci ve on altıncı yüzyılda Hristiyan topraklarında Bask ve Cagotlara uygulanan zulüm sırasında kendilerini gösterdiler."

Angus'a baktıktan sonra anlatmayı sürdürdü: "Basklar benzersiz lisanları, kültürleri, toplumları, kan grupları ve bu tarz değişik nitelikleri olan tümüyle ayrı bir türdür. Irklarının geçmişi muhtemelen Hint-Avrupa döneminin bile öncesine gider; M.Ö. 30.000. Uzun zamandan beridir... farklı oldukları için zulüm görüyorlar. Bu zulümler Bask Rüya Salgını denen 1610-1611'deki cadı yakılmalarında zirveye ulaştı."

Son hızla komünist dönemden kalma ufak bir araba olan bir Škoda'nın yanından geçtiler. Arabada bir çiftçi ve onun şişman karısı vardı. Škoda saatte otuz kilometreyle gidiyordu.

"Gizemli Cagotların durumu da benzerdi ama çok daha acıydı," diye devam etti Simon. "Cagotlar melez bir ırktır ve Basklarla aynı topraklarda yaşarlar. Muhtemelen sekiz ve dokuzuncu yüzyılda zenci Müslüman askerlerle evlenmiş Baskların torunlarıdırlar. Aslında en başından beri Hristiyan dünyası içinde hep dışlandılar ama buna ilave olarak kâfir yaftasını da taşıdılar.

"O yüzden de baskı gördüler. On yedinci yüzyıla kadar bu baskılar cinayet seviyesine ulaştı. Cagotlar kilise kapılarına çivilendiler. Bu zulüm ve tecridin yan ürünü olarak Cagotların genetik sorunları sürekli arttı..."

"Bu onların suçu değildi," diye araya girdi David.

"Elbette ki onların suçu değildi," diye şaşkın bir ifadeyle cevap verdi Simon. "Ama psikotik eğilim, kretenizm ve hatta yamyamlıkla suçlanmaları çok da yersiz değildir. Pek çok Cagot tuhaf ve hatta iğrenç davranışlar sergilemelerine neden olan semptomlara sahiptir."

"Navarra kralı bu yüzden mi Cagotların gerçekten de 'farklı' olup olmadıklarını görmek için o tahlilleri yaptırmak istedi?" diye sordu Amy.

"Evet. Üstelik o tarihte bilim ne kadar geride olsa da görünen o ki kralın doktorları sindaktili, perdeli ayak bozukluğu ve Cagot akraba evliliğinin diğer fiziksel tezahürlerini teşhis edebilmişler. Sonuçta Cagotların diğer insanlardan bariz şekilde daha farklı olduğuna hükmettiler."

Not defterinde yeni bir sayfaya geçti.

"Bu keşif Roma'daki Papa ve kardinalleri telaşlandırdı. Tanrı'nın normal insanlar haricinde yeni ve farklı bir insan türü, yani Yılan Tohumu yarattığı fikri küfürdü. İnsanın Tanrı'nın suretinde yaratıldığı şeklindeki Katolik akidesini yerle bir ediyordu. Tanrı'nın nasıl iki sureti olurdu? Tanrı'nın iki farklı türde çocuğu mu vardı? Bu gerçeğin ortaya çıkması hem Hristiyan ve Avrupalı halkların yaptığı zulmü meşru kılacak hem de tüm Katolik itikadını sorgulanır hale getirecekti."

"Bu bağlamda aslında tüm Hristiyan itikadını," dedi Angus.

"Kilise bu yüzden Cagotlara reva görülen zulmü sona erdirmek istedi. İspanyol Engizisyonu da aynı nedenle Bask cadılarının yakılmasını durdurdu. Katolik seçkinler 'Hristiyan âleminin bölünmeden kalmasını' istediler. Basklar ve Cagotlar tekrar insanlığın birer parçası olabilirlerdi.

"Ama kilise bünyesindeki bazı gruplar Kabil'in Laneti inancına sarılmayı sürdürdü. Özellikle de alt kademe ruhban sınıfı, köylüler ve Dominikanlar gibi katı kilise tarikatları.

"Hizipten ezelden beri korkan Vatikan mutabakata razı oldu. Cadı yakılması, Cagotlara yapılan kan tahlilleri ve müteakiben gerçekleşen papalık tavizleriyle ilgili tartışmalı evraklar imha edilmeyip Roma'daki Dominikan Üniversitesi Angelicum'un eski arşivlerine saklandı. Asırlar sonra da Orta Fransa'daki yeni bir manastıra taşındılar."

"Aşırı sağcı bir mimar tarafından bu evrakların saklanması için inşa edilmişti, değil mi?" dedi Angus araya girerek.

"Üstelik işlevsel açıdan da bir şaheserdir. Öyle iticidir ki insanların aklını kaçırmasına neden olur," diye cevap verdi Simon.

Amy hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Hırkası omuzlarından kaymış ve güneşte bronzlaşmış tenini ortaya çıkarmıştı. Altın rengi, yumuşak ve teslim olmuş.

David gözlerini yola dikmişti.

Simon notlarını kaldırdı. "1907'de zeki ve genç bir Alman antropolog olan Eugen Fischer günümüzde Namibya olarak bilinen Güneybatı Afrika'daki az nüfuslu, elmas yönünden zengin Alman kolonisine geldi. Hayran olduğu büyük İngiliz bilim adamı ve modern öjeniğin kurucusu Francis Galton'ın izinden gidiyordu.

"Gördükleri Fischer'ı hayrete düşürdü. Khoisan soyundan gelen Kalaharili Bushmenlar ile onların yakın akrabaları olan Bushmen ve Hollandalı göçmenlerin melezi Basterları inceleyen Fischer, çok yakın tarihte bile insanoğlunun muhtemelen farklı türlere ayrıldığını keşfetti."

Amy ve David bir şey demedi. Angus'ın yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı.

"Türleşme, yani bir türün yeni türlere ayrılması evrimde hayati önem taşısa da bu süreç pek de iyi incelenmiş değildir," diye devam etti Simon. "Bir tür ya da bir organizmanın kolu ne zaman bir alt tür olarak kabul edilir ya da ne zaman tamamen ayrı bir tür olarak kabul edilebilir? Genetikçiler, zoologlar ve taksonomistler hâlâ bu konuyu tartışıyor olsa da hiçbiri türleşme gerçeğini inkâr etmiyor."

Simon sayfayı çevirdi.

"Fakat günümüze kadar hiç kimse geçmiş birkaç bin yıl içerisinde Homo sapiens'te bir türleşme olmuş olabileceğini tahmin etmiyordu. Angus'ın da dediği gibi bazı uzmanlar nispeten yakın

geçmişte Asya'da insanın daha ufak bir türünün –Homo floresiensis– evrimleşmiş olduğuna inanıyorlar. Bu tür hominidler İncil'deki Yaratılış bölümünün ilk ayetlerinde geçen Âdem'den olmayan insan türlerine bile bir açıklama getirebilir. İnsanı andıran cücelere dair halk rivayetlerinin ardında bunlar olabilir.

"Ama bu olduysa bile on bin sene önce olmuştu. Oysaki Fischer'ın, Khoisan ve Basterları incelediğinde keşfettiği şey onu türleşmeye benzer bir şeyin Afrika'da o sırada olmakta olduğuna ikna etti; Bushmenlar ya yeni bir türdü ya da yeni bir tür olmaya çok yakındılar.

"Bu keşif Fischer'ın düşünce tarzında zaten var olan ırkçılığı daha da pekiştirdi. Döneminin pek çok bilim adamı gibi Fischer da insan ırkının bir hiyerarşisi olduğuna ve bu hiyerarşide beyazların en üstte, aborjin ve zencilerin de en altta olduğuna inanıyordu. Bushmenları ise bunun da altında kabul edip insan ailesinin dışında bir konuma yerleştirdi."

David yan tarafında Intereuropa yazan büyük kırmızı bir tırı sollamak için vites artırırken, "Tüm bunlara rağmen bu Fischer denen adam Kellerman gibi Yahudileri seviyor muydu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Simon. "İlginçtir ama Fischer Yahudi düşmanı değildi. Diğer zeki insanlarla, özellikle de zengin ve meşhur olanlarla arkadaş olmaktan keyif alırdı. Namibya'nın elmas yönünden zengin kumları sayesinde milyonlar kazanan Alman-Yahudi tüccarlar olan Kellerman hanedanıyla dost oldu. Bu dostluğun ne kadar önemli olduğu sonraki on yıllarda anlaşılacaktı."

Bir sayfa daha çevirdi.

"1933'te Hitler iktidara geldi. Gençliğinde hapisteyken Fischer'ın kitabını büyük bir hevesle okumuştu. Artık Führer olan Hitler, Fischer'ı gerektiği gibi kullanabileceği imkânlara haizdi. Fischer'ı ilk olarak Berlin Üniversitesi rektörü yaptı. 1940 yılında ise Fransa'nın

Baskların yaşadığı genetik açıdan ilgi çekici bir köşesine yakın olan Gurs'taki yeni toplama kampına gönderdi.

"Hitler'in aklında tam da bu büyük bilim adamına göre bir vazife vardı. Onun sayesinde Nazi ırk bilimini teyit etmek istiyordu. O yüzden Fischer'dan Gurs'ta insan ırkının genetik açıdan en ilgi çekici türlerini bir araya toplayıp üzerlerinde testler yapmasını istedi. Çingeneler ve Yahudiler, Fransızlar ve Basklar, İspanyollar ve Cagotlar.

"Führer bu deneklerden ulaşılacak verilerle Fischer'ın Namibya araştırmasından elde edilen verilerin kıyaslanması sonucunda gözde bilim adamının kesin, kabul edilir ve genetik açıdan ispatlanmış bir ırk hiyerarşisi oluşturabileceğine inanıyordu. Böylece Almanların en üstte, Yahudilerin de en altta olduğu ispat edilmiş olacaktı.

"Fischer bu çalışmalarında memnun edici derecede başarılı oldu. İlk yıl diğer zeki Alman bilim adamlarının da yardımıyla tüm modern genetiğin temeli olan DNA'yı keşfetti."

Simon not defterini kapattı.

"Peki Fischer'ın Gurs'taki ikinci yılında keşfettiği ve bu kadar korkunç olan şey neydi?" diye sordu Amy.

Sırıtmayı bırakan Angus'ın kaşları çatıldı. "Evet... İşte tüm soruların anası da bu zaten. Bulmak üzere olduğumuz şey tam olarak bu." Önlerindeki yağmurlu yola baktı. "Tabii ölmezsek."

46

Çek otoyolunda yirmi dakika daha gittikten sonra Zbiroh girişini buldular. Yol tepeler, ormanlar ve tek tük Çek çiftlikleri arasından kıvrılarak ilerliyordu. David arabanın camını açıp endişeli yüzüne çarpan soğuk ve ıslak havayı hissetti. Kaygılarından kurtulmak için her şeye razıydı, hatta zihinsel acıdan kurtulmak için bir tür fiziksel acı istiyordu.

"Buradan sola dön."

Otoyoldan çıktılar ve son bir ağaçlık virajdan döndükten sonra Zbiroh Şatosu'nu gördüler.

Çok büyüktü. Bir kayalığın üzerine inşa edilmiş büyük, çirkin, sarı, mağrur ve köşeli bir neoklasik saray. Zbiroh köyü bir çarın önünde secde etmiş bir köylü gibi aşağıdaki vadide yer alıyordu.

Onlar bakarken David de yavaşladı.

"Bunun nesi bu kadar özelmiş?" diye sordu Amy.

"Bir Orta Çağ şatosudur ve yeşim taşı damarları bulunan silisli kaya kütlesi üzerine inşa edilmiştir," diye cevap verdi Angus. "Naziler, Bohemya'yı işgal ettiklerinde yeşim taşının radyo dalgalarını yansıttığını fark ettiler. O yüzden SS birlikleri radyo dalgası trafiğini kontrol etmek için buraya gizli bir karargâh kurdu. Savaştan sonra Çekoslovak ordusu da aynısını yapıp burayı gizli izleme istasyonu olarak kullandı ve NATO uçaklarını takip etti. Şato ancak 1990'ların sonunda halka açıldı."

"Peki, Naziler burayı neden bir şeyler saklamak için kullandı?" diye sordu Simon.

"Çünkü asırlar içerisinde şatonun altındaki kaya oyularak yer altı tünelleri inşa edilmiş. Üstelik savaş sona ermek üzereyken SS'ler çok acayip bir şey yaptı. Tüm tünelleri betonla doldurdular. Büyük modern matkaplarla bile hiç kimse delmeyi başaramadı. Komünistler kazmayı denediler ama başarısız oldular."

Şato kibirli bir şekilde köydeki evlerin çatılarına bakıyordu.

"Pek çok kişi SS'lerin yaptığına dair bir sürü fikir üretti," diye devam etti Angus. "Neden beton? SS'ler çaldıkları hazineyi mi buraya gizlemişti? Bazıları Rus kraliyet salonunun orada olduğuna inanıyor. Kim bilir?"

Sessizlik oldu.

"Pskov," dedi Amy. "Pskov'daki sinagoga gitmemiz gerektiğini unutmayın."

Pskov'un iki kilometre uzaktaki bir tepenin dibinde bulunan küçük bir köy olduğunu gördüler. Turuncu boyalı kilisesi, neon tabelasında Budvar yazan küçük birahanesi, birkaç dökük evi ve Londra cini reklamı yapan bir Spar süpermarketiyle iç karartan bir yerdi.

Bütün köy bundan ibaretti. Ana caddeleri yürüyerek dolaşıp geri dönmeleri beş dakikalarını aldı.

Bir otobüs durağında oturdular. Amy herkesin aklındakini sordu: "Sinagog nerede?"

Yağmur şiddetliydi; nemli ve kasvetli bir ekim günüydü. Yolun karşısında yaşlı bir köpek çömelmiş dışkısını yapıyordu. David gergin bir halde sessiz köye hâkim olan kiliseye baktı. Kilise boş gibi görünüyordu; belki de içinde onları gözleyen ve şu anda Miguel'i aramakta olan birisi vardı.

Miguel. David bu korkunç hatırayı eskisinden de fazla ürpererek hatırladı. Amy'nin bir keresinde onun Miguel'e benzediğini söylediğini hatırladı. "Sadece Miguel daha yaşlı ve daha zayıf."

Mümkün müydü? O ve Kurt akraba olabilir miydi?

İki Cagot, iki yamyam kuzen.

İrkildi. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Sanki acı gerçeğe batıyor, gerçekliğin pislik çukuru içine çekiliyordu ve artık nefes alamaz hale gelene kadar gittikçe daha derine inecekti.

Pis insan.

Boş gri yolda aşağı yukarı baktıktan sonra talihine küfretti. "Hiçbir şey yok. Kalakaldık. Sinagog yok. Yıkılmış."

Simon da aynı fikirdeydi ve pes ettiğini sözlerinden anlamak mümkündü. "Haklısın. Buraya kadar. Kaybettik."

Eski bir sedan Trabant egzozundan kara dumanlar salarak yol boyunca devam etti. Yüzünden düşen bin parça olan Amy otobüs durağından uzaklaşmış, etrafa bakıyordu.

Angus'ın bile yılmış gibi bir hali vardı. "Öyleyse içelim. Madem hepimiz öleceğiz içelim gitsin."

Komik ve saçma bir fikirdi ama haksız sayılmazdı. Durumları bundan beter olamazdı. Miguel bugün olmasa bile günün birinde onları bulacaktı. O zaman en iyisi içmekti.

Islak yoldan yürüyüp bara girdiler.

Barın içi de en az dışı kadar bakımsızdı. Orta yerde birkaç oynak masa duruyordu ve içeride sadece bir köşede jambon yiyen yaşlı bir çiftçi vardı. İçki seçenekleri dört büyük çelik Budvar ve Staropramen fıçısından ibaretti.

David, en azından birası kaliteli, diye geçirdi içinden. Çek birası. Güzel Çek birası. Son bira. İyi bir içki unutmalarını sağlayıp akıbetlerini kabullenmelerini kolaylaştırabilirdi. David manen ve bedenen yorulmuş olduğunu fark etti; kaçmaktan bitap düşmüştü.

Artık ne olacaksa olsun. Yorgundu, çökmüştü ve neredeyse intihara meyledecek hale gelmişti. Eğer en beter Cagot dürtülerine sahip bir Cagot'ysa yaşamak istediğinden emin değildi.

O yüzden en iyisi içmekti.

Barmen tıraşsız, gıdılı, altmışlı yaşlarında ve Almancası kötü bir adamdı. Onlara dört köpüklü bira getirdi. Simon kısa bir tereddüdün ardından birayı aldı.

Masaya oturdular. Tek konuşan Angus'tu. Sadece onda enerji kalmıştı ve Çek birasından aldığı yudumlar arasında Çek birasından bahsediyordu. "En iyi pilsen birasının tadının biraz yaban turpu gibi olması gerektiğini biliyor muydunuz? Bu içtiğimiz buna güzel bir örnek. Çek birasını seveceksiniz. Yemekleri kötüdür, her şeye krem şanti koyarlar ama bira yapmayı bildikleri ortada. Burada kahvaltıya özel bira bile var. Hah!"

Amy ayağa kalkıp kapıya gitti. "Temiz hava almam lazım."

David engel olmadı. Ondan, lanetli Cagot'dan neden uzak durmak istediğini anlayabiliyordu. Kim onun kız arkadaşı olmak isterdi ki? Amy dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken David kaderinin mühürlendiğini anladı; artık hayatı boyunca yalnız kalacaktı. Herkes tarafından terk edilmişti, çevresindekiler onu bırakıp gitmişti. Kendi hayatının çölünde kaybolmuştu. Pustaki çiğ damlalarıyla hayatını idame ettiren İskelet Sahili'ndeki yalnız ağaçlar gibi.

O yüzden artık Miguel gelip onu öldürebilirdi. Cagot, Cagot'yu ve kardeş, kardeşi öldürmüş olurdu ama artık onun için bir şey fark etmiyordu.

Angus, soykırımdan bahsediyordu. İkinci ya da üçüncü bardak Staropramen'ini içiyordu ve anlattıkları saçmalamayla sarhoş nihilizmi arasında gidip gelmeye başlamıştı.

"İşin aslı Almanlar yirminci yüzyılda ne bir ne iki aslında üç soykırım yaptılar: Hererolar, Witbooiler ve sonunda da Yahudiler." Angus öfkeyle sırıtarak etrafa baktı. "Peki, orada ne oldu öyleyse? Yani tamam bir soykırımı anladık, herkes hata yapar. Kusura bakmayın siklon gazı elimden düştü der gibi. Sonra ikinci soykırım. Hımm. Bu biraz garip. Sanki ortak bir tema varmış gibi, değil mi? Bir dahaki sefer biraz daha hafif bir şey deneyelim." Durdu. "Sonra yine aynı şey ve üçüncüsü. Art arda üç soykırım. Bu nasıl olur?"

Biraz daha bira içti. Simon başını öne eğmiş, ayakkabılarına ve karanlığa bakıyordu.

Sarhoş olan Angus söylenmeyi sürdürdü. "Bir şey daha var. Luderitz'deki en iyi oteli tam Köpek Balığı Adası'nın karşısına yaptılar. Güzel, değil mi? Böylece balkondan imha kamplarını rahatça izleyebilirsiniz. Ya da ütü yaparken bir yandan da mezarlıklara bakabilirsiniz. Sizce bu mimarinin de alet edildiği kasıtlı bir eylem mi? Aslında ben de tasarım toplantısında..."

"Angus," dedi Amy. Geri dönmüştü ve yüzünde azimli bir ifade vardı. "Angus, kes sesini."

İskoç güldü ve ardından özür diledi. Sonra acı acı tekrar güldü ve sustu.

Köpek Balığı Adası'ndan bahsedilmesi David'e Namibya'yı hatırlattı. Kulübedeki Herero kafataslarının yanında yere çömelmiş oldukları zamanı hatırladı.

Tuhaf Nazi şakası.

"Aslında belki de biraz aptallık ediyoruzdur. Pskov'da hâlâ sinagog olmasının imkân yok. Naziler bütün Yahudileri öldürdü," dedi yavaşça.

"Ama haritada var. Eğer yıkıldıysa neden haritaya konmuş? Anlamıyorum," dedi Amy.

David eğilerek yaklaştı. "Belki de yıkılmamıştır. Belki de savaştan önce bina başka bir şey için kullanılmaya başlanmıştır. Sinagog başka bir şeye dönüşmüştür."

"Ne gibi?"

"Hakaret olacak bir şeye. Luderitz'dekine benzer başka bir şaka gibi."

Angus emin bir şekilde başını salladı. "Evet, bu doğru. Naziler bazı sinagogları Musevi inancını aşağılamak için ahır ya da gece kulübüne çevirdiler. Tabii ki..."

Amy başını iki yana salladı. "Pskov'da gece kulübü yok. Burası küçük bir yer, ne ahır var ne de kulüp. Hiçbir şey yok."

Yan masadaki çiftçi yemeğini bitirirken yüksek sesle geğirdi.

Simon işaret etti. "Ya buna ne demeli? Bakın."

Hepsi döndü. Ön duvarda küçük ve kirli bir pencere vardı. Camları kuvvetlendirilmiş koyu şarap renginde ve pis olduğundan içeri pek ışık girmesine izin vermiyordu.

Fakat dışarıdaki Budvar tabelasından sızan tozlu ışık camdaki şeklin görülmesi için yeterliydi.

Şekil, Davud'un yıldızıydı.

47

Barmen, David kendisine üç avro teklif edene kadar tuhaf istek ve daha tuhaf sorularla hiç ilgilenmedi.

Ardından yüzü parladı ve onları barın arkasına, duvarın çelik fıçılarla örtülmüş olduğu kısma götürdü.

Duvarda İbranice yazılar vardı.

"Fıçıları çekin. Sinagog buralarda bir yerde olmalı," dedi Amy.

Çelik fıçıları gürültüyle duvardan uzaklaştırdılar. Fıçıların altında hiçbir şey bulamadılar. David hem hüsran hem de bir nebze de olsa rahatlama hissetti. Bir yanı şatonun altında ne olduğunu ve hangi kanı taşıdığını öğrenmek istemiyordu. Diğer yanı ise hemen öğrenmek istiyordu.

Kollarını kavuşturmuş olan barmen onlara baktı. Beyaz ceketi bira lekeleriyle kaplıydı. "*Die Juden Tür?*[43]" dedi sonunda.

"Evet!"

"*Hier*[44]."

Onları arka odanın karanlık bir köşesine getirdi. Duvarın bir köşesinde alt tarafta ahşap bir kapı vardı. Barmen sert bir Almancayla bir açıklama yaptı.

---

43 (Alm.) Yahudi kapısı mı? (yay. n.)

44 (Alm.) Buradan. (yay. n.)

Amy de heyecan dolu bir sesle söylediklerini tercüme etti: "Diyor ki... Bu kapı savaştan kalmaymış. Arkasında bir mahzen ve onun ötesinde de bir geçit varmış. Önceden mahzeni ne olduğunu söylemek istemediği bir şeyi depolamak için kullanıyormuş. Kaçak mal olabilir. Geçidin sonunda ne olduğunu o da bilmiyormuş ve öğrenmeye de kalkışmamış. Şatodaki komünistlerden çok korkuyormuş."

Bir yüz avro daha adamı kapıyı açmaya ve arkalarından kapatıp kimseye söylememeye ikna etmeye yetti.

El lambası da elli avro tuttu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. David içeri bakarken midesinin bulandığını hissetti. Cagot kapısını andıran diğer bir ufak kapı. Onun kullanmak zorunda olduğu türden bir kapı.

İçeride birkaç basamaktan sonra rutubetli ve örümcek ağlarıyla kaplı bir odaya iniliyordu, oda bej ve gri renkli Marlboro sigara kartonları ve bir düzine bahçe cücesiyle doluydu. Cüceler aniden beliren ışığa ters ters baktılar; içlerinden kırmızı dudaklarıyla sırıtan biri balık tutar gibi duruyordu.

Gerginliğini unutmaya çalışan David, "Hazır mısınız?" dedi. Miguel'i ensesinde hissediyordu. Peşlerindeydi ve kan kanı bulacaktı.

Diğerleri de hep bir ağızdan, "Evet," diye cevap verdi.

Alçak odaya indiler; barmen onlara son bir kez baktıktan sonra sanki deli olduklarına hükmetmiş gibi omuz silkip küçük kapıyı kapattı.

El lambası ışığı haricindeki her yer karanlığa gömüldü.

David el lambasını geçidin sonu yokmuş gibi görünen soğuk karanlığına tuttu. "Gidelim."

İki kilometre yürümeleri gerektiğini biliyorlardı; Zbiroh o kadar uzaklıktaydı. Sessizce yürümeye başladılar. Tek duyulan çamurda kayan ayaklarının çıkardığı sesti. Kimse konuşmadı.

Hızlı adımları onları sonunda başka bir kapıya getirdi. Kapı demirdendi ve kapalıydı.

David duvara yaslandı. Sırtına çamur bulaştığını hissedebiliyordu ama umursamadı. "Tanrım."

Angus küfretti. Simon başını iki yana salladı. David başını ellerinin arasına aldı.

Başka bir kapı. Sadece bir kapı daha onları durdurmaya yetecek miydi? Geçen haftalarda geçtiği tüm kapıları düşündü: Cagot kapıları, Navarrenx kilisesindeki kapı, soykırım müzesindeki kapı, Cagot evindeki José'nin kapısı ve diğer tüm kapılar. Tüm bunların ardından karşılarına çıkan tek kapı onları yenmeyi başarmıştı. Sadece son ve en uzaktaki kapı.

Amy öne çıkıp kapının kolunu çevirdi. Kapı açıldı.

48

Kapıdan zemini beton olan karanlık ve tuğla duvarlı bir odaya girdiler.

David el lambasını sağa sola çevirdi. Büyük bir alandı, her iki yana tahta kutular itinayla yerleştirilmişti.

Angus yanına gelip David'in el lambasını tahta kutulardan birine tuttu. Yüzeyine kazınmış bir işaret vardı: İmparatorluk kartalının pençesindeki Nazi gamalı haçı. Onun altında Gotik harfleriyle yazılmış bir yazı bulunuyordu.

Die Fischer Experimente.

İlk tahta kutunun kapağı Simon'ın çakısıyla kolayca açıldı. Amy odanın bir köşesinde fitilli bir parafin feneri buldu. Çakmak çakıp düğmeyi çevirdiler ve fener odayı gayet güzel şekilde aydınlatmaya başladı.

Ardından bir saat boyunca gergin bir şekilde oturup dikkatle fener ve el lambası ışığında belgeleri deşifre ettiler. Amy'nin Almanca, Angus'ın biyokimya ve genetik, Simon'ın siyaset ve tarih bilgisiyle son derece verimli bir ekip haline geldiler.

Hikâyenin son parçalarını hızla bir araya getirirlerken Simon kimi zaman iyi görebilmek için belgeleri burnunun ucuna kadar yaklaştırarak bir kez daha her şeyi kaydetmeye başladı.

Angus belli aralıklarla heyecanla bağırıyor ya da küfrediyordu. "Ha siktir, demek bu yüzden, demek bunu bulmuş." Ardından

Angus son belgeyi bırakıp Simon'a doğru baktı. "Yazar olan sensin. Hikâyeyi bitir."

Keşfettikleri ve durumlarının umutsuzluğuyla şaşkına dönmüş olan Simon bir an için ne yapacağını bilemeden baktı. Sonra usulca "Pekâlâ. Demek son bölüm buymuş," dedi.

"Devam et."

"Fischer'ın yaptığı ilk hayret verici keşif şuydu: Avrupa'da o sırada bir insan türleşmesi yaşanıyordu ve evrim geçiren de Cagotlardı.

"Dil, kültür ve sosyal açıdan tecrit edildikleri için Cagotlar insanlığın yeni bir türü haline gelmişlerdi. Yepyeni bir tür. Zor da olsa hâlâ yakın akrabaları olan Homo sapienslerle çiftleşebiliyorlardı ama genetik olarak uzaklaşmaya başlamışlardı. Fischer bu çiftleşme sorunu nedeniyle Cagotların birkaç nesil içerisinde ortadan kalkacağını varsayıyordu. Normal insanlardan türleşerek ayrılmaları başarısız olacaktı.

"Fischer'ın bu bilgiyi ilettiği Hitler çok memnun oldu. Böylece Nazizm'in aslında onların hep övündüğü gibi Uygulamalı Biyoloji olduğu da ispat edilmiş oluyordu. İnsan insandan tümüyle farklıydı. İnsanlar arasındaki ırk farklılıkları Hitler'in tahmin ettiğinden bile büyüktü. Türleşme, Avrupa'da ve Cagotlar arasında yaşanmaktaydı..."

David duygularını kontrol etmeye çalışarak çevresine baktı. Ruhunun dehlizlerinde gizlenip onu mahveden ve kendi utanç yığınının altına gömen karanlık sırrını düşünmek istemiyordu.

Simon sayfayı çevirdi. "1941 boyunca Hitler ve gözde bilim adamı arasındaki ilişki daha da derinleşti. Fischer'ın deneylerine hız kazandırabilmek için kampa para akıtıldı. Hitler ortaya çıkan ırk hiyerarşisi içerisinde Almanların tepede olduğunun ispat edilmesini istiyordu."

"Fakat Fischer, Gurs'ta çok daha önemli ve karmaşık başka bir keşifte bulundu. Cagot sürecinin tekrarlanmasının mümkün olduğunu varsaydı ve Hitler'e tıpkı Cagotlar gibi Homo sapienslerden başka bir kolun daha ayrılabileceğini söyledi."

"Yahudiler mi?" diye araya girdi Amy.

"Belgelerde gördüğümüz kadarıyla öyle." Simon açık kutulardan birini işaret etti. "Dinî inançları nedeniyle başka ırklarla evlenmedikleri için genetik olarak insanlık ailesinin dışında kalmaya başlayan Aşkenaz Yahudileri zamanla bir alt tür ve hatta farklı genotipleri olan yeni bir tür olmaya başladılar. Fischer tüm bunları Hitler'e bir mektupla anlattı. Bu mektupla." Belgeyi salladı ve sonra tekrar notlarına döndü.

"Gerçekten de Fischer, Hitler'e Nazilerin Yahudileri tecrit etmesinin bu türleşmenin ihtimal ve hızını artırmaktan başka bir şeye yaramayacağını söyledi. Fischer bu bilgiyi aktardığında Hitler'in Yahudilerin farklı olduğunu öğrenmekten dolayı mutlu olacağını biliyordu. Fischer isteksizce Hitler'e asıl sorunun Yahudilerin bazı açılardan üstün bir ırk olmaya doğru gitmeleri olduğunu söyledi. Zekâ açısından Almanlardan bile üstündüler."

Sayfayı çevirdi. "Peki, bu nasıl oldu? Asırlar boyunca Talmud öğretileri ve gelenekleri hep âlimlerin şan ve şöhretini methetti. Orta Çağ Avrupası'nda bir Yahudi kızının zengin bir kuyumcu ya da tacirden ziyade zeki bir hahamla evlenmesi daha münasip olurdu."

"Yani güçlülerin değil de zekilerin daha fazla çocuğu oldu."

Simon başını sallayarak Amy'nin dediğini onayladı. "Yahudiler daha zeki olacak şekilde evrim geçiriyordu. Yahudilere yönelik baskılar da bunu hızlandırmaktan başka işe yaramadı. Sıkıntı ve baskı dönemlerinde ancak en iyi eğitimli ve en iyi uyum sağlayabilen Yahudiler hayatta kalabildiler. O kadar zeki olmayan Yahudiler ise öldü."

Hafif titreyen sesiyle öksürdükten sonra devam etti: "Asırlar boyunca zeki Yahudilerin bu şekilde ayıklanması ve getto ve köylere genetik olarak tecrit edilmesi hızla daha zeki bir insan türüne doğru evrim geçirmelerine neden oldu. Ama bunun kötü yanları da vardı. Mesela sadece Yahudilere has bazı genetik hastalıklar vardır. Örneğin... Bu nasıl telaffuz edilir? Tay-Sachs hastalığı mı?"

Angus başını salladı.

Simon okumaya devam etti: "Ama Yahudiler daha zekiydi ve bu sendromlar da zihinsel yetenekleri için ödedikleri bir bedel olabilir.

"Eugen Fischer bu çarpıcı keşfi Berlin'de Führer'e bildirdiğinde Hitler'in zihnindeki en karanlık korkuları da harekete geçirmiş oldu. Nazi lideri bu bilgiye sahip olmadan önce Avrupa Yahudileriyle ilgili farklı planlar yapıyordu; hepsini Madagaskar'a göndermeyi ya da uzak bir Rus eyaletinde köle işçi olarak kullanmayı planlamıştı. Ama Fischer'dan bu bilgiyi alan Hitler fazla seçeneği olmadığını anladı. Hazır Avrupa kontrolü altındayken ve bu zeki Yahudiler tamamen farklı ve egemen hale gelip Almanları köleleri yapmadan önce harekete geçmeliydi."

"O yüzden 1942'de Hitler, muazzam maliyetine ve Alman askeri gücünü sekteye uğratacak olmasına rağmen Avrupa Yahudilerinin imhası demek olan Nihai Çözüm'e yeşil ışık yaktı. Hitler, Arilerin ırksal hâkimiyetine yönelik bu tehdidi kesin olarak ortadan kaldırmak istiyordu.

"Fakat Hitler türleşme konusundaki bilgisini bir alanda daha kullanmak istedi. Onu Katolik kilisesine karşı bir tehdit olarak kullandı."

"Milano Anlaşması," dedi David.

"Evet. 1942'de Milano'da imzalanan gizli bir anlaşmayla eğer Papa soykırım konusunda sessiz kalırsa Hitler de Katolik akidesini temelinden sarsacak insan türleşmesi konusunda sessiz kalmayı kabul

etti. Tam bir blöftü. Hitler'in Fischer'ın Yahudilerin Almanlardan 'üstün' olabileceğine dair bulgularını ifşa etmek gibi bir niyeti yoktu. Tek derdi onları ortadan kaldırmaktı ve blöfü de işe yaradı. Papa soykırım konusunda sessiz kalarak Almanların işini kolaylaştırdı ve papalık bu utancı günümüzde de taşımaya devam etmektedir."

Simon iç çektikten sonra anlatmayı sürdürdü. "1944 ve 1945 yıllarında Müttefikler kademeli olarak işgal altındaki Fransa'yı kurtarmaya başladı. Gurs'taki Nazi doktorları canlarının derdine düştü. Ama ellerinde bir kozları vardı: Fischer deneyinin akılları oynatacak sonuçları.

"Eugen Fischer batı demokrasilerinin de en az Katolik kilisesi kadar bu bilgiyi bastırmak isteyeceğini fark etti çünkü bu bilgi pek çok yönden dünyanın istikrarını bozabilir ve Nazi ırk teorilerinin doğruluğunu ispatlayarak felakete yol açabilirdi. Bu nedenle Fischer ve meslektaşları Müttefikler karşısında avantajlı konuma geldiler, tabii ki sırrı korumaları şartıyla. Bunun üzerine sahip oldukları bu bilgiyi Bohemya'daki SS şatosunun erişimden uzak labirenti andıran mahzenlerinde korumaya karar verdiler. Kızıl Ordu, Slovakya'da hızla ilerlerken burada aceleyle bir mahzen inşa ettiler.

"Plan işe yaradı. Nice büyük suçlar işlemiş olan bu doktorlar bir zarar görürlerse sırrı ifşa etmekle tehdit ettiler ve o yüzden telaşa kapılan Müttefikler onları alelacele affedip Alman üniversitelerinde istihdam etti. Fischer'ın verileri saklı ve bilinmez kalmaya devam etti. Sessizlik komplosu işe yaradı ama bir noktaya kadar.

"Savaş sonunda Fischer'ın deneylerinin korkunç sırrını ortaya çıkarmak isteyebilecek bir grup insan daha bulunuyordu. Gurs'tan sağ kurtulanlar, yani çoğunlukla Cagotlar ve Basklar. Kampta Fischer'ın deneylerinden haberi olan Almanlar sessiz kalmaları şartıyla serbest bırakılmıştı. Diğer sağ kalanların da susturulması gerekiyordu ki bu da büyük miktarda para ödenerek yapıldı. Kamptaki rahiplerin yaptıklarının suçluluğunu taşıyan Katolik kilisesi Gurs'tan

sağ kurtulanları parayla satın aldı. Kilise, Nazilerle iş birliğinden dolayı büyük utanç duyduğundan tazminat ödemeyi kabul etti.

"Kamptan sağ kurtulanlar dünyanın dört bir yanına dağılıp İngiltere, Kanada ve Amerika'ya gittiler. Ama bu insanların çoğuna göre Gurs parası kirli paraydı ve Gurs'ta işlenen cinayetlerle bağlantılıydı. Çoğu parayı harcamadı ve hayatlarını gözlerden uzak geçirdi."

"Sonrasında ne oldu?" diye sordu Amy.

"Başta hiçbir şey," diye cevap verdi Angus. "Plan işe yaradı. Gurs'tan sağ çıkanlar gibi Nazi doktorlar da zamanla yaşlanıp öldü."

"Peki herkes Kellermanları unuttu mu?" diye sordu Amy.

Simon başını salladı. "Evet. Kellerman hanedanı uzaktaki Namibya'daydı. Önceden Fischer'la yakındılar ve Fischer savaştan sonra da onlarla temasını sürdürdü. Hatta Fischer'ın iş arkadaşlarından bazıları savaştan sonra Namibya'ya kaçtı ve Kellerman Namcorp tarafından himaye edildi."

David diğerlerinin yüzlerine baktı. "İyi de tüm bunların Kellermanlarla ne ilgisi var?"

"Cevabı ben vereyim," dedi Angus. "Kellerman, Fischer'ın sonuçlarını Yahudiler adına ele geçirmek istiyordu. İhtiyar Samuel Kellerman, Tanrı'nın Yahudilere Yahudi olmayanları köle yapması için izin verdiğinin yazılı olduğu Eski Ahit'teki Levililer kitabının 25. ayetine inanırdı."

Amy itiraz etti. "Ama Nathan?"

"Evet, genç Kellermanlar farklıydı... Bu hurafelerden kendilerini kurtarmışlardı belki ama yine de şevkli Siyonistler olduklarına şüphe yoktu. Yahudilerin ana vatanı olarak İsrail'i kurmak ve korumak istiyorlardı."

"Yani?"

Angus, Amy'ye baktı. "İsrail'i düşün, Amy. Sen Yahudi olduğundan bu işleri bilirsin. 1970'ler, 80'ler ve 90'larda demografi, İsrail için tek bir sonuç gösteriyordu: Bir noktada Yahudi ana vatanında Yahudi olmayanların sayısı olanlardan daha fazla olacaktı. Bu yüzden İsrail daha fazla güvende olamazdı. Belki bir soykırım daha yaşanacaktı."

"Fischer'ın sonuçları felsefi bir kaçış yolu sağlıyordu," diye araya girdi Simon. "Eğer Yahudilerin diğer insanlardan farklı bir alt tür olduğu ya da en azından o yönde gittiği ispat edilebilirse bu İsrail'deki Yahudi olmayanlara ayrımcılık yapılmasını meşrulaştırabilirdi. Yahudi ana vatanında farklı bir insan türünün neden oy hakkı olacaktı ki?"

Amy başını iki yana salladı. "Homo judaicus? Utanç verici!"

"Ama mantıklı," diye cevap verdi Angus sakince. "Eğer insanlar evrensel olarak aynı değilse o zaman evrensel insan haklarının bir hükmü kalmaz. Eğer ille de bu noktayı zorlamak istiyorsan Yahudilerin farklı ve üstün oldukları ispat edilirse o zaman farklı ve üstün haklara sahip olmaları gerektiği de ispat edilmiş olacaktı."

"Bu yüzden Kellerman, Fischer'ın sonuçlarını Siyonistler lehine kullanmak için istiyordu ya da eğer o sonuçları elde edemezse aynı deneyleri yaparak aynı sonuçlara ulaşmaya çalışıyordu, değil mi?" diye sordu Simon.

"Aynen." Angus fener ışığında işaret etti. "Ama ilk seçenek kapalıydı çünkü kimse onlara verilerin nerede saklı olduğunu söylemiyordu. Bu yüzden geriye ikinci seçenek, yani bilim kaldı. Deneyleri tekrar yapacaklardı. Ama bilimin Nazilerin Gurs'taki deneylerini tekrar yapacak seviyeye çıkması için yetmiş yıl geçmesi gerekecekti. Günümüzde bilim bu seviyeye çıkmış olsa da hâlâ ırk farklılığı ve öjenik kavramlarına karşı çok insan var. Stanford'daki İnsan Çeşitliliği Genom Projesi batı hükümetleri ve kilisenin baskısı yüzünden kapatıldı."

"Bunun üzerine Kellermanlar da GenoMap'i kurdu."

"Öyle. GenoMap'te yaptığımız deneylerin parasını Kellerman Namcorp ödüyor ve bizi teşvik ediyordu. İhtiyar Nazi Doktor Dresler, David'in babası yerini öğrenince 90'larda Namibya'ya kaçtı ve Fischer'ın sonuçlarını elde edebilmesi için GenoMap'e yardımı sürdürdü. Hatta aynı kişilerden, yani Gurs'tan sağ kurtulanlardan ve özellikle de Cagotlardan kan örnekleri alınmasını tavsiye etti.

"İşin ilginci eğer Fazackerly boşboğazlık etmeseydi bu plan işe yarayacaktı," diye devam etti Angus. "Fransa'daki bir konferansta Eugen Fischer'ın, Gurs'ta yaptığı deneyleri başarıyla tekrar edeceği konusunda övündü. Ben de oradaydım. Yerin dibine girdik. Tahminimce Katolik kilisesi de telaşa kapılıp daha ciddi adımlar atmaya başladı. X. Pius Cemiyeti'nden yardım istediler çünkü bildiğimiz üzere tümü yobaz manyaklardan oluşuyor. Üstelik Gurs'ta olup biteni zaten bildiklerinden onlardan yardım istemek bu konuda bilgi sahibi olan kişilerin sayısını da artırmayacaktı. Kökleri Vichy Fransası'na dayanmaktadır."

Simon bir an için David'e baktıktan sonra tekrar notlarına döndü. "Cemiyet'in sempatizanları geçmişte Gurs'taki sırları ortaya çıkarmaya çalışanları öldürmüştü. David'in anne babası Fransa'ya gidip masumane bir şekilde Bask kökenlerini ararken ortadan kaldırıldı."

Titreyen gölgelerin arasında Amy öfkeli bir ses tonuyla araya girdi. "Cemiyet zaten en merhametsiz adamları işlerini halletmek için kullanıyormuş. Miguel gibi ETA teröristlerini. Mükemmel! Eğitimli bir katil ve inançlı bir Katolik. Ayrıca Cagotlardan ve gizlice kendinden nefret ediyor."

Angus kutulardan birine döndü. Üzerinde biçimli ve fütürist *lauburu*'ya benzeyen siyah gamalı haçlar olan bir belgeyi çekti.

"Ayrıca mantıklı da," dedi David çekinerek. Anne babasını ve büyükbabasını düşünmemeye, aslında hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. "Yani Miguel'i, Kurt'u kullanmaları," diye devam etti kekeleyerek. "Çünkü pek çok Cagot'nun ve Gurs'tan sağ çıkanların yaşadığı yer olan Bask Bölgesi'ni iyi biliyor..."

Simon hikâyesini tamamladı. "Cinayetler tekrar başladı. Gurs'tan kurtulmayı başaran birkaç kişi öldürüldü. Geri kalan bir avuç Cagot da, bazıları sırf Cagot oldukları için cinayete kurban gitti." Loş ışıkla aydınlanan odada çevresine baktıktan sonra not defterini kapattı. "Cagotların trajedisi buydu, değil mi? Ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. İnsan türleşmesinin, günün birinde Yahudilerin de başına gelecek türleşmenin yaşayan örnekleriydiler. Cagotları ya da en azından Cagot olduğu ispat edilebilecek kişileri ortadan kaldırarak türleşmeye dair deliller de yok edilmiş olacaktı. Cagotların kökü kazındıktan sonra Fischer deneyinin tekrar yapılması imkânsız hale gelecekti. Katolik itikadı güvende olacaktı. Çok ırklı demokrasiler güvende olacaktı. Bunun olabilmesi için son kalan Cagotların ölmesi gerekiyordu."

Hepsi arkasına yaslandı.

"Mesele buymuş demek ki. Tanrım," dedi Simon.

"Tamam. Cevabı bulduk. Artık gitmemiz gerek. Elimizde bir koz var. Fenerimiz sönmek üzere..." dedi David.

Angus'ın elinde son belge vardı. "David, buna bir bak."

Korku David'in ruhunu sarmaya başladı. Beklediği an gelmişti. "Evet. Hayır. Neden?"

"Bir isim dikkatimi çekti." Durdu. "Martinez..."

Kâğıdı el lambasının ışığının altına uzattı.

Eli titreyen ve göğsü sıkışan David kâğıdı alıp okudu. Bir daha okudu. Amy'ye, Angus'a ve sonra tekrar listedeki isimlere baktı. Manasını kavrayacak kadar Almancası vardı; şaşkınlıktan ne

düşüneceğini bilemedi. Titreyen eliyle kâğıdı Angus'a iade ettikten sonra, "Yüksek sesle oku," dedi.

Nairn belgeyi dikkatle aldıktan sonra yüksek sesle okumaya başladı: Bu José'nin David'e anlatmadığı... anlatamadığı hikâyeydi.

"Büyükbaban Cagot olduğunu zannediyormuş ama değilmiş. Yalanmış. Kampta bir yıl kaldıktan sonra baş belası asi bir Bask genci olduğu görülmüş. Bu yüzden de Almanlar onu sindirmek için Cagot bölümüne koymuşlar, yani nefret edilen paryaların barakalarına. Onu Cagot kanı taşıdığına ikna etmişler. Oysaki aslında Bask'mış. Sen de öylesin David, Bask'sın."

David, Amy'ye baktı. İnanılmaz derecede rahatladı ve bir tür utanç verici neşe duydu. Ama Amy'nin yüz ifadesi gergindi. Yüzünde sevinç ya da memnuniyet yoktu, sadece dalgınlık ve korku vardı.

Ardından onun neşesi de kaybolup yerini tek bir kelimeyle ateşlenen aynı derecede güçlü bir dehşete bıraktı.

"*Epa!*"

49

Simon hayretle bakakaldı. Miguel, Angus ve David'e doğrulttuğu silahıyla gülümsedi. Teröristin yanında benzin tenekeleri ve gümüş rengi paketler taşıyan silahlı adamlar vardı. Muhtemelen patlayıcıydılar. Adamlar odanın köşelerindeki gölgelerde işe koyuldular.

Nihayet açığa kavuşan hikâyeye kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki Kurt ve adamlarının sinsice geldiğini fark etmemişlerdi. Şu anda ise karşılarında duruyordu.

Amy'ye bakıp gülümsüyordu.

"Amy. *Muchas gracias, señorita.*[45]"

Amy de ona bakıyordu ve sesinde ürkütücü bir monotonluk vardı. "Evet... Söz verdiğim... şeyi... yaptım."

"Yaptın." Miguel acı bir kahkaha patlattı.

David öfkenin yaklaşan bir fırtınayı andırır gibi içinde biriktiğini hissetti. "Sen. Amy. Sen mi? Bize ihanet mi ettin?"

Amy ona bakmadı. Ona bakamıyordu bile.

Miguel, David'e yaklaştı. Nefesi tatlıydı ve şarap kokuyordu. Bu koku adamlarının tahta kutular üzerine döktüğü benzinin kokusuna karıştı.

Koku David'e Namibya'daki kamp ateşinin kokusunu hatırlattı. Amy orada hayatını kurtarmıştı ve şimdi de ona ihanet ediyordu.

---

45 (İsp.) Teşekkürler hanımefendi. (yay. n.)

Miguel neredeyse anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Tabii ki sana ihanet etti. O beni seviyor. Hep sevdi. Senin yaşamın onun gözünde değersiz..."

David teröristi duymazdan geldi; onun yerine öfkeyle ve nefretle iki büklüm olmuş, gözlerini kaçıran ve belki de ağlayan Amy'ye bağırdı. "Demek en başından beri sendin? Gittiğimiz yerleri, Namibya'yı onlara sen mi söyledin? Seni adi orospu..."

"Yeter!" diye araya girdi Miguel.

David karanlığa gömülmüş olan Amy'ye bir kez daha küfretti.

Miguel'in gülümsemesi kayboldu. "Onu suçlama. O bir kadın. *Arrotz herri, otso herri.*[46] Davido, üstelik o en doğru olan şeyi yaptı. Yaptığında bir yanlış yok çünkü iyi adam benim. Kahraman benim. Bizler iyi adamlarız, hâlâ anlamadın mı? Bizler iyinin yanındayız." Miguel'in gözü hafifçe seğirdi. "Eğer diğer insanlar bu odadaki bilgileri öğrenirse milletler, ırklar ve kabileler birbirine girer. İnsan olmayan insanlar, öyle mi? Bir ırkın diğerinden daha üstün olduğunun ispatlandığını bir düşün. İnsan ırkları insan ırklarıyla savaşmaya başlar. Irk hiyerarşisi onaylanmış olur. Nazi bilimi haklı çıkar. Çok ırklı demokratik dünya sona erer."

"Ama bilime set çekemezsin," dedi Angus. "Günün birinde bir laboratuvarda genomik farklılıklara dair sonuçlar tekrarlanacak. Bu kaçınılmaz..."

"Emin misin Nairn?" Miguel bilim adamına döndü. "Emin misin? Stanford Projesi'ni sona erdirdik. GenoMap'i kapattık. Tüm Cagotlar öldüğü için de Fischer deneyi tekrar edilemeyecek. Biz kazandık. Kazanmak zorundaydık yoksa hayvanlar, sıçanlar gibi sürekli birbirimizle didişip dururduk. Bunu mu istiyorsun? *Umeak!* Siz çocuksunuz!"

---

46 (Baskça) Tuhaf şehir, kurt şehri. (yay. n.)

Odada etrafına baktı; adamları gri patlayıcıları köşelere yerleştirmekle meşguldüler. Benzine bulanmış olan kutular yanmaya hazırdı.

"Güzel. Bitti sayılır. *Bai.*"

Kaçış yolu var mıydı? David kaç kişi olduklarını saydı. Yedi ya da sekiz kişiydiler. Silahlıydılar, siyah giymişlerdi ve ne yaptıklarını biliyorlardı. İşlerini bitirmeye gelmişlerdi.

Kaçma imkânı yoktu. Zaten ne fark edecekti ki? Sonunda köşeye sıkışmış, kaybetmişlerdi ve sevdiği kadının ihanetine uğrayan David Martinez burada ölecekti. Tüm bunların tam da gerçeği açığa çıkardıkları zamanda yaşanması acı bir ironiydi.

"Hazır mıyız?"

Adamlardan biri döndü. "*Bai*, Miguel."

"Mükemmel." Kurt, esirlerine döndü. "Fischer'ın sonuçlarını bulmamıza yardım ettiğiniz için size çok teşekkür ederim. Onlarca yıldır bu sonuçları pek çok kişi, kurum ve hükümet aramıştı."

Miguel önce Simon'a, sonra Angus ve David'e baktı. Sanki itinayla söyleyeceği şeyleri hepsinin dikkatle dinlemesini ister gibiydi. "Siz bunu yapanın kilise olduğunu zannettiniz, değil mi? X. Pius Cemiyeti olacağını düşünüp bütün kilisenin bu işin içinde olduğunu varsaydınız. Size göre perde arkasında kutsal kilise vardı." Pis bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Biraz yardım alıp belli bir seviyede iş birliği yaptığımızı söyleyebilirim... Ama Roma'nın tüm bunları yapıp tüm bu cinayetleri işleyecek parası, araçları ve isteği olduğuna inanıyor musunuz? Tüfekli ve roketli kardinaller, öyle mi? *Bai?* Buna gerçekten de aklınız yattı mı? Paranın bize nereden geldiğini öğrenmek istiyor musunuz?"

Fener ışığı loştu ve hava basıktı.

"Para bundan daha üst bir makamdan geliyor," diye devam etti Miguel. "İsterseniz... Washington, Londra, Paris, Kudüs, Pekin

ve tabii ki Berlin diyelim. Berlin'in yardımı ve mali desteği büyük oldu. Alman hükümeti bunu vazifesi olarak görerek Nazizm'in herhangi bir şekilde tekrar ortaya çıkmaması için her şeyi yapıyor. Almanya'yı utancından kurtarmak ve dünyayı bilimsel ırkçılıktan korumak için ne yapmak gerekiyorsa yapmaya razılar. Mesela dinî fanatiklere ya da teröristlere görev veriyorlar... Karanlıkta, onlarla bir bağlantısı olmadan çalışmalarını sağlıyorlar. Böylece gerektiği zaman diledikleri gibi inkâr edebiliyorlar."

Geriledi. "*Bai*... David ve sen... Angus Nairn... Ve sen, Gazeteci Quinn. Sizin sağ kalmanıza izin veremeyiz. Burada Fischer'ın sonuçlarıyla birlikte ebediyen gömülü kalacaksınız. *Nola bizi, hala hil*.[47] Geçit betonla kapatılacak. Bar yıkılıp geçit doldurulacak." Bombaların tetiği olan elindeki kutuyu kaldırdı. "Size layık etkileyici bir mezarınız olacak." Fener ışığında güldü. "Ama ölmüş olacağınız için fark etmez."

Son sözlerini söylerken Amy gölgelerden çıktı. Yüzüne tekrar renk gelmişti, canlı ve kızgındı. "Miguel, onların gitmesine izin vereceğini söylemiştin."

"Tebrikler! Tabii ki yalandı."

"Ama Miguel benim hatırıma onları sağ bırakacağını söyledin. Söz verdin..."

Amy bakınca teröristin kaşları çatıldı. "Seni o kadar çok sevdiğimi mi zannettin benim minik domuzcuğum? Amerikaka'yla yatan bir orospudan başka bir şey değilsin."

Amy'nin yüzü fener ışığıyla aydınlandı. Yüzünde bir parlama ve yalvarır gibi bir ifade vardı. Ne diyeceğini düşündü. "Ben David'le hiç sevişmedim."

Tuhaf bir cümleydi. Neden böyle bir şey demişti ki? Miguel elini sallayarak dediğini umursamazdan geldi.

47 (Baskça) Nasıl yaşadıysanız öyle öleceksiniz. (yay. n.)

"Onunla hiç sevişmedim, Miguel. Bu önemli çünkü... Çünkü..."

Amy bocaladı ve elini yüzüne götürdü. Bir şey söylemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Ama David karanlık olsa da görebiliyordu. Kız öbür elini korumak istermiş gibi karnının üzerine koymuştu.

David acı gerçeği idrak etti. "Hayır." Ağzından çıkan tek kelime bile hepsinin ona dönmesine yetecek kadar etkileyiciydi. "Hamile misin?" diye sordu.

Miguel öne çıktı.

"Hamilesin ve onun çocuğu olduğunu biliyorsun. Onun çocuğu olduğunu biliyorsun," dedi David, Amy'ye bakarak.

Bu kadarı fazlaydı. Amy gözyaşlarına boğuldu. Başını sallayıp teröristin kolunu tuttu, sonra da Miguel'in büyük esmer elini karnına yaklaştırıp avucunu karnının üzerine koydu. "Senin çocuğun, Miguel. Senin çocuğun."

David'in başına gelenler gittikçe daha feci bir hal alıyordu. Amy ona ve herkese ihanet etmişti, yetmezmiş gibi bir de bu çıkmıştı. Sol ve sağındaki Simon ve Angus'a baktı. İkisi de Amy'ye, Miguel'e ve onun elindeki bomba tetiğine bakıyordu.

"Demek bir oğlum olacak..." Miguel'in sesi fısıltı gibi çıksa da mağrur ve keyifliydi. "Demek bir oğlum olacak! Bir çocuk. Bir kız." Gözleri parladı. "Garovillo ismi devam edecek... Yaşayacak..."

Amy'nin yanından uzaklaşıp bir kutuya uzanarak silahını aldı. "Amy, senin hatırına onları vurabilirim. Diri diri gömülmekten iyidir. Onları şimdi öldürüp acıdan kurtarabilirim. Diri diri gömülmek istemezler."

Miguel silahla David'i işaret etti. Diğer adamlar işlerini bitirmiş ve elleri arkalarında Miguel'in arkasında beklemeye başlamışlardı. Bombalar hazırdı ve bekliyordu.

"Diz çökün!"

David başını iki yana salladı ama Miguel ısrarlıydı. "Diz çökün!"

"Siktir git."

Miguel, David'in yanına gidip elini omzuna koyarak bastırdı. Çaresi yoktu. Silah kulağının birkaç santim yanındaydı. Dizleri yavaşça büküldü ve sonunda karanlıkta betonla buluştu.

Amy parlayan gözleriyle David'e bakıyordu. David baktığını fark edip ona küfretti. Ondan nefret ediyordu. Acaba bu durum hoşuna mı gidiyordu? Paçayı sıyıracaktı. Acaba onu hiç sevmiş miydi, yoksa başından beri Miguel'i mi seviyordu?

Miguel, David'in önünde diz çöktü. Silahını onun gözlerinden birkaç santim uzağa getirdi. Teröristin son gülümsemesi bir gurmenin öpücüğü gibi takdir yüklüydü.

"Bebeği öldürürüm. Dur hemen. Dur," diye birdenbire bağırdı Amy.

David hayretle ona baktı.

Amy, Simon'ın bıçağını almış ve ucunu da karnına çevirmişti. Bıçağın çelik ucu rahmine, doğmamış çocuğa çevriliydi ve delmeye hazırdı.

David hayretten ağzı açık kalan Angus'a baktı. "Bırak gitsinler Miguel yoksa çocuğu öldürürüm," dedi Amy bir kez daha yüksek sesle. "O senin oğlun. Dünya üzerindeki son Cagot benim rahmimde. Onu öldürürüm. Bırak gitsinler ve ardından burayı havaya uçur. Ama önce onlar gitsin."

Miguel öfkeyle ayağa fırladı ve kükreyerek Amy'ye doğru koşup bıçağı elinden almaya çalışırken Amy de çocuğu öldürmek için bıçağı aşağı doğru bastırdı ve Simon'a, "Fener!" diye bağırdı.

Olmuştu bile. Parafin feneri tahta kasaların üzerine düşüp onların arkasındaki duvara çarptı. Benzine bulanmış olan tahta ve kâğıtlar bir anda alev aldı. Aniden alevlerin sardığı oda dumana boğuldu ve ısınan havada nefes almak imkânsız hale geldi. Saçı tutuşan birisi çığlık attı. Miguel, Amy'yi tutmuştu. Amy de

Angus'a bağırıyordu. Neredeydi? Ardından David'i gördü. Angus, Miguel'in kafasına doğru el lambasını savuruyordu. Çarpmanın etkisi net olarak duyuldu: Bir çatlama sesi.

Her şey ateşin ve dumanın içerisinde öyle çabuk olmuştu ki David neler olup bittiğini tam olarak kestiremedi. Miguel düşmüş müydü? Simon neredeydi? Hava toz ve duman yüklüydü, herkes bağırıyordu ve alevler her yanı sarmıştı. Amy? O sırada birinin bağırdığını duydu: "Kaçın! Patlayıcılar!"

Hepsi kaçmaya başladı. Karmaşa içerisinde koşuşan bedenler. Herkes dönüp geçide doğru koşmaya başladı ama David durup döndü ve Miguel'in kanlar içinde yerde yattığını gördü. Fakat Miguel parafinin kavurucu alevleri arasında bir şeye uzanıyordu. Terörist bombaların tetiğini aramaktaydı. En yakın olan David'di. Eğilip tutmaya çalıştı ama çok geçti. Düğmeye basıldı.

"Hayır..."

"David!" diye bağırdı Amy.

Çığlığı garip şekilde kesik ve kısmi olan infilakın gürültüsüne karıştı. Oda bir an için sallanıp titredi ve ardından bir şok dalgası geldi.

Şok dalgası ilahî bir tokat gibi David'i bir köşeye fırlatıp duvara vurdu. Sonrası sadece duman ve karanlıktı.

50

İçinde bir yerlerde hissettiği acı şiddetli ve keskindi. Gözleri olmadan karanlıkta yaşayan bir hayvanı andıran bir acıydı bu. Ama sonunda gözlerini açtı ve gerçeği gördü: Kurtulmuştu. Ama yarısı enkazın altında kalmıştı ve hareket edemiyordu. Hiç değilse nefes alıp etrafını görebiliyordu.

Oda çökmüştü. Kayalar ve toprak boşluğu doldurup kutuları gömerek alevleri söndürmüştü. Ortam sessizliğe gömülmüştü. David ne kadar talihli olduğunu anladı. Eğer tüm patlayıcılar infilak etseydi ölmüş olurdu. Belki alevler patlayıcılara bağlı telleri koparmıştı, belki de bombalardan sadece biri patlamıştı.

Alevler sönmüştü ama bu, kayaların altında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ne başka bir canlı olduğuna dair bir ses ne de bir kurtarma teşebbüsüne dair bir işaret vardı.

Bir gürültü. Sağına soluna baktı ve tünelin yukarısında bir yerlerden ışık süzüldüğünü gördü. Buradan hava içeri girerken gri duman da dışarı çıkıyordu.

Toprak tekrar hareket etti ve bir yüz ortaya çıktı.

Miguel yüzündeki toprağı sildi.

Miguel de kurtulmuştu. Irauty ormanından gelen bu *jentilak* ölümsüz bir katildi.

Terörist yerde yatıyordu ve başının yanındaki yaradan bolca kan akmıştı. Bacağındaki diğer bir açık yara da gururla parlıyordu.

Benzin alevlerinin sönmesiyle patlamanın tozu ve dumanı da dağılmaya başlamıştı.

Miguel, David'i gördü.

Teröristin kaşları çatıldı. Çatık kaşlarıyla gülüp başını iki yana salladı. Daha sonra göğsünün üzerindeki bir kalası attı, yan dönerek kendini kurtardı ve enkazla kaplı beton zeminde David'e doğru sürünmeye başladı.

David'in kanı buz kesti. Cagot'nun yaralı bacağını peşinden çekerek yavaşça sürünmesinin tarif edilemez şekilde rahatsız edici bir tarafı vardı. David'e doğru geliyordu.

Bu solucandan, bu kanlar içerisinde sürünen yırtıcıdan kaçmak isteyen David kendisini kurtarmayı denedi ama enkaz çok ağırdı. Sanki işkence ediliyor gibiydi. Bir cadı gibi taşlar altında eziliyordu ve Miguel de ona ulaşmak üzereydi.

Teröristin salyaları akıyordu. Miguel, David'in gömleğini yırtınca çıplak teni ortaya çıktı. Yaralı geniş ağzından salyalar süzüldü; üzerine damlayan sıcak salyaya tepki olarak David'in derisi titredi.

Cagot pis pis güldü. "*Jaio zara, hilko zara...*[48]"

Miguel ağzını silip dişlerini ortaya çıkardı ve ağzını açığa çıkmış tene dayayarak etini ısırmaya başladı; David diri diri yeniyordu ve teröristin karın kaslarını ısırdığını hissedebiliyordu. Miguel ısırdıktan sonra keyifle mırıldanarak bir yandan eti çiğnerken diğer yandan da biriken kanı içmeye başladı.

Ama bir silah sesi Miguel'in keyfini yarıda bıraktı ve David rahat bir nefes aldı. İkinci bir silah sesiyle teröristin kafası büyük ve kanlı bir çiçek gibi açıldı. Nihayet ölmüştü. Amy diğer adamlarla birlikte tepesinde duruyordu. Işığın göründüğü delikten gelmişlerdi. Onu kayaların altından çekip çıkarırlarken David dehşet ve panik içerisinde Amy, Angus ve diğerlerine baktı.

---

48 (Baskça) Doğmuştun, ölüyorsun. (yay. n.)

"Haydi," dedi Amy onu ayağa kaldırırken.

Karnına baktı. Kanıyordu, orada bir ısırık izi ve kan vardı ama durumu iyiydi.

"Şimdi!" diye bağırdı Angus. Başıyla kaçmaları gerektiğini işaret etti. Geçitte duranlar askere benziyordu, belki de polistiler. Parlak ışıklar, el fenerleri ve üniformalar.

"Ama..." diye David itiraz etti. "Ama..."

Amy onun elini sıktı. Kızın bakışı canlı ve sertti.

"Polisle anlaşma yaptım. Miguel'i istiyorlardı, David. Miguel'i onlara verdim ve arşiv de seninle benim oldu. Şimdi kaçma zamanı. Polis barda Miguel'in adamlarıyla çatışıyor."

"Gitme zamanı!" diye bağırdı Angus.

Bir yerler daha çöktü. Kaya blokları ve toprak gürültüyle aktı; Tüm binanın dengesi bozulmuştu. Delikten geçide çıktılar ve kaçmaya başladılar. Canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı çünkü çamurdan bir duvar peşlerindeydi. Bu duvar gri siyah kayadan ağzı olan bir mağara canavarı, kayadan bir kurt gibi onları diri diri yutmak için gelirken hepsi son enerjilerini kullanarak kaçmaya devam etti.

Sonunda küçük bir kapıya geldiler ve düşen kayaların sesi azalmaya başladı. Yahudi kapısını açtılar ve gözleri kamaşarak, rahat bir nefes alarak toz toprak içerisinde Bohemya'nın parlak ışığına çıktılar.

Çıktıkları yerde Alman ve Çek polisleri onları bekliyordu. Sarria da oradaydı. Biarritz'den gelen polis memurları da. Sade kıyafeti ve güneş gözlükleri olan başka adamlar da vardı. Belki de gizli polistiler. Doktorlar sedyelerin üzerindeki hastalarla ilgileniyordu. Çatışmanın alametleri.

Bir Alman polisi Simon'ın yanına gelip bir telefon uzattı:

"Herr Quinn?"

"Evet ama..."

"Scotland Yard'dan bir dedektif." Alman polis telefonu verdi.

Gazeteci telefonu alıp dışarı, nemli ekim havasına çıktı.

David bir saniye izledi. Ardından Simon'ın gözyaşlarına boğulup iki büklüm olduğunu gördü. Hıçkırıklarını gizlemek için eliyle gözlerini örttü.

Tim'in öldüğüne şüphe yoktu. Tim için çok geç kalmışlardı.

David, Amy ve Angus yağmura çıktı. Büyük ve ışıklı polis arabaları yol boyunca dizilmişti; kırmızı ışıkları yanıp sönen birkaç ambulans bekliyordu ve diğerleri de yokuş yukarı gelmekteydiler. Yolun sonunda da bir müfreze asker beklemekteydi.

Tam bir karmaşaydı: Polisler koşarak bara giriyordu. Başka patlayıcılar taşıyorlardı ya da öyle görünüyordu.

David yüzü toprak ve kana bulanmış olan Amy'ye baktı. Yaşıyordu. Sağlamdı. Hamile miydi?

Amy başını iki yana salladıktan sonra konuştu. "Dinle. Bırak da anlatayım. Bizi bulacağını biliyordum. Amsterdam'a vardığımızda Miguel'in vazgeçmeyeceğini anladım. Günün birinde bizi bir yerde bulacaktı. Onu öldürebileceğimiz ya da polislerin onu yakalayabileceği bir tuzağın içine çekmemiz gerekiyordu. Sana söylemeyi göze alamazdım çünkü... Beni çok sevdiğini biliyordum... Ve... Çünkü..." Gözlerini kırptı ve yüzünü siyah ve pis elinin tersiyle sildi. "Beni riske atmazdın, David. Özellikle de hamile olduğumu öğrenince. Orada zaman kazanmak için hamilelik kartını kullandım. Tam tahmin ettiğim gibi o zamana da ihtiyacımız oldu." Bakışları sakin ama duygu yüklüydü. "Evet, Miguel'i aradım. Nereye gittiğimizi söyleyerek hepinize ihanet ettin. O da bana inandı. Hâlâ beni sevdiği için inanmak istedi."

"Fakat..."

"Ama polisi de aradım, Sarria'yı. O da Alman ve Fransız hükümetlerine bildirdi. Onlara istedikleri her şeyi elde edebileceklerini

söyledi; Miguel, tüm bunların sona ermesi ve Fischer'ın arşivinin yeri. Böylece verilerin tümü imha edilmiş ve tüm Cagotlar ölmüş olacaktı..."

"Polisle anlaşma mı yaptın?"

"Aynı zamanda Miguel'le de. Yapmak zorundaydım, David. Ama kolay olmadı. Önce Miguel'in gelmesi gerekiyordu ve polisten en ufak bir şüphesi olursa gelmezdi. Polis günlerdir bizi takip ediyordu. Şanslıydık. Çok şanslıydık. Sessiz kalmamız şartıyla gitmemize izin vermeyi kabul ettiler. Anlaşma bu. Bu anlaşma sayesinde hepimiz sağ kalabildik."

David'in elini tuttu ve tıpkı Miguel'e yaptığı gibi karnının üzerine getirdi.

"Yani doğru mu? Sen gerçekten..."

"Evet."

Bariz ve ürkütücü soruyu soramadı. Onun yerine dönüp polis arabalarının ışıklarının yağmur altında eski gri haritadaki mavi yıldızlar gibi yanıp söndüğü yola baktı.

51

Duştan çıkan Simon kurulandı ve bir gömlek giydi. Hâlâ dışarıdan gelen kahkahaları, yaz tatilinin neşeli seslerini duyabiliyordu.

Enerjik bir şekilde merdiven başına yürüdü. Pencereden vadinin ötesindeki zirveleri karla kaplı mavi ve güneşli Pireneler'e baktı. Ardından güneşli merdivenlerden villanın havadar mutfağına indi. Akşam olmadan güneşin altında arkadaşlarına katılmak istiyordu.

Ama yolda dikkati dağıldı.

Mutfak masasının üzerinde bir paket vardı. Simon Quinn ve David Martinez adına gelmişti.

Üzerinde Güney Afrika pulu vardı, kötü el yazısını hemen tanıdı.

Heyecanla paketi açtı. İçinden iki şey çıktı. Bir tutam saç ve küçük bir oyuncak köpek. Bir de not vardı.

Beni bu numaradan ara.

Heyecanını bastıran Simon nehir kenarındaki çimenliğe açılan kapıya yürüdü. Numarayı çevirdi ve cevap veren sesi tanıması zor olmadı.

"Selam Angus."

"Bay ve Bayan Martinez'le tatil yapıyorsun demek ki?"

"İki hafta kadar."

"Güzel haber. Para sağ olsun!"

"Ya sen?" Simon soruyu sormamak için zor duruyor ama cevabı duymak da istemiyordu. Güneşin ısıttığı duvara yaslandı. "Bu telefon işi nereden çıktı? Paranoya devam mı ediyor?"

"Artık sakinleştim. Bizim hayatlarımıza karşı Miguel için Amy'yle anlaşma yapmaları aklıma yatmaya başladı. Fischer'ın verileri imha edildi. Üç yıl geçti ve eğer başka bir niyetleri olsaydı şimdiye kadar çoktan harekete geçmiş olurlardı. Evet, sakin olmaya karar verdim. Hayatıma devam edeceğim. Biraz pratik yapacağım, bilirsin işte."

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Peki..." Simon bir balıkçılın Gaskon Vadisi üzerinde süzülüşünü izledi. "Peki şimdi neredesin?"

"Cedarbergs yakınında küçük bir köyde. Hayatımı devam ettirecek kadar elmasım da var."

"İyi."

Simon yine malum soruyu sormak istedi ama bir türlü cesaret edemedi. O yüzden başka bir şey sordu. "Bilirsin..."

"Ne?"

"Bize hiç söylemedin. Alphonse'u bulabildin mi?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Altı ayımı aldı," diye cevap verdi Angus. "Tüm çölü aradım ama sonunda ondan geri kalanları buldum. Zavallı Alfie, onu yine çöle gömdüm."

"Faydası oldu mu?" diye sordu Simon.

"Meselenin kapanmasına mı diyorsun? Belki. Hep kendimi suçlu hissederim ama hep de yapacağımı yaparım. Genetik bir şey herhalde. Aslında..." Angus'ın sesi alçaldı. "Sana bunu e-postayla bildirmek yerine bizzat söylemek istiyordum. Aslında David'e söylemem gerekir ama belki senin üzerinden söylersem daha kolay olur." Durdu. "İki testi de başarıyla tamamladım, Simon."

"Bravo."

"Teşekkürler. Sanırım tüm Horn bölgesini kayıt stüdyosuna taşımadan buna benzer bir şeyi dünya üzerinde yapabilecek tek genetikçiyim. Bir oyuncak köpekten genetik örnek almak kolay iş değil ama başardım. Kardeşinin DNA'sını alıp onu oğlunun saçındaki DNA ile karşılaştırdım."

"Nerede yaptın bunu?"

"Witwatersrand'daki bir laboratuvarda."

O an gelmişti. Simon gerginliği boğazına sarılan çelik bir el gibi hissediyordu.

Angus sonucu açıkladı. "Merhum kardeşin Timothy Quinn şizotipal akıl hastalığının klasik genetik işaretlerini, NRG1 ve DISC1'de DNA sekans değişimleri taşıyordu." Kısa bir sessizlik. "Yüzde 99.995 kesinlikle oğlun Conor Quinn'de aynı sekans değişimlerinin bulunmadığını söyleyebilirim."

"Yani?"

"Yani bu özellikleri miras almamış. Senin minik Conor'ın elli yaşında kalpten ölebilir, tabii onu kontrol etmedim ama şizofreniyle bir ilgisi olmayacak. Emin ol."

Hissettiği rahatlama duygusu sıcak havada soğuk suya atlamak gibiydi. Simon nefes verdikten sonra, "Teşekkürler Angus. Ve?" dedi.

"O da iyi haber. Konjenital nedenlerle Miguel'in o çocuğun babası olma ihtimali zaten zayıftı. Ama artık delilimiz de var. Minik Bayan Martinez yüzde 99.99 ihtimalle David Martinez'in çocuğu. Bundan iyisi olamaz. Ne David ne de kızında Cagotlardakine benzer işaretler var. O da kızı da Bask."

"Güzel... Yaptıkların için teşekkürler," dedi kekeleyerek.

"Ah, bir şey değil," diye cevap verdi Angus. "Neyse ben artık kaçayım. David ve Amy'ye haberi verirken kocaman sevgilerimi de ilet. Onlara seçtikleri ismin çok güzel olduğunu söyle. Belki tekrar görüşürüz. Hoşça kal."

Konuşma sona erdi.

Simon telefonu cebine koyup dışarı çıktı. Amy ve David nehrin kıyısında plastik sandalyelere oturmuştu; huzur veren bir manzaraydı.

Gazeteci'nin keyfi yerine gelmiş, morali düzelmişti. Ama bu mutluluğuna bir türlü geçmek bilmeyen bir vicdan azabı da eşlik ediyordu. Bu vicdan azabını hep hissetmişti ve hissetmeye de devam edecekti. Conor iyiydi ama bu Tim'in öldüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Hayatın ahengi değişmeyecekti; matemin bas ve sevincin tiz tonu.

David'in yanındaki plastik sandalyeye oturunca genç adam dönüp ona baktı.

"Suzie, Conor'la birlikte markete gitti. Biraz daha şarap alacak herhalde."

"Güzel... Paketi gördüm. Angus'tan mı geldi?"

"Evet."

Bir an sessizlik. "Sonuç?"

"Dediğin gibi kız senin. Zaten emin olduğunu söylemiştin."

David başını salladı. "Sadece yüzde yüz emin olmak istemiştim yoksa onu daha az seveceğimden değil. O benim kızım. Ama tıbbi açıdan da bilmemiz gerekiyordu. Ya Conor?"

"İyi. Onda da sorun yokmuş."

"Güzel. Çok güzel."

"Öyle..."

Sustular. Amy ayağa kalkmış, küçük kızıyla oynuyordu; iki yaşındaki sarı saçlı kızı gülüp hoplayıp zıplıyor ve nehrin karşısındaki ağaçların üzerine konan kuşları işaret ediyordu.

"Asıl tuhaf olan senin kızının İngiliz'e benzemesi. Büyükannesinin genlerini almış," dedi Simon usulca.

"Evet, yarı Yahudi ve çeyrek Bask. Dünyanın parlak geleceğini temsil ediyor! Şu anda ise tek diyebildiği 'Baba git al al'." David eğilip küçük kızına seslendi. "Eloise Martinez, anneni üzme, sana ağaçları öğretiyor."

Eloise gülümsedi.

Nehrin kıyısındaki ağaçların arasından esen rüzgâr hafifti; hava sıcaktı ama ormanın kokusunu taşıyordu. David şarap kadehini kaldırıp Pireneler'e şerefe dermiş gibi ufka doğru tuttu.

"Böylece Cagotların da nesli tükenmiş oluyor. Zavallı Cagotlar. Ebediyen yok oldular." Kadehini daha da yukarı kaldırdı. "Artık sadece dağlar hatırlayacak."

Simon başını sallayıp meyve suyunu içti ve genç Adour Nehri'nin köpüklü sularına baktı. Manzara güzeldi, huzur vericiydi ve insanı düşünceye sevk ediyordu. Nehir yeşil ağaçların arasından aceleyle denize doğru gidiyordu. Ona annesinin açık kollarına doğru koşan yüzü gülen küçük bir kızı hatırlattı.

TEŞEKKÜRLER

Namibya araştırmalarımda bana yardımcı olan herkese ne kadar minnettar olduğumu belirtmek isterim; özellikle de Canon Lodge, Namib Desert Lodge, Luderitz Nest ve Klein-aus-Vista'daki insanlara. Bana heyecan verici Damara manzarasında Namibyalı çöl fillerini gösteren EHRA ekibinin yardımları ise paha biçilemezdi.

Bask kültürünü konu alan son derece aydınlatıcı kitapları için Mark Kurlansky ve Paddy Woodworth'e, Zugarramurdi/Navarra'daki herkese, Stanford'ın 1990'larda tartışmalara sebep olup sona erdirilen İnsan Çeşitliliği Genom Projesi'nde görev alan bilim insanlarına ve La Tourette Manastırı'nın Dominikan rahiplerine teşekkürlerimi sunuyorum.

Aylar süren çalışmalar boyunca sabırlı, gayretli ve anlayışlı olan New York'taki editörüm Josh Kendall ve Londra'daki editörüm Jane Johnson'a minnet borçluyum. Temsilcilerim William Morris'teki Eugenie Furniss ve WME New York'taki Jay Mandel'e de aynı şekilde teşekkür ediyorum.

Son olarak da beni Güney Fransa'nın Tarbes bölgesindeki evine konuk edip olağanüstü atalarından bahseden Marie-Pierre Manet Beauzac'a sonsuz teşekkürler. Bu kitabı Cagotların sonuncusu olan Marie'ye ithaf ediyorum.

Yahudiler, Basklar ve Cagotlar Üzerinde Yapılan Deneyler
Nazizm ve Siyonizme Referans Olan Köklü İnanışlar
Tarihin Başlangıcına Kadar Uzanan Çarpıcı Bir İddia
Zihinlerde Yer Edecek Sansasyonel Bir Macera

Dünyanın dört bir yanında tuhaf olaylar patlak vermeye başlamıştır. Amerikalı genç bir adam olan David Martinez'e fakir sandığı büyükbabasından iki milyon dolar para ve gizemli bir harita miras kalır. Bu sırada Avrupa'da barbarca cinayetler işlenmektedir. Londra'da ise başarılı bir bilim adamı yaptığı sıradışı deneylerin verileriyle birlikte ortadan kaybolur. Tüm bu yaşananlar İncil'de bahsi geçen bir inanış, "lanetli ırk"lardan biri olan Cagotlar ve dünyanın kaderini değiştirecek bir tehditle yakından ilişkilidir.

Haritayı takip ederek gittiği İspanya'da azılı bir terörist tarafından kovalanan David, anne babasının ani ölümünün ardındaki gizemi çözmek isterken temelleri Nazi dönemine dayanan ve kilisenin üzerine kara gölge gibi düşen bir gerçekle karşılaşır. Fakat her şeyin bir çözüme kavuşması için, ipuçlarını izleyerek ulaştığı Kabil'in nişanını taşıyan o kavmi irdelemesi gerekecektir.

"Yazar antik kehanetler, kayıp insanlar ve kesilen parmaklarla dolup taşan bu hikâyesini mizahi ögelerle taçlandırıyor. Geçmişin labirentinde dolaşırken Kabil'in işaretinin tam olarak ne olduğunu öğreneceğiniz bu dehşet verici yolculuğa hazır olun."
Curledup.com

"*Kabil'in İşareti* ürkütücü ve etkileyici, hatta *Da Vinci Şifresi*'nden bu yana yayımlanmış en tartışmalı gerilim romanı olabilir. Gizem, tarih, din ve genetiğin bir araya geldiği, sabahlara kadar elinizden bırakamayacağınız bir eser."
Jeff Abbott

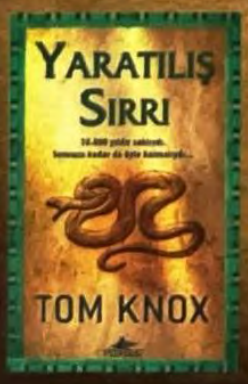

www.pegasusyayinlari.com

Kapak Tasarımı: © HarperCollins Publishers 2010
Kapak Görseli: © Chris Moore 2010